Edgar Wallace

CRIMA DIN MAYFIELD

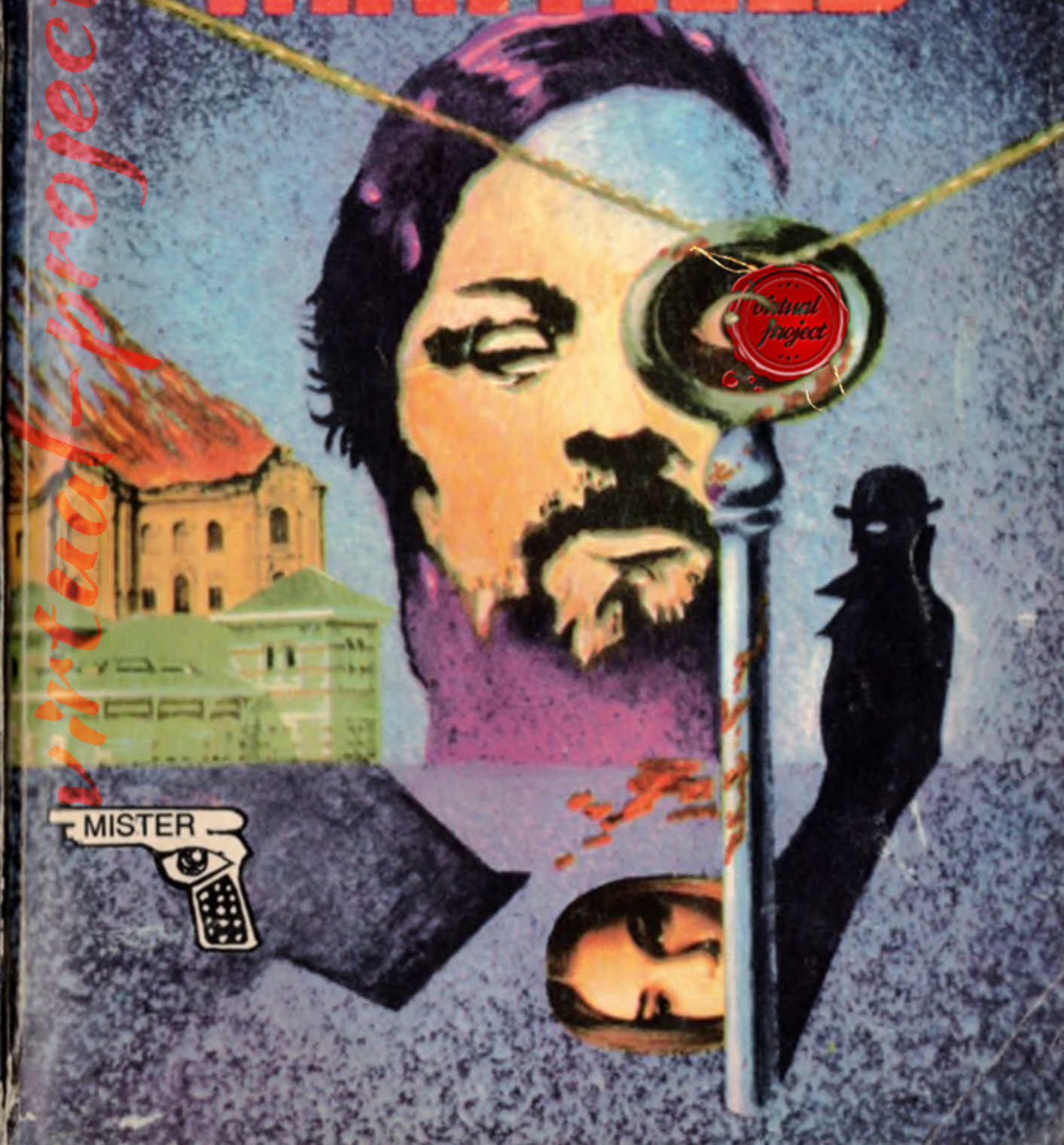

MISTER

CRIMA DIN MAYFIELD • Edgar Wallace

virtualproject.eu

EDGAR WALLACE

CRIMA DIN MAYFIELD • MILIONUL TĂINUIT

Editura ALUTUS-D
București, 1993

Coperta de DONE STAN
ISBN 973-96077-5-6

Titlu original:
The Clue of the New Pin – 1923 nuvelă
The Missing Million – 1923 nuvelă

Bun de tipar: noiembrie 1993
22 coli tipo, format 16/54X84
Tiparul executat la ROMCART S.A.
sub comanda 1/868

CRIMA DIN MAYFIELD

I

La început, restaurantul lui Yeh Ling se deschisese într-un cartier sărac, situat între pustia Reed Street și strălucitoarea magistrală din zona teatrelor; avea ca specialitate mâncăruri ciudate chinezești. Mai târziu, se strecurase din ce în ce mai aproape de centru, întrucât fondatorul lui, orientalul cu figură de nenorocit, achiziționase casă după casă.

Apoi, dintr-o dată ajunse în strada principală. Yeh Ling construi o fațadă somptuoasă, angajă un șef bucătar francez și un stat major de chelneri italieni conduși de popularul signor Maciduino, unul din cei mai serviabili „maître d'hotel". Din cauza acoperișului său de țigle aurite, restaurantul se numi „Acoperișul aurit". Acest „Acoperiș" adăpostea un local împodobit cu panouri din lemn de trandafir și luminat cu lumini blânde și discrete. Mai avea și un ascensor, aurit și el, ce ducea la cele două etaje superioare unde se aflau cabinetele particulare, cu uși de sticlă acoperite cu perdele diafane. Yeh Ling găsea că serviabilitatea era cam exagerată, însă patronul său era inflexibil în această privință.

Unele camere, care n-aveau uși de sticlă, erau date clienților cu multă discreție. În special una dintre ele nu era niciodată închiriată oaspeților, oricât de importanți și de respectabili ar fi fost aceștia. Era ultimul cabinet de la etaj, numărul 6, ce se găsea lângă scara de serviciu și care, printr-un labirint de coridoare, dădea în vechea clădire din Reed Street. Aceasta rămăsese aproape neschimbată, așa cum fusese în zilele grele ale lui Yeh Ling. Bărbați și femei veneau acolo pentru a mânca specialități chinezești; erau serviți de chelneri cu mersul tăcut, veniți din Han-Kow, provincia natală a lui Yeh Ling.

Obișnuiții acestui vechi stabiliment se mirau de prosperitatea actuală a lui Yeh Ling și ironizau eleganta lui clientelă. Aceasta din urmă, neștiutoare de existența umililor ei vecini, îngurgita fără să se emoționeze mâncărurile scumpe și, la anumite ore, dansa în sunetele unui jaz de negri, adus direct din Carolina de Sud de către Yeh Ling, care nu precupețise în acest scop nici o cheltuială.

Yeh Ling nu vizita partea modernă a stabilimentului său decât o dată pe an, în ziua Noului an chinezesc. Era o siluetă mică și ciudată, în frac și vestă albă, cu mănuși albe și guler scrobit.

Restul timpului stătea într-un salon ai cărui pereți erau acoperiți cu poze tăiate de prin reviste, situat între cele două localuri ale stabilimentului. Acolo, îmbrăcat într-un costum de mătase neagră, trăgea din lunga-i pipă. În toate serile, cu excepția duminicii, pe la orele șapte și jumătate, se ducea la ușa care da în stradă și acolo aștepta cu mâna pe clanță. Câteodată sosea întâi o tânără fată; alteori un bătrân sosea înaintea ei. Fie că erau unul, fie celălalt, treceau fără vorbă și se urcau în cabinetul 6. Yeh Ling se întorcea în camera lui pentru a fuma și a scrie scrisori lungi și frumoase fiului său la Han-Kow; căci fiul lui Yeh Ling devenise un om de știință și cu o situație prestigioasă, fiind în același timp poet și erudit. Era membru al „Pădurii creioanelor”, ceea ce era o onoare cel puțin echivalentă aceleia de a fi membru al Academiei.

Uneori. Yeh Ling, era cu totul preocupat de construcția noii sale case din Storford și începea să viseze; vedea aievea pe stăpânul acestei proprietăți devenit Excelență, căci totul era posibil într-o țară în care cultura este calitatea esențială care decide de soarta ambasadorilor.

Niciodată Yeh Ling nu vedea când plecau cei doi vizitatori ai numărului 6. Își găseau ei singuri drumul spre ieșire și, curând după ora opt, camera era goală. Nu-i servea nici un chelner; masa lor era gata pregătită pe un bufet mic; și cum numărul 6 era ascuns curioșilor printr-o perdea întinsă în fața trecerii, numai Yeh Ling îi vedea.

În prima luni din fiecare lună, Yeh Ling se ducea în camera aceea și se înclina în fața vizitatorului singuratic. În acea zi, bătrânul era întotdeauna singur. Într-o luni, Yeh Ling se prezentă ca de obicei în fața persoanei de la numărul 6, cu o casetă de lac în mână și cu o carte groasă sub braț; așeză caseta și cartea pe bufet și se înclină.

— Ia loc, spuse Jesse Trasmere; vorbea în dialectul provinciilor occidentale ale Chinei. Yeh Ling ascultă, ascunzând respectuos mâinile în largile mâneci ale veșmântului său.

— Ei bine? Ce se aude?

— Beneficiile sunt în scădere săptămâna aceasta, Excelență, spuse Yeh Ling, timpul a fost foarte frumos și

mai mulți dintre clienții noștri au părăsit orașul.

Își descoperi mâinile pentru a deschide caseta și scoase din ea patru pachete de bancnote. Făcu două părți; trei pachete la dreapta și unul la stânga. Bătrânul luă pe cele trei care se găseau aproape de el și murmură ceva.

— Poliția a fost aici săptămâna trecută și a cerut să vadă încăperile, continuă Yeh Ling impasibil. Voia să cerceteze pivnițele, căci își închipuie întotdeauna că chinezii au o tavernă în pivnițele lor.

— Hm! făcu dl Trasmere. Învârti banii în mâini. Merge, Yeh Ling!

Puse bancnotele într-o valiză neagră ce se găsea jos, la picioarele sale.

— Îți mai amintești de un om care a lucrat cu mine la Fi Sang?

— Băutorul?

Bătrânul făcu un semn afirmativ.

— Vine aici! spuse el mușcându-și scobitoarea.

Jesse Trasmere era o persoană cu fața aspră, în vârstă de șaizeci până la șaptezeci de ani. O redingotă neagră, devenită pe alocuri stacojie, îi îmbrăca rău corpul slăbănog; guleru-i demodat era mototolit pe margini și strâmta sa cravată neagră, care-i înconjura gâtul, o întrebuința de așa mult timp că-și pierduse orice rigiditate și atârna moale în două funde învârtite de fiecare parte a nodului. Avea ochii albaștri; fața încrețită și plină de zbârcituri lăsa impresia că ar fi de pergament.

— Da, vine în Anglia. Va fi aici de îndată ce va cunoaște drumul prin oraș; asta se va întâmpla curând, căci Wellington e un călător excelent. Yeh Ling, omul acesta mă neliniștește! Aș fi fericit să-l știu dormind pe „Terasa Nopții.”

Yeh Ling clătină , din cap:

— Nu poate fi ucis… aici, spuse el. Ilustrul știe bine că mâinile mele sunt curate.

— Ești nebun? rânji celălalt. Oare eu omor oameni sau pretind ca să fie omorâți? Chiar pe Amur, unde viața nu valorează mult, niciodată n-am făcut altceva decât am supus pe vreunul sau altul la tortură, și asta numai atunci când se întâmpla să-mi fure din aur. Trebuie ca Băutorul să fie redus la tăcere. El fumează pipele Dulcii Experiențe. D-ta n-ai tavernă; așa ceva n-aș fi tolerat. Dar cunoști anumite locuri…

— Cunosc o sută, spuse Yeh Ling cu un ton pe care și-l închipuia vesel.

Își însoți patronul până la ușă și când aceasta fu închisă, reveni repede în salonul lui și chemă pe un om mic de aceeași rasă cu el.

— Du-te, urmează pe bătrân și veghează să nu i se întâmple ceva rău, spuse el.

După felul vorbei sale, s-ar fi părut că această îngrijorare era ceva nou; și, cu toate astea chinezul tăcut primise exact același ordin în toate zilele, de vreo șase ani. În toate zilele, în afară de duminică.

Yeh Ling nu urmărise niciodată personal pe Jesse Trasmere. El avea o altă sarcină, care începea la ora unsprezece noaptea și-l reținea, în general, până în zorii zilei.

II

D-l Trasmere umbla cu un pas ferm și egal, trecând prin străzile cele mai animate. La ora opt și douăzeci și cinci fix, intră în Peak Avenue, cea largă și plăcută, unde se afla locuința lui. Un om care se tot învârtea pe acolo de vreo jumătate de oră, îl zări și traversă strada.

— Scuzați-mă, dle Trasmere.

Jesse aruncă o privire iritată asupra celui care-i întrerupea visarea. Străinul era singur. Cu un cap mai înalt ca bătrânul, era bine îmbrăcat și avea o ținută remarcabilă.

— Ce dorești?

— Nu vă amintiți de mine?… Eu sunt Holland. V-am făcut o vizită acum vreun an, cu ocazia încurcăturilor pe care le-ați avut cu primăria.

Figura lui Jesse se lumină.

— Ești reporter? Da, îmi amintesc de d-ta. Publicaseși în foaia d-tale un articol ce era cu desăvârșire fals; da, dle, cu desăvârșire fals! Spuneai acolo că eu respectam regulamentele municipale; și asta e o minciună! N-am nici un respect pentru regulamentele municipale sau pentru municipalitate. Sunt niște hoți, niște tâlhari!

Lovi pământul cu umbrela, pentru a întări dezaprobarea sa.

— Asta nu mă miră, spuse tânărul zâmbind amuzat, și dacă am presărat ca din partea dv. câteva floricele pe ici pe colo, asta era numai pentru a face „bonne mine au mauvais jeu”. Uitasem complet acest incident; dar, în orice caz, datoria unui ziarist este să-l facă simpatic pe acela căruia i s-a luat un interviu.

— Ei și… ce vrei de la mine?

— Corespondentul nostru din Peking ne-a trimis proclamația șefului insurecției, generalul Wing Su… sau Sing Wu, nu mai știu exact…

Holland scoase din buzunar o foaie de hârtie galbenă, scrisă cu litere ciudate.

— Nu putem găsi pe nici unul dintre interpreții noștri și știind că dv. sunteți o autoritate în materie de limbă chineză, redactorul nostru s-a întrebat dacă n-ați vroi să fiți așa de drăguț…

Jesse luă foaia de hârtie cu un aer nemulțumit, își strânse valiza între genunchi și-și puse ochelarii:

— „Wing Su Shi, prin grația Cerului, umil în fața strămoșilor, se adresează tuturor oamenilor din Regatul Central…” începu el.

Cu un carnet în mână, Tab scria repede, pe măsură ce celălalt traducea.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el, când bătrânul sfârși.

Pe fața bătrânului se vedea o ciudată expresie de satisfacție, o mândrie copilărească pentru cunoștințele sale.

— Stăpâniți admirabil această limbă, spuse politicos Tab.

— Sunt născut în China, pe fluviul Amur, răspunse Jesse Trasmere cu mândrie. Înainte de a împlini șase ani, vorbeam trei dialecte ale țării. Știam să citesc mult mai bine ca localnicii, pe când nu eram mai înalt decât o șchioapă! Asta-i totul, domnule?

— E totul, și mulțumesc mult, spuse grav Holland, scoțându-și pălăria.

Urmări cu privirea pe bătrânul care se depărta. „Așadar, acesta era zgârcitul unchi al lui Rex Lander? Nu are aparență de milionar; dar, de fapt, milionarii rar poartă cu ei semnul bogăției lor”.

Tab rezolvase chestiunea proclamației lui Wing Su și era cufundat într-un nou reportaj când își aminti de o noutate pe care o auzise în timpul zilei; se duse s-o comunice redactorului de noapte.

— Ascultă, Tab! spuse acesta; reporterul teatral e gripat. Îmi pare rău, dar n-ai vroi să te duci d-ta să vezi premiera de astă-seară?

Tab mormăi ceva, însă plecă.

La teatru, după reprezentație, merse spre lojile artiștilor.

Camerista, șovăind, spuse că domnișoara Ardfern era tare obosită.

— Și eu sunt tare obosit, spuse Tab Holland, și plictisit! Spune domnișoarei Ardfern că n-am venit la teatrul ăsta blestemat, la ora unsprezece noaptea, ca să vânez autografe sau pentru că fac colecție de fotografii ale actrițelor după care mă înnebunesc. Mă aflu aici în numele cauzei sfinte a publicității.

Pentru cameristă, omul acesta parcă vorbea într-o limbă străină. Examinându-l cu neîncredere, întoarse mânerul unei uși și, stând în crăpătura ei, vorbi cuiva din interior.

Tab zări niște perdele de creton; căscă, se scărpină în cap. În general, exceptând clipele de oboseală intensă, nu era lipsit de eleganță în ținută.

— Puteți intra, spuse femeia, și Tab pătrunse într-o cameră puternic luminată.

Ursula Ardfern era îmbrăcată și se pregătea să părăsească teatrul; jacheta-i atârna încă pe spătarul unui scaun și impermeabilul său, căptușit cu satin albastru, se afla pe un altul. Ținea în mână o broșă pe care tocmai voia s-o pună într-o cutie de bijuterii. Atenția lui Tab se opri asupra acestei broșe. În mijlocul ei, zări un rubin în formă de inimă. Tab văzu cum tânăra artistă o așeză în interiorul capitonat al cutiei, pe care apoi o închise.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez la ora aceasta târzie, domnișoară Ardfern, spuse el ca să se scuze; și de vă plictisesc, vă bucurați în schimb de toată simpatia mea. Dacă însă nu sunteți prea supărată pe mine, aș fi fericit să fiți binevoitoare, deoarece mi-am petrecut ziua la tribunal asistând la interogatoriul lui Lachmere, cel acuzat de fraudă.

Artista era destul de plictisită de această vizită. Tânărul observă asta după expresia drăguței sale fețe, chiar din clipa când intrase. Ea schiță un zâmbet.

— Și vii pentru un alt interogatoriu. Ce pot face pentru d-ta, domnule…?

— Holland, Somers Holland de la *Megafonul*. Reporterul nostru teatral e bolnav; și din două surse diferite ne-a parvenit zvonul că sunteți pe cale de a vă căsători.

— Și vii să mi-l aduci la cunoștință! Ce drăguț din partea d-tale! îl ironiza ea. Nu, nu mă căsătoresc. Nu cred să mă mărit vreodată; dar nu-i nevoie să înserezi asta în ziarul d-tale, deoarece se va crede că vreau să trec drept originală. Dar cine e fericitul muritor?

— E tocmai întrebarea pe care voiam să v-o pun și eu, zâmbi Tab.

— M-ai decepționat… Buzele îi fremătau. Dar nu mă căsătoresc. Să nu spui că sunt măritată cu arta, căci nu e adevărat, și te rog să nu vorbești de vreun vechi amor de fetiță pentru vreun băiețel, care trebuie odată să ia o

formă mai serioasă, căci nu e cazul. E lucru foarte simplu: nu cunosc pe nimeni pe care aș dori să-l iau și, chiar dacă aș cunoaște pe cineva, nu l-aș lua în căsătorie… Asta-i tot?

— Cu aproximație, e tot, spuse Tab. Sunt într-adevăr supărat că v-am deranjat. De altfel, așa spun eu tuturor persoanelor pe care le deranjez, dar de data asta sunt sincer.

— Cum ți-a parvenit zvonul ăsta? întrebă ea ridicându-se.

Tab își încruntă involuntar sprâncenele.

— Prin unul… unul din prietenii mei, răspunse el. E prima noutate ce mi-a dat-o și văd că e o noutate falsă. Noapte bună, domnișoară Ardfern.

Mâna lui Tab strânse pe aceea a tinerei artiste, care făcu o strâmbătură de durere.

— Oh, iertați-mă! încercă el să se scuze, necăjit.

— Ești puternic! Ea zâmbea, frecându-și mâna; nu prea ai obiceiul să te comporți cu noi, sărmane femei fragile. Parcă mi-ai spus că te numești Holland? Ești poate Tab Holland?

Tab se roși; cu toate că nu era în obiceiul lui să se simtă rău și mai puțin să arate că e jenat.

— De ce acest „Tab”? întrebă ea; ochii ei albaștri parcă râdeau.

— E o poreclă din redacție.

— Am auzit vorbindu-se de d-ta. Îmi amintesc acum, de la cineva cu care am jucat… Milton Braid.

— Înainte de a face teatru, a fost reporter, spuse Tab.

El nu cunoștea pe nimeni din lumea teatrală. Domnișoara era a doua artistă pe care o întâlnea în cursul celor douăzeci și șase de ani ai vieții sale și ea era de o simplitate neașteptată. Constata, fără să fie surprins, că era nespus de drăguță. O artistă trebuie să fie neapărat drăguță; chiar și o Ursula Ardfern, care era o artistă mare – dacă ar fi să credem verdictul general al presei și părerea extaziată și părtinitoare a lui Rex Lander. Dar ea poseda simțul umorului, calitate extraordinară în cariera ei, așa cum citise Tab despre acest subiect. Avea grație, tinerețe și era naturală. El ar mai fi rămas bucuros, însă ea puse capăt interviului.

— Noapte bună, dle Holland.

El luă din nou mâna, de data asta cu mai multă delicatețe și ea râse de prudența aceasta.

Pe masa de toaletă se găsea cutia cu bijuterii și asta-i aminti ceva tânărului:

— Dacă ați dori să apară ceva în *Megafonul,* bâigui el… a fost odată o informație care spunea că aveți bijuterii remarcabile… mai frumoase ca oricare altă artistă…

Era extrem de stângaci; își dădea seama de asta și era furios. N-avu nevoie să vadă zâmbetul rapid al tinerei artiste pentru a înțelege că ea nu dorea felul acesta de publicitate. Apoi, zâmbetul dispăru, lăsând pe fața ei o expresie ciudat de aspră.

— Nu, nu cred că bijuteriile mele sau valoarea lor să fie prea interesante. În rolul în care joc acum, trebuie să port multe bijuterii… aș dori să mă lipsesc de ele. Noapte bună, domnule. Sunt foarte mulțumită să dezmint zvonul d-tale.

— Regret pentru logodnic, spuse Tab galant.

Ea îl privi ieșind și gândul ei însoțea încă pe tânărul înalt cu umerii largi când intră camerista.

— Aș dori mult să nu fii nevoită să duci toate diamantele astea cu d-ta, domnișoară, spuse ea. D-l Stark, casierul, mi-a spus că le poate pune în casa de bani a teatrului… acolo e cel puțin un paznic de noapte…

— D-l Stark mi-a spus și mie asta, răspunse artista liniștit; dar prefer să le iau cu mine. Ajută-mă să-mi îmbrac mantoul, dnă Simmons.

Câteva clipe mai târziu ieși prin ușa artiștilor. O mașină drăguță și mică se găsea înaintea intrării. Artista traversă mulțimea ce se îngrămădise pentru a o vedea plecând, așeză cutia cu bijuterii jos, la picioare, și puse motorul în funcțiune. Portarul zări automobilul dispărând după colț și reintră în micul său birou.

Și Tab văzu mașina depărtându-se, se mustră singur de prostia lui. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că va aștepta la ușa unui teatru pentru plăcerea de a arunca o privire asupra unei artiste, l-ar fi înjurat. Și totuși, se găsea acolo, emoționat, rușinat de această slăbiciune.

— Da, da, spuse Tab suspinând, trăim și învățăm.

Locuința lui se afla în Doughty Street; după ce se opri să telefoneze redacției rezultatul întrevederii, se îndreptă spre casă.

Când întră în salon, un om cu doi ani mai tânăr decât el îl privi din fotoliul în care era instalat.

— Ei bine? întrebă el curios.

Tab se apropie de un vas mare ce conținea tutun și înainte de a răspunde își umplu pipa.

— E adevărat? întrebă Rex Lander nerăbdător; ce brută misterioasă ești!

— Rex, desigur că te înrudești cu fițuicile din Duckville, spuse Tab trăgând solemn din pipă. Ești un propagator de noutăți false, un semănător de panică și de tulburare în lumea teatrală… în care mi-am făcut intrarea astă-seară, mulțumită ție.

Rex își luă o poziție pe cât de comodă pe atât de puțin elegantă.

— Așadar… nu se mărită? întrebă el suspinând.

— Intenția ta a fost bună, spuse Tab înfundându-se într-un fotoliu. Și nu știu ce-aș putea spune mai rău despre cineva decât să susțin: intenția-i era bună, dar minte. Fata nu se mărită, băiete! De unde ai mai cules și povestea asta, Bébé?

— Am auzit și eu vorbindu-se, răspunse vag celălalt.

Era un tânăr cu fața copilărească, cu tenul alb trandafiriu. Avea obrazul rotund și numele de „Bébé” i se potrivea de minune. Era gras și leneș. Cei doi fuseseră colegi de școală, și când Rex venise la Londra, chemat de dl Jesse Trasmere, unica-i rudă, pentru a-și urma penibilele sale studii de arhitectură, cei doi prieteni se regăsiră și împărțeau acum împreună locuința lui Tab.

— Ce părere ai despre ea?

Tab reflectă înainte de a răspunde.

— Desigur că-i dotată cu frumusețe; spuse el prudent. În altă împrejurare, ar fi adăugat vreo critică sau ar fi glumit asupra interesului puternic ce Rex Lander arăta tinerei artiste; însă de data asta, trată chestiunea cu mai multă seriozitate.

Devenită directoare de teatru, Ursula Ardfern avea reputația că reușise perfect de bine. Cu toată tinerețea ei, nu juca decât piese după alegerea sa și de vreo patru stagiuni nu cunoștea insuccesul.

— E cât se poate de… încântătoare, urmă Tab. Evident, am avut aerul unui imbecil; însă nu intră în atribuția mea să iau un interviu unei artiste. De la cine-i scrisoarea asta? El aruncă privirea asupra unui plic ce sta pe cămin.

— De la unchiul Jesse, spuse celălalt, fără a-și ridica privirile de pe carte. Îi scrisesem ca să-l rog să-mi împrumute cincizeci de lire.

— Și ce spune?… De altfel, l-am văzut astăzi…

— Citește-o, răspunse Rex Lander, cu un zâmbet amar.

Tab luă plicul și scoase din el o foaie de hârtie groasă, acoperită cu o scriere de școlar și citi.

„Dragă Rex, Pensiunea ta trimestrială nu e scadentă decât abia la douăzeci și unu. În consecință, regret că nu-ți pot acorda ceea ce-mi ceri. Trebuie să trăiești cu economie; amintește-ți că, atunci când mă vei moșteni, vei fi fericit de experiența ce vei fi căpătat printr-o viață cumpătată și care-ți permite să întrebuințezi într-un chip mai judicios averea ce va fi a ta.”

— E un zgârcit fără pereche, spuse Tab, aruncând scrisoarea pe cămin. Am auzit de curând spunându-se că are peste un milion de lire… unde le-o fi făcut?

Rex clătină din cap.

— Cred că în China, acolo s-a născut și a început foarte de jos, ca negustor pe Amur. A cumpărat apoi un teren, pe care a descoperit aur. Nu știu, adăugă el frecându-și bărbia, dacă trebuie să mă plâng prea mult. La urma urmei, e mult adevăr în ceea ce spune și s-a purtat destul de bine cu mine.

— L-ai văzut des?

— Am stat o săptămână cu el, anul trecut, spuse Rex, strâmbându-se la amintirea aceasta. E posibil, că dacă n-aș fi așa leneș și dacă nu mi-ar place lucrurile prea costisitoare, să pot trăi din pensiunea mea.

Tab fuma în tăcere. În sfârșit, spuse:

— Se șoptesc multe despre bătrânul Jesse Trasmere. Mi-a spus cineva zilele trecute că e cunoscut ca zgârcit; se pretinde că-și ține toți banii în casă, dar fără îndoială că asta e un basm.

— N-are cont la bancă, preciză Rex, și din întâmplare știu că ține într-adevăr sume mari de bani la Mayfield. Casa lui e clădită ca o închisoare; și în ea se găsește o încăpere cu case de fier, la subsol, care-i extraordinar de rezistentă. N-am văzut-o niciodată, dar l-am zărit pe unchiul meu coborându-se. Nu mi-am dat osteneala să aflu dacă stă așezat pe aurul său, jucându-se cu monedele. Dar e foarte adevărat că nu are cont la bancă. El plătește totul cu bani cash. Îmi închipui că trebuie să facă afaceri prin intermediul băncilor, dar niciodată n-am auzit vorbindu-se despre așa ceva. Cât

despre zgârcenia lui… (tânărul șovăi)… ei bine, nu-i tocmai generos. Astfel, acum șase luni a descoperit că paznicul de la Mayfield și soția lui obișnuiau să dea la rude sărace mâncarea ce le prisosea; i-a dat imediat afară! Când l-am vizitat anul ăsta, închisese toate camerele casei, afară de propria lui cameră de culcare și de sufrageria pe care-o întrebuințează și ca birou.

— Ce servitor are?

— Are un valet, pe unul Walters, și două femei ce vin zilnic, una pentru bucătărie, alta pentru scuturat. A pus să se clădească, pentru bucătăreasă, o bucătărioară mai departe de casă.

— Trebuie să fie un partener vesel, spuse Tab.

— Nu e tocmai zburdalnic. În fiecare lună schimbă bucătăreasa. L-am întâlnit pe Walters zilele trecute și mi-a spus că noua bucătăreasă e cea mai bună din câte a avut.

Urmă o tăcere de câteva minute.

Apoi Tab se ridică și-și scutură scrumul din pipă.

— E drăguță, nu mai încape vorbă, spuse el. Și Rex Lander îl privi bănuitor, căci își da seama că Tab nu se referise la bucătăreasă.

III

Jesse Trasmere sta la capătul unei mese lungi, acoperită numai în fața lui cu un șervet. Mânca încet, un cotlet de vițel.

Sufrageria nu făcea prin nimic impresia unei bogății și nu prezenta nici urmă de stil chinezesc. Zidurile erau lipsite de tablouri, iar mobilele vechi erau europene și uzate. Trasmere le cumpărase de ocazie și nu înceta să se mândrească de afacerea ce făcuse cu ele.

După cum nu era nici un tablou, tot astfel nu se aflau nici cărți. Jesse Trasmere nu era amator de lectură; nu citea nici măcar ziarele.

Era ora unu după-amiază; între cutele halatului purtat de bătrân, apărea pijamaua cenușie, căci Trasmere tocmai se dăduse jos din pat. Avea de gând să îmbrace redingota-i stacojie în vederea activității sale ce dura până în zorii zilei următoare. Nu se culca niciodată înainte ca cerul să înceapă să se înălbească și nici nu dormea mai târziu de ora două după-amiază.

La ora șase și jumătate fix, Walters îl ajuta să-și îmbrace pardesiul subțire, de era cald, sau căptușit cu blană, dacă era frig. Și dl Trasmere se ducea să-și facă plimbarea, și să trateze afacerile ce i se iveau. Dar înainte de a părăsi casa, avea un ritual de adus la îndeplinire: închiderea ușilor, expulzarea valetului la locuința lui, pentru ca în cele din urmă să dispară prin ușa ce ducea din sufragerie în subsolul imobilului. Acestea îndeplinite, pleca. Walters îl supraveghease de mai multe ori printr-una din ferestrele etajului superior, în timp ce cobora încet strada, ținând într-o mână umbrela și în cealaltă o mică valiză neagră. La ora opt și jumătate exact, era înapoi. Masa de seară o lua totdeauna în oraș. Walters îi aducea o cafea neagră, apoi, la ora zece seara, se retrăgea în camera sa, despărțită de clădirea principală printr-o ușă grea, pe care Trasmere o zăvora întotdeauna.

Într-o zi, pe la începutul intrării sale în serviciu, Walters protestase:

— Închipuiți-vă, domnule, că s-ar ivi un incendiu!

— N-ai decât să ieși prin fereastra sălii de baie; și dacă nu ești în stare să sări pe acolo, atunci meriți să arzi de viu, rânjise bătrânul. Dacă serviciul nu-ți este pe plac,

nu-i obligatoriu să rămâi. Ăsta-i regulamentul casei mele și ori îl primești, ori pleci.

Așa se făcea că, noapte după noapte, Walters intra în camera lui și Trasmere se ducea după el, în papuci, să închidă și să zăvorască ușa.

Procedeul acesta nu fu, schimbat decât într-o noapte, când bătrânul căzu bolnav și fu incapabil să meargă până la ușă. De atunci, o cheie era atârnată într-un dulăpior cu fereastră de sticlă, cum sunt posturile de chemare a pompierilor în caz de incendiu. Dacă se întâmpla ca stăpânul să se îmbolnăvească sau se ivea orice alt eveniment neprevăzut, Walters putea să ia cheia și să răspundă soneriei fixate deasupra patului său. Dar o asemenea necesitate nu se prezentase. În fiecare dimineață, valetul găsea ușa descuiată. Nu putuse descoperi ora la care bătrânul venea să-i deschidă, dar ghicea că asta se întâmpla spre dimineață, în clipa când stăpânul se întorcea pentru a se vârî în pat.

Walters nu obținuse niciodată autorizația să iasă seara. De două ori pe săptămână avea câte o zi liberă, dar trebuia să se întoarcă înainte de ora zece seara.

— Dacă întârzii cu un minut, mai bine nu mai veni, îi spuse Jesse Trasmere.

În calitatea-i de valet, Walter avea ocazii excepționale să descopere lucruri pe care stăpânul său dorea să le ascundă. Avea un motiv cu totul particular să caute să afle ce conținea pivnița. Întâlni odată un om care luase parte la construcția imobilului și află de la dânsul că se găsea în pivniță o cameră boltită cu plăci de ciment; dar cu toate cercetările prudente făcute în lipsa stăpânului său, nu putu să descopere ceva care să dezvăluie secretul acelei pivnițe. Trasmere părea că are o singură cheie, pe care o păstra noaptea atârnată la gât, iar în timpul zilei o ținea în haină; cercetările lui Walters fură zadarnice până în ziua când îl găsi pe stăpânul său suferind și-l văzu leșinând, așa cum i se întâmplă bătrânului din timp în timp. Se găsea acolo o bucată de săpun și Walters era o persoană cu imaginație vie.

Trasmere îl privi pe valet cu ochii săi negri-albăstrui.

— A venit cineva azi-dimineață?

— Nu, domnule.

— Au fost scrisori?

— Câteva. Sunt pe biroul dv., domnule.

Trasmere murmură ceva.

— Ai trimis să se însereze în ziare informația că părăsesc orașul pentru două sau trei zile? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse Walters.

Jesse Trasmere bombăni din nou.

— Trebuie să vină cineva din China; nu vreau să-l întâlnesc, explică el. Era câteodată ciudat de comunicativ cu valetul său; dar Walters, care-și cunoștea cât se poate de bine stăpânul, nu făcu greșeala să-i pună vreo întrebare.

— Nu vreau să-l întâlnesc… Bătrânul mestecă, dus pe gânduri, o scobitoare; și pe fața lui, de obicei fără nici o expresie, se ivi o umbră de dezgust. A fost asociatul meu acum vreo douăzeci sau treizeci de ani; e un cartofor, un bețiv, care și-a băgat în cap că… în sfârșit, puțin importă ce și-a băgat în cap, spuse el nerăbdător, ca și cum se aștepta la o întrebare. Astfel de om era…

Își fixă privirea spre căminul fără foc și asupra radiatorului său microscopic, apoi pocni din buze.

— Dacă vine, nu trebuie să-l lași să intre. Dacă întreabă ceva, nu-i răspunzi. Nu știi nimic… relativ la nimeni. De ce dracu' vine, de altfel… în sfârșit, puțin interesează. Ptiu! ce om! Ar fi putut fi bogat, dar și-a vândut toate acțiunile. Un bețiv. Ar prefera să bea, decât să fie membru al consiliului împărătesei Chinei… Ea a murit! Un bețiv… un nimic…

Își ridică brusc ochii și întrebă aspru:

— De ce dracu' asculți?

— Scuzați-mă, domnule, credeam că…

— Ieși!

— Da, domnule, spuse Walters prompt.

Bătrânul rămase timp de vreo jumătate oră acolo unde-l lăsase valetul, învârtindu-și scobitoarea în gură. Apoi se ridică și, mergând spre vechiul său birou, îl deschise.

Puse pe masă o farfurioară mică de porțelan plină cu cerneală de China. Apoi luă un bloc de hârtie groasă. Hârtia era foarte mare și compoziția ei cu totul specială. Bătrânul luă o pensulă cu mânerul lung și, așezându-se din nou, muie pensula în cerneală.

Stătu câtva timp nemișcat apoi începu să scrie, de la colțul superior din dreapta spre josul paginii. Litere chinezești, ciudate și complicate, apăreau pe hârtie cu o repeziciune magică. Bătrânul sfârși o coloană și începu

alta, continuând astfel până ce pagina fu plină, cu excepția a două locuri sub ultima și penultima linie.

Lăsând jos pensula, scoase cu încetul din buzunarul drept al vestei un mic cilindru de fildeș, de grosimea unui creion mare. Învârti să-i iasă capătul și-l aplică pe hârtie. Când ridică ștampila aceasta, două litere chinezești se găseau imprimate în mijlocul unui cerc roșu. Asta era semnătura lui Jesse Trasmere, semnul lui; mii de comercianți, de la Shanghai până la Fi Chen, acceptau cecurile purtând semnul acesta ciudat, oricare ar fi fost valoarea lor.

Când hârtia se uscă, o îndoi de mai multe ori și, ridicându-se, se duse spre căminul unde nu ardea focul. Afară, stând pe o treaptă a scării, Walters, viu interesat, își strâmbă gâtul pentru a vedea ce se va întâmpla. Prin micul ochi de geam de deasupra ușii el vedea cel puțin o treime din cameră. Dar Jesse trecuse dincolo de câmpul său vizual și, cu toate sforțările sale, nu izbuti să vadă nimic. Dar când bătrânul reveni, nu mai avea hârtia în mână.

Jesse Trasmere apăsă pe o sonerie și Walters apăru imediat.

— Ține bine minte, insistă el, nu sunt pentru nimeni acasă.

— Am înțeles, domnule, spuse Walters, ușor enervat.

Din nenorocire pentru bătrân, vaporul din China făcuse o călătorie record și sosise cu treizeci și șase de ore înaintea datei fixate.

Dar Trasmere nu citea ziarele; altfel ar fi aflat acest lucru, printre noutățile dimineții.

Walters nu răspunse soneriei decât după un oarecare răstimp, fiind ocupat în camera sa cu un lucru ce nu-l privea decât pe el; când deschise ușa, văzu un străin cu fața bronzată, stând pe prag. Era îmbrăcat cu haine uzate ce-l prindeau rău; cămașa-i era murdară și ghetele cârpite, însă felul lui de a se purta n-ar fi dezonorat un prinț.

Cu mâinile băgate în buzunare, cu pălăria deformată pe ceafă, el primi privirea inchizitorială și bănuitoare a lui Walters cu ochi liniștiți și insolenți, căci dl Brown era beat.

— Ei bine…, ei bine, prietene, spuse el nerăbdător, de ce dracu mă faci să aștept pe pragul casei scumpului meu Jesse? Scoase din buzunar o mână murdară și începu să-și mângâie barba sa albă.

— Domnule… hm… domnule… domnul Trasmere e plecat, spuse Walters. Îi voi spune c-ați venit. Cum e numele dv.?

— Mă numesc Wellington Brown, băiatule, răspunse străinul din Chei-Feu. Am să intru și am să-l aștept.

Dar Walters îi bară drumul.

— D-l Trasmere mi-a dat poruncă să nu las pe nimeni să intre în lipsa lui.

O umbră de furie coloră violent fața lui Wellington Brown.

— Ți-a dat poruncă? bâigui el. Ca să nu mă lași să intru, pe mine, Wellington Brown, căruia îi datorează averea acest bătrân escroc și hoț! Știa că am să vin.

— Veniți din China, domnule? mormăi Walters.

— Ți-am spus, imbecilule, lustruitorule de ghete, că vin din Chei-Feu. Dacă ești un ignorant, așa cum pari, îți spun că Chei-Feu se află în China.

— Puțin mă interesează dacă Chei-Feu se află în China sau în lună, spuse Walters cu încăpățânare. Nu puteți intra, domnule Brown. D-l Trasmere lipsește. Va lipsi câteva zile.

— Așa, nu pot intra?

— Lupta fu scurtă, căci Walters era viguros și Wellington Brown era un om în vârstă, mai aproape de șaizeci decât de cincizeci de ani. Fu aruncat în zidul de piatră de la intrare; și ar fi căzut, dacă Walters nu l-ar fi apucat repede de spate.

Străinul respiră zgomotos.

— Am ucis oameni pentru astfel de lucruri, spuse el, i-am omorât ca pe niște câini! O să-mi amintesc eu de asta, lacheule!

— N-aveam intenția să vă pricinuiesc vreun rău, spuse Walters, pe care-l impresiona cea mai mică amenințare.

Străinul ridică mâna cu un gest măreț.

— Las' că am să rezolv eu chestiunea cu stăpânul d-tale… ține minte, lacheule, ți-o plătesc, pe Dumnezeul meu!

Cu demnitate de bețiv, traversă strada cu un pas nesigur, lăsând pe Walters buimăcit.

IV

În aceeași seară, pe la ora nouă, soneria apartamentului lui Tab Holland zbârnâi prelung.

— Cine dracu' să fie? bombăni tânărul. Era în vestă, se pregătea să scrie; masa era plină cu foi de hârtie.

Rex Lander ieși din camera lui.

— Cred că-i omul de la redacție, spuse el; am lăsat ușa de jos deschisă, pentru el.

Tab clătină din cap.

— Nu, pentru manuscris nu se va trimite decât pe la unsprezece. Du-te de vezi cine e, Bébé.

Lander protestă. El protesta întotdeauna când i se cerea să facă vreun efort fizic. Deschise ușa și Tab, auzind o voce necunoscută care vorbea tare, veni după el. Un om bărbos se clătina la intrare; vorbea agitat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tab.

— Nu mai merge amice, spuse vizitatorul sughițând. Nu merge… nu se poate despuia nepedepsit un om… un gentleman… să-l despoi și să-l ataci… Se opri o clipă și adăugă… nepedepsit.

— Lasă-l să intre, bietul om, spuse Tab și Wellington Brown intră cu pas nesigur în salon. Era îngrozitor de beat.

— Cine dintre dv., este Rex Lander?

— Eu sunt, spuse Rex intrigat.

— Mă recomand… Wellington Brown din Chei-Feu. Pensionar la cheremul unui escroc blestemat! Pensionar! Îmi dă o mizerabilă bucățică de pâine pentru tot ce mi-a furat. Pot să vă povestesc lucruri frumoase despre bătrânul Trasmere.

— Trasmere, unchiul meu? întrebă tânărul uimit.

Celălalt clătină din cap, grav și somnoros.

— Pot să vă povestesc multe lucruri! Am să vă povestesc despre el!

— Economisește-ți saliva, spuse Rex rece. De ce-ai venit?

— Pentru că d-ta ești nepotul lui. De asta! M-a furat… furat! A luat pâinea de la gura unui copil nevinovat… iată de ce! A luat pâinea unui orfan… și m-a furat, a escrocat participația mea în Sindicatul Comercial

Manciurian, apoi mi-a dat o pomană și mi-a spus: „Îneacă-te în alcool…” asta mi-a spus!

— L-ai ascultat? interveni Tab ironic.

Străinul îl privi fără simpatie.

— Cine e ăsta? întrebă el.

— E prietenul meu, spuse Rex și acum te găsești la el. Și dacă singurul scop al vizitei d-tale este de-a insulta pe unchiul meu, poți să pleci în clipa când vei voi.

Wellington Brown apăsă pieptul tânărului cu un deget murdar.

— Unchiul d-tale e o canalie! S-o știi de la mine! O secătură! Un hoț!

— Ai face mai bine să i-o comunici, spuse Tab, brusc. Acum sunt ocupat să scriu un articol de doi metri pentru ziarul meu și mă tulburi.

— Să-i comunic! exclamă Brown, încântat. Asta-i bună… Cel mai bun lucru pe care l-am auzit în ultimii ani! Dar…!

— Ieși afară!

Bébé Lander deschise ușa cu zgomot și vizitatorul îl fulgeră cu privirea.

— Așa unchi, așa nepot, spuse el. Așa nepot, așa servitor… Mă duc. Și dă-mi voie să-ți spun…

Ușa i se închise în nas.

— Uf! spuse Bébé ștergându-și fruntea. Să deschidem fereastra pentru a intra puțin aer proaspăt.

— Cine era?

— Știu și eu? spuse Rex Lander. Nu-mi fac nici o iluzie asupra prietenilor unchiului meu Jesse. Cred că trebuie să fie vreun pensionar al bătrânului și probabil că e ceva adevăr în acuzările sale. Nu-mi pot închipui ca unchiul meu să dea bani din milă. Orice-ar fi, trebuie să-l văd mâine și-l voi întreba.

— N-ai să-l vezi, spuse Tab. Nu citești niciodată noutățile mondene? Unchiul tău părăsește mâine orașul.

Rex zâmbi.

— E vechiul său truc, la care recurge întotdeauna când nu vrea să fie văzut! Desigur că Wellington ăsta l-a împins să-și anunțe plecarea la rubrica noutăților mondene!

Tab aștepta cu tocul în mână.

— Tăcerea să domnească acum aici, în timp ce un mare ziarist se ocupă de omorul Milligan.

Rex îl privi cu admirație.

— Felul cum izbutești să-ți bagi nasul în toate afacerile astea e pentru mine întotdeauna un izvor de mirare, spuse el. N-aș putea…

— Termină! i-o reteză Tab și obținu, în sfârșit, tăcerea dorită. Își încheie ultima pagină la ora unsprezece, își expedie punctual manuscrisul prin curier, apoi, îndopându-și pipa, se întinse voluptos într-un fotoliu.

— Și acum, iată-mă liber până luni după-amiază…

Telefonul zbârnâi chiar în clipa aceea, în vestibul, și tânărul se ridică suspinând.

— Nu trebuie niciodată să juri, mormăi el. Pariez că e redacția.

Era într-adevăr redacția *Megafonului,* așa cum prevăzuse el cu atâta perspicacitate. Spuse câteva cuvinte la telefon și reveni în salon. Devenise foarte vorbăreț.

Un polonez, compromis într-o afacere frauduloasă de asigurări, fusese arestat; și scăpase și se baricadase în camera sa, rezistând poliției și apărându-se cu apă fiartă și cu un baston gros.

— Te duci? întrebă Rex blând.

— Sigur că mă duc, elefantule! răspunse celălalt răutăcios, în timp ce lupta cu gulerul pe care-l scosese înainte de a suna telefonul.

— Eu credeam că toate istoriile de genul ăsta erau inventate de ziar, spuse tânărul arhitect. Personal, nu citesc niciodată…

Dar Tab plecase.

La miezul nopții, ajunse lângă un grup de polițiști care stăteau la oarecare depărtare de casa asediată, deoarece criminalul reușise să găsească o pușcă. Tab stătu cu ei până în clipa când ușa casei fu luată cu asalt și asediatul legat și coborât în stradă.

La două noaptea, Tab și Carver, șeful detectiv însărcinat cu cazul acesta, se duseră la bufetul polițiștilor să mănânce. Se făcuse de-acum ora trei și jumătate și străzile începeau să se lumineze de razele nesigure ale zorilor, când tânărul luă drumul spre casă.

Mergând prin Park Street, zări o mașină trecând repede prin fața lui. Făcuse abia o sută de metri, când auzi zgomotul unei pene de cauciuc. Văzu mașina deviind, apoi oprindu-se. O femeie coborî și examină stricăciunea. În aparență, era singură, căci o văzu deschizând cutia cu unelte și luând o pârghie. Își grăbi pasul și traversă

șoseaua. Singura persoană aflată prin apropiere era un biciclist ce se oprise și examina una din roți.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Tab.

Femeia tresări și se întoarse.

— Domnișoara Ardfern! spuse ziaristul cu mirare.

Timp de o secundă ea păru jenată, apoi, zâmbind, exclamă:

— A… e dl Tab! Oh, iartă-mi familiaritatea asta, nu-mi pot aminti numele d-tale de familie.

— Nu încercați, spuse el luându-i unealta; însă dacă țineți neapărat să vi-l amintesc, mă numesc Holland.

Ea nu scoase nici un cuvânt în timp ce el ridica mașina pe cric. Apoi, în clipa când scoase roata, îi spuse:

— Mă înapoiez cam târziu; am fost la o petrecere.

Era destulă lumină pentru ca Tab să poată vedea că ea era îmbrăcată simplu și că încălțămintea-i era grea și groasă. S-ar fi putut chiar spune că era sărăcăcios îmbrăcată. Pe scaunul din interiorul mașinii se găsea un geamantan negru, pătrat, mai strâmt și mai înalt, decât geamantanele obișnuite. Poate că-și schimbase hainele… însă, cu toată extraordinara agilitate a artistelor, ele n-au obiceiul, în asemenea împrejurări, să-și schimbe rochia pentru a se înapoia acasă.

— Și eu am fost la o petrecere, spuse el împingând roata de schimb spre partea dinainte a mașinii; o petrecere excepțională, cu focuri de artificii.

— O serată dansantă?

Tab zâmbi.

— N-am făcut decât un singur dans, spuse el. Când am văzut pe un domn ochindu-mă cu pușca și atunci am dansat vesel, departe de el!

O auzi cum scoase o mică exclamație.

— Ah, da, e vorba de polonezul ăla. Am auzit și eu niște împușcături și, înainte de a pleca de la teatru, am aflat că se baricadase în casă.

Roata cea nouă era acum la locul ei, uneltele așezate și roata inutilizabilă legată de mașină.

— S-a făcut! spuse Tab dându-se înapoi. Oh, nu, nu-i nimic, nimic! exclamă el repede când ea vroi să-i mulțumească.

Artista nu se oferi să-l conducă până acasă. El sperase că o va face; de fapt, felul ei de a pleca era puțin cam pripit; și dispăruse din fața lui înainte să-și dea seama că plecase.

Ce căuta ea oare pe stradă la ora aceea? se întreba el. Pretindea că ar fi fost la o petrecere, dar el își spuse că o artistă cu renume nu se duce la petreceri, astfel îmbrăcată.

Când ajunse acasă, Rex încă nu adormise, astfel că-i ieși în întâmpinare, dar, lucru ciudat, cu toate că începură să vorbească despre evenimentele nopții, Tab nu pomeni absolut nimic despre întâlnirea sa cu Ursula Ardfern.

V

„Ursula Ardfern”. Tab se deșteptă cu numele acesta pe buze. Era ora unsprezece dimineața și Rex avusese timp să plece și să se întoarcă.

— Prietenul unchiului meu s-a prezentat din nou… ai auzit? întrebă Rex, oprindu-și prietenul pe pragul sălii de baie?

— Cine, Bonaparte?

— Numele lui e Wellington, cred. Da, a venit foarte deprimat și confuz, însă plin de amenințări oribile la adresa unchiului Jesse. L-am dat afară.

— De ce-a venit?

Rex Lander clătină din cap.

— Dumnezeu știe! Numai dacă n-a făcut asta pentru că avea nevoie să găsească pe cineva care cunoaște îndeajuns pe unchiul meu, ca să-l intereseze blestemele ce i le arunca. L-am convins să părăsească orașul pentru o săptămână. Mărturisesc însă că am fost impresionat de amenințările acestei brute. Spune că-l va omorî pe unchiul Jesse, dacă acesta nu va consimți să-i dea despăgubiri.

— Fleacuri! exclamă Tab cu dispreț, îndreptându-se spre baie.

În timp ce luă dejunul (Rex dejunase cu două ore mai devreme), readuse vorba despre Jesse Trasmere și dușmanul său.

— Când un om se îmbată, devine periculos, spuse el. Nu există bețiv inofensiv, tot așa cum nu există nebun inofensiv. Am discutat chestiunea asta cu Carver, noaptea trecută; este și el de părerea mea. E băiat inteligent, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre cea mai mare parte dintre detectivi. Nu e vina lor, sărmanii; sunt victimele sistemului care pretinde un creier de un metru nouăzeci.

— Ce?

— Un creier de un metru nouăzeci, explică Tab, abordând subiectul său favorit, este creierul omului ales pentru îndeletnicirea delicată a anchetelor criminalistice nu este vorba de inteligența sa, ci doar de înălțimea lui care trebuie să aibă un metru nouăzeci și lărgimea pieptului una sută paisprezece centimetri. Te-ai gândit

vreodată că Napoleon sau Iulius Cezar, pentru a nu menționa decât aceste două inteligențe, n-ar fi putut intra niciodată în serviciul poliției?

— La asta nu m-am gândit, admise Rex. Dar niciodată nu am pus la îndoială dimensiunea creierului tău.

Tab măsura exact un metru nouăzeci și doi, cu toate că nu părea a fi așa de înalt, fiind larg în spate. Avea obiceiul să stea încovoiat, ceea ce-l făcea să pară că are umerii rotunzi. Era o consecință a obiceiului de a se pleca pe mașina sa de scris sau pe biroul care era puțin cam prea jos pentru el. Avea tenul deschis, însă mai curând brun decât roz.

Fața-i era mai fină decât se întâlnește de obicei la o persoană de talia lui; ochii adânc înfundați în orbite și de un negru pătrunzător. În timp ce vorbea, se bâlbâia puțin. Cei ce-l cunoșteau bine, îi știau imperfecția pronunțării sale. El nu putea să spună „foarte”, ci pronunța „foate”, dar vorbea așa de iute încât numai o ureche exersată își dădea seama de acest defect.

Intrase în ziaristică după terminarea studiilor universitare. Fără a fi bogat, ducea o viață îndestulată; și cum el era unul din acei oameni fericiți ce au un număr incalculabil de mătuși celibatare, îi cădea cam o moștenire pe an, cu toate că-și neglijase rubedeniile tocmai din cauza averii lor.

Ar fi mai exact să spunem că Tab se *cufundase* în jurnalism și în branșa asta specială a jurnalismului care-l fascina, în ziua când sărind de pe un stâlp de pe malul apei, se cufundase și-l salvase pe Jasper Dorgon, bancherul escroc, care încercase să se sinucidă; tânărul obținuse o dare de seamă unică de la bancher, în timp ce stăteau așezați în fața unui foc al gardianului de noapte, așteptând să li se usuce hainele.

— Asta să-ți dea de gândit, Bébé, spuse el. Creierul omului de un metru nouăzeci. Teoria care, în general, acceptă că tot ce e sub talia de un metru nouăzeci ar avea creier de lemn tare, e tocmai ceea ce permite lui Lew Vann și bătrânului Joe Haspinell, cât și altor escroci dintre prietenii mei, să mănânce la Grand Criterion, când ar trebui de fapt să-și ispășească pedepsele într-o închisoare. Dar Carver e băiat bun. Știe să cugete, deși e contra regulamentului.

— Ce crede despre Wellington?

— Nu i-am spus, răspunse Tab. Ar trebui să-i dai de știre unchiului tău.

— Am să caut să-l văd chiar astăzi, își propuse Rex.

Ieșiră împreună înainte de ora dejunului. Tab trebuia să treacă pe la redacție și apoi să-l întâlnească pe Carver, ca să dejuneze cu el. Carver, o persoană nepăsătoare, cu vorba înceată, nu era de obicei un interlocutor vorbăreț. Numai anumite subiecte îl interesau și cum Tab furniză un asemenea subiect, două ore trecură foarte repede. Înainte de a părăsi restaurantul, Tab îi vorbi de străinul bețiv și de amenințările sale la adresa lui Jesse Trasmere.

— Amenințările astea nu mă sperie, spuse Carver; dar un om care are motive de prim ordin cum are acesta, trebuie cu siguranță să provoace neplăceri. Îl cunoști pe bătrânul Trasmere?

— L-am văzut de vreo două ori. Am fost trimis de el pentru o anchetă relativă la un proces ce i se intentase de către primărie; era vorba de o clădire pe care o construise fără avizul arhitectului municipal. Rex Lander, prietenul meu, care e, între altele, un arhitect în față, e nepotul său. Unchiul îi scrie din când în când scrisori pline de sfaturi bune relative la economie.

— Lander este moștenitorul lui?

— Rex speră cu ardoare. Dar el spune că tot așa de probabil este ca unchiul său Jesse să-și lase averea unui azil al bogaților incurabili… Vorbi de Trasmere și iată că valetul acestuia le apăru într-o mașină ce trecu repede prin fața lor; singura persoană ce-o ocupa era Walters, fără pălărie, cu fața încordată, cu ochii holbați, ceea ce atrase imediat atenția celor doi tineri.

— Cine spuneai că era? întrebă repede Carver.

— Walters, valetul bătrânului Trasmere, răspunse Tab. Mi s-a părut că e foarte speriat.

— Walters? Detectivul se opri, dus pe gânduri. De unde cunosc eu figura asta?… Ah, știu! Walters Felling!

— Walters și mai cum?

— Felling… a trecut prin mâinile mele acum vreo zece ani și a fost condamnat. Walters, așa cum îl numești d-ta, e un hoț periculos! Zici că-i valet la bătrânul Trasmere? E specialitatea sa. Intră în serviciu la oameni bogați și într-o bună dimineață aceștia se trezesc și văd că le-au dispărut bijuteriile, banii și argintăria. Ai notat numărul mașinii?

Tab clătină din cap.

— Întrebarea este, spuse detectivul, dacă a fugit în grabă, sau a fost însărcinat cu o cursă urgentă pentru stăpânul său? Orice-ar fi, ar trebui să mergem să-l vedem pe Trasmere. Luăm o mașină sau mergem pe jos?

— Mergem pe jos, răspunse repede Tab. Numai detectivii de prin romane merg cu mașina, Carver. Adevărații detectivi știu că dacă prezintă nota de cheltuieli la birou, un funcționar nemilos puricăă amănunțit fiecare paragraf.

— Tab, d-ta cunoști tainele vânătorii de hoți, mai bine ca orice străin, replică întunecat, detectivul.

Casa lui Trasmere era cam la vreo milă de zona unde se aflau. Mayfield, locuința lui Jesse, era singura clădire urâtă într-o stradă celebră prin eleganța caselor sale. Construită din cărămizi oribile, galbene, fără nici o umbră de ornamentație, era greoaie, pătrată, în mijlocul unei grădini cimentate. Trei cercuri microscopice de pământ fuseseră lăsate la cererea insistentă a constructorului, unde Jesse putea cultiva flori, pentru a-și delecta privirea. Consimțise la acest lucru numai după ce i se demonstrase că putea economisi astfel ceva bani.

— Nu e tocmai un palat din basme, nu-i așa? spuse Tab deschizând poarta.

— Am văzut și case mai frumoase decât asta, admise Carver. Mă întreb…

Se opri din vorbă, căci ușa de la intrare se deschisese cu violență chiar în clipa aceea și Rex Lander ieși fugind afară. Fața-i era de culoarea cretei; ochii săi de copil aveau o privire pierdută. Zări cele două persoane la intrare și gura i se deschise pentru a vorbi, însă nu putu articula nici un sunet.

Tab se grăbi spre el, întrebându-l:

— Ce s-a întâmplat?

O singură privire asupra lui Lander îl făcu să înțeleagă că se întâmplase ceva teribil.

— Unchiul meu… șopti celălalt. Duceți-vă… priviți…

Carver dădu fuga în interiorul casei. Sufrageria era goală, lângă cămin o ușă strâmtă era deschisă.

— Unde e? întrebă detectivul.

Rex nu putu decât să-i arate deschizătura strâmtă.

Acolo se găsea o scară de piatră ce se sfârșea într-o trecere îngustă barată de o altă ușă ce era și ea deschisă. Coridorul era bine luminat cu trei globuri electrice fixate

în tavan; iar mirosul pătrunzător al exploziei unei arme de foc se simțea prin culoarul pustiu.

— Trebuie să fie o cameră ce dă pe aici, spuse Carver. Cui aparțin astea?

Se aplecă, ridică o pereche de mănuși vechi pe care le puse în buzunar.

Se întoarse spre Rex Lander. Tânărul sta jos la capătul scării, cu fața în mâini.

— N-are nici un rost să i se ia interogatoriul, spuse Carver încet; unde se află unchiul său?

Tab parcurse repede culoarul și ajunse la o ușă din stânga. Era îngustă, vopsită în negru, adânc băgată în zid. N-avea mâner, numai un mic orificiu al broaștei. La câțiva centimetri în tavan, era prevăzută cu o placă de tablă cu câteva mici orificii pentru ventilație. Tânărul împinse ușa, dar era încuiată. Atunci privi prin ventilator.

Zări o încăpere, lungă de aproape cinci metri și largă de vreo patru. De-a lungul zidurilor grosolane erau fixate rafturi metalice pline cu casete negre. O lumină vie coborî din tavan și Tab văzu limpede.

La extremitatea încăperii, se găsea o masă, însă nu la ea privea el: un corp sta prăvălit la unul din picioarele mesei. Fața-i era întoarsă spre ușă.

Era figura lui Jesse Trasmere; iar bătrânul era mort.

VI

Tab cedă locul detectivului și așteptă, în timp ce acesta privea la rândul său.

— Nu văd nici o urmă de armă; însă după miros, pare că au fost împușcături, spuse el. Ce e acolo, pe masă?

Tab privi din nou prin ventilator.

— Îmi face impresia că-i o cheie, spuse el.

Încercară să deschidă ușa, însă ea rezistă sforțărilor lor.

— Ușa e mult prea groasă și broasca prea puternică pentru a le putea forța, spuse Carver. Am să telefonez la cartierul nostru general, Tab. Vezi dacă poți afla ceva de la prietenul d-tale.

Carver sfârșise de telefonat și avu timpul să se înapoieze înainte ca Rex să-și fi revenit suficient în fire pentru a istorisi ce se întâmplase. Fața-i era palidă; nu putea să-și stăpânească tremurul buzelor și un timp îndelungat se scurse înainte de a putea spune răbdătorilor săi ascultători tot ce știa.

— Am sosit aici după-masă, având întâlnire cu el, spuse Lander. Unchiul îmi scrisese ca să vin să-l văd, cu privire la un împrumut ce-i solicitasem. Mai întâi îmi respinsese cererea; însă, așa cum i se întâmpla adesea, își schimbase părerea în ultimul moment, căci, în fond, nu avea inimă rea. În clipa când am apăsat pe sonerie, ușa s-a deschis și l-am văzut pe Walters… Walters e valetul unchiului meu…

Detectivul clătină din cap.

— Părea teribil de agitat și avea în mână o valiză de piele maron. „Eram tocmai gata de plecare, dle Lander”, îmi spuse el…

— Părea surprins că te vede?

— Părea alarmat, spuse Rex. Văzându-l, îmi veni în gând că unchiul meu o fi bolnav și l-am întrebat dacă se întâmplase ceva. Mi-a răspuns că unchiul era bine, dar că l-a trimis să facă un comision foarte urgent. Convorbirea noastră n-a durat mai mult de un minut, căci Walters alergase în josul scării și era în stradă înainte ca eu să-mi revin din mirarea mea.

— N-avea pălărie? întrebă Carver.

Rex clătină din cap.

Am rămas o clipă în vestibul, știind că unchiului meu nu-i place să se intre la el fără să fi fost anunțat. Vezi, dle Carver, situația mea era cam delicată. Venisem acolo în calitate de solicitant și, natural, nu voiam să-mi compromit șansa de a obține cele cincizeci de lire pe care unchiul meu mi le promisese. Am intrat în salonul lui; nu era acolo, însă ușa care ducea în sala caselor de fier era deschisă, așa că nu putea fi departe. M-am așezat și l-am așteptat. Stăteam acolo de vreo zece minute, când am început să simt un miros ca de ars, – așa am crezut, – în realitate însă era miros de praf de pușcă sau de nu știu ce, care se pune în cartușe. Am fost așa de alarmat că am coborât scările și după o clipă de șovăire, căci știam cât de mult urăște unchiul meu să fie surprins, am ajuns la ușa pivniței. Aceasta era închisă; am bătut, dar n-am primit nici un răspuns. Atunci am privit prin găurile de aerisire. Era oribil! – Un fior îl scutură. – Am urcat scara cât am putut de repede și am ieșit în stradă pentru a chema un agent de poliție. Atunci v-am văzut.

— Cât timp ai stat în casă, n-ai auzit nici un zgomot care să-ți dea de înțeles că mai era cineva acolo? Unde sunt servitorii?

— Nu e decât bucătăreasa, spuse Rex.

Carver se duse în căutarea ei.

Dar bucătăria era închisă și pustie. Era probabil ziua liberă a bucătăresei.

— Am să fac cercetări în toată casa, spuse Carver. Vino Tab; iată-te amestecat în afacerea asta, așa că e mai bine să te ocupi de ea.

Cercetările nu durară mult. Nu erau decât două camere folosite de Trasmere, restul era închis cu cheia. O trecere ducea la camera lui Walters, ce servise odinioară de cameră pentru oaspeți și era mai mare decât e de obicei o locuință de servitor. Camera era binișor mobilată și era evident că Walters nu prevăzuse o fugă așa de grăbită. Câteva haine atârnau încă în cuierul de lângă ușă; altele se găseau în dulap. O ceașcă de cafea era pe masă. Carver vâri degetul mic în lichid; nu se răcise încă.

O cuvertură fusese aruncată în grabă peste un obiect mare, la capătul mesei. Detectivul ridică cuvertura. Începu să fluiere. O mică menghină era fixată la marginea mesei; mai multe pile și alte unelte erau împrăștiate împrejur. Carver întoarse șurubul menghinei și eliberă

obiectul ce era prins acolo. Era o cheie mică, de o formă originală, și valetul lucrase probabil la ea, căci pilituri de fier acopereau încă piciorul mesei.

— Prietenul Walters era pe punctul de a fabrica o cheie, spuse Carver. Iată modelul acesta în ghips, e una din specialitățile lui. Îmi închipui că a obținut un tipar al cheii pe săpun sau pe ceară și că de atunci a lucrat… – Examină atent obiectul pe care-l ținea în mână. – Asta poate să ne scutească de multe alergături, spuse el; căci, dacă nu mă înșel, e cheia de la pivniță.

Câteva minute mai târziu casa era plină de detectivi, fotografi ai poliției și agenți. Ei veniseră zadarnic, deoarece ușa rămase închisă. Tab profită de sosirea lor pentru a-și conduce prietenul acasă.

Înainte de a pleca. Carver îl luă la o parte și-i spuse:

— Trebuie să ținem legătura cu dl Lander. El poate să aducă o lumină asupra asasinatului. Între timp, am dispus să se telefoneze la toate posturile pentru a face să fie arestat Felling. Cine e Wellington Brown?

— Wellington Brown? E omul care l-a amenințat pe Trasmere… Ți-am vorbit despre el la dejun.

Carver scoase din buzunar o pereche de mănuși vechi.

— D-l Wellington Brown a intrat în coridorul subsolului, spuse el liniștit, și a avut imprudența să-și lase mănușile… numele său e scris în interior.

— Îl vei pune sub inculpare de omor? întrebă Tab.

— Cred. Nu poate fi decât el sau Walters. Oricum, e să-i considerăm pe ambii ca suspecți; dar nu pot spune nimic definitiv înainte de a intra în pivniță.

Tab își duse prietenul în apartamentul lor și, lăsându-l acolo, se grăbi să revină la Mayfield; era numele fantezist cu care Trasmere își botezase lugubra-i locuință.

— N-am descoperit nici o armă, spuse detectivul pe care Tab îl găsi în sufragerie, cu un plan al casei desfășurat înaintea lui. Se poate să găsim una în pivniță; în cazul ăsta, afacerea ar avea aerul unei sinucideri. Am telefonat casei Mortimer care a construit imobilul. Am vorbit cu dl Mortimer și el mi-a spus că nu există decât o singură cheie pentru pivnița asta… Trasmere își comandase o broască specială; comandase treizeci sau patruzeci la diferiți lăcătuși. Nimeni nu știe care dintre cele treizeci a fost întrebuințată. Mortimer spune că ordinele erau imperative să nu existe o a doua cheie. E

deci aproape imposibil ca ucigașul să fi putut intra în pivniță altfel decât cu ajutorul unicei chei a lui Trasmere. În sfârșit, vom fi curând informați; am însărcinat pe cel mai bun lucrător din Londra să termine cheia găsită în camera lui Felling și lucrătorul spune că nu mai are mult, încât va putea deschide pivnița chiar în seara asta.

— E deci inutilizabilă în starea sa actuală?

— Absolut inutilizabilă; am încercat-o și eu și lăcătușul, care e un expert; spune că n-ar fi putut face să funcționeze broasca.

— Și atunci, sugerezi ipoteza unei sinucideri? Presupui că bătrânul a coborât în pivniță, s-a încuiat și apoi s-a sinucis?

Carver clătină din cap.

— Dacă se găsește un revolver în pivniță, teoria d-tale ar fi foarte acceptabilă; cu toate că nu pot înțelege de ce s-ar fi sinucis Trasmere.

La ora unsprezece seara, trei oameni stăteau în fața ușii pivniței lui Jesse Trasmere. Lăcătușul băgă cheia în broască și o întoarse. Voia să împingă ușa, când Carver îi opri mâna.

— Las-o așa! spuse el; și lucrătorul, decepționat că nu putea contempla tabloul dramei, se duse să-și ridice uneltele.

— Să mergem! spuse Carver, respirând adânc și scoțând din buzunar o pereche de mănuși albe pe care și le puse.

Tab îl urmă.

— Am telefonat medicului. Va fi aici în câteva clipe, spuse Carver contemplând corpul tăcut ce zăcea la piciorul mesei. Apoi arătă spre masă. În mijlocul ei se găsea o cheie, dar ceea ce provocă o exclamație pe buzele detectivului, fu faptul că o parte din această cheie era pătată cu roșu. Lichidul ce cursese pătrunsese în fața poroasă a mesei.

— Sânge! murmură detectivul, ridicând cheia cu dezgust.

Nu mai era nici o îndoială. Cu toate că partea de sus era curată, partea inferioară a cheii părea că a fost scufundată în sânge.

— Asta răstoarnă ipoteza sinuciderii! spuse Carver.

El căută mai întâi revolverul care-l ucisese pe bătrân. Nu era în pivniță nici o urmă de armă. Detectivul își trecu

mâna sub corpul moale al victimei și Tab se înfiora văzând capul mortului recăzând moale pe umărul lui.

— Nimic!… glonțul a traversat corpul. Sinucigașii rar procedează astfel.

Degetele sale îndemânatice se mișcau pe corpul inert. Nu găsi nimic care să aibă vreo semnificație.

În sfârșit, Carver se ridică și, cu pumnul în șold, examină îngrozitorul tablou.

— Când a fost omorât, el a stat acolo… nu l-a văzut pe acela care-l ucidea. Ca punere în scenă a unei false sinucideri, e destul de prost regizată… Fără să mai vorbim de arma care lipsește, bătrânul a primit un glonte în spate.

Dacă mai putea fi vreo îndoială în această privință, ea fu înlăturată după scurtul examen pe care medicul îl făcu asupra corpului.

— A fost ucis de la o distanță de vreo doi metri, spuse el. Domnule Carver, e imposibil să se fi sinucis; nu văd nici o urmă de arsură; mai mult decât atât, glontele a pătruns prin spate, sub umărul stâng și moartea trebuie să fi fost instantanee. Exclus ca rana asta să fi fost făcută de însăși victima.

Fotografii veniră din nou și, după plecarea lor, cei doi polițiști fură lăsați la cercetările lor, în încăperea plină de fum de magneziu. Primele casete erau în cea mai mare parte pline de bani, era puțin aur, aur, însă o mare cantitate de bancnote de prin toate țările. Carver găsi într-una din casete cinci milioane de franci în bancnote a câte o mie, o alta era plină cu bancnote englezești a câte cinci lire, o a treia conținea bancnote a o sută de dolari, legate în pachete a câte zece mii. Numai două din aceste casete erau încuiate cu cheia și numai una singură părea să conțină documente. Erau în cea mai mare parte contracte vechi, recipise caligrafiate cu litere chinezești pe hârtie fină, pe dosul cărora cineva scrisese traducerea lor. Documentele erau clasate cu grijă în coperți de carton, pe care o scriere fină însemnase conținutul lor.

Pe o legătură groasă, strânsă cu un elastic, era o etichetă: „Corespondență comercială 1899.”

Examinând conținutul acestei casete, Tab descoperi un manuscris împăturit. Îl scoase.

— Iată testamentul! spuse el. Carver i-l luă. Era scris cu acea caligrafie copilărească pe care Tab învățase s-o

cunoască așa de bine; era foarte scurt. După preambulul obișnuit, spunea:

> *„Las toate bunurile și veniturile mele lui Rex Percival Lander, nepotul meu, fiul unic al decedatei mele surori Mary Catherine Lander, născută Trasmere, și-l numesc singurul executor al prezentului testament”.*

Documentul era contrasemnat de Mildred Green, care se intitula bucătăreasă, și de Arthur Green, care-și preciza profesiunea de valet. Adresa lor: Mayfield.

— Cred că trebuie să fie cei doi servitori cărora bătrânul le-a dat drumul acum șase luni. Testamentul a fost scris probabil cu câteva săptămâni înainte de plecarea lor.

Primul sentiment al lui Tab fu plăcerea de a-l ști pe prietenul său devenit bogat. Sărmanul Rex, nu se așteptase deloc să primească moștenirea aceasta într-un mod atât de tragic.

Carver puse documentul în casetă și procedă la cercetarea ușii, examen întrerupt înainte de Tab.

— Nu e o broască automată, vezi? N-a putut deci fi închisă de ucigaș nici pe dinăuntru, nici pe dinafară. Dac-ar fi cea mai mică posibilitate de a ne închipui că Trasmere s-a sinucis, soluția ar fi simplă. Dar el nu s-a sinucis. A fost omorât aici, ușa a fost închisă și cheia pusă pe masă… în ce mod?

El luă cheia și încercă s-o treacă printr-una din găurile ventilației, dar extremitatea ei abia putea trece.

Se lumină de ziuă, înainte ca ei să fi terminat cu examinarea camerei. Zidurile erau solide. Nu era nici o fereastră, nici un cămin. Podeaua era și mai groasă decât zidurile.

Într-o ultimă sforțare disperată pentru a rezolva taina asta, Carver făcu apel la un expert care examină ventilatorul. Era din oțel gros de câțiva milimetri și era fixat chiar în ușă. Nu erau șuruburi care ar fi permis să fie scos, și, de altfel, chiar dacă ventilatorul ar fi fost îndepărtat, numai cel mai subțire dintre muritori ar fi putut trece prin deschizătură.

— Cu toate acestea, spuse Carver, dacă ne-am imagina că ventilatorul e ușor de scos, am putea să ne amintim de o pagină din Edgar Allan Poe, și să ne gândim serios la o maimuță dresată ce-ar fi pătruns pe acolo.

— Mai rămâne ipoteza unei chei duble…

— Pe care o înlătur, spuse Carver. Sunt convins că nici o cheie dublă n-a putut fi folosită. Dacă ar fi fost posibil să se găsească o a doua cheie, Felling… sau Walters, așa cum îl numești d-ta, ar fi descoperit mijlocul să și-o procure. E cel mai expert în materie, a trăit toată viața lui numai prin chei duble. Trebuia să știe că e imposibil, altfel nu și-ar fi dat osteneala să fabrice o cheie.

— Și atunci, ești de părere că a fost întrebuințată chiar cheia asta? Tab arătă spre masă.

— Nu numai că sunt de părere, dar aș putea să și jur, spuse Carver liniștit. Privește!

El deschise ușa, astfel ca lumina să cadă pe gaura broaștei în exterior.

— Vezi micile pete de sânge? întrebă el. Cheia asta nu numai că a fost întrebuințată pe dinafară, unde ea a lăsat semne probante, ci a fost întrebuințată, de asemenea, și în interiorul camerei.

Mișcă din nou ușa și Tab văzu petele convingătoare.

— Ușa a fost deschisă din interior după moartea bătrânului și încuiată pe dinafară.

— Dar cum a ajuns cheia pe masă? întrebă ziaristul uimit.

— Un profesor a întrebat într-o zi pe un student în medicină, dacă Adam a fost odată copil și studentul a răspuns: „Dumnezeu știe”. Ăsta-i singurul răspuns pe care pot să-l dau. Să lăsăm celelalte casete pentru mâine, Tab.

Carver își conduse colegul afară din pivniță, închise ușa cu duplicatul cheii și o puse în buzunar.

— Nu știu ce să mai cred! spuse Tab.

În clipa aceea zări acul.

VII

De la locul lui, tânărul văzuse reflecția luminii pe un fir de oțel. Se plecă mașinal și ridică obiectul.

— Ce e? întrebă detectivul, curios.

— Îmi face impresia unui ac, spuse Tab.

Era, într-adevăr, un ac obișnuit, strălucitor, lung de vreo patru centimetri. Avea o dimensiune puțin comună și semăna cu cel întrebuințat de bancheri la fixarea documentelor lor. Acul nu era absolut drept, ci ușor curbat, dar în afară de asta, n-avea nimic neobișnuit. Tab îl privi fără să înțeleagă ceva.

— Dă-mi-l mie, spuse Carver. Îl luă cu mâna înmănușată și se duse dedesubtul unei lămpi.

— Nu cred să aibă vreo semnificație, adăugă el, dar îl păstrez.

Puse cu grijă acul în cutia de chibrituri, în care vârâse și cheia.

— Și acum, Tab, – spuse el brusc, în timp ce amândoi, nerași, obosiți, ieșeau la lumina străzii, – ai în mână o afacere senzațională, dar, fii atent, să nu divulgi indiciile pe care le-am găsit.

— Nu văd cam ce-am găsit, spuse Tab, numai dacă acul ăsta ar fi el un indiciu.

— În locul d-tale, nici n-aș menționa acest detaliu! replică grav detectivul.

Ajungând acasă, Tab găsi toate lămpile din salon aprinse și Rex Lander, complet îmbrăcat, adormit pe o sofa.

— Te-am așteptat până la trei dimineața, căscă Rex. L-au arestat pe Walters, sau pe altcineva?

— Încă nu, până în clipa când l-am părăsit pe Carver, adică acum zece minute. E bănuit Brown. Mănușile sale au fost găsite pe coridor.

— Brown, omul venit din China?… e teribil, nu? întrebă Bébé cu vocea înăbușită ca și cum oroarea clipelor prin care trecuse îi apărea cu toată forța. Dumnezeule, ce lucru îngrozitor! M-am forțat toată noaptea să nu mă gândesc; amintirea asta groaznică m-a urmărit, aproape să mă facă să înnebunesc.

— Îți aduc o veste bună, Rex, spuse celălalt, pregătindu-se să se bage în pat. Am găsit testamentul

unchiului tău. Nu e încă oficial.

— Ah, ați găsit testamentul? spuse celălalt cu indiferență. Îți mărturisesc că lucrul ăsta nu mă prea interesează în clipa asta. Cine ia totul? Vreun azil pentru câini, sau o crescătorie de pisici?

— Un tânăr și solid arhitect, – spuse Tab, râzând, – și prevăd de pe acum distrugerea căminului nostru. Am să vin poate să-ți fac vizite, Bébé, când vei fi bogat; dacă vei vrea atunci să mă mai cunoști.

Un gest nerăbdător al lui Rex îl făcu să tacă.

— Nu la bani mă gândesc acum, ci la altceva! spuse el.

Tab dormi vreo patru ore; deșteptându-se, află că Rex ieșise.

Când ajunse în stradă, se vindea tocmai ediția specială a ziarelor de duminică, ce relatau cazul omorului.

Redactorul faptelor diverse nu era încă acolo, când Tab sosi la redacție. Tânărul făcu o informare scurtă a tragediei, pentru a nu stingheri urmărirea lui Walters și a lui Brown.

Se duse apoi la Mayfield; dar Carver nu era acolo și agentul de poliție, însărcinat cu supravegherea casei, nu era dispus să-l lase să intre. Carver, celibatar, locuia într-un apartament mobilat. Tab îl surprinse în clipa când se pregătea să se radă.

— Nu, n-avem nici o veste despre Felling și nici despre Brown, care e cu mult mai greu de găsit. A dispărut. Vrei să știi poate de ce e mai greu? Pentru că e necunoscut aici. Urmărirea lui Walters e un joc de copii comparată cu urmărirea celuilalt. Și totuși nu l-am găsit încă, spuse el ștergându-și fața; e cu atât mai surprinzător cu cât cunoaștem refugiile și relațiile sale obișnuite. Nici unul din prietenii lui nu l-au văzut. Conducătorul mașinii a răspuns convocării noastre urgente și ne-a spus că l-a lăsat pe Felling la gara centrală. Se opriseră în drum să cumpere o pălărie.

Carver nu se prezentase încă la cartierul general al poliției în dimineața aceea, și chiar dacă s-ar fi prezentat, tot n-ar fi putut să comunice noutățile care-l surprinseseră atât de mult pe Tab, mai târziu, în cursul zilei.

— Ai o ipoteză nouă, Carver?

Carver privi pe fereastră și, dus pe gânduri, respiră adânc pe nasul său lung.

Era o persoană de talie înaltă, slab, cu fața brăzdată de încrețituri. În repaus, era extrem de melancolic și vocea-i dulce se armoniza cu exteriorul lui.

— Pot fi multe ipoteze, răspunse el; toate mai mult sau mai puțin plauzibile.

— Te-ai gândit, întrebă Tab, că împușcătura a putut fi trasă printr-una din găurile ventilatorului?

Carver clătină din cap de mai multe ori înainte de a răspunde.

— Ideea asta mi-a venit după ce m-ai părăsit, și m-am întors acolo pentru a verifica; dar nu există pe ventilator nici una din acele urme negre ce-ar trebui să fie dacă un revolver suficient de mic ar fi fost aplicat la una din găuri; de altfel, e un fapt important că un glonte de calibrul celui găsit de doctori în corpul lui Trasmere n-ar fi putut trece printr-o gaură așa de mică. Nu, asasinatul a fost comis în pivniță, fie de Brown, fie de Walters, fie de altcineva.

Tab avea de întreprins câteva anchete personale. Una din ele o privea pe bucătăreasă. Aceasta fusese deja interogată de poliție când ziaristul sosi la căsuța din mahala. Femeia aceea pașnică nu putea să-i spună mare lucru.

— Era ziua mea liberă, povesti ea. D-l Trasmere anunțase că pleacă la țară, cu toate că nu-mi închipui să se fi dus. A mai spus asta odată, dar Walters m-a sfătuit să nu cred. N-am văzut niciodată pe dl Trasmere, adăugă ea, spre marea mirare a lui Tab. Toate ordinele îmi erau transmise prin dl Walters și n-am pătruns în casă decât o singură dată, într-o dimineață când nu venise femeia însărcinată cu dereticarea. Am ajutat lui Walters să curețe salonul domnului. Îmi amintesc de dimineața aceea, deoarece am găsit în salon un căpăcel… sau poate nu e un capac… Îl mai am încă; vreți să-l vedeți? M-am întrebat adesea ce putea fi.

— Un capac? spuse Tab. Ce fel de capac?

— E așa ca un capac pentru o cutiuță cu pilule, explică femeia; de dimensiunea unei piese de aramă de cinci centime. L-am ridicat și l-am întrebat pe Walters la ce poate servi; el mi-a răspuns că nu știe. Îl găsisem pe jos lângă masă și l-am luat cu intenția să-l întreb pe bărbatul meu ce-o fi.

Bucătăreasa părăsi camera și reveni cu „capacul”, care era de fapt un degetar mic de celuloid din acelea

întrebuințate de dactilografe pentru a acoperi literele de la mașină.

— Avea poate dl Trasmere o mașină de scris?

Nu, domnule, spuse ea; cel puțin atât cât pot eu ști. Niciodată n-am văzut așa ceva la el. Însă, după cum am spus, n-am intrat în casă decât o singură dată. Bucătăria e separată de restul casei printr-un coridor. D-l Trasmere dăduse ordine severe, ca să rămân în bucătărie.

Tab privea micul obiect ce-l ținea între degetul mare și arătător. Era neîndoios o piesă din echipamentul unei dactilografe; și totuși dl Trasmere nu apelase niciodată la dactilografă. Scrisese întotdeauna cu mâna scrisorile adresate lui Rex.

— Ești sigură că nimeni nu venea în timpul zilei pentru a face corespondența stăpânului d-tale? întrebă el.

— Da, sunt perfect sigură; căci altfel dl Walters mi-ar fi spus. Se plângea mereu de tristețea casei, deoarece nimeni nu venea niciodată; iar femeile tinere erau patima lui, așa că sunt sigură că aș fi auzit vorbindu-se de așa ceva. L-au găsit pe dl Walters? Sunt sigură că n-a făcut el asta.

Tab îi răspunse negativ.

— Îi cunoști pe soții Green? întrebă el în momentul plecării, amintindu-și deodată de martorii testamentului lui Jesse Trasmere.

— Nu, domnule! D-na Green fusese bucătăreasă înaintea mea și n-am văzut-o decât o dată, în ziua sosirii mele; tot așa și pe dl Green. Erau o pereche foarte simpatică și nu cred că stăpânul să se fi purtat bine cu ei.

— Unde sunt acum?

— Nu știu, domnule. Am auzit spunându-se că au plecat în Australia. Deși erau oameni destul de în vârstă, se țineau încă bine; și dl Green vorbea mereu că vrea să plece în Australia, unde se născuse.

— Oare Green sau soția lui aveau vreo supărare din cauza lui Trasmere?

Ea șovăi.

— Bineînțeles că erau supărați; au fost acuzați de furt și dl Green părea foarte abătut, mai ales când stăpânul său a ordonat să se cerceteze cuferele lor pentru că-i lipsea argintărie de valoare și un ceas de aur.

Asta era ceva nou pentru Tab. Auzise, vorbindu-se de furturi de mâncare, dar nu de alte lucruri.

Ea nu putu să-i mai spună altceva, decât că Green fusese un fel de intendent.

— Walters a fost în serviciu în același timp cu Green? întrebă Tab.

— Da, domnule. Dl. Walters era valetul dlui Trasmere. După plecarea dlui Green, dl Walters a rămas ca intendent și valet de cameră.

Tab se întoarse la birou pentru a scrie reportajul; dar știa că era timp pierdut de pomană, deoarece alte vești vor sosi cu siguranță înainte de a se înnopta.

Redactorul faptelor diverse era la biroul lui când Tab deschise ușa și intră înăuntru.

— Crimele astea de pe prima pagină vin întotdeauna cu grămada, se plânse amarnic redactorul. Mai am încă o istorie senzațională.

— Ei bine, dă-o unui romancier talentat, spuse Tab. Cazul meu o să-mi ocupe nu numai tot timpul, ci și timpul a încă vreo jumătate de duzină de băieți. Care-i noua senzație?

— O artistă și-a pierdut bijuteriile. Nu-i așa că e ceva extrem de senzațional? spuse redactorul trăgând spre el două foi pe care notase cazul; dar n-ai nevoie să te ocupi de asta. Am să dau altuia însărcinarea.

— Cine e artista?

— Ursula Ardfern, răspunse redactorul și Tab rămase ca trăsnit.

VIII

— Ursula Ardfern! Ea nu-i dintre acelea care-și pierd bijuteriile pentru a obține câteva rânduri de publicitate, spuse el. Unde le-a pierdut?

— E o poveste destul de curioasă, răspunse redactorul, întinzându-se într-un fotoliu, cu mâinile împreunate pe ceafă. Sâmbătă dimineața, după ce-a plecat de la teatru, a intrat într-un oficiu poștal; punând alături de ea valiza cu bijuterii, a cumpărat câteva timbre. Când a întors capul, valiza dispăruse. Faptul s-a petrecut atât de repede încât nu putea să-și creadă ochilor și n-a voit să se plângă imediat la direcția oficiului. După cum spuse ea, și-a închipuit că printr-o zăpăceală ciudată din partea ei n-avusese cu sine valiza. S-a dus la Hotel Central și a căutat prin toate camerele apartamentului pe care-l ocupă. Când sfârși, a trebuit să se grăbească să ajungă la teatru pentru o reprezentație în matineu și a plecat în fugă… În sfârșit, ca s-o scurtez, n-a adus la cunoștința poliției dispariția bijuteriilor decât azi dimineață.

— Bineînțeles, spuse Tab cu tărie. Așa cum o cunosc, ea trebuia să respingă până și gândul unei asemenea publicități și trebuie să fi făcut totul pentru a se asigura de reala dispariție a bijuteriilor, înainte de a da afacerea în mâinile poliției.

— Așadar, o cunoști?

— O cunosc așa cum un reporter cunoaște pe toată lumea, începând cu secretarul de stat și sfârșind cu călăul, spuse Tab; însă mă voi ocupa eu de problema asta, dacă vrei. În cazul Trasmere nu-i nimic de făcut până seara. Zici că locuiește la Hotel Central?

Celălalt făcu un semn de aprobare și spuse:

— Va trebui să dai dovadă de o oarecare ingeniozitate, mai ales dacă ceea ce spui referitor la disprețul ei pentru publicitate este exact. Aș dori mult să obțin o fotografie a artistei care urăște publicitatea; o voi atârna în biroul meu.

La Hotel Central Tab se lovi de un zid de nepătruns.

— Domnișoara Ardfern nu primește, îi răspunse funcționarul de la biroul de informații, care nici nu era măcar sigur dacă ea se afla în apartamentul în care locuia.

— Vrei să-i trimiți cartea mea de vizită?

Funcționarul răspunse tăios că nu va face acest lucru. Tab se adresă atunci direct autorității supreme. Din fericire, îl cunoștea foarte bine pe directorul hotelului. Dar de data asta Crispi nu era încântat să-l servească.

— Domnișoara Ardfern e o clientă excelentă, dle Holland, spuse el și nu vrem s-o indispunem. Își petrece toate duminicile la țară și știu că nu vrea să vadă nici un ziarist, căci s-a înapoiat special azi-dimineață pentru a-mi spune că nu trebuie să se răspundă nici unei întrebări referitoare la ea.

— Unde se găsește această casă de la țară… Haide, Crispi, insistă Tab, altfel cu prima ocazie, când se va produce un furt în hotelul d-tale, fac un articol pe prima pagină.

— Ăsta-i curat șantaj, protestă Crispi, mormăind. Mi-e teamă că nu pot să-ți satisfac dorința, Holland. Poate dac-ai căuta în anuarul Hertford-ului…

Ziaristul găsi în biblioteca hotelului anuarul cu pricina și-i răsfoi paginile. În dreptul numelui „Ardfern Ursula”, citi: Stone Cottage, lângă Blisville.

Era la vreo patruzeci de kilometri de Londra; drumul trecea prin fața unei clădiri neterminate, unde într-o zi mai multe mistere urmau să-și găsească dezlegarea. Tab parcurse această distanță cu motocicleta, cam într-o oră. Își sprijini motocicleta de un grilaj cochet, deschise o poartă înaltă și intră într-o grădină mică și drăguță ce înconjură Stone Cottage. Zidurile vilei erau în întregime acoperite cu viță de vie sălbatică și cu frunzișor roșiatic.

La umbra unui copac zări o siluetă albă, întinsă comod într-un fotoliu, care se ridică dintr-un salt, la zgomotul clanței.

— Asta e prea de tot din partea d-tale, dle Tab, spuse Ursula Ardfern cu reproș. Am rugat insistent pe Crispi să nu spună nimănui unde sunt.

— Nu mi-a spus Crispi. V-am găsit cu ajutorul unui anuar, spuse Tab vesel.

Lumina soarelui era generoasă cu Ursula; și lui Holland i se păru că tânăra fată era și mai frumoasă în ambianța aceasta plăcută, decât în cadrul și lumina binevoitoare a teatrului.

Era mai suplă decât credea el și lăsa impresia unui suflet tânăr și îndurerat. Această fată trebuie să fi suferit, își spuse el, și totuși, pe fața-i fără riduri nu era nici o

urmă de durere, nici o umbră de grijă sau de remușcare în ochii săi luminoși albaștri.

— Îmi închipui că vii să mă întrebi de bijuteriile mele, spuse ea, și-ți voi permite să-mi pui toate întrebările ce vei voi, dar cu o singură condiție.

— Care anume?

— Adu-mi scaunul acela. – Ea arătă un scaun pe pajiște. – Acum, ia loc! Condiția pe care o pun, e să te mulțumești să spui în articolul d-tale că nu-mi aduc aminte deloc să fi văzut pe cineva că mi-a luat valiza, dar c-aș fi foarte mulțumită s-o găsesc și că aș plăti pentru ea o bună recompensă; că bijuteriile mele nu erau de o valoare așa mare cum se crede în general și că nu sunt asigurată contra furtului.

— Voi repeta totul în chip fidel, asigură Tab. Sunt un om cinstit și-mi țin promisiunile.

— Și acum, pentru lămurirea d-tale personală, adăugă ea, îți voi spune că dacă n-aș mai revedea niciodată bijuteriile acestea, aș fi o femeie foarte fericită.

El o privi plin de uimire.

— Cred că nu-ți închipui că „pozez”, nu-i așa? îl întrebă ea bănuitoare. Văd că nu crezi asta. Nu sunt preocupată de gândul că va trebui să-mi fac rolurile cu bijuterii false, așa cum am făcut în seara trecută.

— De ce nu te-ai adresat imediat poliției? întrebă ziaristul.

— Pentru că… Ezitarea mea o poți interpreta așa cum vei crede de cuviință. Poți să spui sau să-ți închipui că din cauza unui sentiment de bunătate, din dorința de a evita să nu se acuze sau să se bănuiască cineva de a fi furat valiza, în timp ce ea putea să se găsească pe biroul meu; sau poți să crezi sau să spui că nu voiam să fac zgomot în jurul acestor bijuterii. În fine, zâmbi ea, poți să scrii ce vei voi.

— Nu-ți amintești cine se găsea lângă d-ta…?

Ea îl opri cu un gest.

— Nu-mi amintesc de nimic altceva decât că am cumpărat zece mărci.

— Ce valoare aveau bijuteriile? insistă el.

Ea ridică din umeri.

— Nici asta nu ți-aș putea spune.

— Au vreo poveste?

Ea râse.

— Ești foarte perseverent domnule Tab. Ochii tineri îi zâmbeau, cu toate că fața-i rămânea serioasă. Și acum, pentru că m-ai surprins în locuința mea castă și pură, trebuie să-ți arăt micul meu domeniu.

Îl conduse prin grădină, în mica pădurice de pini dinapoia casei, vorbind tot timpul. Apoi, după ce-l părăsi pentru a se asigura, spuse ea, că locuința era în ordine, îl introduse într-un salon mare, plăcut, mobilat cu gust (dacă nu cu lux), un refugiu răcoros de odihnă.

Tab sosise la Stone Cottage la ora două după-amiază și abia pe la ora cinci își luă cu regret rămas bun de la tânăra artistă. În tot timpul după-amiezii vorbiseră despre cărți și despre oameni; și pentru că ea nu făcea aluzie la asasinatul care preocupase mai înainte gândurile ziaristului, el nu vroi să introducă această notă discordantă în atmosfera parfumată a refugiului ei.

— Ce părere ai despre acest reportaj? îl întrebă redactorul, când Holland îi aduse manuscrisul.

— Din punct de vedere al stilului, e clasic, răspunse Tab.

— Și din punct de vedere al veștilor, e nul, spuse redactorul. Singurul fapt nou ce-ai descoperit e că-l iubește pe Browning și e posibil că și poliția știe acest lucru.

Mai bombăni ceva, însă acceptă manuscrisul și începu să-l mutileze îngrozitor cu creionul albastru, în timp ce Tab pornea în căutarea ultimelor noutăți asupra cazului Trasmere.

Și acolo nu prea era nimic nou. Walters și Wellington Brown tot nu fuseseră găsiți și Tab trebui să se mulțumească să dea relații asupra vieții lui Trasmere despre care Bébé îi dăduse din timp anumite informații.

Pe noul milionar nu-l văzuse toată ziua. Înapoindu-se acasă în seara aceea, îl găsi pe Rex Lander în pat și nu-l deranjă. Era obosit și mai doritor să-și găsească culcușul decât să aducă vorba despre Ursula Ardfern. Într-adevăr, nu era dispus să discute despre ea cu nici o altă persoană.

— N-am făcut altceva decât să mă plimb, spuse Rex a doua zi de dimineață, când Tab îl întrebă asupra felului cum și-a întrebuințat ziua. Avusesem o noapte proastă și m-am sculat devreme. Tu mai dormeai ca un porc, când am aruncat o privire în camera ta. Am citit reportajul tău din *Megafonul*… apropo, știi că bijuteriile domnișoarei Ardfern au fost furate?

— Știu chiar foarte bine, spuse Tab. Am văzut-o ieri.

Rex deveni foarte atent.

— Unde? întrebă el iute. Cum arată, Tab… vreau să spun cum se prezintă afară din teatru? E tot așa de frumoasă… ce culoare au ochii ei?

Tab împinse scaunul și, cu sprâncenele ridicate, îl privi pe tânărul ce sta jos în fața lui.

— Curiozitatea e cam indecentă, spuse el sever; serios, Rex, niciodată n-am bănuit că te-ar interesa așa de mult această persoană.

Rex îi evită privirea.

— O găsesc foarte frumoasă, spuse el încurcat. Mi-aș da capul să pot petrece o zi cu ea.

— Ei, nu! exclamă Tab. Dar bine, tinere imbecil; în cazul ăsta ești amorezat de ea!

Fața copilărească a lui Rex deveni stacojie.

— Ce glumă! spuse el cu vocea ascuțită. Îmi place mult. Am văzut-o de vreo sută de ori, fără să-i fi vorbit vreodată. Ea reprezintă pentru mine idealul femeii perfecte. Fața drăguță, vocea cea mai frumoasă pe care am auzit-o vreodată. Trebuie să fac într-o zi cunoștință cu ea.

Pentru un motiv ce nu-l putea defini, revelația asta a pasiunii secrete a lui Bébé îl tulbura pe Tab.

— Dragul meu Bébé, spuse el cu blândețe, această tânără femeie nu e dintr-acelea care se amorezează și se căsătoresc…

Deodată își aminti ceva.

— Oh, dar tu ești milionar acum, Rex!

Rex roși iar și Tab fluieră.

— Vrei să spui c-o iubești serios?

— O ador, mărturisi Rex cu vocea înceată. Am fost așa de tulburat auzind pe cineva spunând că e pe cale să se mărite, încât te-am trimis s-o vezi.

Tab îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Și pentru asta am fost trimis să fac pe imbecilul? întrebă el cu ochii veseli. Ah, șmechere! Pentru a pune un balsam inimii tale zdrobite, un criminalist a trebuit să aștepte cu pălăria în mână, în vestibulul infect al unui teatru, solicitând o întrevedere unei artiste! El redeveni sobru. Sper că nu e ceva serios din partea ta, Rex. Mai întâi, am impresia că Ursula Ardfern nu e din acelea ce se mărită și că însăși marea ta avere n-ar tenta-o. Și apoi…

— Și apoi? întrebă Rex nerăbdător. Ce alt motiv sau ce piedică ai mai găsit?

— Nu cred că e treaba mea, spuse Tab; și desigur că nu intră în atribuția mea să-ți dau avize părintești.

— Vrei să spui, îmi închipui, că o artistă e cea mai rea femeie ce-și poate alege un bărbat. Am auzit de multe ori asemenea brașoave. Sărmanul unchiul Jesse, când i-am vorbit…

— I-ai vorbit de… sentimentul tău pentru Ursula Ardfern? întrebă Tab surprins.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse celălalt, iritat. M-am apropiat de chestie pe ocolite. Unchiul Jesse tuna și fulgera. Atunci mi-a spus c-o să mă dezmoștenească. Avea cea mai proastă părere despre artiste.

Tab tăcea, oarecum intrigat. Dar ce-l interesa pe el, la urma urmei, dacă Rex Lander era îndrăgostit până peste cap de tânăra fată? Și totuși, pentru un motiv tainic, el considera pasiunea lui Bébé ca o injurie personală. Era ridicol, copilăresc din partea lui; și începu să râdă.

— Văd că găsești asta amuzant; se supără Rex părăsind zgomotos masa.

— Eram pe cale să-mi bat joc de mine însumi, vrând să-ți dau sfaturi, spuse Tab cu sinceritate.

IX

Tab se găsea în camera sa când Carver veni să-l vadă.

— Am avut o întrevedere cu vreo câțiva „granguri”, spuse el, și le-am demonstrat că ne-ai putea fi de folos. Mai întâi au fost scandalizați la ideea că un ziarist poate fi măcar autorizat să miroasă partea secretă a unei anchete oficiale, dar am sfârșit prin a-i convinge. Mă duc la casa crimei și voiam să te iau cu mine. Am să examinez casetele pe care nu le-am deschis sâmbătă.

Tab îl asculta, stăpânit de sentimente contradictorii. A lucra activ cu poliția, însemna ca activitatea sa de ziarist să sufere. Nu i se va permite să întrebuințeze informațiile ce va culege decât sub o formă cu totul incoloră. Dacă rămâne în afara lucrărilor poliției, sigur că va putea descoperi elemente pe care le-ar putea întrebuința fără să riște acuzarea de abuz de încredere. Nu mai avea timp să-și consulte șeful în privința aceasta… trebuia să ia imediat o hotărâre.

— Accept, spuse el. Asta înseamnă, bineînțeles, că nu voi mai putea scrie decât inepții de genul celora pe care le publică ziarele de seară; dar vreau să-mi încerc norocul.

Coborând în stradă, fu surprins văzând că fusese pusă la dispoziția lui Carver o mașină. Cunoscând zgârcenia obișnuită cartierului general, își exprimă mirarea.

— E mașina dlui Trasmere. O avea în garaj de mai mult de un an, dar dl Lander ne-a dat autorizația s-o scoatem și s-a oferit să suporte cheltuielile.

— Dragul și bunul Bébé! îngăimă Tab, instalându-se în mașină. Nu mi-a spus nimic despre asta.

Apropiindu-se de casă, Carver rupse tăcerea.

— Am să-ți arăt ceva, mai târziu. Oamenii noștri și-au petrecut noaptea la oficiul poștal, cercetând problema corespondenței lui Trasmere. Reiese că a primit un mare număr de scrisori în timpul celor din urmă doi ani. Cu siguranță că vom da de ele în casetele pe care nu le-am examinat încă. Dar nu acesta e lucrul important pe care l-am descoperit. Ieri, cea mai mare parte din personalul telegrafului era în concediu. Abia azi-dimineață am aflat

că s-a predat la Mayfield o telegramă, cam la vreo zece minute înainte de dispariția lui Walters.

Când cei doi oameni pătrunseră în salon și când ușa fu închisă, Carver scoase telegrama din buzunar. Fusese predată la oficiul central și era concepută astfel:

„Amintește-ți șaptesprezece iulie 1913, Poliția din Newcastle vine să te caute la ora trei”.

Nu era nici o semnătură.

— Am făcut azi-dimineață cercetări prin ziare, spuse Carver pentru a descoperi semnificația acestei date. La 17 iulie 1913, Felling fusese condamnat la Newcastle la șapte ani închisoare și judecătorul i-a spus că dacă va mai reapare vreodată înaintea tribunalului pentru un caz similar, va fi condamnat pe viață.

— Așadar, telegrama aceasta a fost trimisă de vreun prieten al lui Walters? sugeră Tab.

Carver făcu un gest afirmativ.

— A fost predată cu cinci minute înainte de dispariția lui, exact la trei fără cinci. Am văzut băiatul care a adus telegrama și mi-a spus că Walters a primit-o personal.

— Să fie asta explicația dispariției sale?

— S-ar putea, dar de aici nu decurge în chip necesar că Walters e nevinovat de crimă. Telegrama poate să fi sosit imediat după asasinat și poate să-l fi decis să fugă. Dacă era responsabil de omor, ar fi avut încă și mai multe motive să dispară cât mai repede. Sosirea poliției și descoperirea cadavrului i-ar fi fost cu siguranță fatale.

— L-a zărit cineva pe Welington Brown intrând în casă? întrebă Tab. Era o întrebare ce voia s-o pună de câtva timp.

— Nu, nimeni, spuse detectivul. Sigur Walters ar putea să ne spună la ce oră a sosit Brown.

Împături telegrama și o puse în buzunar; apoi, deschizând ușa ce ducea în coridor și oprindu-se numai pentru a face lumină, merse spre pivniță. Una câte una, casetele fură coborâte din rafturi, golite de conținutul lor, apoi examinate cu atenție.

Toate conțineau bani: bancnote, acțiuni cu înfățișarea murdară ale unei bănci de stat chinezești, drahme grecești sau lire italiene. Câteodată caseta nu conținea decât valori, alteori se găseau pachete groase de

corespondență adresată lui Trasmere din orașe îndepărtate ale Chinei de Nord. Toate scrisorile purtau un număr de ordine înscris de obicei cu cerneală verde și nici una din ele nu putu arunca lumină asupra tragediei pe care tinerii căutau s-o descurce.

În ultima casetă, corespondența era de dată recentă. Cea mai mare parte erau copii scrise la mașină după niște scrisori adresate aparent de bătrân diferitelor stabilimente cu care avea afaceri; cei doi prieteni cercetară scrisoare după scrisoare.

— Cine le-o fi scris la mașină? întrebă Carver. Și când? Nu pare să fi avut un secretar.

Tab uitase până atunci că descoperise la bucătăreasă micul accesoriu al unei mașini de scris.

— Dar el avea obiceiul să iasă în fiecare seară la ora șase și jumătate și nu se întorcea decât la opt și jumătate, spuse el. Se ducea probabil la vreun birou de dactilografiat… există prin oraș din acelea ce au specialitatea de a lucra după orele regulamentare.

— E posibil, admise Carver. Nu-i nimic interesant aici. Am trimis să se traducă tot ce mi s-a părut că are vreo importanță; nu cred că merită osteneală să dispun să se traducă conturi de comerț din 1889…

Puse hârtiile la loc în cutie.

Tab era cu spatele întors la etajera din dreapta ușii și degetele sale pipăiau distrat polița netedă a raftului de oțel, când simți ceva proeminent dedesubt. Aplecându-se văzu că ridicătura întâlnită de degetele sale era una din cele două suporturi pe care era suspendat un sertar, împins așa de tare înapoi încât era imposibil să fie văzut din exterior.

Detectivul se aplecă și trase spre el sertarul.

— Hm! exclamă el, ce-o mai fi și asta?

Scoase mai întâi o cutie mică, lucrată chinezește. Era elegant lăcuită în verde deschis. Ridicând capacul, văzu că era goală.

— Nu-i nimic înăuntru… poate vreo amintire, spuse Carver.

Apoi scoase din sertar o mică valiză de bijuterii, din piele brună; o puse pe raft și-o deschise.

Înainte chiar de a vedea broșa cu rubinul în formă de inimă înfiptă în căptușeala capitonată a cutiuței, Tab știa despre ce e vorba.

— Sunt bijuteriile Ursulei Ardfern, spuse el și cei doi oameni se priviră mirați.

— Bijuteriile care au fost furate sâmbătă dimineață? întrebă detectivul neîncrezător.

Tab făcu un semn afirmativ; detectivul luă din valiză o cruce din smaralde, o învârti în mână, o privi, apoi o puse la loc.

— Sâmbătă dimineața, spuse el încet, dacă-mi amintesc bine faptele pe care le-am citit azi-dimineață în ziar, domnișoara Ardfern a intrat într-un oficiu poștal pentru a cumpăra mărci. Pusese valiza lângă ea pentru câteva clipe și, când se întoarse, bijuteriile dispăruseră. Crezând într-o eroare, s-a reîntors la hotel și le-a căutat prin cameră. A depus plângerea la poliție abia duminică dimineața.

— Așa am înțeles lucrurile, spuse Tab care era tot atât de uimit ca și prietenul său.

— Și trei sau patru ore după ce domnișoara Ardfern și-a pierdut bijuteriile, Trasmere a fost asasinat în camera asta. În acel moment, desigur că bijuteriile se găseau aici, deoarece e evident că n-a mai intrat și nici n-a mai ieșit nimeni de la asasinatul lui Trasmere, afară de asasin; cu alte cuvinte, în răstimp de două ore bijuteriile au fost furate și remise lui Jesse Trasmere, apoi închise în camera asta… De ce? El îl privea fix pe Tab.

Tab nu putea face altceva decât să-i răspundă cu aceeași privire. Carver se scărpină în cap, își frecă iritat când ceafa când bărbia, apoi zise:

— În alte împrejurări, s-ar fi putut spune că Trasmere era un tăinuitor. Am cunoscut tăinuitori care nu aveau deloc asemenea aparență și care deveniseră bogați din meseria asta; și am cunoscut tot felul de oameni care împrumutau bani nu numai la artiste, ci și la persoane cu o situație socială solidă, în schimbul garanției bijuteriilor lor. Dacă n-am cunoaște povestea domnișoarei Ardfern asupra dispariției bijuteriilor ei, explicația cea mai simplă ar fi că ele au fost amanetate la Trasmere.

— Sunt perfect sigur că ea nu îl cunoștea pe Trasmere. De fapt eu… eu sunt… unul din prietenii ei, spuse Tab repede.

Detectivul își manifestă încă o dată surprinderea. Fața-i lungă se lungi și mai mult și deveni mai melancolică.

— Orice-ar fi, nu poate fi vorba de amanetare. Singurul lucru ce avem de făcut este de-a ști dacă Trasmere era din acei ce pot juca rolul de tăinuitor de lucruri furate…

Detectivul aruncă o privire circulară asupra casetelor ce umpleau rafturile și clătină din cap.

— Probabilitățile sunt contra acestei ipoteze, spuse el. Trasmere era prea bogat pentru a risca așa ceva. De altfel, am fi găsit în acest caz și alte obiecte furate. Nu e probabil să fi procedat ca tăinuitor pentru o singură bandă de hoți și pentru una singură din isprăvile lor.

Se urcă pe masă, băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și, cu bărbia în piept, reflectă câteva momente.

— De data asta sunt bătut. Ești absolut sigur că bijuteriile astea aparțin domnișoarei Ardfern?

— Nu mai încape discuție că sunt ale ei. Trebuie să se găsească la cartierul general o descriere a bijuteriilor furate, spuse Tab.

— În cazul ăsta, vom rezolva imediat această mică taină.

Detectivul rămase la telefon timp de un sfert de oră, și când agăță receptorul, se întoarse spre Tab.

— Fără a fi examinat cu atenție conținutul cutiei, spuse el, cred că e absolut sigur că bijuteriile sunt ale domnișoarei Ardfern. Ea a dat poliției o listă foarte completă. O să facem inventarierea.

Nu le trebui mult timp să se convingă că bijuteriile aparțineau într-adevăr Ursulei Ardfern.

— Du-te s-o vezi, Tab, spuse Carver. Ia cutia goală; e mai bine să păstrăm bijuteriile încă puțin timp; cere-i să identifice valiza.

X

Când Tab ajunse la Hotel Central, Ursula tocmai venise și opreliștea contra ziariștilor trebuie să fi fost ridicată deoarece Tab fu primit imediat.

Ea îi luă încet valiza din mână, cu o expresie foarte uimită a feții.

— Da, e a mea, spuse ea. O deschise. Unde sunt bijuteriile? întrebă ea repede.

— Le păstrează poliția.

— Poliția?

— Totul a fost găsit într-una din casetele de fier a lui Jesse Trasmere, bătrânul care a fost asasinat sâmbătă dimineața, spuse Tab. Ai vreo idee de modul în care bijuteriile d-tale au putut să ajungă în posesia lui?

— Nici o idee, răspunse ea hotărâtă. Nu l-am cunoscut pe dl Trasmere.

El îi vorbi de asasinat, dar ea citise probabil toate amănuntele și părea puțin dispusă să discute această chestiune, până-n clipa când Tab o informă despre rolul pe care-l avea el în căutarea ucigașului.

— Unde spui că s-au găsit bijuteriile? întrebă ea.

— În sala caselor de fier. Faptul curios e că am răsturnat toate casetele am parcurs toate documentele și n-am găsit nimic important. Numai printr-o întâmplare am descoperit valiza. Se găsea într-un sertar mic, împins în fund sub un raft.

— Ați cercetat toate documentele! repetă ea mașinal. Ce fel de documente… avea el… sunt numeroase?

— Foarte numeroase, răspunse Tab, surprins că tânăra artistă revenea voluntar asupra unui subiect de care nici nu voise să audă. Conturi vechi, copii după scrisori și alte lucruri de genul ăsta. Nimic prea interesant. De ce mă întrebi?

— Am avut odinioară o prietenă care se interesa de dl Trasmere, răspunse Ursula. Ea îmi spusese că omul acesta păstra documente referitoare la familia ei. Nu, nu-mi amintesc de numele ei. Era o artistă pe care am întâlnit-o într-un turneu.

— Printre documente nu se găsesc decât scrisori de afaceri, spuse Tab.

Pe Holland îl impresiona totdeauna foarte mult atmosfera ambiantă. Ar fi putut jura, intrând în salon, că tânăra artistă făcuse un efort pentru a-l primi. Cu toate acestea, nu era nici un motiv pentru așa ceva, exceptând dezgustul său de a discuta furtul bijuteriilor; ea păstrase o atitudine forțată în tot timpul întrevederii. Și acum era sigur că se simțea ușurată. Mai mult simți decât văzu la ea o destindere. Probabil era numai fructul imaginației lui, însă imaginația nu-i jucase niciodată asemenea feste.

— Când o să-mi redea poliția frumoasele mele bijuterii? întrebă ea aproape veselă.

— Mi-e teamă că o să le rețină până la terminarea anchetei.

— Oh! exclamă ea, și păru decepționată. Apoi reveni iar la asasinat: Totul mi se pare așa de teribil și misterios. Ce părere ai, domnule Holland? Unul din ziare spunea că e imposibil ca o altă mână afară de aceea a dlui Trasmere să fi închis ușa și totuși tot așa de sigur este că el nu s-a sinucis. Și apoi, cine e acel Brown pe care-l căutați?

— E un aventurier din China, care a fost la un moment dat secretarul bătrânului Trasmere.

— Secretarul său? spuse ea repede. Un om… de unde știi asta?

— Mi-a spus-o chiar Brown. L-am văzut în ajunul crimei. D-l Trasmere trebuie să-l fi tratat rău și să-l fi ținut strâns în mână timp de ani de zile prin mijlocirea unei sume de bani ce i-o plătea.

Ea își mușcă buzele gânditoare.

— De ce a revenit? spuse ea, ca și cum și-ar fi vorbit ei însăși. Ar fi putut trăi confortabil din pensia pe care o căpăta. Îmi închipui că avea o pensie bună? adăugă ea în grabă. Asta-i tot ce voiai să-mi spui, domnule Holland?

— E posibil să fii chemată la poliție pentru a identifica bijuteriile, spuse Tab; și e sigur că au să te întrebe cum a ajuns valiza d-tale în posesia dlui Trasmere.

Ea nu răspunse și tânărul o părăsi cu o impresie ciudată de indispoziție.

Înapoindu-se la casa crimei, Tab îl găsi pe Carver în pivniță.

— Oare sâmbătă a fost o zi frumoasă, sau ploioasă?

— Excepțional de frumoasă.

— Atunci trebuie să fie o pată de sânge. El arătă spre pământ și Tab se lăsă în genunchi lângă detectiv. Se vedea un semn abia perceptibil imprimat pe ciment. – E

conturul unui toc, sau mai bine zis al unui toc de cauciuc, spuse Carver, ceea ce dovedește neîndoios că cineva a intrat în cameră după ce bătrânul a fost ucis; s-a apropiat probabil de corp pentru a vedea efectul împușcăturii sale și, făcând asta, și-a pătat unul din tocuri. Tocurile de cauciuc sunt o explicație a felului cum l-a putut surprinde pe Trasmere fără ca acesta să-l fi auzit. Nu găsesc nici o altă urmă.

— Ceea ce ne conduce la bănuiala existenței unei chei duble.

— N-a fost nici o a doua cheie; poți să îndepărtezi definitiv această idee, spuse Carver ridicându-se și scuturându-și genunchii. Am examinat chestiunea în fel și chip cu fabricanții și cu toate că fiecare din ei pretinde că are cel mai bun fel de broască și e natural înclinat să fie nemilos cu privire la rivalii săi, toți spun că fabricantul în chestiune e foarte corect; ori, el ne spune că cheia a fost făcută de cel mai bun lucrător, om de încredere, și că nici o altă cheie asemănătoare n-a fost fabricată. Mai mult decât atâta, nu s-a păstrat nici un desen al acestei chei. Trebuie să-l văd pe lucrător mâine dimineață; dar după cele ce mi-a spus la telefon, putem să înlăturăm posibilitatea existenței unei a doua chei.

— Dar Walters era pe punctul…

— Walters nu-și sfârșise lucrul; și chiar dacă l-ar fi sfârșit, n-ar fi putut, cu toată inteligența lui, să facă o cheie care să deschidă broasca asta. Nu, cheia pătată cu sânge e aceea care a închis ușa; iar această cheie era purtată de bătrân, la gât, atârnată de un lănțișor. Și apoi, se găsise petele de sânge pe fața interioară și exterioară a ușii. Punctul cel mai interesant al acestei afaceri e tocmai faptul că ușa a fost închisă de asasin atât din interior, cât și din exterior. La un moment dat, după moartea lui Trasmere, ucigașul trebuie să se fi găsit închis în interiorul pivniței împreună cu victima sa. Dacă n-aș ști că e un lucru absolut imposibil, aș spune că ușa a fost închisă la sfârșit prin interior, că cheia a fost așezată pe masă și asasinul a dispărut prin vreo intrare secretă. Dar noi știm foarte bine că nu există o asemenea intrare.

— Ai examinat acoperișul?

— Am examinat totul: acoperiș, pământ și ușă; spuse Carver. Am notat un fapt care poate să aibă sau nu importanță: există un spațiu liber de aproape o jumătate de centimetru între ușă și pământ. Dacă cheia ar fi fost

găsită pe jos, n-ar mai fi nici un mister; căci ucigașul ar fi putut s-o treacă pe sub ușă și cu o mică lovitură s-o trimită în mijlocul camerei. În rezumat, iată situația. Detectivul îndoi degetele unul câte unul, enumerând: Trasmere a fost asasinat într-o pivniță a cărei ușă e închisă cu cheia. Ucigașul poate fi sau Brown care l-a amenințat, sau Walters care îl fura. S-a găsit în interiorul pivniței singura cheie care ar fi putut deschide sau închide ușa. De notat că Trasmere a fost ucis pe la spate.

— De ce e atât de important acest fapt?

— Asta dovedește că, în clipa morții, Trasmere nu era înfricoșat. Nu se aștepta să fie ucis sau atacat. Și acum adăugăm acestei situații, deja suficient de încurcate, descoperirea în pivniță a unei valize aparținând unei artiste renumite, valiză ce i s-a furat în ziua crimei. Iată cazul pe care trebuie să-l prezint judecătorului de instrucție. Nu-mi pare prea strălucit.

Cazul, într-adevăr, nu păru „prea strălucit” judecătorului, care se mulțumi să pronunțe, o săptămână mai târziu, un verdict de asasinat voluntar contra unui necunoscut sau unor necunoscuți, adăugând și o expresie de blam cu privire la poliția prea inertă.

În ziua când verdictul fusese pronunțat, Ursula Ardfern leșină de două ori în cursul reprezentației și trebui să fie adusă la hotel.

XI

Un omor creează localității în care a fost comis un renume tulbure, de care se bucură în gradul cel mai înalt acei dintre locuitori ce par a fi cei mai dezgustați. Natura omenească fiind așa cum e, nenorocirea și mizeria au pentru ziare o valoare mai mare ca bucuria și onoarea. Nimic nu-l face pe cititor să simtă mai bine nulitatea gazetei ca atunci când află că neînsemnatul său vecin a moștenit subit o avere. În consecință, e foarte natural ca în momentul în care un om sau o femeie se găsește promovat de la rangul de simplu observator la acela de participant la un fapt divers, chiar indirect, el sau ea are o satisfacție ciudată.

Se prea poate ca stăpâna casei să se înfioare și să facă sforțări uriașe pentru „a ascunde asta copiilor”; dar ea o ascultă totuși cu aviditate pe bucătăreasă povestind crima comisă în vecini și insistă pentru a afla amănunte. Bărbatul poate să-și exprime oroarea și indignarea lui, poate spune că părăsește casa pentru a găsi un cartier mai puțin faimos; însă va indica ani de zile prietenilor și cunoștințelor sale fereastra camerei unde crima a fost comisă.

În fața lui Mayfield se găsea locuința lui John Fergusson Stott, care nu numai că era vecinul nenorocitului Jesse Trasmere, dar fusese și șeful nepotului acestuia. Asta-i dădea un drept cu totul particular de a vorbi în cunoștință de cauză, și-l susținea, de asemenea, în hotărârea lui de a nu spune nimic.

— E destul de trist, dragă prietenă, să rămânem în strada unde s-a comis această crimă odioasă. Nu pot să suport riscul de a fi amestecat în această afacere.

Era un om mic, gras, foarte chel și purta ochelari cu dioptrii mari.

— Elina spune… începu voluminoasa lui soție.

D-l Stott își ridică mâna grăsuță și închise ochii.

— Clacă de servitori? întrebă el. Să nu ne amestecăm în afacerea asta. Nu pot permite ca numele meu să apară în ziare. Casa ar fi plină de reporteri, cât ai clipi din ochi! Și poliția și-ar face apariția la rândul ei. Am avut până acum destule neplăceri cu numărul câinelui, ca să mai doresc să revăd poliția la noi.

El sta în fața ferestrei și privea în stradă. O lumină tremura la una din ferestrele Mayfield-ului; se ducea și venea, apoi dispărea. D-l Stott era intrigat. Mâine, când se va întâlni cu prieteni săi la cafeneaua *Toby*, va putea spune: „Se cercetează mereu casa bătrânului Trasmere. I-am văzut noaptea trecută… Casa aceea se află tocmai în fața casei mele.”

În fine, lumina dispăru definitiv și el se întoarse spre soția lui.

— Dar ce spune Elina? Sun-o să vină.

Elina era o servitoare devenită deodată un personaj important și unic în ansamblul incolor al servitoarelor.

— Vă asigur că mă înfior când vorbesc de asta, domnule, spuse ea. N-am visat niciodată că voi fi într-o zi amestecată într-un asemenea caz. Pot să vă asigur c-aș muri dac-aș fi chemată la tribunal ca martoră.

— N-o să fii chemată la tribunal, spuse dl Stott cu hotărâre. Asta nu trebuie să ajungă mai departe, înțelegi, Elina?

Elina spuse că înțelege, dar ea nu părea deloc mulțumită să afle că i se va putea evita o publicitate așa de penibilă.

— Sunt cincisprezece zile de când am dureri de dinți…

— Ar trebui să te duci să-ți scoți dintele stricat, spuse dl Stott. Ocazia de a merge la dentist este, pentru cineva care suferă, una din acele ocazii pe care nici o ființă normală nu trebuie s-o scape. E totdeauna mai bine să procedezi energic în cazul unui dinte stricat. Trebuie să-l scoți, fetițo… și pe urmă?

— Durerea mă apucă de obicei pe la ora unsprezece și jumătate și trece pe la ora două noaptea. Aș putea să aranjez ceasul după asta.

— Da, da, spuse dl Stott nerăbdător, interesul său pentru suferințele Elinei fiind epuizat. Dar ce-ai văzut la Mayfield?

— Rămân de obicei la fereastră până ce-mi trece durerea, spuse Elina, și dl Stott rezistă tentației de-a-i spune că acela era ultimul loc pe care ar trebui să-l aleagă… Bineînțeles, urmă ea, văd tot ce se petrece pe stradă. Prima noapte când m-am așezat la fereastră am zărit un automobil mic oprindu-se înaintea casei din față… Din el s-a dat jos o doamnă…

— O doamnă?

— Adică… putea fi și o femeie, admise Elina. Ea a ieșit, a deschis poarta și, înapoindu-se, a vârât mașina în grădină. M-am gândit că era nostim, căci dl Trasmere n-are garaj și știam că n-are musafiri.

— Unde a lăsat mașina?

— În grădină. Este loc destul, căci nu e tocmai o grădină, e mai mult un fel de curte. Cred că a dus mașina înaintea casei și a stins luminile. Apoi a urcat scara și a deschis ușa. În prima noapte era lumină la intrare și am văzut-o scoțând cheia din broască înainte de a închide ușa. Ea nu intrase în casă de mai mult de cinci minute, când am văzut venind un om pe bicicletă. A sărit jos de pe ea și a sprijinit-o de grilaj. Ceea ce m-a făcut atentă era mersul său ciudat. Făcea pași mici, nostimi. Fuma o țigaretă.

— Și unde s-a dus? întrebă dl Stott.

— Numai până la grilaj, de care s-a sprijinit, fumând. Peste o clipă a aruncat țigareta și aprinzând o alta i-am putut vedea fața… era un chinez!

— Dumnezeule! exclamă dna Stott. Imaginea ce-și făcea ea despre un chinez aprinzând o țigaretă în vecinătatea casei lor, era extrem de revoltătoare.

— Tocmai înainte de a trece agentul ce-și făcea rondul, a revenit spre bicicletă și a plecat; dar după trecerea polițistului, s-a înapoiat și a rămas rezemat de gard până ce ușa casei Mayfield s-a deschis. Atunci s-a strecurat spre bicicletă și a plecat într-o direcție opusă… vreau să spun opusă aceleia din care venise. Abia dispăruse, că am văzut-o și pe femeie coborând în grădină. Și-a scos mașina, a închis grilajul și a plecat și ea. Atunci chinezul s-a înapoiat, pedalând ca un nebun, ca și cum ar fi încercat să ajungă mașina.

— Extraordinar! spuse dl Stott. Asta s-a întâmplat numai o singură dată?

— Ba în fiecare noapte… Vineri a fost ultima oară, spuse Elina grav… doamna cu mașina sa, chinezul, și totul. Dar duminică noaptea au venit doi chinezi și unul din ei a intrat în grădină și a rămas mult timp. Știam că celălalt e și el chinez, pentru că avea și el același mers ciudat. Dar nu veniseră cu bicicleta. Aveau o mașină care se oprise la celălalt capăt al străzii.

— Interesant! spuse dl Stott frecându-și fața.

Elina își sfârșise povestea, dar părea că tot ar mai avea ceva de spus.

— Poliția voia să ridice unele lucruri astăzi, casete și valize, adăugă ea. Servitoarea de la Pine Lodge mi-a spus că e vorba să se înceteze cu paza casei. Până acuma a fost păzită.

— Extraordinar! Cât se poate de interesant! spuse dl Stott. Dar nu cred că astea ne privesc pe noi. Nu! Îți mulțumesc, Elina. În locul d-tale m-aș duce să-mi scot dintele. Nu trebuie să fii copil; și, de altfel, arta dentară a atins un asemenea nivel…

Elina îl ascultă respectuos, dar cu nervozitate; se urcă în camera ei pentru a-și stropi măseaua cariată cu balsamul dr-ului Billbery.

În noaptea aceea, dl Stott avu impresia că de-abia apucase să-și pună capul pe pernă, când o lovitură se auzi la ușă.

— Cine-i? întrebă el aspru, pentru cazul când ar fi fost un spărgător care ar cere voie să intre în mod atât de politicos.

— Eu sunt, Elina, domnule… iar au venit!…

D-l Stott se înfioră și, înăbușind o dorință aproape irezistibilă de a-și trage plapuma peste cap, pentru a da impresia că vorbise în somn, se dădu jos din pat și-și îmbrăcă halatul. Cât despre dna Stott, ea nici nu mișcă. Ea se culcă, așa cum spunea adesea, ca să doarmă.

— Ce înseamnă asta, Elina, să mă scoli la o asemenea oră? întrebă dl Stott iritat.

— Iar au venit… chinezii. L-am văzut pe unul din ei trecând prin fereastră, îngăimă servitoarea clănțănind din dinți și anihilând astfel efectele balsamului dr-ului Billbery.

— Așteaptă o clipă să-mi iau bastonul.

D-l Stott păstra întotdeauna lângă pat un baston greu. N-avea intenția să se apropie de Mayfield mai mult decât până la fereastra sufrageriei sale, însă bastonul îi dădea siguranța de care avea nevoie.

Tânăra servitoare ridică încetișor apărătoarea de la fereastra sufrageriei și învârti fără zgomot mânerul. Avură astfel vedere spre Mayfield.

— Uite unul! șopti Elina.

O siluetă sta în umbră. D-l Stott o zări bine. Ei păstrară tăcere cam vreo jumătate de oră. D-l Stott își spuse că ar trebui să telefoneze la poliție, dar se abținu. N-ar fi șovăit față de niște spărgători obișnuiți. Dar aceia erau chinezi, oameni care au reputația că sunt cruzi și

răzbunători. Citise niște povești în care chinezii aplicaseră chinuri diabolice acelora ce-i trădaseră.

După o jumătate de oră de veghe, văzu ușa de la Mayfield deschizându-se; ieși un om care veni spre celălalt. Ei urcară strada împreună și asta fu totul ce-a putut să vadă dl Stott.

— Grozav de interesant! spuse dl Stott emoționat. Ai făcut bine că m-ai chemat, Elina. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să pierd așa ceva. Dar nu trebuie să vorbești nimic despre asta, Elina, nimic! Chinezii sunt foarte sângeroși. Ei n-ar șovăi să te pună într-un butoi umplut cu cuie ascuțite și să te rostogolească de pe o colină, tot așa cum eu n-aș șovăi… să… hm… să-mi leg șireturile de la pantofi.

Astfel Mayfield își păstră îngrozitorul său secret și nimeni nu află nimic despre vizita nocturnă a lui Yeh Ling în casa crimei, în căutarea micuței casete de lac în care Jesse Trasmere avea obiceiul să păstreze împăturită o foaie de hârtie fină, acoperită cu elegante litere chinezești, scrise de mâna lui Yeh Ling.

XII

— Ursula Ardfern părăsește scena și-o să locuiască la țară.

Tab anunță acest lucru într-o seară, întorcându-se la el acasă.

Rex nu păru deloc interesat.

— Bravo! asta fu tot ce spuse el. Părea tot așa de puțin înclinat să vorbească de tânăra artistă ca și însuși Tab.

Era ultima sa noapte în apartamentul din Doughty Street. Suferea încă de lovitura ce-o primise și medicul îi recomandase o călătorie în străinătate. Rex își propusese să revină în Doughty Street după vacanță, dar Tab se ținuse tare asupra acestui punct.

— Ai o grămadă de bani, Bébé, spuse el serios, și cineva care are o mulțime de bani are de asemenea și o grămadă de responsabilități. Sunt o sută patruzeci și cinci de motive pentru ca menajul nostru să fie rupt și motivul cel mai important din punctul meu de vedere e că nu vreau să mă las demoralizat locuind cu un milionar. Tu ai un loc ocupat în societate, ai datorii de îndeplinit, și n-ai putea să-ți susții rangul într-o jumătate de apartament în Doughty Street. Nu cred însă nici că intenționezi să te duci să locuiești la Mayfield?

Rex se înfioră.

— Nu, spuse el foarte sincer. Am să închid casa și-o voi lăsa așa câțiva ani, până ce amintirea crimei va fi ștearsă; și atunci poate va vroi cineva s-o cumpere. Mă simt foarte bine aici, Tab.

— Nu mă gândesc atât la comoditatea ta, cât la a mea, proprie; răspunse Tab liniștit. Asta nu-mi poate fi de nici un folos. Consideră-te ca dat afară.

Rex mormăi.

Se îmbarcă a doua zi după-amiază pentru Neapole și Tab se duse să-l însoțească până la vapor. Nu se făcu nici o aluzie la Ursula Ardfern până-n clipa când răsună clopotul plecării.

— Fii bun, Tab, și prezintă omagiile mele domnișoarei Ardfern, spuse Rex încruntând sprâncenele, ca la amintirea unui lucru penibil. Cât aș fi dorit ca ea să nu fi fost amestecată în toată afacerea asta! Cum îți

explici tu că valiza ei s-a găsit în pivnița unchiului meu Jesse? Pentru că veni vorba: cheia camerei blestemate se găsește în cufărul meu, acasă; asta, în cazul când poliția ar voi-o. Nu cred să mai aibă nevoie de ea, pentru că au o alta.

Tab nici nu mai număra de câte ori Rex reînnoi întrebarea referitoare la bijuteriile Ursulei și de aceea nici nu încercă să-i dea un răspuns satisfăcător.

Rămas pe chei, văzu vaporul alunecând și, în adâncul sufletului, era mulțumit că se întrerupsese camaraderia lor. Îl iubea pe Rex și acesta ținea la el; împărțiseră cu veselie greutățile pe care le întâlnesc tinerii ce au ambiții mari și venituri mici. Odinioară, Tab fusese cel mai bogat din amândoi și-și ajutase adesea prietenul să se descurce din greutățile în care se zbat sistematic cei ce nu prea au mijloace. Și iată că Bébé se descurcase pentru totdeauna, se pusese la adăpost de unchi zgârciți și de șefi ocupați: n-o să mai tresară niciodată la sosirea factorului, nici n-o să mormăie citindu-și corespondența, din care cea mai mare parte conținea note ce n-aveau nici o speranță de a fi plătite.

Se scursese o lună de la deschiderea anchetei și singurul lucru pe care Tab îl auzise cu referire la Ursula, era că aceasta fusese grav bolnavă și că se găsea actualmente la țară, la Stone Cottage probabil. Fusese tentat să se ducă s-o vadă, însă rezistase.

Între timp, căuta să culeagă informații asupra tinerei fete care-l impresionase atât de mult.

Istoria Ursulei Ardfern era foarte curioasă, Apăruse pentru prima oară într-o trupă ambulantă, jucând roluri mici dar jucându-le bine. Apoi, pe nesimțite, închirie într-o bună zi „Athenaeum” și apăru într-un rol secundar al unei adaptări după „Tosca”… rolul principal fiind jucat de capabila artistă Mary Parelli. Criticii fură îmblânziți de modestia sa și satisfăcuți de jocul său; ei spuseră că ar vroi s-o vadă în roluri mai importante și sperau că stagiunea ei va fi un succes. Se mai întrebau criticii între ei, cine era persoana care o susținea pe artistă și nu puteau găsi nici un răspuns satisfăcător. Apoi, după trei luni, „Tosca” fu scoasă de pe afiș; Ursula anunță o altă piesă care fu jucată timp de un an; și de data asta, tânăra fată jucă rolul principal. Ea merse din succes în succes și ajunse în pragul unei mari cariere. Vestea că părăsise scena pentru totdeauna nu era considerată ca prea

serioasă. Și totuși era adevărat. Ursula Ardfern apăruse pentru ultima oară în fața luminilor rampei.

În ziua în care Rex se îmbarcă pentru continent, Tab găsi scrisoarea tinerei artiste pe birou.

> *„Dragă domnule Holland,*
>
> *Mă întreb dacă vei vroi să vii să mă vezi la Stone Cottage? Îți promit o «poveste» foarte senzațională, cu toate că-mi dau seama că va pierde mult din valoarea ei prin faptul că nu vreau să-mi văd numele amestecat în această afacere.”*

Tab ar fi voit să se ducă imediat. Se sculă a doua zi la ora șase dimineața și trebui să-și pună frâu dorinței, deoarece nu putea să sosească la artistă, în chip decent, înainte de dejun.

Era o zi splendidă de iunie, caldă, răcorită de un vânt blând dinspre apus, una din acele zile pe care orice medic însărcinat cu tratarea unui convalescent o salută cu bucurie și recunoștință.

Tânăra artistă sta întinsă în același loc unde Tab o văzuse la prima sa vizită; citea, dar de data asta nu se ridică, mulțumindu-se să-i întindă mâna slăbită și palidă pe care el o strânse cu atâtea precauțiuni exagerate, încât ea râse. Era mai palidă, mai trasă la față și părea mai îmbătrânită.

— N-avea teamă, că n-ai s-o rupi, spuse ea. Ia loc, domnule Tab.

— Așa, da! Îmi place mai mult domnule Tab, decât domnule Holland, spuse el. Ce minunat e aici! De ce oare ne primejduim viața în orașe?

— Pentru că orașele ne plătesc salarii. Domnule Holland, ai vrea să faci ceva pentru mine?

Simțea dorința să-i spună că dacă ea i-ar cere să se așeze pe cap, sau să se culce pentru ca ea să-și poată șterge picioarele pe corpul lui, ar fi ascultat-o cu bucurie. În loc de asta, spuse numai:

— Dar… bineînțeles!

— Vrei să vinzi în numele meu câteva din bijuteriile mele? Sunt acelea ce-au fost regăsite… în pivnița acelui sărman domn Trasmere.

— Să vând bijuteriile d-tale? întrebă el uimit. Dar de ce? Ești…

— Nu sunt prea săracă, spuse ea liniștit. Am bani îndeajuns pentru a trăi fără să lucrez… Ultima-mi piesă a

avut succes mare și beneficiile sunt din fericire… Ea se opri brusc. Orice-ar fi, nu sunt săracă.

— Dar atunci, de ce-ți vinzi bijuteriile? Vrei să cumperi altele? bâlbâi el.

Ea clătină din cap și un zâmbet i se strecură în privire.

— Nu, am un plan anumit: să vând bijuteriile cu prețul pe care-l valorează, apoi vreau să distribui acești bani operelor de binefacere pe care le vei găsi d-ta mai demne.

El era prea mirat pentru a răspunde și ea continuă:

— Nu prea cunosc opere de binefacere și nu știu cât valorează ele. Știu că în unele cazuri toți banii căpătați sunt absorbiți de salariile conducătorilor. Dar d-ta probabil că te pricepi.

— Vorbești serios? Tab găsi în cele din urmă vocea sa normală și putu pune această întrebare.

— Cât se poate de serios, afirmă ea cu gravitate. Cred că bijuteriile astea valorează între douăsprezece și douăzeci de mii de lire. Nu sunt sigură. Îmi aparțin, – adăugă ea cu o ușoară șovăială, cu totul inutilă după părerea lui Tab, – și pot dispune de ele cum vreau. Doresc să fie vândute și banii împărțiți.

— Dar, scumpa mea domnișoară Ardfern… începu tânărul.

— Scumpul meu domn Holland! îl imită ea, dacă dorești să mă ajuți cu adevărat, trebuie să faci cum ți-am spus.

— Am să fac așa cum vrei, spuse el, dar e o sumă cam mare pentru o donație.

— E o sumă încă și mai mare pentru păstrat, spuse ea încet. Am să-ți cer încă un serviciu… Nu trebuie să scrii că eu sunt donatoarea. Poți vorbi de o femeie de lume, de o negustoreasă retrasă, sau de tot ce vrei, exceptând de o artistă; și e de la sine înțeles că numele meu nu trebuie nici măcar pe departe să fie pomenit. Vrei să faci asta pentru mine?

El făcu un semn afirmativ.

— Le am aici, spuse ea. Le lăsasem la hotel și am cerut să mi le trimită printr-un om de încredere. Și acum, când am terminat cu această chestiune, vino în casă; o să luăm dejunul.

Îi plăcea mult s-o simtă sprijinindu-se de brațul său; slăbiciunea ei îl tulbură. Ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o

ducă prin grădina aceea parfumată, încet, cu demnitate, așa cum o doică își duce copilașul adormit. Se întrebă ce-ar crede ea sau ce-ar spune dacă i-ar ghici gândurile. Se roși că a putut să se gândească măcar o clipă la toate aceste eventualități.

Ea nu-l conduse imediat spre casă, ci îl plimbă pe o alee umbrită, mărginită de tufișuri joase; și el se opri pentru a admira, căci o mână de maestru înjghebase acolo o grădină chinezească cu punți mici, arbori pitici și flori palide de stâncă din care se răspândea un parfum delicios.

— Te-ai gândit să mă duci în brațe, spuse ea.

Tab deveni stacojiu la față.

— Dacă n-ar fi convenințele, mi-ar fi plăcut și mie. Îți plac copiii, dle Tab?

— Îi ador, spuse el, mulțumit că trece la un subiect mai puțin delicat.

— Și eu… am văzut atâția când eram mică. Sunt delicioși. Parcă sunt așa de aproape de izvorul vieții încât ne aduc chiar parfumul lui Dumnezeu.

El era tăcut, impresionat, puțin cam încurcat. Unde văzuse ea oare atâția copii? A fost guvernantă? E sigur că nu vorbise pentru a produce efect… Cunoscuse odinioară, o artistă, singura pe care o intervievase înainte de Ursula, care citase pe Ovid și pe Herrick și vorbise cu o ușurință uimitoare de imperiul bizantin. Dar ziaristul află mai târziu, de la un prieten, că acea artistă avea o memorie extraordinară și citise cărți asupra acestor subiecte, pentru a vedea publicat un interviu șocant asupra ei; îl obținuse.

Nu, Ursula era altfel. El regreta că n-o luase în brațe când ea îi vorbise despre asta.

La dejun, convorbirea luă o întorsătură mai personală.

— Ai mulți prieteni? întrebă ea.

— Numai unul singur, zâmbi Tab; și acum e așa de bogat, încât abia de-l mai pot numi prietenul meu. Și totuși, Rex ar protesta dacă m-ar auzi vorbind astfel.

— Rex?

— Da, Rex Lander, întări Tab; care, între altele, e foarte dornic de a-ți fi prezentat. E unul din fervenții d-tale admiratori.

Tab se simțea într-adevăr nobil și simțea o mândrie virtuoasă pentru lipsa lui de egoism.

— Cine-i acela? întrebă Ardfern.

— E nepotul bătrânului Trasmere.

— Oh! îmi amintesc, spuse ea repede și deveni roșie. Mi-ai mai vorbit de el.

Tab încercă să-și reamintească. Era aproape sigur că nu pomenise niciodată de Rex înaintea tinerei artiste.

— Este, așadar, foarte bogat? Adică, evident, trebuie să fie. E unicul nepot a lui Trasmere.

— Ai citit asta în presă?

— Nu; am ghicit, sau poate mi-a spus-o cineva. N-am citit dările de seamă despre crimă, nici acelea ale anchetei. Eram prea bolnavă. Trebuie să fie foarte bogat. Seamănă cu unchiul său?

— Nu-mi pot închipui două persoane mai diferite. Rex… e mult mai gras, spuse el loial; și e un urs leneș. D-l Trasmere era prea slab și remarcabil de energic pentru vârsta lui. Când ți-am vorbit despre Rex?

— Nu-mi pot aminti nici ora, nici locul. Te rog, domnule Holland, nu mă face să-mi bat prea mult capul! Unde se află acum prietenul d-tale?

— A plecat spre Italia. S-a îmbarcat ieri, spuse Tab.

După asta, interesul tinerei artiste pentru Rex păru că scade complet.

— Aș fi dorit să cunosc adevărata poveste a lui Trasmere, spuse Tab; trebuie să fi avut o viață interesantă. E foarte ciudat că n-am găsit în casa lui nici o amintire despre viața pe care a dus-o în China, cu excepția unei mici cutii de lac; și aceea era goală. Chinezii mă interesează enorm.

— Adevărat? îl privi cu vioiciune; și pe mine mă interesează, până la un oarecare punct, prin bunătatea lor.

— Îi cunoști, deci? Ai trăit în China?

— Cunosc unul sau doi chinezi, spuse ea; apoi se opri pentru a reflecta dacă trebuia sau nu să continue. Când am venit pentru prima oară la Londra, părăsindu-mi serviciul…

El o privi uimit.

— Nu înțeleg prea bine acest cuvânt „serviciu”. Ce vrei să spui prin asta? Înțelegi oare „serviciu” în sensul de servitoare?… Ai fost cumva bucătăreasă sau ceva în felul acesta? întrebă el glumeț, dar, spre uimirea sa, ea făcu un semn afirmativ.

— Am fost un fel de bonă; curățăm cartofii și spălam vasele, spuse ea liniștită. N-aveam atunci decât treisprezece ani. Dar asta e o altă poveste, cum spune Kipling. La vârsta aceea, și înainte de a merge la școală,

am întâlnit un chinez, al cărui fiu era foarte bolnav. Sta în casa unde locuiam eu. Proprietara nu era o persoană prea omenoasă și, cum sărmanul băiețaș era chinez, părea că este atins de o boală misterioasă din Orient și că ea era în pericol să „se molipsească”. L-am îngrijit întrucâtva, spuse ea ca pentru a se scuza; și Tab înțelese că ea își motiva nu înjosirea, ci lipsa de abilitate ca infirmieră. – Tatăl lui era atunci foarte sărac, era servitor într-un restaurant chinezesc, dar îmi era infinit de recunoscător. Era un om cu totul extraordinar… L-am mai revăzut de atunci.

— Și copilul?

— Oh, s-a însănătoșit… tatăl său îi da medicamente ciudate. Cred că suferea de enterită și numai îngrijirea bună este singurul lucru care lecuiește această boală. Acum e în China… e o persoană cât se poate de importantă.

— Aș vroi să aud „cealaltă poveste”, spuse Tab. Kipling mă pasionează.

— Cealaltă poveste a mea nu trebuie să fie spusă, zâmbi ea. Într-o zi… poate… dar nu azi. Tatăl băiețașului e acela care, între altele, mi-a înjghebat mica mea grădină.

Tab venise cu trenul și avea mult de mers până la gară. Rămase până în ultimul moment și trebui apoi să se grăbească pentru a prinde singurul rapid de după-amiază. Se depărtase încetișor până la vreo sută de metri de poarta principală a casei (nu se poate merge iute, întorcându-te mereu pentru a privi încă o dată și încă o dată silueta albă de la poartă), când zări un pieton prăfuit venind spre el. Mersul stângaci al necunoscutului, hainele rău croite, enorma pălărie moale înfundată până la urechi, atraseră atenția lui Tab cu mult înainte de a-i putea distinge trăsăturile. Când îl văzu de aproape, scoase o exclamație de surpriză; pietonul era un chinez, care ținea în mână un pachet subțire.

Chinezul schimbă drumul pentru a traversa șoseaua. Fără o vorbă, scoase cu precauție dintr-o foaie subțire de hârtie o scrisoare, pe care i-o arătă lui Tab. Scrisoarea era adresată domnișoarei Ursula Ardfern, Stone Cottage, și pe foaia de hârtie Tab văzu o serie de litere chinezești care erau probabil îndrumări pentru mesager.

— Spune! pronunță laconic străinul. Nu știa, în aparență, decât puțin englezește.

— E casa asta, la stânga, îl informă Tab, întinzând mâna. Vii de departe?

— Foarte bine, răspunse chinezul; și, punând scrisoarea în hârtie, se depărtă.

Tab îl urmări cu privirea, intrigat. Ce coincidență ciudată, gândi el, de a fi vorbit tocmai de chinezi cu o jumătate de oră înainte!

Începu să alerge și sări în tren în clipa când acesta se punea în mișcare.

Redactorul, pretențios și întotdeauna nemulțumit, nu fu deloc satisfăcut de articolul pe care i-l aducea Tab.

— Își pierde cel puțin jumătate din valoare dacă nu putem da numele, se văicărea el; și când vom deștepta atenția cititorului, *The Herald* sau un alt ziar va descoperi cui aparțin bijuteriile și va trage tot profitul din această istorie. Nu poți s-o convingi?

Tab clătină negativ din cap.

— Ce fel de intenții are… vrea să intre în mânăstire, sau ce?

— Nu mi-a vorbit despre asta, spuse Tab nerăbdător. Asta e, Jack; ori da, ori ba. Știrea e bună și, dacă nu-ți place, o s-o supun șefului.

Era o amenințare care punea invariabil capăt oricărei discuții, căci Tab era un personaj important la *Megafonul* și cuvintele sale aveau greutate.

XIII

D-l Stott avea calitățile implacabile ale unui senior feudal, amestecate cu o adevărată nevoie de a-i frecventa pe semenii săi, de la care îi plăcea să obțină aprobarea. În apropierea biroului său se găsea un restaurant în care veneau mai ales oameni de afaceri, bancheri, directori și funcționari superiori. Prețul unui dejun fusese științificește stabilit de către patron în așa fel, încât să rămână la îndemâna acelor oameni înlesniți și cu o situație sigură, al căror venit nu era prea limitat pentru a-și permite o masă la luxosul Toby.

Cei care ocoleau restaurantul Toby, pentru a intra în stabilimente mai puțin costisitoare, erau desemnați de dl Stott cu numele de „hoi polloi”, care, după el, trebuia să fie o expresie italiană. Restaurantul lui Toby căpătase aproape statutele unui club. Câteodată, străini neștiutori intrau acolo pentru a gusta din excelenta bucătărie a lui Toby; ei erau în general așezați în colțuri întunecoase, departe de conversațiile intime.

D-l Stott devenise recent o persoană ce era ascultată cu respect; și necesitatea de a ține pe obișnuiții lui Toby în afara meselor vulgare era imperioasă, deoarece acolo se discutau chestiuni foarte importante.

— Ceea ce nu pot înțelege, Stott, spuse unul dintre auditori, e motivul pentru care n-ai anunțat poliția?

D-l Stott zâmbi cu subînțeles.

— Poliția ar fi trebuit să se găsească acolo, spuse el; și relativ la asta, n-am nevoie să vă amintesc, domnilor, că ceea ce vă povestesc e absolut confidențial. Mi-e o frică grozavă, ca vorbăreața aceea de servitoare să nu flecărească. Niciodată nu te poți încredere în aceste guri slobode. Dar trebuie să vă mărturisesc, că aveam poftă nu de a chema poliția, ci de a prinde eu însumi pe acești chinezi. Aș fi făcut-o cu siguranță, dar fata aia era într-un asemenea hal de frică la gândul de a fi lăsată singură…

— Au mai venit de atunci? întrebă un alt comesean interesat.

— Nu, și nici femeia… Vă amintiți că v-am vorbit de femeia ce venea la Mayfield cu mașina în fiecare noapte?

— Cred că poliția ar trebui să fie pusă la curent, interveni primul care vorbise. Servitoarea n-o să întârzie să vorbească. Așa cum ai spus, nu te poți încrede în ea. Și atunci autoritățile vor vroi să știe de ce nu le-ai făcut cunoscute lucrurile.

— Asta nu mă privește, spuse dl Stott. Poliția trebuie să-și desfășoare activitatea. Nu mă surprinde deloc că judecătorul de instrucție a făcut observația pe care a făcut-o.

Se ucide acolo un om…

Începu să explice lucrurile grafic.

— Orice-ar fi, eu mă țin departe de afacerea asta… criminalii chinezi sunt persoane periculoase.

Își plătise consumația și ieșea din restaurant, când cineva îi atinse brațul; se întoarse și văzu un om înalt, cu fața melancolică.

— Scuzați-mă, dv. sunteți dl Stott?

— Acesta mi-e numele. N-am plăcerea…

— Numele meu e Carver. Sunt inspector de poliție și vreau să-mi povestiți ceea ce ați observat lângă Mayfield atât înainte cât și după crimă.

Fața dlui Stott se lungi.

— Ticăloasa de servitoare a trăncănit, spuse el, plictisit; știam bine că nu-și va putea ține gura.

— N-am aflat nimic de la servitoarea dv., domnule, spuse Carver trist; dar am venit la Toby trei zile în șir și am auzit multe. Pare-mi-se că dv. erați acela ce vorbeați mai mult despre această chestiune, dar poate că mă înșel.

— N-am să spun nimic, răspunse dl Stott hotărât.

Detectivul suspină.

— Dacă aș fi în locul dv., nu m-aș grăbit să iau o astfel de hotărâre, spuse el; va fi fără îndoială cam greu să explicați procurorului general de ce ați păstrat tăcerea atâta timp… asta pare foarte suspect, cred că vă dați seama, domnule Stott?

D-l Stott era buimăcit.

— Suspect… eu… Dumnezeule! Veniți până la biroul meu, dle Carver… Suspect! Știam bine că mă vor amesteca în afacerea asta! Chiar astă-seară o dau afară pe Elina!

Când Tab trecu în seara aceea pe la poliție, Carver îi comunică ultimele noutăți:

— Dacă acest sărman imbecil ar fi avut curajul să telefoneze poliției când servitoarea lui i-a povestit ce-a

văzut, am fi putut prinde păsările. Acum, nu mai are nici un sens să supraveghem casa. Cine putea fi femeia aceea? Asta mă intrigă. Cine era femeia care noapte după noapte își lăsa mașina în grădina lui Trasmere și intra în casă, ducând o valiză neagră?

Tab nu răspunse. Identitatea acestei femei nu mai era o taină pentru el. Era Ursula Ardfern.

Amănuntele se potriveau exact. Își aminti cum o întâlnise în zori pe străzile pustii, cu o pană de cauciuc și observase simplitatea îmbrăcămintei sale. În interiorul mașinii văzuse o valiză neagră, pătrată, dar…

Ursula, lucrând mână în mână cu chinezii; Ursula, participând la aceste veniri și plecări, la aceste spargeri nocturne la Mayfield? Era inadmisibil.

— …Motivul lor de a pătrunde în casă după plecarea noastră, nu-l pot ghici, spuse Carver. Nu pot emite decât o ipoteză; sperau că vom fi uitat ceva important.

— La Mayfield… nu mai e nimic, nu?

— Doar mobilierul și unul sau două lucruri pe care le-am scos, apoi le-am pus la loc, cum e cutia de lac verde. Abia ieri au fost duse lucrurile înapoi. Dl. Lander spunea că va vinde tot mobilierul și toate obiectele la licitație; și cred că, înainte de plecare, o fi dat chestiunea în mâinile unui agent. Chinezii mă intrigă, adăugă el, cu toate că nu e deloc exclus ca Stott sau servitoarea să se fi înșelat. Îmi închipui că au fost cuprinși de frică; și nici eu însumi nu m-aș încumeta să disting un chinez de un european, la lumina unui chibrit.

Tab urcă în biroul particular al lui Carver și stătură acolo de vorbă până la unsprezece noaptea, când convorbirea lor fu întreruptă de soneria telefonului.

— Sunteți chemat, domnule, spuse vocea sergentului; și o clipă mai târziu Carver recunoscu vocea agitată a dlui Stott.

— Sunt acolo! Tocmai au intrat! Femeia a deschis poarta… tocmai au intrat!

— Cine? Sunteți dl Stott… vorbiți de Mayfield? întrebă repede Carver.

— Da! I-am văzut chiar eu cu ochii mei. Mașina femeii este în fața porții.

— Duceți-vă repede și luați-i numărul! spuse Carver categoric; căutați un agent de poliție și preveniți-l; și dacă nu găsiți, arestați dv. femeia.

El auzi ușoarele protestări ale dlui Stott și-și luă repede pălăria.

Urcară în primul taxi ce le ieși în cale și porniră prin oraș cu o viteză vertiginoasă, intrând în strada liniștită unde se găsea Mayfield, chiar în clipa când o mașină se depărtă la colțul opus.

D-l Stott se găsea pe trotuar, arătând cu gesturi isterice locul unde se aflase mașina.

— Au plecat, spuse el amărât… mi-a fost imposibil să găsesc un agent; au plecat!

— Văd prea bine, spuse Carver. Ați luat numărul mașinii?

D-l Stott clătină din cap și scoase un mormăit ciudat. Abia după câteva clipe izbuti să vorbească.

— Era acoperit cu hârtie neagră, spuse el.

— Cine era în mașină?

— Un chinez și o femeie, repetă Stott, lamentabil.

— Cum arăta femeia?

— Nu m-am apropiat îndeajuns ca s-o pot vedea, mărturisi dl Stott. Ar fi trebuit să fie un agent de poliție pe aici… mai mulți agenți… E o rușine. Am să scriu la…

Îl părăsiră în timp ce el urma să amenințe. Carver alergă prin grădina pavată, deschise ușa și aprinse luminile din hol. După cât putea aprecia, nimic nu fusese deranjat. Ușa pivniței era închisă cu cheia și nu fusese forțată. Părea că se pătrunsese în sufragerie. Căminul acestei camere era adânc, căptușit în interior cu cărămizi roșii și Carver îl examinase foarte atent, tot așa ca și conducta de deasupra vetrei. Dar de la prima ochire observă că examenul său nu fusese perfect. Una din cărămizi era scoasă. O găsi pe masă; învelișul ei de oțel fusese îndepărtat și Carver o privi gânditor.

— O notă proastă pentru mine, spuse el. Are aerul unei cărămizi, nu? Privește marginea asta de ciment artistic făcută. Nu e deloc ciment, e oțel. Trebuie să fie singurul sertar secret din toată casa. Ar fi trebuit să iau informații mai serioase de la constructori.

Cutia era goală, afară de un mic elastic rotund. Mai găsiră una pe masă.

— În cutia asta se găsea ceva important, care a fost luat; un pachet de hârtii, probabil, sau chiar două. Elasticele îmi sugerează această idee. Orice-ar fi fost, a zburat.

Privi împrejurul camerei.

— Și cutia de lac verde a dispărut, căci o pusesem eu însumi pe raftul ăsta.

El deschise ușa pivniței și se asigură că nimeni nu putuse intra în subsol.

— Am face mai bine să plecăm și să ne ducem să-l mai vedem o dată pe criticul poliției, spuse el ironic.

Se dovedi că fusese nedrept în ce-l privea pe dl Stott, căci, cu toată marea lui frică, acesta traversase strada în timp ce oamenii se găseau în interiorul casei și încercase loial să găsească un agent de poliție, trimițând pe suferinda Elina în căutarea lui; cu toate că puțin cam tardiv, agentul sosi însoțit de servitoare, în timp ce inspectorul vorbea cu comerciantul.

— Nu numai că am traversat strada, spuse dl Stott; dar am intrat și în grădină. M-au văzut, probabil, căci lumina din sufragerie s-a stins deodată și au plecat în fugă amândoi.

— Au trecut pe lângă d-ta, bineînțeles?

— Nu, n-au trecut, explică dl Stott, pentru că eram de cealaltă parte când au ieșit ei. Nu cred să fi trecut cineva pe lângă mine.

— Cum era femeia aceea? mai întrebă Carver.

— Am impresia că era tânără, dar nu i-am văzut fața. Era îmbrăcată în negru și voalată, cred. Bărbatul era mic; nu-i ajungea decât până la umăr.

— Da, da! spuse Carver decepționat, când plecară. Ar fi fost prinși, dacă acest om ar fi avut curaj cel puțin cât un iepure. De ce taci, Tab… la ce te gândești?

— Mă întreb, spuse Tab sincer, mă întreb numai…

— Ce te întrebi?

— Mă întreb dacă bătrânul Trasmere nu era cumva un om mai rău decât l-am crezut noi, spuse Tab liniștit.

XIV

Dis-de-dimineață, Tab se duse să facă o vizită la Stone Cottage, dar în zadar. Servitoarea îi spuse că tânăra artistă plecase în oraș. O găsi într-adevăr la Hotel Central.

Niciodată încă nu întreprinsese o anchetă, profesională sau de altă natură, cu atâta șovăire. Tab avea, asupra celor mai multe lucruri, păreri bine stabilite. Mentalitatea-i era în așa fel formată încât nu șovăia niciodată când avea să-și formuleze o judecată sau convingere. Cei care posedă un asemenea spirit nu pot înțelege la alții o atitudine schimbătoare în aprecierea oamenilor și lucrurilor. Și totuși, cu toate sforțările sale nu ajungea să reducă la o formulă sentimentele sale haotice cu privire la Ursula Ardfern. Nu știa decât un singur lucru: nu proceda din interes virtuos… și nici nu putea măcar pretinde că lucra pentru contul lui Rex Lander.

Tab gândea totdeauna mai bine cu tocul în mână; și totuși, când încercă să expună cu sânge rece, în scris, starea sa de spirit, foaia de hârtie așezată înaintea lui rămase curată până la capăt.

Chiar în clipa când intră în salonul Ursulei, Tab simți că tânăra artistă cunoștea obiectul vizitei sale.

— Aveai o dorință enormă să mă vezi, nu-i așa? spuse ea direct.

El făcu un semn afirmativ.

Numai dacă nu visa, vocea Ursulei conținea o mângâiere subtilă… Nu, era o exagerare ridicolă; „bunătate” era poate un cuvânt mai potrivit în cazul de față.

— Noaptea trecută cineva a intrat la Mayfield, însoțit de un chinez; și au plecat înainte de sosirea poliției, spuse Tab cu stângăcie. Și nu e numai asta; aceeași persoană avea obiceiul să-l viziteze pe Trasmere, între orele unsprezece noaptea și două dimineața.

Ea înclină capul.

— Ți-am spus că nu-l cunoșteam pe dl Trasmere, pronunță ea încet. Asta-i singura minciună pe care ai auzit-o de la mine. Îl cunoșteam foarte bine; dar erau motive pentru care nu puteam cu nici un preț să mărturisesc relațiile dintre mine și el… adică nu, nu-i

unica minciună… ți-am spus două. Ea ridică două degete pentru a-și sublinia cuvintele.

— A doua a fost cu privire la valiza cu bijuterii pierdută, spuse Tab cu vocea spartă.

— Da, răspunse ea.

— N-ai pierdut-o deloc.

— Nu, n-o pierdusem; știam foarte bine unde se afla; dar eram… cuprinsă de frică și trebuia să iau o hotărâre imediată. Nu regret nimic.

Urmă o pauză.

— Oare poliția știe și acest lucru? întrebă ea.

— În ceea ce te privește? Nu! Cred că s-ar putea să descopere… dar nu prin mine.

— Ia loc!

Era foarte liniștită. Tab crezu că o să se explice și era sigur că explicația va fi foarte simplă; dar Ursula nu avea această intenție, cel puțin după cum înțelese el din primele cuvinte:

— Pentru moment, nu pot să-ți explic motivele tuturor celor petrecute. Sunt prea… cum să spun? Sunt prea enervată. Nu îndrăznesc să renunț la unul din mijloacele mele de apărare, de frică să nu le văd pe toate prăbușindu-se. Bineînțeles că nu știam nimic despre asasinat… N-ai crezut niciodată altfel, nu-i așa? N-am știut nimic până duminică dimineața, până-n clipa când m-am îndreptat spre Stone Cottage cu mașina. Numai printr-o întâmplare am cumpărat un ziar pe stradă și atunci am luat o hotărâre. M-am dus direct la poliție cu povestea bijuteriilor furate. Știam că valiza era în pivniță și nu exista o explicație pentru asta.

— Dar cum de se găsea în pivniță? Înainte de a-și sfârși întrebarea Tab înțelese că era de prisos.

— Asta face parte din „altă poveste”, zâmbi ea vag. Mă crezi?

El o privi cu vioiciune; și privirile lor se întâlniră.

— Oare ții să te cred, sau nu? întrebă el încet.

— Țin mult, răspunse ea pe același ton.

Tab își lăsă cel dintâi privirea în jos.

Apoi, pe un ton mai vesel, ea continuă:

— Trebuie să mă ajuți, domnule Tab. Nu în chestiunea pe care am discutat-o…

— Aș vrea să te ajut tocmai în această problemă, spuse Tab.

— Te cred, răspunse ea repede; dar, pentru moment, oricât de puțin amabil ți s-ar părea, n-am nevoie de ajutor. Cealaltă chestiune e mai personală. Îți amintești că mi-ai vorbit de prietenul d-tale?

— De Rex? întrebă el mirat.

— Da. A plecat la Neapole, nu-i așa? Am primit o scrisoare de la el, scrisă de pe vapor.

Tab zâmbi.

— Sărmanul Rex! Ce vrea de la d-ta, fotografia?

— Mai mult, spuse ea liniștită. Să nu mă consideri josnică, pentru că-i trădez încrederea, dar trebuie și vreau să mă ajuți. D-l Lander mi-a făcut onoarea să mă ceară în căsătorie.

Tab o privi cu gura căscată.

— Rex? spuse el, neîncrezător.

Ea făcu un semn afirmativ.

— Nu vreau să-ți arăt scrisoarea lui, nu ar fi loial; dar m-a rugat să-i dau un răspuns în coloana anunțurilor *Megafonului*. El îmi spune că are un agent la Londra care o să i-l telegrafieze și m-am întrebat… Ea șovăi.

— Dacă nu sunt eu agentul acela? spuse Tab. Nu știam nimic din toate astea.

Ea suspină.

— Sunt mulțumită, spuse ea, cu inconsecvență. Adică, vreau să spun… sunt mulțumită că asta nu poate să te supere nici indirect.

— Ai intenția să dai anunțul?

— L-am și trimis la ziar. Iată o copie.

Se duse la birou și-i întinse lui Tab o foaie de hârtie pe care acesta citi:

> *„Rex: Ceea ce cereți e absolut imposibil. Niciodată nu voi da alt răspuns. U”.*

— Ni se întâmplă adeseori să primim astfel de scrisori, spuse ea: și, în general, ele nu merită osteneala să li se răspundă. Dacă n-aș fi știut că e unul din prietenii d-tale… nu cred că mi-aș fi dat osteneala… ba da, aș fi făcut-o, adăugă ea încet. Nepotul dlui Trasmere are un oarecare drept la refuzul meu.

— Bietul Rex! spuse Tab încet. Am primit o telegramă de la el, azi-dimineață, în care spune că face o călătorie frumoasă.

Tab își luă pălăria.

— În ceea ce privește cealaltă chestiune, domnișoară Ardfern, o să mi-o povestești, dacă vrei. Dar trebuie să înțelegi că sunt șanse mari ca poliția să te găsească; în acest caz, ți-aș putea fi folositor. Pentru moment, sunt un observator simpatizant.

El îi întinse mâna zâmbind; ea o luă și o ținu între ale ei.

— Timp de doisprezece ani am trăit într-un vis urât, spuse ea, un vis creat de propria-mi vanitate. Cred că m-am trezit: și când poliția mă va găsi… și sunt atât de sigură că mă va găsi, încât am părăsit scena…

— Acesta era motivul? exclamă el surprins.

— Numai unul din cele două motive, spuse ea. Când „ei” mă vor găsi, cred că voi fi mulțumită. Mai există încă în mine ceva suficient din „Eva”… ea zâmbi trist… pentru ca publicitatea să-mi fie penibilă.

Tab îi puse încă o ultimă întrebare înainte de a trece pragul.

— Ce era în cutie? În cutia aceea care semăna cu o cărămidă și ara ascunsă în cămin?

— Hârtii, răspunse ea. Știu numai că erau hârtii scrise în chinezește; dar nu știu încă ce conțineau.

— Care… ar putea da vreo explicație asupra omorului?

Ursula clătină din cap negativ și el fu satisfăcut.

Îi zâmbi și părăsi fata fără să mai adauge nimic. Toate îndoielile pe care le avusese cu privire la sentimentele sale față de Ursula erau risipite. O iubea pe această fată fină cu figura de madonă a cărei dispoziție varia așa de repede ca și timpul de aprilie. Nu se gândi decât mai târziu la prietenul său Rex și la decepția pe care răspunsul tinerei artiste i-o va provoca.

***

Poliția nu poseda un portret satisfăcător al lui Wellington Brown. Pe vaporul ce-l adusese din China, un călător fotografiase un grup în care figura dlui Brown apărea vag. Cu aceasta, ajutată de Tab, poliția reconstitui un fel de portret aproximativ pe care-l puse în circulație. Toate ziarele îl publicară, toți detectivii amatori se puseră în căutarea omului cu barbă ale cărui mănuși fuseseră găsite la ușa pivniței lui Jesse Trasmere.

Soarta lui Walters Felling zis Walters era mai puțin fericită. El fusese deja în închisoare și portretele sale, din față și din profil, erau gata pentru o distribuire imediată. Fugarul urmărea vânătoarea, din unul din acele cartiere aglomerate, unde oamenii se grămădesc și se stâlcesc ziua și noaptea. Instalat într-o cameră din mansarda unui imobil complet locuit, slăbea din zi în zi, căci îl chinuia o frică de moarte.

Cu toate numeroasele sale portrete, era îndoielnic ca Walters să poată fi recunoscut de cel mai fin dintre polițiști, căci barba-i atinsese o lungime considerabilă, iar nesiguranța și teroarea îi scobiseră obrajii săi plini, astfel încât conturul feții sale fu schimbat. El cunoștea justiția și graba ei de a primi proba cea mai vagă când un om e acuzat de crimă. Chiar plecarea lui fusese o mărturisire de vinovăție și va fi considerată ca atare de judecătorul care va sublinia fără milă toate punctele susceptibile de a-i fi puse în sarcină.

Câteodată, noaptea, mai ales dacă timpul era ploios, se strecura pe străzi. Acestea îi păreau întotdeauna pline cu agenți de poliție. Se întorcea îngrozit pentru a petrece încă o noapte fără somn; cea mai mică scârțâitură a scării, cea mai ușoară voce în camera vecină, îl făcea să sară, la ușă.

Walters revenise în oraș, singurul loc sigur de refugiu. La țară ar fi fost un om stigmatizat și libertatea i-ar fi fost de scurtă durată. Evitând cartierele unde era cunoscut, cât și prietenii, a căror loialitate n-ar fi rezistat unei acuzări de crimă, venise la capătul zgomotos al lui Reed Street dându-se drept un mecanic fără lucru.

Citea acolo toate ziarele ce-și putea procura și fiecare din ele se referea la crimă. În ce măsură era amestecat Wellington Brown în această chestiune?

Amestecul acestui om îl uimea. Își amintea foarte bine de vizitatorul venit din China. Așadar, și el fugise! Vestea aceasta îi aduse o umbră de reconfortare. Era ca și cum o părticică din acuzarea ce i se aduce ar fi fost transferată asupra altuia.

Într-o noapte, în timp ce se plimba, un chinez trecu pe lângă el. Îl recunoscu pe Yeh Ling. Proprietarul „Acoperișului aurit” era unul din acei chinezi puțin numeroși ce nu poartă decât rar haine europene și Walters îl cunoștea. Yeh Ling venise de mai multe ori la Mayfield. Fusese atunci îmbrăcat după moda europeană și nu

provocase nici o mirare, căci se cunoșteau bine relațiile dlui Trasmere cu Orientul. Yeh Ling trebuia să-l fi zărit, căci îl depășise pe Walters în clipa când lumina unei lanterne îi luminase fața. Dar el nu făcu nici un gest și fugarul avu speranța că Yeh Ling fusese absorbit în gândurile sale. Cu toate acestea, se grăbi să se întoarcă acasă, pentru ca să se ascundă în camera-i fără lumină și să tresară penibil la fiecare sunet.

Dac-ar fi știut că Yeh Ling l-a recunoscut, n-ar fi dormit toată noaptea. Chinezul își urmă drumul până la celălalt capăt al străzii; la trecerea lui, copiii scoteau exclamați ironice; o femeie ce sta în pragul unei uși îi strigă o înjurătură, dar Yeh Ling merse nepăsător. Trecând brusc într-o mică stradă laterală, se opri înaintea unei prăvălii întunecoase și bătu la o ușă dosnică. Ușa se deschise imediat și pătrunse într-o întunecime completă. O voce șuieră o întrebare și el răspunse în același dialect. Apoi, fără a fi condus, urcă o scară și ajunse într-o cameră îndepărtată.

Camera era luminată cu patru lumânări. Zidurile erau tapisate cu hârtie ieftină cu desenul șters. Singura mobilă a acestei încăperi era un divan mare pe care se găsea un chinez bătrân ocupat să sculpteze un bloc de fildeș ținut între genunchi.

Cei doi oameni se salutară scurt și bătrânul murmură un cuvânt de politețe.

— Yo Len Fo, spuse Yeh Ling, persoana e bine?

Yo Len Fo dădu din cap afirmativ.

— E bine, Excelență, spuse el. A dormit toată după-amiaza și a fumat trei pipe. A băut și whisky-ul ce i l-ai trimis.

— Vreau să-l văd, spuse Yeh Ling, aruncând niște bani pe divan.

Bătrânul adună monedele, se întinse și, lăsând blocul de fildeș, își conduse compatriotul pe o altă scară. O lampă cu petrol ardea pe căminul camerei unde intră Yeh Ling. Un om era întins pe o rogojină decolorată. N-avea pe el decât cămașa și pantalonii; picioarele-i erau goale. Lângă rogojină se găsea o tavă pe care era o pipă, un pahar pe jumătate gol și un ceas.

Wellington Brown își ridică ochii spre vizitator, cu privirea sa sticloasă, aprinsă de o ușoară curiozitate.

— Eh, Yeh Ling… ai venit să fumezi?

Limbajul său era un amestec curios de chineză și de engleză, iar Yeh Ling îi răspunse într-un dialect din Canton.

— Eu nu fumez, Hsien, spuse el; și celălalt rânji.

— Hsien?… „Șomerul” nu?… E curios, cum rămân poreclele… Cât o fi ora?

— E târziu, spuse Yeh Ling; și capul omului se lăsă în jos.

— Trebuie să-l văd mâine neapărat pe bătrânul Jesse… spuse el, somnoros; am afaceri… o mulțime…

Yeh Ling se plecă și degetele sale fine apucară pumnul fumătorului. Pulsul era slab, dar regulat.

— Merge bine, spuse el întorcându-se spre bătrânul sculptor în fildeș. Trebuie aerisită camera asta în fiecare dimineață; să nu intre aici nici un alt fumător, înțelegi, Yo Len Fo? Trebuie să rămână aici.

— În dimineața asta, a vrut să plece, spuse proprietarul stabilimentului.

— O să rămână mai mult timp. Îl cunosc. Pe Amur, odată intrat în stabilimente, nu le părăsea trei luni. Îngrijește să aibă totdeauna o pipă pregătită. Fii atent! Coborî încet scara și ieși în noapte.

Nu se întoarse decât o singură dată, în timp ce se îndreptă spre „Acoperișul aurit”. Dar acea singură privire îi fu de ajuns. Omul pe care-l zări plimbându-se la intrarea în străduță, îl supraveghea. Îl văzu acum mergând de cealaltă parte a străzii, o siluetă întunecoasă și fugitivă. Yeh Ling intră prin ușa-i particulară și privi afară prin crăpătura cutiei de scrisori. Individul se apropiase, pe trotuarul opus. Felinarele străzii principale luminau puternic spatele lui; dar fața i se ascundea în umbră.

— Nu e polițist, își spuse încet Yeh Ling, apoi după ce individul dispăru în întuneric, chemă un servitor.

— Urmărește un om cu șapcă. Îl vei găsi pe partea cealaltă a străzii; se îndreaptă spre casele cu femei zgomotoase.

Un sfert de oră mai târziu servitorul reveni să-i povestească nereușita și Yeh Ling nu fu deloc surprins; dar era sigur că acela care-l urmărise nu era nici polițist, nici reporter.

XV

În îndeplinirea atribuțiilor sale profesionale, Tab fusese pus de două ori în contact cu stăpânul „Acoperișului aurit”. Prima dată, în urma unui mic scandal care nu privea decât de departe restaurantul (femeia asupra căreia anchetase Tab, mâncase cândva acolo), și a doua oară pentru un articol asupra valorii nutritive a diferitelor alimente.

Ziaristul îl găsise pe chinez extrem de rezervat, nevorbind decât monosilabic.

Tab nu știa nimic despre acest om, în afară de faptul că reușise în afacerea cu restaurantul. Ceruse explicații lui Jack, știind foarte bine că dacă redactorul faptelor diverse nu putea să-i satisfacă curiozitatea, asta însemna că Yeh Ling nu era interesat. Jack era un adevărat izvor de informații. Se întâmplă câteodată să se găsească asemenea genii la ziare. Jack cunoștea pe oricine și pe soția orișicui. El știa de ce s-au căsătorit. Știa, de asemenea, de ce tremură stelele, cunoștea compoziția chimică a lacrimilor. Era de ajuns numai să-i citezi un rând din vreun clasic și el putea spune tot ceea ce precedă sau ceea ce urmează. Cunoștea datele tuturor cutremurelor de pământ mai importante și era o autoritate în chestiunea împăraților mongoli. Putea preciza tot atât de ușor poziția celui de-al doilea corp de armată a lui Frossard la Rezonville, în 17 august 1870, cât și situația militară la Termopile… la fel și datele.

Numai cititorii serioși ai bibliotecii *Megafonului* mai căutau să-l confrunte uneori pe Jack; dar nu izbuteau niciodată.

— Yeh Ling? Da… e un tip interesant. Un chinez instruit… Are un băiat care-i un adevărat erudit după ideile chinezești. Ar fi un subiect pentru un articol bun; casa aceea ce-i pe cale să clădească… e pe drumul spre Hertford; el spune că într-o zi fiul lui va sta acolo ca ambasador al Chinei și vrea ca locuința să fie demnă de un asemenea personaj. Asta i-a spus-o lui Stott. Îl cunoști pe Stott? E un arhitect excelent, care se pricepe în meseria lui. Un omuleț destoinic care ar fi putut fi tare inteligent dacă spiritul său n-ar fi de altă natură. Stott a construit temeliile acestei case; e un fel de templu

chinezesc cu doi stâlpi înalți, de ciment, care se găsesc la jumătatea drumului spre intrare: „Stâlpul amintirilor fericite” și „Stâlpul inimilor recunoscătoare”. Așa vrea să-i boteze. Stott găsește că e ceva păgân și se întreabă ce-o să spună episcopul. Da, ar trebui să vezi asta, Tab. Nu, clădirea nu e sfârșită. Yeh Ling n-are decât lucrători chinezi. Secretarul Uniunii Antreprenorilor de clădiri s-a dus la el în această chestiune. Yeh Ling a răspuns că strămoșii săi aveau și ei o Uniune a lor, care-l oprește să întrebuințeze alți lucrători decât taoiști. Taoismul…

— Sunt mâhnit să întrerup torentul spumegător al elocvenței tale, spuse încet Tab, dar aș vrea să știu cum l-ai cunoscut pe Stott?

— Într-o lojă masonică, răspunse Jack. N-am voie să vorbesc de rău un confrate… apropo, ești de-ai noștri?

Tab clătină din cap.

— Ar trebui să fii. Asta ți-ar infiltra un sentiment de respect pentru autoritate. Așa cum spuneam, n-aș vrea să vorbesc de rău pe cineva, dar Stott nu e un om normal. Du-te să vezi templul ăsta, sau ce dracu o fi. Ai putea scoate un articol interesant.

Cum avu o zi liberă, Tab își luă motocicleta și porni spre Storford. Spera s-o întâlnească pe Ursula… Locuința tinerei artiste nu era decât la șapte mile de Storford Hill și avea motive să creadă că se afla acolo. Printr-o scrisoare prin care ea-i anunțase hotărârea de-a se duce acolo, îi spunea, de asemenea, că atunci când va dori să-l vadă, va trimite să-l caute.

El văzu de departe clădirea în construcție.

Tab o mai observase… Era imposibil să treci pe-acolo fără s-o vezi, căci se găsea pe culmea uneia din rarele coline ale ținutului. Zidurile nu erau încă terminate și deasupra pietrelor se aflau schele grele de lemn în forme ciudate. Unul din stâlpi își înălța deja capul deasupra drumului. Se găsea pe marginea unei poteci largi și era înalt cam de vreo cincisprezece metri.

Tab se interesă dacă era „Stâlpul inimilor recunoscătoare” sau cel al „Amintirilor fericite”.

Diametrul său trebuia să fie de cel puțin un metru și jumătate. Foarte aproape de el se găsea forma de lemn în care fusese turnat și lucrătorii chinezi erau pe cale să-i curețe interiorul.

Trecu printr-o spărtură făcută în grilajul scund ce separa proprietatea lui Yeh Ling de drum și se opri,

cercetând cu interes activitatea lucrătorilor în bluze albastre. Felul lor de a lucra era interesant. Fie că erau pe cale să transporte cărămizi sau mortar, sau să curețe grădina ce începuse să ia o formă definitivă, fie că se urcau pe terase, ei se mișcau repede, neobosiți, în întregime absorbiți de ocupația lor. Niciodată nu se oprea vreunul din ei pentru a se sprijini pe lopată sau pe târnăcop, pentru a se avânta într-o discuție asupra noului guvern sau într-o poveste asupra felului cum Milligan a fost bătut de adversarul său.

Nimeni nu părea să-l fi observat pe Tab. El înaintă și nimeni nu-l opri. Un grup de oameni era pe cale să netezească și să pună nisip pe aleea largă; și unul din lucrători spuse ceva ce provocă celorlalți un hohot de râs tremurător, specific orientalilor. Tab se întrebă care putea fi gluma.

Întorcându-se pentru a ieși la drum, zări o mașină oprită la spărtură și inima-i tresări, căci persoana din mașină era Ursula.

— Cum îți place? întrebă ea.

— O să fie o minune… Îți surâde ideea de a avea un chinez ca vecin? Ah, uitasem că-ți plac chinezii.

— Da, spuse ea scurt. Aș putea avea vecini mai răi ca Yeh Ling?

— Îl cunoști?

El se întrebă dacă o să nege că-l cunoaște sau o să se ferească să răspundă.

— Da, chiar foarte bine, răspunse ea liniștită; e proprietarul „Acoperișului aurit”. Mănânc de multe ori acolo. Îl cunoști și d-ta?

— Puțin! spuse Tab, privind spre casa neterminată. Trebuie să fie bogat.

— Nu știu. Nu se știe niciodată cu certitudine cât îți trebuie pentru a clădi o casă ca asta. Mâna de lucru e ieftină și construcția pare foarte simplă.

Apoi, după un semn cu mâna, se depărtă. „Ar fi putut cel puțin să mă invite la masă”, își spuse el, indignat.

***

Se scurse o săptămână, o săptămână tristă pentru Tab Holland, căci nu mai vedea acum nici o posibilitate, nici

un motiv pentru a o întâlni pe Ursula. O săptămână sedentară pentru Walters care se ascundea. Noutăți privitoare la crimă nu apăreau decât rar în ziare și Walters găsise pe cineva care-i propunea să-i procure o slujbă de chelner pe un vapor transoceanic. O săptămână de somn pentru omul abrutizat, culcat pe rogojina din mansarda lui Yo Len Fo.

Dar pentru inspectorul Carver fu o săptămână excepțional de plină, cu toate că nici o dare de seamă despre activitatea sa nu apăruse în ziare.

Tab nu-și mai petrecea serile acasă. Apartamentul său îi părea teribil de gol, de când înamoratul Rex plecase. Primise o radiogramă care-i da de veste că sănătatea prietenului său se îmbunătățea. Mesajul era destul de vesel; probabil că refuzul Ursulei nu i-a fost prea dureros.

Spre sfârșitul săptămânii, viața devenise de o tristețe intolerabilă și, ca pentru a mai agrava lucrurile, nimic în lumea vastă nu se petrecea care să necesite intervenția lui Tab. El se găsea într-o stare de plictiseală extremă, când surveni primul din acele incidente excepționale pe care inspectorul Carver le-a denumit în raportul său „A doua perioadă.”.

Apartamentele imobilului unde locuia Holland făcuseră mai întâi parte dintr-o locuință mare, particulară. Cu ajutorul unor oarecare modificări se construiseră apartamente independente. La fiecare etaj se găsea ușa de intrare a unuia din cele patru apartamente. Se pătrundea în casă printr-o ușă ce da la stradă; și clădirea se aranjase astfel încât cheia fiecărui apartament, diferită pentru fiecare în parte, să se potrivească la ușa de intrare în casă.

Fiecare locatar putea deci intra sau ieși fără a fi văzut, afară doar dacă unul din vecinii săi se găsea din întâmplare pe scară sau pe coridoare.

Tab știa că sâmbătă seara va fi singur în casă; ceilalți locatari își petreceau întotdeauna sfârșitul săptămânii afară din oraș. Unul din ei era un muzicant bătrân care locuia la etajul superior; dedesubt stătea o tânără pereche ocupată cu lucrări literare; venea apoi etajul lui Tab; iar apartamentul de la parter era ocupat de un om cu profesia nesigură, dar care se credea că e în relație cu o agenție de informații și cercetări. Era foarte rar acasă și Tab nu-l văzuse decât o singura dată.

În sâmbăta aceea avea loc dineul anual la clubul său. Tab se îmbrăcă și ieși de vreme; petrecu o seară mediocră și se înapoie acasă pe la ora douăsprezece și jumătate noaptea. Nu zărise la prima vedere nimic ce l-ar fi putut face să creadă că ceva neobișnuit se petrecuse în timpul absenței sale, afară de faptul că lămpile din salon erau aprinse, în timp ce el era sigur că le stinsese atunci când plecase.

Primul său gând fu că această risipă de curent se datora distracției sale, dar își aminti bine că a întors butonii și închisese ușa salonului înainte de a pleca. Acum ușa salonului era deschisă; și ușa camerei lui Rex la fel.

XVI

Tab zâmbi. El, care anchetase atâtea spargeri, nu-și închipuise niciodată că va fi favorizat de atenția acestor aventurieri nocturni. Se duse în camera lui Rex, făcu lumină și de la prima aruncătură de ochi văzu că cineva intrase acolo în timpul absenței sale. Sub patul pe care-l ocupase prietenul său se găseau două valize turtite, pline cu lucrurile lui Rex… Una din aceste două valize fusese scoasă, pusă pe pat și deschisă, într-un chip nedibaci, cu ajutorul unor foarfece care aparțineau lui Tab și care fuseseră luate din bucătărie. Broasca fusese smulsă și conținutul valizei împrăștiat pe pat. Cealaltă valiză nici nu fusese atinsă. Tab se întreba dacă hoțul reușise în căutările lui, căci nu știa ce conținuse valiza. Ghicea, cu toate acestea, că hoțul fusese decepționat; căci, în afară de o cantitate oarecare de rufe mai mult sau mai puțin uzate, câteva cărți, instrumente de desen și o grămadă de scrisori ale lui Jesse Trasmere, valiza nu conținea nimic de valoare.

Tab reveni în camera lui; acolo nimic nu fusese atins. Făcu o inspecție atentă în celelalte camere ale apartamentului. Nu găsi nici un indiciu asupra identității misteriosului vizitator și se duse la telefon; avu norocul să-l găsească pe Carver acasă.

— Spărgători? E ceva foarte interesant, Tab, spuse vocea tristă a lui Carver. Sosesc imediat.

Zece minute mai târziu, detectivul era la el.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta în cursul zilei, aș fi găsit explicația simplă, spuse Tab, căci ușa de jos rămâne descuiată până la ora nouă seara; și acela dintre chiriași, care intră sau iese pe la nouă, o încuie. Lăsăm ușa descuiată în timpul zilei, pentru a evita coborârea și urcarea scării în mod inutil; dar, când am sosit, ușa de jos era încuiată.

— Așadar ar fi fost simplu de comis o spargere în casă, în timpul zilei? întrebă Carver.

Tab îi arătă că era o fereastră pe coridor, prin care un hoț priceput putea ajunge la fereastra bucătăriei.

— Nu pare să fi intrat pe calea asta, spuse Carver, după ce examinase mica bucătărie. Nu, spărgătorul d-tale

a deschis ușa ca un gentleman. Nu știi dacă dl Lander avea ceva prețios în valiza lui?

— Sunt perfect sigur de contrariul, spuse Tab. Sărmanul Rex, n-avea nimic prețios, afară de banii pe care i-a moștenit de la unchiul său, înainte de a pleca.

Carver reveni în camera lui Rex și goli cu atenție valiza, obiect cu obiect.

— Trebuie să fi fost ceva în fundul valizei. Cred că se găsea în cutia asta.

El arătă o cutiuță cu capacul scobit.

— Uite capacul, spuse el, ridicându-l de pe pat. Ai putea să dai de dl Lander?

— Va fi la Neapole într-o zi sau două; am să-i telegrafiez atunci; dar nu pot crede ca el să fi lăsat ceva care să fi meritat o asemenea osteneală din partea hoțului, spuse Tab.

Reveniră în salon și Carver rămase mult timp tăcut, bătând nervos cu degetele în masă. Fața-i alungită trădând o mare forțare a creierului.

— Știi ce cred? întrebă el brusc.

— În general, da, spuse Tab.

— Știi ce gândesc în această clipă?

— Gândești cu siguranță că-ți cauzez multă muncă pentru un lucru ce nu merită osteneala să fie luat în seamă, spuse Tab.

— Mă gândesc, declară Carver încet și calculat, că omul care a comis spargerea în acest apartament e acela care l-a ucis pe Jesse Trasmere! Dacă m-ai întreba de ce și cum am ajuns la această concluzie, aș fi foarte încurcat. Dar am constatat întotdeauna că, atunci când se ajunge la o concluzie instinctivă, se greșește dacă se face o examinare prea adâncă a gândirii. Pe vremuri, orice suflet omenesc era dotat cu un instinct tot atât de puternic și eficace ca și cea mai mare parte din animalele sălbatice. Cu dezvoltarea rațiunii, calitatea instinctului a slăbit, astfel că azi nu mai găsim decât o urmă slabă. Și totuși, insistă el, sufletul omenesc poate cultiva acest germene de instinct până în punctul de a-l face capabil să ia parte la o urmărire pe o anumită pistă și să iasă învingător.

— Glumești? spuse Tab, surprins; dar Carver făcu un semn negativ.

— Vorbim câteodată despre străfulgerări; asta se numește intuiție. În realitate, este instinctul atrofiat care se manifestă. Dar nu e lăsat să se dezvolte. E înăbușit de

logică, e sugrumat prin argumente; și totuși, instinctul îmi spune că mâna care a deschis valiza dlui Lander e aceea care l-a ucis pe Trasmere.

— Și iată-te decepționat. Sărmanul meu Carver, spuse Tab cu compasiune, gândești mult prea mult!

— Totdeauna gândim prea mult, spuse Carver, recăzând în melancolia sa obișnuită.

A doua zi dimineața, chiriașul ce ocupa etajul de dedesubtul aceluia al lui Tab, apăru în clipa când ziaristul era pe cale să se îmbrace. Tab fu oarecum surprins să-l vadă pe acela pe care-l zărea așa de rar. Era o persoană cu fața roșie, îmbrăcat într-un costum sportiv.

— Sper că n-ai fost supărat că am strigat noaptea trecută, spuse el scuzându-se; dar am călătorit ziua și noaptea fără să dorm și, natural, am fost puțin enervat auzind atâta zgomot deasupra capului. Ți-a scăpat vreo ladă?

— Ca să fiu exact, n-am scăpat nimic; spuse Tab zâmbind. În realitate, zgomotul auzit de d-ta a fost provocat de un spărgător.

— Un spărgător? spuse celălalt uimit. Am auzit un zgomot formidabil și asta m-a trezit. Am sărit din pat și am strigat, crezând că erai d-ta.

— Pe la ce oră?

— Cam între zece și zece jumătate, spuse celălalt. Începea să se înnopteze.

— Trebuie că a lăsat să cadă valiza când o așeza pe pat, spuse Tab, dus pe gânduri. Nu cumva l-ai zărit, din întâmplare?

— L-am auzit ieșind cam la un sfert de oră după ce am strigat; și mă simțeam atât de rușinat că nu m-am putut stăpâni și am deschis ușa pentru a mă scuza.

— L-ai zărit?

— A închis repede ușa, imediat ce-am ieșit pe coridor. Singurul lucru pe care l-am văzut a fost mâna sa pe clanța ușii. Purta mănuși negre. Natural, credeam că erai d-ta, cu toate că mănușile negre mi se păreau ciudate pentru ținuta unui tânăr, chiar dacă ar fi în doliu. Și neîndoindu-mă că erai d-ta și că erai foarte supărat pe mine, am lăsat lucrurile baltă.

Tab îi povesti toate acestea lui Carver.

Astfel se termină episodul de sâmbătă. Surpriza de duminică fu mai plăcută, cu toate că nu mai puțin neliniștitoare. Era târziu seara și Tab tocmai începuse să

citească la lumina unei lămpi de masă, când soneria ușii de jos zbârnâi cu insistență. Asta însemna că ușa de la intrarea casei era închisă. În seara vizitei lui Wellington Brown, ea fusese deschisă. Inconștient, tânărul puse în legătură cele două vizite și se întrebă dacă instinctul său lucra tot așa de bine cum presupunea Carver. Lăsând cartea, coborî și deschise ușa; era cât pe ce să cadă jos de mirare, când văzu că vizitatoarea nu era alta decât Ursula Ardfern și mica ei mașină era oprită pe marginea trotuarului.

— Mă duceam la Central, explică ea. Pot intra?

El zărise cele două valize legate în spatele mașinii și se întrebă spre care destinație necunoscută pleca ea.

— Intră, te rog, spuse el cu grabă. Desigur că e prea mult fum în cameră.

Vru să deschidă storurile, dar ea îl opri.

— Nu, te rog; sunt foarte nervoasă și înfiorată și simt că o să leșin la cel mai mic pretext. E într-adevăr regretabil că acest obicei savuros din timpul bunicilor noastre nu mai e la modă. Ar fi câteodată așa o ușurare de a leșina… Vocea-i era pe jumătate glumeață, dar era multă seriozitate pe fața ei. – Mă duc din nou la Hotel Central, spuse ea, cu toate că nu-mi mai pot permite extravaganța asta.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Stone Cottage e bântuit de fantome! fu răspunsul ei tremurător.

— Bântuit de fantome?

Ea făcu un semn din cap și un zâmbet vag trecu pe fața ei, pentru a dispărea imediat.

— Nu de spirite, spuse ea, dar de cineva viu… un individ misterios, în negru. Femeia care-mi face menajul, l-a văzut noaptea trecută în grădină; l-am văzut și eu de la fereastră și l-am strigat. A fost văzut și de alte persoane care treceau pe drum. Și acum, spune-mi cinstit, Tab, sunt oare sub supravegherea poliției?

Același gând îi venise și lui.

— Nu cred, spuse el. Carver, e adevărat că nu-mi spune toate, dar n-a pronunțat niciodată numele d-tale cu vreo bănuială oarecare. Un om în negru spui?

— Da! În negru din cap până-n picioare, cu mănuși negre. Era destul de impresionant.

— Mănuși negre? întrerupse Tab. Mă întreb dacă nu e spărgătorul meu? Și el îi vorbi de vizitatorul care venise

noaptea trecută în apartamentul său.

— E extraordinar! spuse ea; cu atât mai extraordinar cu cât n-a fost văzut la mine noaptea trecută. Nu sunt nervoasă, de obicei, dar mărturisesc că e cam plictisitor să te știi supravegheată de cineva.

— Cum a venit? Avea mașină, bicicletă, sau a venit cu trenul?

Ea nu putea să-l lămurească asupra acestui punct.

— Aș fi dorit parcă să nu fi venit d-ta aici. Dacă mi-ai fi spus asta, aș fi venit eu la Stone Cottage și aș fi rămas noaptea, mai ales după spargerea din noaptea trecută. Aș vroi să-l întâlnesc pe domnul care-mi tratează apartamentul cu atâta lipsă de jenă.

La început ea nu răspunse.

— Mă întrebi de ce-am venit aici? spuse ea ca și cum și-ar fi vorbit ei însăși; și râse. Sărmane dle Tab! adăugă ea cu o mică notă de ironie în vocea pe care el o adora; te plictisesc cu toate buclucurile mele. Mister după mister, poate unele fabricate de mine; dar acesta, îți jur, nu-i născocit. Ea chibzui cu un deget pe buze.

— Ce-ar fi dacă m-aș înapoia luni dimineața la Stone Cottage și d-ta ai veni mai târziu? Servitoarea va fi un paravan suficient și cred c-ai face bine să vii după căderea nopții… adică, dacă ai timp.

Tab dorea să-i spună că toată viața lui prezentă și viitoare erau la dispoziția ei, dar se abținu cu înțelepciune.

O însoți până la mașină și reveni în camera sa cu un sentiment de bucurie cum nu simțise toată săptămână.

XVII

Ca să vorbești cu Carver despre spionajul polițist era lucru delicat. În primul rând, Tab Holland nu voia să inspire inspectorului nici cea mai mică bănuială că Ursula Ardfern s-ar putea aștepta să fie supravegheată. El găsi un compromis spunând acestui om melancolic, la prima ocazie, că o văzuse pe Ursula Ardfern. Pomeni apoi, ca din întâmplare, povestea omului în negru.

— E de la sine înțeles că nu-i un hoț, spuse Carver cu vioiciune. Hoții nu-și anunță prezența începând prin a-i înspăimânta pe cei ce intenționează să-i fure. S-a plâns poliției locale?

Tab nu știa nimic, dar bănuia că Ursula n-o făcuse.

— Faptul nu poate fi decât o coincidență, spuse Carver, și omul în negru poate să n-aibă nimic comun cu ucigașul lui Trasmere; dar asta mă intrigă, în orice caz. Mă întreb dacă domnișoara Ursula Ardfern ar avea vreo obiecție de făcut dac-aș veni și eu?

Tab se găsi în fața unei dileme. Șovăind, ar da inspectorului de poliție o idee cu totul falsă a situației. Dac-ar primi, ar însemna să distrugă posibilitatea fericitei seri pe care o sperase; căci ar fi singur cu Ursula Ardfern, ar juca pe lângă ea rolul de protector, ar fi un lucru minunat și n-avea nici o dorință să-l împartă cu un altul.

— Sunt sigur că domnișoara Ardfern ar fi încântată, spuse el.

— Dacă voi putea scăpa, vin și eu, promise Carver.

Tab spera că vreo afacere urgentă îl va reține în oraș pe prietenul său. Trimise vorbă Ursulei pentru a o pune la curent cu sugestia lui Carver și primi un răspuns prin care tânăra se declara de acord.

După multă chibzuință Tab ajunse la părerea că nu era deloc rău să-l aibă și pe Carver cu el. Asta va oferi Ursulei ocazia să lege prietenie cu cineva care în anumite împrejurări i-ar putea fi de folos. Niciodată nu se poate spune că ai prea mulți prieteni, își zise el; și se simți liniștit când Carver sosi grăbit la gară, cu câteva minute înainte de plecarea ultimului tren spre Hertford.

Se întuneca atunci când au ajuns la destinație. De comun acord, ei nu scoaseră o vorbă în tot lungul drumului ce-i despărțea de Stone Cottage; merseră unul

înapoia altuia, ținându-se în întuneric, fără să întâlnească pe nimeni.

Când sosiră la drumul pe care se găsea Stone Cottage, o priviră cu mii de precauții. Dar nu se vedea țipenie de om și ajunseră la grădină fără a fi observați.

Ursula se găsea în fața ușii deschise pentru a-i primi.

— Am dat dispoziție să se lase toate storurile, spuse ea; sosirea inspectorului Carver e cu adevărat providențială, căci femeia ce-mi face menajul a trebuit să plece… s-a îmbolnăvit mama sa. Sper că n-aveți nimic contra rolului de „dădacă” pe care trebuie să-l jucați? Ea spuse aceasta zâmbind lui Carver.

— Nu e chiar ceva nou pentru mine, răspunse el, nepăsător. Unde locuiește mama servitoarei d-tale?

— La Felborough. Sărmana Margareta, abia a avut timpul să apuce ultimul tren.

— Cum a știut Margareta că mamă-sa e bolnavă? întrebă inspectorul. A primit vreo telegramă?

Ursula făcu un semn afirmativ.

— Târziu, după-amiază?

— Da, spuse Ursula surprinsă. De ce mă întrebați?

— A primit telegrama tocmai la timp, ca să apuce ultimul tren pentru Londra; tot așa, la timp ca să poată prinde legătura pentru Felborough. Iată pentru ce te-am întrebat. Pe individ, nu l-ai văzut noaptea trecută?

— N-am venit aici decât azi-dimineață, răspunse ea, tulburată. Credeți poate că Margareta a fost chemată de… cineva… că ar fi un șiretlic pentru a o îndepărta de aici?

— Nu știu nimic, spuse Carver. În profesia noastră avem totdeauna obiceiul să facem ipotezele cele mai rele; și, în general, avem dreptate. La ce oră te culci de obicei?

— La zece, când sunt la țară.

— Atunci, vrei să fii așa de bună și să te duci în camera dumitale la ora zece, să aprinzi lampa, apoi, după oarecare timp, s-o stingi? Dacă vrei, poți coborî pe urmă, dar trebuie să rămâi în întuneric; și dacă vrei să vorbești, trebuie să vorbești în șoaptă… Un zâmbet îndulci fața detectivului. O să ne simțim cam neghiobi dimineața, dar prefer să mă simt neghiob decât să scap ocazia de a-l întâlni pe omul în negru.

Ursula le servi masa și când cei doi o ajutară să strângă tacâmurile, Tab, cu permisiunea ei, își umplu pipa. Carver spuse că nu voia să fumeze.

Convorbirea lâncezea. Rămaseră tăcuți împrejurul mesei, fiecare preocupat de propriile lui gânduri. Deodată Ursula spuse:

— Sunt aproape hotărâtă să vă fac o mărturisire parțială, domnule Carver. Nu cred să mă fi gândit la acest lucru, dacă nu v-aș fi întâlnit.

— O mărturisire parțială e ceva iritant, spuse Carver; cred că în locul d-tale n-aș face-o, domnișoară Ardfern, cu atât mai mult cu cât știu ce va conține mărturisirea d-tale parțială.

Sprâncenele Ursulei se încruntară.

— Știți? întrebă ea.

— Vrei să spui că aveai obiceiul să te duci în fiecare noapte la Trasmere și că-ți lăsai acolo bijuteriile, deși nu acesta era scopul vizitelor d-tale. Te duceai, adăugă el încet, fără s-o privească, pentru a-i servi de secretară. Toate scrisorile pe care le expedia Jesse Trasmere erau scrise de d-ta pe o mașină portativă marca „Cortona”, numărul 9754; îi lipsește o clapă și litera „r” e rău aliniată.

Se bucură o clipă de consternarea ei, apoi urmă:

— Poate că nu voiai să-mi mărturisești că d-ta și cu Yeh Ling, proprietarul „Acoperișului aurit”, ați făcut o vizită la Mayfield în noaptea când eram cât p-aci să vă prind? Nu, văd că nu voiai să-mi vorbești despre asta. O să restrângem așadar mărturisirea la ocupațiile d-tale particulare.

Tab înlemnise.

Ursula Ardfern, secretara bătrânului avar? Una din artistele cele mai cunoscute ale Londrei, lucrând ca funcționară la acest mizantrop zgârcit? Era de necrezut. Și totuși, privind fața tinerei fete, înțelese că amicul lui nu spusese decât purul adevăr.

— Cum de știi asta? murmură ea.

Carver zâmbi din nou.

— Avem oameni foarte pricepuți, spuse el. Nimeni nu și-ar închipui, din citirea ziarelor. Bieții creieri de un metru nouăzeci, nu-i așa, Tab?

— N-am spus niciodată că ai un creier de un metru nouăzeci, răspunse Tab întunecat.

— Dar… întrerupse Ursula, și vocea-i era agitată… știi și altceva? Știi de ce m-am dus în noaptea aceea acolo?

— Te-ai dus să-i arăți lui Yeh Ling locul unde bătrânul avea obiceiul să păstreze câteva documente secrete, într-o cărămidă falsă din cămin. Te-ai dus, sperând că se vor găsi în acea cutie hârtii ce te priveau; și totuși, ai fost decepționată. Singurul lucru de care mă îndoiesc e acesta… oare Yeh Ling a fost și el decepționat?

Ea clătină din cap.

— Bănuiam, murmură Carver. Ghicisem, bineînțeles, că ceea ce căuta el era în cutia de lac și că acea cutie avea un fund dublu. Am, sau nu dreptate?

Ea clătină din nou din cap.

— Ai o cheie de la Mayfield, spuse Carver. Cred că e mai bine să mi-o dai. Altfel, ai putea să ai mari neplăceri.

Ea părăsi camera fără să spună o vorbă, reveni și-i întinse o cheiță Yale, pe care el o privi și-o strecură în buzunar.

— De-aș fi din cei ce scriu – și din fericire nu fac parte dintre aceștia – spuse el, aș numi povestea morții lui Trasmere, „Taina celor trei chei”. Una e soluționată și… nu prea era o taină mare. Mai sunt alte două. A treia e cea mai dificilă dintre toate.

— O crezi pe aceea a cheii găsite pe masa din pivniță?

— Da, răspunse el, fără să mai adauge nimic.

Discretă, Ursula nu mai puse altă întrebare.

Tab îl privea pe Carver cu un nou respect. El spuse:

— Pe zi ce trece, te apropii mai mult de idealul adevăratului detectiv!

Colțul buzelor lui Carver, lăsate până atunci în jos, se ridicară; apoi privi la ceas.

— Ora zece, domnișoară Ardfern! spuse el cu severitate ironică și Ursula se îndreptă spre ușă. Trebuie să stingi luminile astea înainte de a părăsi camera. Totul trebuie să se petreacă normal, fără să uităm că „Omul negru” veghează.

Ea se înfioră.

Tab stinse lumina din salon.

— Cred că putem da perdelele la o parte, spuse Carver încet; și îndepărtă draperiile grele de catifea de la fereastră.

Noaptea era înstelată și oferea suficientă lumină pentru ca intrarea să fie vizibilă.

— E perfect, spuse detectivul, așezându-se la fereastră. Dacă-i neapărată nevoie să fumezi, Tab, ține pipa cel puțin așa ca să nu se vadă de la gard.

Tab bombăni și puse pipa pe cămin.

Zece minute mai târziu, Ursula coborî în salon.

— Pot rămâne aici? șopti ea. Lumina din camera mea am stins-o într-un chip foarte artistic.

Vorbiră pe șoptite vreo oră și lui Tab începu să i se facă somn, când un „sst!” al lui Carver îl opri în mijlocul unei fraze. Privind afară, zări o siluetă întunecoasă la gard. Era imposibil să i se distingă altceva decât conturul. Părea să fie un om de o talie considerabilă, dar putea fi și o iluzie. Purta o pălărie cu borul mare, ce părea neagră; nu puteau vedea nimic mai mult. Așteptară în tăcere ca poarta să fie deschisă și ca silueta să se strecoare fără zgomot în grădină.

Necunoscutul era la jumătatea drumului spre casă, când apăru o nouă siluetă. Părea că se ridicase din pământ, nevenind de nicăieri; apoi, înainte ca omul ca pălărie mare să aibă timpul de a da înapoi, cel de-al doilea se aruncase asupra lui. Spectatorii rămaseră locului, paralizați, până când, în cele din urmă, Carver sări de la locul lui și alergă afară, urmat de aproape de Tab.

Când deschiseră ușa, cele două siluete dispăruseră. Carver porni spre poartă și se împiedică. Piciorul lui se lovi de ceva moale întins la pământ. Se aplecă, îndreptând lanterna asupra obiectului. Era un om și, timp de o clipă, nu-i putu distinge fața.

— Cine ești? Carver întoarse omul pe spate. Ah, dar e…

Omul întins la picioarele sale era Yeh Ling!

XVIII

Chinezul își pierduse cunoștința și Carver privi împrejur, căutând pe cel de-al doilea vizitator. Fugi spre poartă; drumul era pustiu. Privi îndelung într-o direcție, apoi într-alta. În cele din urmă îl zări pe individ fugind repede în umbra tufișurilor și se avântă în urmărirea lui.

La o sută de metri de casă se găsea un drum lateral; pe acolo apucase fugarul. Ajungând la colț, Carver auzi zgomotul unui motor și văzu vag conturul unei mașini mari ce se depărta repede.

Se înapoie în casă unde-l găsi pe Yeh Ling așezat în camera Ursulei cu capul în mâini.

— Ăsta-i cel de-al doilea; nu e un gentleman prea deștept, spuse Carver. Și acum, Yeh Ling, explică-ne purtarea d-tale. Dar mai întâi, cum te simți?

— Cu totul zăpăcit, spuse Yeh Ling; și spre mirarea lui Tab, avea expresia unui om cult. Engleza sa, era impecabilă.

Chinezul ridică spre Ursula o privire plină de imputări.

— Domnișoară Ardfern, când mi-ai scris, nu mi-ai spus că domnii ăștia trebuiau să vină, spuse el.

— În clipa când ți-am scris, nici nu știam că vor veni, răspunse ea.

— Dac-aș fi sosit ceva mai devreme, i-aș fi văzut, spuse chinezul. Mă tem că ți-am stricat seara, domnule Carver. (Ochii săi bruni, fără expresie, se îndreptară spre detectiv).

— Acum îmi dau seama de ceea ce s-a întâmplat! Și d-ta stăteai de pază, nu-i așa? întrebă Carver bine dispus. Da, mi se pare că am încurcat totul între noi trei. L-ai văzut pe individ?

— Nu l-am văzut, spuse Yeh Ling, dar l-am simțit… și el se scărpină la cap. Cred că a dat cu pumnul. N-am văzut nici o armă.

— Nu i-ai văzut fața? insistă Carver.

— Nu, purta un fel de barbă. Am simțit-o când m-a apucat cu mâna. Mi-e teamă că am pus prea mult temei pe puterile mele, spuse el, scuzându-se; și totuși a existat un timp când eram cunoscut prin puterea mea, la Harvard,

pe timpul când studenții chinezi erau încă un fel de curiozitate.

— Harvard? spuse Tab surprins. Dumnezeule! Eu care te credeam un… nu îndrăzni să sfârșească fraza.

Dar celălalt îi veni în ajutor.

— Credeai că sunt un chinez obișnuit? E posibil că da. Ba chiar sper că sunt. Domnișoara Ardfern m-a cunoscut desigur, când eram un biet chinez foarte sărac! Locuiam în aceeași casă și ea a făcut din mine veșnicul ei obligat salvând viața fiului meu.

Tab își aminti atunci de micul băiețel chinez pe care Ursula îl îngrijise în perioada când ea însăși nu era decât un copil. Cu amintirea asta, un mare număr de lucruri ce-i păruseră nelămurite, deveniră luminoase și de înțeles.

— Nu știam că vei veni și în seara asta, Yeh Ling; dar mi-ai cerut să-ți aduc la cunoștință când mă voi găsi în fața unei greutăți, spuse Ursula. N-ar fi trebuit să te deranjezi.

— Evenimentele par a confirma acest lucru, răspunse chinezul. Dar eu n-am făcut altceva decât să fiu consecvent cu mine însumi, domnișoară Ardfern. Timp de șapte ani, zi și noapte, fie eu, fie unul din servitorii mei, am vegheat asupra d-tale. Niciodată nu te-ai dus… El se opri și schimbă vorba.

— Domnișoara Ardfern nu s-a dus niciodată în casa lui Trasmere fără ca d-ta să nu fi vegheat asupra ei; asta voiai să spui, nu, Yeh Ling? zâmbi Carver. N-ai nevoie să fii discret, căci sunt la curent cu totul și domnișoara Ardfern o știe.

— Asta voiam să spun.

O urmărea de obicei pe domnișoara Ardfern de la teatru până la hotelul ei, de la hotel până la casa lui Trasmere, apoi din nou până la hotel, când își termina lucrul.

Reporterul și detectivul priviră unul la altul. Asta era așadar explicația chinezului misterios ce fusese zărit de servitoarea dlui Stott în fața lui Mayfield, pe cale să fumeze o țigaretă în mijlocul nopții. Asta explică, de asemenea, apariția biciclistului pe drum, în noaptea în care cauciucul mașinii Ursulei Ardfern plesnise, atunci când Tab se găsi în apropiere și îi veni în ajutor.

— Nici nu bănuiam măcar, spuse Ursula. E adevărat, Yeh Ling? Cât de bun ai fost!

Tab zări lacrimi în ochi ei și ar fi dorit să fi fost el, iar nu chinezul prea puțin interesant, care să fi meritat recunoștința Ursulei.

— Bunătatea e ceva relativ, spuse Yeh Ling. Își ridicase picioarele pe fotoliu și era pe cale să învârtească o țigaretă; ceruse cu ochii voie Ursulei și cum aceasta înclinase capul, o aprinse cu o mișcare rapidă, cu un chibrit ce părea că apăruse în aer.

— Din bunătate ai salvat viața aceluia care e lumina ochilor mei și inspirația sufletului meu? Te rog să-mi ierți, domnule Holland, expresia asta, care pentru d-ta este poate un orientalism întortocheat, dar care pentru mine reprezintă însăși chintesența sincerității.

Apoi, fără introducere, spuse povestea vieții sale, pe care nici Ursula n-o cunoștea decât în parte.

— M-am găsit într-o situație ciudată, spuse el; puteam fi un om bogat, sau sărac, potrivit modului în care puternica lege a țării dv. interpretează un acord pe care l-am făcut cu Shi Soh.

Pe Shi Soh îl cunoașteți sub numele de Trasmere, care, evident, este adevăratul lui nume. Pe Amur, noi îl numeam Shi Soh. Am venit în țara d-voastră de mulți ani și am lucrat în restaurantul al cărui proprietar sunt acum. Nu vorbesc de „Acoperișul aurit”, ci de micul birt din Reed Street. Omul căruia îi aparținea restaurantul, și-a pierdut toți banii la Fan-Tan, iar eu i l-am cumpărat pentru o bucată de pâine. Vă puteți întreba de ce un om instruit, fiul unui mare clan, a putut veni în țara asta să lucreze ca un umil chelner de restaurant chinezesc. Aș putea să vă răspund, fără ironie aparentă că în China instrucția, când e pusă în serviciul ambițiilor politice, nu e întotdeauna bine privită și a trebuit să-mi părăsesc patria în grabă. Dar ăsta e trecutul. Manchu a dispărut; bătrâna împărătească. Fiica Cerului, a murit, și Li Hung doarme pe Terasele Nopții.

Afacerile mele nu progresau deloc, când, într-o noapte, veni dl Trasmere. Mai întâi nu l-am recunoscut. Când îl cunoscusem odinioară, era o persoană puternică, sănătoasă, vestit prin cruzimea lui față de funcționarii săi. Știam că a dispus să fie arși de vii oameni, pentru a-i face să mărturisească unde ascunseră aurul furat din minele sale. Începurăm să vorbim de timpurile vechi și mă întrebă dacă se putea câștiga ceva din industria restaurantelor. I-am spus că era de câștigat și asta fu

începutul asociației care a durat până în ziua morții sale. Trei sferturi din beneficiul „Acoperișului aurit” erau plătite în fiecare luni dlui Trasmere. Asta era înțelegerea noastră. E singura înțelegere ce-am făcut-o, cu excepția aceleia pe care am scris-o eu însumi sub dictarea lui și care cuprindea următoarele: în caz de deces al dlui Trasmere, îmi revenea mie în întregime proprietatea restaurantului. Hârtia asta e semnată de mine și de el, cu ștampilele noastre pe care le purtam totdeauna în buzunar.

— Ștampila asta, întrerupse Carver, era de fildeș cu un semn chinezesc. Se găsește într-o cutie de creioane, nu-i așa?

Yeh Ling făcu un semn afirmativ.

— Păstrasem acest document până-n ziua când, cu puțin înaintea morții sale, dl Trasmere mi-a cerut să i-l dau ca să facă o copie. Vei fi mirat să afli că dl Trasmere vorbea și scria chinezește la fel de ușor ca mine, care sunt aproape o autoritate în limba mandarină. Câteva zile mai târziu a fost asasinat. Singura-mi speranță de-a mă salva de la ruină, era să regăsesc acordul acesta pe care i-l dădusem în cutia cea mică de lac.

— Dar restaurantul dumitale putea să-ți fie luat? Există oare alte documente care ar fi putut da moștenitorului dlui Trasmere dreptul de a te înlătura?

Yeh Ling îl privi pe Carver fără să șovăie.

— N-ar fi trebuit nici un fel de document, spuse el liniștit. Noi, chinezii, suntem un popor ciudat. Dacă dl Lander, la întoarcerea sa din Italia, ar veni la mine să-mi spună: „Yeh Ling, proprietatea asta era a unchiului meu, d-ta n-ai decât o mică participație”, aș răspunde: „E adevărat! Și dacă acordul pe care l-am semnat amândoi n-ar fi fost descoperit, n-aș face nici o acțiune în justiție pentru a-mi apăra drepturile.”

Era sincer. Tab simțea că spune adevărul. Ziaristul nu putea decât să se minuneze că principiile de onoare atât de înaintate pot fi ținute de un om pe care îl considera ca aparținând unei rase și civilizații inferioare.

— Ai găsit acordul?

— Da, domnule, spuse Yeh Ling. A fost scos din cutia în care-l dădusem dlui Trasmere și pus… în altă parte. Dar l-am regăsit… împreună cu alte documente care n-au nici un interes imediat. Cât despre venirea mea aici, în seara asta, în afară de scrisoarea d-tale, domnișoară, aveam și dorința să-l văd pe omul negru. Da,

mă supraveghează de mai multe zile. Sunt sigur că e același.

Yeh Ling făcu o strâmbătură și-și frecă bărbia.

— L-am întâlnit, spuse el.

Carver scrise câteva notițe în carnetul lui, apoi, lăsându-l jos, se întoarse cu fața la chinez.

— Yeh Ling, cine l-a ucis pe Jesse Trasmere?

— Nu știu, răspunse el simplu. Uciderea lui mă uimește. Trebuie să existe o trecere secretă, ce duce în pivniță. Nu pot vedea un alt mod prin care ucigașul să fi putut intra sau ieși.

— Dacă există o trecere secretă, spuse detectivul întunecat, e desigur secretul cel mai bine păstrat din câte am cunoscut. Această intrare trebuie să fi fost ținută secretă față de oamenii care au clădit casa și pivnița, cât și față de supraveghetorul care a stat tot timpul la lucrări. Nu, Yeh Ling, gonește-ți ideea asta din mintea d-tale. Vinovatul, ori e Brown, ori Walters.

— Brown nu e vinovat, spuse liniștit Yeh Ling, căci eram cu el atunci când a fost comisă crima!

Toți priviră la el cu mirare; chiar și Ursula părea surprinsă.

— Îți dai seama ce spui?

— Știu ce spun; și aș fi vrut să n-o fi spus! răspunse chinezul cu un zâmbet vag. Și totuși e adevărat. Dacă omorul a fost comis sâmbătă după-amiază, la ora aceea eram cu siguranță împreună cu omul numit Wellington Brown, căruia noi îi zicem Băutorul, sau Șomerul. Ar fi dificil să vă spun locul unde ne găseam atunci; dar și mai dificil ar fi încă, dacă mi-ați cere să vă spun unde se află în clipa de fată. La această întrebare, aș răspunde: „Nu”.

— Și ai minți, spuse liniștit Carver.

— Aș minți, urmă răspunsul nepăsător. Dar îți repet, domnule Carver, că Wellington Brown era cu mine, sub supravegherea mea, de la ora unu și jumătate după-amiază și până în noaptea de sâmbătă, când Jesse Trasmere a fost ucis.

Carver îl privi cu atenție.

— Când a venit la dumneata, cum era îmbrăcat?

— Foarte sărăcăcios. Totdeauna era sărăcăcios îmbrăcat.

— Avea mănuși?

— Nu. N-avea mănuși. A fost primul lucru pe care l-am observat, căci era… cum numiți d-voastră asta?…

pretențios din punctul acesta de vedere. În zilele cele mai călduroase, totdeauna l-am văzut înmănușat. Un cerșetor în haine negre! Asta-i expresia pe care o căutam. Regret că v-am cauzat o decepție.

— Nu m-am decepționat, spuse Carver cu amărăciune, n-ai făcut altceva decât să adaugi o nouă cărămidă între mine și obiectivul meu.

Yeh Ling plecă imediat după aceasta. Venise cu bicicleta și plecă voios la drum, preferând aceasta decât să rămână toată noaptea în vilă.

Era prea târziu ca Ursula să se întoarcă la hotel. Ei vegheară toată noaptea. Carver făcu o pasiență interminabilă, în timp ce Tab și Ursula se plimbau prin grădină în zorii zilei, vorbind despre lucrurile cele mai felurite.

Cum se lumină de ziuă, Carver ieși pentru a găsi locul unde mașina se oprise și pentru a examina urmele roților. Află puține lucruri interesante în cursul acestei cercetări, afară de faptul că mașina avea cauciucurile noi și că era de o construcție puternică; ceea ce de fapt nu prea era o descoperire.

— Persoana care conducea nu era un șofer prea dibaci, sau poate era prea nervos. Era cât pe-aci să se răstoarne într-un șanț și s-a ciocnit de un stâlp de telegraf, ceea ce a dăunat serios părții din față. Am găsit sfărâmături de email cu totul nou, ceea ce mă face să bănuiesc că mașina abia a ieșit din fabrică.

Astfel avu loc a doua apariție a „Omului Negru”.

A treia urma să se producă în împrejurări și mai dramatice.

XIX

Wellington Brown se trezi, într-o dimineață, extraordinar de bine dispus. De obicei, el se deștepta cu mintea învăluită într-un fel de ceață; cu gura amară, având singura dorință să-și satisfacă ireductibila poftă de opium, care-l reduse la sărăcie, ruinându-i sănătatea și moralul. Dar de data asta, când deschise ochii, privi împrejur și se strâmbă de dezgust. Își cunoștea așa de bine idiosincraziile, caracterul crizelor sale, încât văzu imediat că una din ele se sfârșise. Va veni o zi când nu se va mai trezi voios și bine dispus, când nu se va mai trezi deloc.

Se așeză pe pat, resfirându-și barba și aspiră aerul ce intra prin fereastra deschisă. Sculându-se, simți că genunchii îi erau cam nesiguri și izbucni în râs. Yo Len Fo intră în persoană, aducând o tavă cu un pahar cu apă, o sticlă pe jumătate plină cu whisky și inevitabila pipă.

Fără o vorbă, Wellington își turnă o doză mare de alcool și-o înghiți.

— Poți să arunci pipa asta la dracu, spuse el. Vocea-i era tremurătoare, însă hotărâtă.

— „O pipă de dimineață, face să lucească soarele”, cită Yo Len Fo.

— „O pipă de dimineață nu se stinge decât odată cu stelele”, răspunse Wellington Brown, citând proverb contra proverb.

— Dacă Ilustrul vrea să rămână o să-i trimit dejunul! spuse chinezul cu insistență.

— Am rămas aici prea mult timp, răspunse Wellington Brown. În ce zi ne aflăm după calendarul străin?

— Nu cunosc obiceiurile străine, spuse Yo Len Fo, dar dacă Excelența Voastră dorește să mai stea încă vreo câteva ore sub acest acoperiș nedemn…

— Excelența Mea nu dorește să mai stea nici sub acest acoperiș, nici sub altul, spuse Wellinghton. Unde e Yeh Ling?

— Am să trimit să-l cheme imediat!

— Lasă-l, răspunse Brown cu un gest frumos, începu să se caute prin buzunare. Spre marea lui

surprindere, toți bani săi, și nu erau prea mulți, erau intacți.

— Cât îți datorez? întrebă el.

Yo Len Fo făcu semn că nu-i datora nimic.

— Ții așadar o tavernă filantropică? întrebă celălalt ironic.

— Totul a fost plătit de Yeh Ling, răspunse chinezul.

Brown bombăni ceva.

— Cu siguranță că bătrânul diavol Trasmere e la mijloc; și văzând că omul nu-l înțelegea, îl dădu la o parte și urcă scara fără covor ce ducea la stradă. Se simțea îngrozitor de slab, dar inima-i era ușoară. După ce șovăi o clipă, o luă la stânga; altfel n-ar fi putut să nu cadă în mâinile inspectorului Carver, care chiar în dimineața aceea stătuse de vorbă cu proprietarul „Acoperișului aurit”.

Ziua lui Brown trecu foarte simplu. Regăsi drumul spre parc și, așezându-se pe o bancă, moțăi și visă acolo câteva ore, încălzindu-se la soarele de iunie, a cărui căldură părea că n-o simte.

Târziu, după-amiază, i se făcu foame și intră într-un mic restaurant din parc. După ce sfârși masa, se îndreptă spre banca cea mai apropiată și se instală pentru a-și continua plăcuta ocupație de a nu face nimic. Wellington Brown era un leneș înnăscut; acesta e un talent ce-ar putea prelungi cu mult viețile prea intense.

Stelele se aprindeau pe cer când el se trezi cu un fior și se îndreptă instinctiv spre lumină. Pe când trecea de-a lungul uneia din străzile largi ce taie parcul, se încrucișă cu o persoană ce mergea încet în direcția lui. Omul îi aruncă o căutătură rapidă, apoi se feri din drum.

— Hei, spuse Brown cu șiretenie, parcă te cunosc! De ce dracu’ fugi de mine. Mă iei drept lepros, sau ceva în genul ăsta?

Omul se opri, privi cu neplăcere la stânga, apoi la dreapta, și spuse:

— Nu vă cunosc!

— Asta-i minciună sfruntată! i-o tăie Brown. Era acum sub reacția drogului. Era capabil să se ia la ceartă cu oricine, pentru orice. Te cunosc și te-am mai întâlnit! Caută în mintea-i leneșă vreun fir ce l-ar fi putut conduce la identitatea acestui străin. – Nu cumva în China? Numele meu e Brown, Wellington Brown…

— Da, poate în China, răspunse celălalt; apoi, devenind deodată prietenos, apucă brațul lui Wellington Brown și, părăsind strada, îl târî spre aleile parcului.

Doi îndrăgostiți așezați sub un copac îi văzură trecând și-l auziră pe Wellington Brown spunând:

— Să nu mai spui că eram magazionerul lui, nu-i adevărat; nici servitor! Eram egalul lui! Eram un asociat al firmei; blestematul de escroc bătrân!…

Așa se întâlniră ei, Omul în Negru și pensionarul frustrat din China…

La aceeași oră, o altă persoană viu interesată de soarta lui Jesse Trasmere își făcea ultimele pregătiri de plecare.

Omul acesta se hotărâse să iasă ziua în amiaza mare, înfruntând privirile șefului de echipaj al Arak-ului, și se angajase drept chelner pentru călătoria în Africa de Sud. Visul urât se sfârșea. Walters trebuia să urce pe vapor a doua zi seara; aranjamentul excelent din punctul său de vedere, deoarece asta reducea la minimum pericolul de a fi descoperit.

Lua cu el o sumă respectabilă de bani, rezultatul furturilor lui de la Trasmere.

Își trimisese în după-amiaza aceea valiza pe vapor și nu mai avea altceva de făcut decât să se îmbarce. Se ducea pe jos, urmând străzile cele mai puțin umblate; cu toate că asta-i lungea drumul, nu voia să aibă nici un risc. Cu o lună mai înainte, ar fi tremurat la vederea oricărei umbre, iar aceea a unui agent de poliție l-ar fi paralizat; acum însă, cazul Trasmere părea uitat. Nici cele mai senzaționale ziare nu mai pomeneau nimic de el, așa încât, cu oarecare siguranță, traversă cheiul și urcă pe puntea rău luminată a vaporului.

— Prezintă-te la șeful personalului, îi spuse supraveghetorul de la capătul punții; și Walters coborî spre altă punte, mai mare, unde se găsea biroul șefului personalului și unde vreo duzină de oameni făceau coadă, așteptându-și rândul să i se prezinte.

Walters n-ar fi protestat dacă așteptarea s-ar fi prelungit chiar pe tot restul nopții; dar nu așteptă mult și se pomeni în cabina șefului; duse degetul la frunte și spuse:

— Mă prezint pentru serviciu, domnule. John Williams, chelner… dar se opri brusc.

La celălalt capăt al mesei se găsea inspectorul Carver.

Walters făcu repede stânga-mprejur; ușa era însă păzită de un detectiv.

— E în regulă, spuse el cu nepăsare, când i se puseră cătușele, dar n-am comis-o eu, domnule Carver. Nu știu nimic despre crimă. Sunt tot atât de nevinovat ca și un prunc.

— Ceea ce-mi place la d-ta, spuse Carver, este originalitatea.

Plecă cu cei doi care-l înșfăcaseră pe prizonier de braț. Tab veni lângă ei și, în clipa când părăseau vaporul, întrebă:

— Ei bine, ești sigur că ai pus mâna pe el, Carver?

— Pe cine, pe Walters? Precis că el e! Îl cunosc doar foarte bine…

— Văd că nu mă înțelegi! Vreau să te întreb, ești sigur că ai pus mâna chiar pe ucigaș? îl întrerupse Tab.

— A, vorbești de ucigaș… Nu, nu cred să fie Walters vinovatul; dar îi va fi greu să dovedească contrariul. Poți anunța că a fost arestat, Tab, dar aș prefera să nu spui că-l acuz de omorul lui Trasmere, căci n-o voi face, cât timp nu voi avea mai multe informații decât am acum! Poate că, de-ai veni la biroul meu după ce vei trece pe la redacție, voi putea să-ți spun ceva mai mult, mai ales dacă Walters va face declarații, cum cred, de altfel.

Și detectivul avea dreptate, căci Walters nu-și pierduse timpul cu organizarea apărării.

Iată declarația lui Walters Felling:

„Numele meu este Walter John Felling. Am luat câteodată numele de Walters sau acela de Mac Carty. Am suferit trei condamnări pentru furt și escrocherii, iar în iulie 1913 am fost trimis pentru cinci ani la închisoarea din Newcastle. Am terminat pedeapsa în 1917 și am servit în armată în calitate de bucătar până în 1919. Eliberându-mă, am aflat de la un camarad că dl Trasmere căuta un valet și, știind că e foarte bogat și foarte zgârcit, m-am prezentat cu referințe false, care fuseseră fabricate de un oarecare Coleby. Când dl Trasmere mă întrebă ce pretenții am, i-am cerut înadins o leafă așa de mică încât m-a angajat pe loc. Nu cred să fi scris la adresele date ca referințe. Dac-ar fi făcut-o, i-ar fi răspuns imediat Coleby.

Mai erau încă alți doi servitori la Mayfield, atunci când am intrat eu: dl și dna Green. D-l Green era

australian, dar cred că dna Green era născută în Canada. El era intendent la dl Trasmere și părea fericit. Nu ținea la dl Trasmere, iar acesta cu siguranță că ținea și mai puțin la el. Scopul meu, intrând în serviciul dlui Trasmere, fusese de a găsi o ocazie să dispar cu o pradă bună. Am înțeles de la început că va fi foarte greu, din cauza obiceiurilor specifice ale casei; dar am reușit totuși să strâng câteva lucruri… un ceas de aur, două candelabre de argint… și mă gândeam tocmai să plec, când dl Trasmere îl prinse pe Green ducând de mâncare cumnatului său și dădu imediat perechea afară. Descoperi în cele din urmă dispariția ceasului său de aur și puse să se controleze cuferele celor doi servitori. Mi-a părut rău de Green, dar, evident, nu puteam spune nimic.

După plecarea familiei Green, am avut de îndeplinit atât serviciul de valet cât și pe acela de intendent. Am descoperit repede că toate lucrurile de valoare din casă erau închise în pivniță. N-am intrat niciodată în încăperea aceea, dar știu că se găsește undeva la capătul trecerii ce duce la biroul dlui Trasmere, căci l-am văzut deschizând acea ușă și, aplecându-mă, am putut zări coridorul.

Speram că într-o zi sau alta voi putea face o inspecție mai amănunțită a locului, dar ocazia nu se prezenta; mi se părea totuși c-aș fi putut-o avea, o săptămână sau două înainte de moartea dlui Trasmere. Într-o zi, când stăpânului îi era rău, reușisem să iau tiparul cheii pe care o purta el la gât; dar leșinul nu ținu mult și abia pusesem cheia la loc când bătrânul își reveni în simțiri. Bine că am putut șterge cu mâneca urmele de săpun de pe cheie, căci primul lucru pe care-l făcu, a fost să caute cheia la gât. Aveam tot ce-mi trebuia și m-am pus să lucrez o cheie la fel cu tiparul pe care-l luasem. Iată tot ce pot spune referitor la pivnița aceea, pe care însă n-am văzut-o niciodată.

Mă culcam în fiecare seară la ora zece și dl Trasmere venea să închidă ușa ce mă despărțea de restul casei, astfel că mi-era imposibil să văd ce se petrece noaptea. Când m-am plâns, a pus o cheie într-o cutie de sticlă în camera mea, astfel că, în caz de urgență, să pot sparge geamul și, luând cheia, să deschid ușa ce mă despărțea de restul casei. Nu consimțise la asta decât după ce căzuse bolnav într-o noapte și n-am putut să-i vin în ajutor.

Era însă destul de ușor să pot deschide cutia de sticlă și să scot de-acolo cheia ce deschidea ușa casei. M-am

servit de ea de mai multe ori. Prima dată când am făcut-o, auzisem niște voci în sufragerie și m-am întrebat cine putea fi acel vizitator tardiv. N-am avut curajul să cobor spre a vedea cine este, de frică să nu fiu prins; căci holul era luminat. Dar într-o altă noapte, auzind o voce de femeie și cum lumina era stinsă, m-am dus jos și am văzut o domnișoară stând la masă, cu o mașină de scris în fața ei; scria, în timp ce dl Trasmere îi dicta, plimbându-se de colo până colo, cu mâinile la spate. Era cea mai frumoasă fată pe care am întâlnit-o în viață, și-mi părea că o mai văzusem. N-am recunoscut-o decât când i-am văzut fotografia într-o gazetă ilustrată, dar mi se părea imposibil ca ea să poată fi domnișoara Ursula Ardfern, artista bine cunoscută. M-am dus jos și în noaptea următoare. De data asta stăteau de vorbă și dl Trasmere o numea Ursula; am aflat deci că ea era. Venea în fiecare seară după teatru și câteodată el o ținea până la ora două noaptea.

Într-o seară, imediat după sosirea ei, am coborât scara pe furiș, cu picioarele goale, pentru a-i asculta. Am auzit pe dl Trasmere spunându-i cu asprime: «Ursula, unde-i acul?» Tânăra răspunse: «Trebuie să fie pe aici pe undeva.» L-am auzit apoi pe bătrân certând-o și bombănind; în fine, spuse: «Da, uite-l.»

Din casă era mai mult de luat decât îmi închipuisem. (Aici Walters enumerase minuțios numărul și natura obiectelor de valoare ce reușise să sustragă). Când dl Trasmere era singur, se așeza la masă cu o ceșcuță de porțelan înaintea lui și cu o pensulă. Nu știu ce picta, n-am văzut niciodată vreun tablou la el. Știu numai că picta, deoarece l-am supravegheat mai multe nopți și l-am văzut la lucru. Nu se servea de pânză; picta întotdeauna pe hârtie și totdeauna cu vopsea neagră. Hârtia trebuie să fi fost foarte subțire, căci odată, fereastra fiind întredeschisă, i-a zburat o foaie.

Îl puteam vedea pe bătrân grație geamului ce se găsește în partea de sus a ușii și pe care-l curățăm totdeauna bine; din susul scării se poate vedea bine o parte a camerei prin geamul acesta.

În dimineața plecării mele, eram pe cale să lucrez la cheia al cărei tipar îl luasem, și puteam să lucrez fără nici un pericol, deoarece dl Trasmere nu intra niciodată în camera mea; de altfel, ușa o încuiam totdeauna, tocmai ca să evit orice neplăcere. Servisem stăpânului dejunul și el

mi-a vorbit de Brown, omul pe care l-am dat afară. D-l Trasmere îmi spunea că bine am făcut, că Brown acesta era căutat de poliție și că nu înțelegea cum de îndrăznise să revină. Îmi povesti că Brown era fumător de opium și bețiv și că era o haimana.

Știam că după dejun o să coboare în pivniță, așa cum făcea de obicei sâmbătă după-amiază.

Pe la ora trei fără zece minute, eram în camera mea, ocupat să lucrez la cheie și tocmai adusesem o ceașcă de cafea din bucătărie când soneria de la ușa de intrare zbârnâi și mă dusei să deschid. Era un factor cu o telegramă ce-mi era adresată. Niciodată nu primisem telegrame în casa aceea și fusesem surprins. Deschizând-o, am citit o veste care-mi amintea că fusesem deținut în închisoarea Newcastle acum opt ani și care mă prevenea că poliția va veni să mă caute la ora trei.

Asta îmi provocă o stare de spirit îngrozitoare, căci aveam în camera mea o cantitate considerabilă de obiecte furate și știam că viitoarea condamnare va fi pentru o perioadă foarte lungă. Am alergat în cameră, mi-am adunat lucrurile și am ieșit din casă câteva minute înainte de ora trei. Deschizând ușa, l-am văzut pe dl Rex Lander în poartă. Îl cunoșteam pe dl Lander, căci locuise în casă câtva tâmp, cam o lună înaintea intrării mele în serviciu la dl Trasmere. Fusese întotdeauna drăguț cu mine, era un gentleman pentru care aveam cel mai mare respect.

Unchiul său, sărmanul domn Trasmere, nu-l iubea. Mi-a spus odată că dl Rex e cheltuitor și leneș. La vederea dlui Rex, simții că-mi iese sufletul; credeam c-o să înțeleagă imediat că s-a petrecut ceva. M-a întrebat dacă unchiul său era bolnav, și asta mi-a dat timp să-mi vin în fire; i-am spus că plecam pentru o cursă foarte urgentă, apoi, repezindu-mă în stradă, am avut norocul să găsesc un taxi care mă duse până la gara centrală. Dar n-am părăsit orașul; m-am îndreptat spre o casă unde ocupasem altădată o cameră, în Reed Street, și pe care-o păstrasem. Pe dl Trasmere nu l-am mai revăzut după dejun. Nu s-a mai urcat pentru a întreba cine a sunat, atunci când a venit poștașul; veneau destul de des oameni în casă, furnizori și alte persoane, și nu spuneam niciodată stăpânului meu, afară de cazul când era ceva important, sau dacă erau scrisori sau telegrame pentru el. N-am fost niciodată în pivniță, sau în trecerea care duce acolo, și n-am avut niciodată revolver.

Declarația asta o fac din propria mea voință, fără nici o constrângere, și am răspuns întrebărilor ce mi-au fost puse de inspectorul Carver, fără ca el să-mi fi făcut vreo sugestie asupra răspunsurilor date.”

XX

— Astea-i sunt declarațiile, spuse Carver. Nici un rând nu trebuie să fie publicat; se poate anunța numai faptul că a făcut declarații. Ce părere ai?

— Mi se parte foarte sincer, răspunse Tab.

Inspectorul făcu un semn afirmativ.

— La fel e și părerea mea. Niciodată n-am crezut că Walters sau Felling ar fi vinovat. Informațiile sale cu privire la vizitele domnișoarei Ardfern sunt cam vagi, și interesante numai într-un oarecare sens, în special în ceea ce privește fraza bătrânului relativă la ac.

— Te gândești la acul pe care l-am găsit în coridor? întrebă repede Tab.

Carver râse încet.

— Da și nu. Acul de care vorbea bătrânul era, evident, una din bijuteriile ce se găseau în cutie; era desigur pe cale să inventarieze valiza, pentru a vedea dacă nu lipsește ceva.

Tab rămase tăcut timp de o clipă.

— Vrei să spui că bijuteriile aparțineau în realitate lui Trasmere, că el le împrumuta tinerei artiste și că ea trebuia să i le dea înapoi în fiecare seară?

— Nu văd altă explicație, spuse Carver. Nu există de altfel nici o explicație pentru funcția ei de secretară. Trasmere era amestecat într-o mulțime de afaceri și nu mă îndoiesc că el e omul care a avansat banii pentru stagiunea Ursulei Ardfern. Era priceput și o văzuse probabil jucând. Impresia mea personală e că el a câștigat o avere cu această fată…

— Dar pentru ce motiv, ea, o artistă renumită, consimțea să îndeplinească pe lângă el funcția de secretară nocturnă? De ce avea ea o atitudine de sclavă față de acest om, și nu cea pe care ar fi trebuit s-o aibă dacă ipoteza d-tale ar fi justă și dacă ea era într-adevăr pentru el un izvor de venituri?

Carver îl privi în față.

— Pentru că bătrânul știa ceva despre domnișoara Ardfern… ceva ce ea nu voia să se dea publicității. Nu vreau să spun că era ceva dezonorant pentru ea, adăugă el văzând un nor trecând pe fața lui Tab. Odată o să ne

povestească ea totul, fii sigur, și, pentru moment, asta n-are importanță.

El se ridică de la birou și spuse:

— Spectacolul de azi s-a sfârșit, domnilor; și dacă nu sunteți satisfăcuți, vi se vor înapoia banii la casă.

Erau clipe când Carver putea să și glumească.

— Nu, nu mă duc acasă. Mai am de lucru pentru o oră sau două. Nu va veni nimeni să mă plictisească. Din fericire, telefonul nostru e deranjat. Un arbore a căzut undeva pe linie. Ții bine minte ce te-am rugat, Tab? Numai câteva rânduri asupra arestării lui Walters. Nici un cuvânt asupra acuzării, nici o sugestie asupra declarației sale, cu excepția faptului că a făcut una.

Noroc că Jack nu era la redacție, altfel ar fi sărit în sus față de neînsemnătatea amănuntelor pe care le furniză Tab ziarului în noaptea aceea.

Tab ajunse acasă la ora unsprezece și jumătate, cu o ciudată senzație de durere în inimă. Care putea fi taina Ursulei? De ce misterul acesta? De ce taina asta trebuia să fie amestecată cu cealaltă, cu mult mai mare și mai urâtă, a morții bătrânului?

Deschizând ușa, zări o telegramă în cutia de scrisori, comună tuturor chiriașilor. Telegrama era pentru el și o deschise. Venea de la Neapole și era semnată de Rex:

„Plec în Egipt, perfect restabilit. Mă întorc într-o lună.”

Tab zâmbi și se întrebă dacă „perfect restabilit” se referea atât la înflăcărarea tinerească a lui Rex cât și la nervii săi zdruncinați. Se opri înaintea ușii apartamentului său pentru a-și scoate cheia și i se păru că aude un zgomot. Acesta putea foarte bine să provină și de la unul din etajele superioare. Tab nu-i dădu nici o importanță; punând cheia în broască, zări o lumină instantanee în salon. Era ca și cum în clipa când descuiase ușa, lumina ar fi fost stinsă.

„Trebuie să fie o iluzie optică”, își spuse el; dar amintirea spărgătorului îi reveni, în timp ce închidea încet ușa în urma lui. Șovăi o secundă, apoi deschise ușa salonului. Primul lucru ce văzu era că toate obloanele erau închise, pe când el le lăsase deschise. Auzea zgomotul unei respirații adânci.

— Cine-i acolo? întrebă el și întinse mâna spre comutator.

Înainte ca degetele sale să poată atinge butonul, ceva îl lovi. Nu simți nici o durere; dar suferi o zguduitură grozavă, care-l aruncă în genunchi, incapabil de a se mai mișca sau de a se gândi. Cineva se repezi prin întuneric; se auzi zgomotul unei uși ce se închidea și al unor pași grăbiți pe scară, apoi ușa de jos trântită.

Tab rămase lungit pe jos, susținut numai de voința sa puternică. O dâră de sânge cald îi curgea de pe frunte spre colțul ochiului și durerea îl făcu să-și revină în fire. Se ridică clătinându-se și făcu lumină.

Fusese lovit cu un scaun care zăcea lângă ușă. Tab își pipăi capul și se duse să se uite în oglindă. Rana era superficială. Își spuse că scaunul trebuia să fi atins mai întâi zidul, care atenuase lovitura, căci unul din picioare era rupt și pe perete se vedea o zgârietură lungă. Își spălă fața, își pansă ușor capul, apoi reveni în salon pentru a examina încă o dată dezordinea ce domnea acolo. Toate sertarele biroului său fuseseră golite. Acela pe care-l ținea încuiat cu cheia și care conținea hârtii particulare, fusese forțat și conținutul său răspândit pe jos sau pe birou. Un mic dulăpior atârnat de perete fusese tratat cu aceeași brutalitate și parchetul era presărat cu conținutul lui.

Tab găsi aceeași dezordine în camera de culcare; toate sertarele fuseseră răscolite, cu excepția garderobului; toate cutiile erau deschise.

În camera lui Rex, singurul lucru care fusese atins era cea de a doua valiză, lăsată neatinsă cu ocazia primei spargeri. Valiza aceasta se găsea pe pat; era deschisă și conținutul ei răvășit în toate părțile.

Ceasul de aur al lui Tab, împreună cu lanțul lui, se găsea acolo, neatins. Casa de fier fusese forțată; însă, deși banii ce erau înăuntru fuseseră scoși afară, nici o centimă nu lipsea. În fine, Tab făcu o descoperire ciudată. Într-unul din sertarele biroului său, el păstra un portofel conținând fotografii de ale lui făcute cu un an înainte, la cererea numeroaselor lui mătuși. Portofelul acesta fusese deschis și fiecare fotografie fusese ruptă în patru. Regăsi rupturile în mijlocul altor hârtii. Aceasta era singura slăbiciune pricinuită de spărgător. Oare ce căutase acesta? Tab făcu o sforțare să-și amintească ce putea avea el care să-l intereseze pe un străin. Ce avea Rex, care să merite osteneala asta pentru vizitatorul necunoscut?

Se apropie de telefon și încercă să-l cheme pe Carver, dar își aminti că acesta îi vorbise de un

deranjament pe linie.

La miezul nopții, când inspectorul Carver era pe cale să-și pună biroul în ordine pentru a pleca acasă, Tab, zburlit și rănit, își făcu apariția.

— Ce-i băiete, spuse Carver, v-ați bătut?

— M-a lovit celălalt, spuse Tab. Să știi, Carver, că am să mă judec cu furnizorul care mi-a vândut mobilele. M-a asigurat că scaunele sunt de mahon și în realitate nu sunt decât de brad.

— Ia loc! ordonă detectivul. Pari să fi puțin cam deranjat. Ai primit oare o nouă vizită a spărgătorului?

Tab făcu un semn afirmativ.

— Și ceea ce e culmea, l-am găsit la mine, spuse el strâmbându-se, apoi povesti tot ce se petrecuse.

— Am să vin cu d-ta și să examinez locul, cu toate că nu cred că ne va fi de folos, spuse Carver încet. Așadar a rupt fotografiile d-tale? Asta e interesant.

— Probabil că nu i-au plăcut, spuse Tab. Încerc să-mi aduc aminte de toți pungașii pe care i-am plictisit. Nu poate fi Harry Bilter, deoarece trebuie să mai stea în închisoare, și nu poate fi nici Lew Sorky, căci dacă-mi amintesc bine, s-a convertit în închisoare și acum e în capul unei misiuni religioase. Aceștia sunt singurii care și-au exprimat intenția să-mi scurteze viața.

— Nici unul dintre aceștia. Carver părea foarte convins. Spune-mi încă o dată totul, Tab, din clipa când ai deschis ușa până-n clipa când ți-ai pierdut cunoștința. Mai întâi, zici că ai închis ușa apartamentului înapoia d-tale?

— Da, spuse Tab, surprins.

— Apoi, ai intrat în salon și el te-a lovit cu scaunul? Nu era nici o lumină?

— Nici una.

— Nici o lumină pe coridor, pe scară? întrebă Carver insistent. Și el a trecut grăbit prin fața d-tale și a dispărut? Îți amintești aceasta foarte bine, cred, cu toată lovitura ce-ai primit-o?

— Îmi amintesc de ieșirea lui și de a fi auzit trântindu-se ușa, spuse Tab, neînțelegând nimic.

Carver lua note pe blocul lui cu stenografia aceea ciudată, ce numai el o putea descifra.

— Și acum, Tab, gândește-te bine înainte de a răspunde: era ceva în valiza lui Lander, documente referitoare la unchiul său, sau alte lucruri, orice s-ar putea raporta chiar de departe la Trasmere? Căci sunt perfect

sigur că ăsta era obiectul vizitelor sale; și cercetările în camera d-tale n-au fost făcute decât după asta. E dovedit, de altfel, și prin faptul că spărgătorul se găsea în camera d-tale în clipa când ai sosit… o lăsase la urmă.

Tab își concentră mintea asupra lui Rex și asupra obiectelor ce-i aparțineau.

— Nu, mărturisi el, nu-mi pot aminti de nimic.

Carver lăsă capul în jos.

— Foarte bine, spuse el, ridicându-se; și acum, o să ne ducem la d-ta să examinăm locul. Când s-a întâmplat chestia?

— Acum vreo jumătate de oră, poate ceva mai mult, răspunse Tab, privind la ceas; sau poate chiar acum o oră. Am încercat să te chem la telefon.

— Aparatul e deranjat; totdeauna e deranjat, spuse Carver, când ai într-adevăr nevoie de el. Dacă aș ține seama de presimțiri, ar trebui să dublez numărul agenților de fiecare dată când telefonul nu funcționează.

Erau la ușa postului de poliție și mașina comandată de Carver se oprea la colț când un alt taxi sosi repede și se opri brusc lângă trotuar. Un om sumar îmbrăcat, în pijama, sări din el. D-l Stott se îmbrăcase în grabă și pentru prima oară în viață nu-i păsa de înfățișarea lui. Căzu aproape în brațele lui Carver și gura i se deschise și se închise ca aceea a unui pește scos din apă. Când putu, în sfârșit, să vorbească, vocea-i tremura:

— Sunt iar acolo! Sunt iar acolo! șuieră el.

XXI

D-l John Stott constatase, spre marea-i satisfacție, că asocierea numelui său de acela al cazului Trasmere îi ridicase, mai mult decât îi coborâse, situația socială. E adevărat că ziarele care încetaseră de mult să se intereseze de acest omor, păreau că au uitat de rolul pe care-l jucase el, cât și despre remarcabila descoperire ce avea la activul lui; dar un cerc mai important, acela care se reunea zilnic la Toby pentru a discuta prețurile unui dejun bun și alte chestiuni tot atât de grave, cercul acesta aplaudase hotărârea dlui Stott de a încredința autorităților polițienești informația care până în clipa aceea nu fusese încredințată decât la vreo douăzeci de comercianți, soțiilor acestora, rudelor soțiilor lor, servitorilor, rudelor acestor servitori, fără să mai vorbim de prietenii personali ai fiecăruia dintre aceștia, și de servitorii și relațiile respective.

— În ceea ce mă privește, consider această afacere ca închisă, spusese într-o zi dl Stott la Toby. Poliția s-a comportat foarte urât. Nu mi s-a mulțumit nici de către șefi, nici de către subalternii lor.

E adevărat că dl Stott nu se așteptase deloc la mulțumiri; e adevărat că se temuse de o condamnare mai îndelungată și se înfiorase ori de câte ori zbârnâia soneria de la ușă. E adevărat că o concediase, apoi o primise la loc de cel puțin două ori pe zi pe Elina, care-l târâse în situația asta proastă. Se temuse de dezaprobarea cea mai aspră a tuturor acelora care aveau legături cu justiția, dar niciodată nu sperase mulțumiri.

— Am spus tipului ăsta, Carver, declarase dl Stott, (și Carver, fie zis între noi, e unul din oamenii aceia obtuzi, fără imaginație, care au făcut din poliție ceea ce e)… i-am spus: „Nu te aștepta la alte informații de la mine, căci ai să fi decepționat!”

— Ce ți-a răspuns Carver? întrebă unul din ascultătorii săi fascinați.

D-l Stott înălță din umerii săi largi.

— Ce putea să răspundă? spuse el enigmatic și nimeni nu părea că găsește pentru moment un răspuns. După părerea mea, urmă dl Stott cu un aer important,

dacă un om serios ar fi fost însărcinat cu această afacere, ucigașul ar fi fost de mult prins și executat.

Toți oamenii de afaceri așezați împrejurul mesei erau de acord asupra acestui punct. Ei împărtășeau această convingere, comună, că un om care știe să facă bani vânzând zahăr, sau care a căpătat experiență în comerțul de valori, are în chip necesar spiritul cel mai apt de a rezolva orice problemă, oricât de obscură ar fi ea. Era în obiceiul lor, de a clătina cu tristețe din cap la fiecare greșeală pe care-o comitea guvernul, și de a arăta rezultatele care s-ar fi produs dacă oamenii de afaceri ar fi avut controlul. Se admitea fără discuție că nici un guvern nu putea satisface exigențele oamenilor de afaceri.

— Și-au jucat norocul atunci când chinezul și femeia erau în casă și când îi țineam în mână, spuse dl Stott; dar i-au lăsat să scape… în sfârșit, îi aveam… aproape în mână… poliția ar fi putut prinde toată banda dacă ar fi sosit la timp. Dar ei i-au lăsat să li se strecoare printre degete. Sunt supărat că trebuie s-o spun, dar mi-a venit ideea că poliția trebuie să fie amestecată și ea în afacerea asta! Orice-ar fi, eu îmi spăl mâinile!

D-l Stott avea obiceiul să-și spele mâinile de afacerea asta de două ori pe zi, o dată la dejun și a doua oară după cină. În seara aceea el își spălă mâinile față de nepăsătoarea lui soție; nu numai de afacerea Trasmere, dar și de măseaua Elinei. Efectul fu că Elina promise, în sfârșit, că se va lăsa să i se scoată măseaua a doua zi dimineață. Se hotărâse la asta după ce se informase bine dacă nu cumva sub influența anesteziei și-ar fi putut trăda secretele ei intime.

D-l Stott intră în camera sa la ora unsprezece, făcu baie și-și îmbrăcă pijamaua. Noaptea era caldă, înăbușitoare chiar, și patul nu-l prea atrăgea. D-l Stott deschise fereastra odăii de culcare și, ieșind pe balconaș, se așeză într-un fotoliu capitonat ce ocupa exact jumătate din spațiu. Soția dlui Stott se dusese la culcare. El rămase să privească strada pustie, apoi coborî încet la etajul inferior și-și aduse tabachera cu țigări.

Fumă cu plăcere timp de o jumătate de oră, văzu familia Manders întorcându-se de la teatru și notă că dl Tramim, ce sta puțin mai departe, se întorsese beat și, drept plată, îl amenința cu bătaia pe șoferul taxiului ce-l adusese. Văzu de asemenea mașina bătrânului Pursuer oprindu-se înaintea cafenelei vecine, și când

evenimentele acestea fură epuizate și țigara aproape terminată, zări doi oameni mergând încet pe trotuarul opus. El nu-i recunoscu și încetase să se intereseze de ei, când îi văzu că intră în grădina de la Mayfield.

D-l Stott deveni imediat atent. Puteau fi agenți de-ai poliției dar… îi parveni zgomotul unei voci groase.

— Dă-mi voie să-ți spun, dragă, că Wellington Brown este un prieten bun, dar este și un dușman primejdios!

D-l Stott fu cât p-aci să leșine. Wellington Brown! Omul ale cărui fotografii fuseseră publicate în ziare, omul căutat de poliție!

Celălalt răspunse ceva ce nu ajunse până la balcon.

— Nu te amenințe, replică vocea stridentă a lui Wellington Brown.

Ei urcară scările de la Mayfield și dispărură în interiorul casei.

D-l Stott se ridică, genunchii îi tremurau. În câteva clipe fu la telefon. Cunoștea numărul lui Carver, dar linia era deranjată. Nimeni nu răspundea, după cum îi spuse telefonistul.

Cu toată neplăcerea pe care-o avea să ajute poliția în exercițiul funcțiunilor sale, dl Stott se repezi din nou în camera de culcare, își îmbrăcă pantalonii peste pijama și-i încheie cu degetele tremurânde. Nu era timp de pierdut pentru a se încălța, așa încât ieși în papuci în căutarea unui taxi, întorcându-se cu frică, din când în când, pentru a se asigura că oamenii misterioși ce intraseră la Mayfield nu se puseseră în urmărirea lui ca să-l asasineze.

După un timp nesfârșit, trecu o mașină și dl Stott se aruncă înăuntru.

— Biroul Central al Poliției, spuse el repede! Dublez prețul dacă mă duci în zece minute.

Știa că așa se spunea în asemenea împrejurări. Dar cum chiar un taxi foarte încet ar fi parcurs distanța aceea în cinci minute, recomandarea era de prisos.

— Sunt iar acolo! bâigui el, căzând în brațele lui Carver.

— Unde acolo? întrebă repede Carver.

— La Mayfield, spuse dl Stott, doi oameni!

— Doi oameni au intrat la Mayfield? Când?

— Nu mai știu de când au intrat. I-am văzut. Unul din ei era Brown.

— Wellington Brown? Ești sigur?

— L-am auzit vorbind, spuse dl Stott agitat; aș putea să jur în fața juraților. Stăteam în balcon și fumam o țigară, dintr-o cutie ce mi-a trimis-o unul din prietenii mei… poate îl cunoașteți, Morrison, de la firma Morrison Gold Corporation…

Dar Carver intrase repede în birou pentru a reveni imediat. Împinse pe Tab într-un taxi și dădu șoferului o adresă.

— M-am înapoiat pentru a lua cheia noastră, spuse el și… scoase ceva din buzunarul pardesiului; iar Tab auzi țăcănitura unui revolver automat. – În cazul în care omul acesta n-a visat, vom avea întâmplări noi în noaptea asta.

Detectivul privi înapoi prin mica deschizătură a taxiului. O altă mașină îi urma la distanță.

— Am făcut apel la toți oamenii disponibili, spuse el; mă întreb dacă au găsit loc pentru Stott. Dar el poate merge bine și pe jos, adăugă el cu cruzime.

Mayfield era cufundat în întuneric, când taxiul ajunse la poartă. Carver sări afară și alergă prin curte, cu Tab în urma lui. Lumină broasca cu lanterna și deschise larg ușa chiar în clipa când cel de-al doilea taxi sosea descărcând șase agenți în uniforme diferite.

Holul era în întuneric, dar ei aprinseră lămpile într-o secundă și Carver alergă în salon. Ușa ce ducea în pivniță era deschisă.

— Oh! exclamă Carver.

Reveni pentru a da ordin oamenilor săi; apoi, urmat de Tab, coborî scările de piatră și traversă coridorul. Ușa pivniței era închisă și camera nu era luminată. Carver băgă mâna în buzunar, scoase cheia lucrată așa de dibaci de Walters și o întoarse în broască. O mișcare a degetului și camera fu inundată de lumină.

Se opri în prag și privi. Wellington Brown zăcea în mijlocul camerei, cu fața la pământ; un val de sânge îi curgea din corp și pe masă, exact în mijlocul ei, se găsea cheia pivniței!

Carver o luă. Nu era nici o îndoială; vechea pată de sânge mai era încă; detectivul privi cu un aer uimit la tovarășul său.

— Ei bine, ce crezi, Tab? întrebă el cu vocea înăbușită.

Tab nu răspunse. El se găsea exact pe prag, privind la picioare și între ele văzu ceva ce-l împiedică să

vorbească. Se aplecă încet și ridică obiectul, punându-l pe palma deschisă a mâinii.

— Încă un ac nou! spuse detectivul. Și de data asta, înăuntru!

Cercetările cele mai atente prin casă n-au putut să-l găsească pe celălalt individ. Trebuie că fugise cu câteva clipe mai înainte de sosirea poliției, căci fumul împușcăturii dăinuia încă în pivniță.

Când medicii își făcură examenul lor și când corpul fu ridicat, Tab spuse ce avea pe inimă.

— Carver, nu sunt decât un imbecil! Ar fi trebuit să prevenim asta; am fi putut-o face dacă mi-aș fi amintit…

— Ce? întrebă Carver smulgându-se gândurilor lui care, judecând după expresia feței, nu erau prea plăcute.

— Că în valiza lui Rex se găsea cheia. Îmi amintesc acum că el mi-a spus asta înainte de a pleca.

Carver înclină capul.

— Ghicisem, spuse el. Am ajuns probabil amândoi la această concluzie, văzând cheia pe masă. Spargerea din apartamentul d-tale se explică, deci. A venit să caute cheia; și, prima oară fiind deranjat de vecinii d-tale de la etajul de jos, a trebuit să plece înainte de a o fi găsit. Și astăzi, nevoia fiind urgentă, a riscat, a găsit cheia și… se înfioră. Dar cum de se găsește cheia pe masă? Ușa era închisă și totuși uite cheia… și acul acesta nou, adăugă el ca pentru sine, al doilea ac nou.

Se ridică și începu să se plimbe prin salonul lui Trasmere.

— Nici o armă, numai corpul… și acul de oțel. Asta-l exclude pe prietenul Walters, bineînțeles; nu mai există o umbră de dovadă contra lui după acest al doilea omor. Îl putem pune sub inculparea de furt, după propria-i mărturisire; dar pentru nimic altceva. Tab, mă duc iar în pivniță; nu vreau să vii cu mine. Vreau să mă încredințez de unul sau două lucruri.

Lipsi timp de o jumătate de oră și Tab, foarte enervat, se simți ușurat văzându-l că reapare.

Fără să spună un cuvânt, Carver ieși în holul unde se găsea agentul de poliție.

— Nimeni nu trebuie să intre în casa asta, numai dacă o fi însoțit de mine, spuse el.

Îl conduse pe Tab în Doughty Street și se sui să vadă stricăciunile pricinuite de spărgător. Dar fu mai puțin interesat de starea garderobei lui Rex Lander ca de

fotografiile rupte; o cruce groasă, neagră, bara fața. Da, asta căutam, spuse el vorbindu-și sie însuși.

— De-aș fi în locul d-tale, aș zăvorî ușa în noaptea asta. Nu vreau să te alarmez în chip inutil, dar te sfătuiesc s-o faci. Omul în Negru nu va da înapoi de la nimic. Ai revolver?

Tab clătină din cap, iar Carver scoase un revolver din buzunar și-l puse pe masă.

— Ia-l pe-al meu, spuse el, și urmează-mi sfatul… Nu șovăi să tragi în oricine va pătrunde în acest apartament, sau în camera d-tale, în noaptea asta.

— Ești foarte încurajator, Carver.

— E mai bine să fii prudent decât mort, spuse detectivul enigmatic și lăsă pe ziarist să descifreze această taină.

XXII

Zgomotul rotativelor parvenea până la Tab, în timp ce acesta lucra în biroul lui. Clădirea se înfiora și tremura, căci fiecare mașină era pe cale să povestească taina de la Mayfield. Foaie după foaie, manuscrisul lui Tab era dus la cules. Mașinile erau pe punctul de a se opri și ultima ediție a ziarului era aproape gata.

Tânărul își sfârși articolul, scoase ultima pagină din mașina de scris și se aruncă într-un fotoliu.

Nu dăduse vreo atenție serioasă sfaturilor detectivului. Era cu desăvârșire sigur că spărgătorul venise la el pentru a lua cheia. Amenințarea nu era pentru el însuși, ci contra lui Rex Lander. Ce amenințare putea fi? se întreba el.

Oare bătrânul avusese vreo altă rudă care se simțise lezată pentru că moștenirea îi căzuse lui Rex? Tab era convins că cercetările prin propriile sale lucruri nu fuseseră făcute decât cu scopul de-a se găsi ceva ce trebuia să-l privească pe Rex. Cât despre fotografiile rupte… el zâmbi la această amintire.

— Fotografiile acestea nu mi-au plăcut niciodată, spuse el.

— Care fotografii? întrebă un reporter singuratic, ce lucra acolo.

— Sunt pe cale să-mi exprim gândurile și să desfășor firul spiritului meu, spuse Tab politicos.

Ziaristul zâmbi:

— Ești un tip fericit, spuse el, că ai picat pe aceste două cazuri interesante. Iată cinci ani de când sunt la ziarul ăsta și niciodată n-am avut nimic mai senzațional decât un caz de șantaj, înăbușit și acela încă înainte de a ajunge la tribunal. Ce desen e ăsta?

— Încerc să fac un plan al pivniței și al trecerii care duce acolo, spuse Tab.

— Oare corpul a fost găsi exact în același loc ca primul? întrebă reporterul, interesat.

— Aproape, răspunse Tab.

— Și cheia?

Tab făcu un semn afirmativ.

— Există vreo fereastră în pivniță? întrebă reporterul plin de speranță.

Tab clătină din cap.

— Chiar dacă ucigașul n-ar fi fost mai mare ca o insectă, tot n-ar fi putut intra în pivniță decât pe ușă, spuse el.

În clipa aceea, redactorul șef intră. Venea rar în camera reporterilor și era ceva extraordinar să fie văzut la redacție după ora unsprezece seara. Dar i se comunicase prin telefon vestea crimei și venise. Era un om gras, cu părul negru; avea obiceiul curios de a se aștepta întotdeauna să primească scuze. Era în același timp Marele Preot și Părintele Confesor al redacției *Megafonul.*

— Vino în biroul meu, Holland, spuse el; și Tab îl ascultă plictisit.

— Omorul lui Trasmere se pare că a fost repetat a doua oară, în toate amănuntele, spuse el. Ai putut descoperi unde a stat ascuns acest Brown?

— Cred că într-o tavernă de opium, spuse Tab. Yeh Ling…

— E vorba de proprietarul „Acoperișului aurit”?

— Da, chiar el. Ne-a făcut să înțelegem unde se găsea Brown. Era un fumător pasionat.

— După câte am înțeles, doi indivizi au intrat împreună în pivniță. Oare nimeni n-a văzut pe acest al doilea individ?

— Nimeni, afară de Stott, răspunse Tab; și Stott era atât de înfricoșat că nu ne poate da nici o descriere. Nimeni nu l-a văzut ieșind; a plecat în clipa când am ajuns noi.

— Și cheia aia pe masă… ce înseamnă asta?

Tab făcu un semn descurajat.

— Evident, eu știu ce înseamnă, spuse redactorul, dus pe gânduri. Asta e apărarea pe care ucigașul și-a preparat-o dinainte cu o dibăcie drăcească. Nu înțelegi, spuse el văzând că subalternul său îl privea uimit, că înainte de-a putea condamna pe omul care l-a ucis pe Trasmere și probabil și pe Brown, veți avea de dovedit că i-a fost posibil să pătrundă în pivniță și să iasă, să închidă ușa și să pună cheia pe masă, și tocmai asta nu veți putea dovedi?

Ideea că ucigașul prevăzuse asta, era nouă pentru Tab. Privise apariția cheii pe masă ca o mistificare din partea ucigașului, ca un act de sfidare mai mult decât o încercare serioasă de a-și salva capul în caz de-ar fi prins.

— Carver e de părere… începu el.

— Cunosc teoria lui Carver, întrerupse redactorul. El crede că asasinul a comis o eroare în primul caz, că el avea intenția să lase revolverul pentru a sugera ideea sinuciderii lui Trasmere. Dar el trebuie că este cu siguranță mult mai dibaci; nu l-ar fi ucis pe la spate dacă ar fi vrut să simuleze o sinucidere. Am dreptate, am discutat asta ieri-seară cu un jurist și e și el de părerea mea. Ucigașul acestor doi nenorociți e convins că nu există nici o dovadă contra lui, numai dacă veți putea proba cum a ajuns cheia pe masă după ce ușa a fost închisă pe dinafară.

— Ascultă, Holland… vocea redactorului era foarte serioasă; sunt cu siguranță multe complicații în cazul ăsta și acela care va avea multe neplăceri va fi Carver, care e însărcinat cu acest al doilea caz cum a fost însărcinat și cu primul. Îmi place Carver, dar voi fi obligat să-i urmez pe cei ce vor urla contra lui, afară de cazul când el ne va mai da și altceva decât simple ipoteze. Și d-ta ești, de asemenea, amestecat până-n gât!… el lovi cu degetul în pieptul lui Tab; rolul d-tale este mai ales, după părerea mea, de a arăta poliției erorile comise, dacă ai, bineînțeles, ocazia. N-am să-ți spun ce ți se va întâmpla dacă nu vei scoate din cazul ăsta cel mai bun articol din viața d-tale, căci nu-mi place să amenințe pe unul care poate greși pe de o parte și a se reabilita pe de alta; afară de asta, ești un băiat prea bun ca să te amenințe. Dar trebuie să limpezim odată crima asta, Holland.

— Sunt perfect de acord, domnule, spuse Tab.

— Și va fi limpezită, adăugă redactorul, când vei fi descoperit cum a revenit cheia pe masă. Nu uita acest lucru, Holland. Găsește-l. Pune-ți bine la contribuție creierul d-tale tânăr și găsește-mi soluția acestei taine; toate celelalte vor fi dezlegate automat.

Tab îl știa pe Carver încă la Mayfield, unde revenise după ce examinase stricăciunile pricinuite de spărgător la el acasă; se îndreptă iar într-acolo, ieșind de la redacție, și constată, așa cum se aștepta, că amicul său înaintase mult în cercetări.

— Cele două ace diferă, fură primele lui cuvinte.

Cele două ace sclipitoare se aflau pe masă și Tab văzu dintr-o privire că unul din ele era mai scurt ca celălalt.

— Mă întreb dacă prietenul nostru le-o fi pierdut, spuse Carver. Probabil că așa e. Oricum ar fi, ce contează un ac mai mult sau mai puțin? adăugă el enervat. Vino Tab, hai în pivniță!

Ușa acestei încăperi ciudate era deschisă și lămpile aprinse. Tab privi a doua pată întunecată de pe jos și se înfioră, cu toate excelenta stare a nervilor săi.

— Nu s-a găsit nici o armă… nici n-a încercat măcar să simuleze o sinucidere.

Tab povesti atunci detectivului părerea șefului său asupra afacerii și Carver îl ascultă cu un respect și un interes crescând.

— Ideea asta nu mi-a venit niciodată, spuse el; ar fi totuși imposibil să pui în sarcina cuiva această crimă, chiar dacă l-ai găsi în coridor ținând un revolver fumegând în mână.

— În cazul acesta, garantat că n-o să-l găsim niciodată pe ucigaș.

Carver rămase dus pe gânduri.

— Imposibil să fac un pas înainte, spuse el în cele din urmă, o să fie foarte greu… Nu se găsesc amprente digitale, adăugă el când Tab privi cu atenție la una din casetele negre de pe raft. Misteriosul nostru Om Negru procedează înmănușat. Va trebui să pun aici un agent, timp de o zi sau două, pentru a vedea dacă ucigașul nu revine. N-am însă nici o speranță.

Stinse lumina, închise ușa pivniței și cei doi prieteni reveniră în salon.

— Asta îl exclude pe Fellington. Cred c-am mai spus-o, reîncepu detectivul. Este nevinovat, evident, căci în clipa când a fost comisă cea de a doua crimă, era la închisoare. Pe de altă parte… continuă el zâmbind, îl exclude la fel și pe Brown! Dacă stăm să gândim bine, Tab, singurele două persoane ce-ar putea să rămână bănuiți… suntem eu și d-ta.

— Același gând mi-a venit și mie, spuse Tab, zâmbind la rându-i.

A doua zi dimineața, sculându-se, găsi un plic voluminos în cutia de scrisori. Nu era timbrat, ci fusese adus de un comisionar. Recunoscând scrisul de pe plic, Tab scoase o exclamație de surpriză. Scrisoarea era expediată din Hotel Villa, din Palermo, și era de la Rex.

„Dragă Tab, iată-mă plictisit de călătorie. Mă întorc / Bucură-te, băiete! Poșta sosește aici foarte neregulat. Am auzit povești teribile

asupra spargerilor la birourile poștale italiene, așa încât am rugat pe unul din servitorii de la Paraka, vaporul care m-a dus la Neapole și care pleacă astăzi, să ducă scrisoarea, întrucât ceea ce alătur are o oarecare valoare. Descoperirea am făcut-o într-un magazin din Roma și, cunoscând pasiunea ta pentru crimă și criminali, sunt sigur că ai să-mi apreciezi darul. Este un inel-cărăbuș, proprietate autentică a lui Cesar Borgia. Am primit împreună cu inelul, chiar o garanție lungă de un metru…"

Tab nu citi mai departe; luă inelul ce se găsea în plic și-l examină plin de curiozitate. Era prea mic chiar pentru degetul său inelar, dar foarte fin lucrat, cărăbușul fiind tăiat într-o peruzea.

„Nu-i nevoie să dai bacșiș aducătorului, – continua Rex în scrisoarea sa, – *deoarece i-am dat eu unul că-i va fi posibil să se aranjeze pentru toată viața. N-am încă nici o idee de ceea ce voi face la înapoiere; dar sunt ferm hotărât să nu mă instalez în lugubra locuință a unchiului Jesse; și, pentru că tu nu mă mai vrei, am să locuiesc probabil la cel mai bun hotel din oraș. Iartă-mă că nu ți-am scris mai curând, dar plăcerea e un lucru foarte absorbant. Al tău pentru totdeauna, Rex".*

Era și un post scriptum:

„Dacă vaporul direct sosește aici miercuri, ceea ce nu e încă sigur, cred că mă voi îmbarca direct pentru Londra. Dacă n-ai vești de la mine, să știi că mi-am schimbat gândul. Sunt niște fetițe încântătoare la Palermo…"

Mai era apoi încă un post scriptum:

„Vom mânca împreună în seara întoarcerii mele. Invită și creierul acela de un metru nouăzeci, pe Carver al tău".

Tab râse, puse în birou scrisoarea și inelul și se lăsă în voia gândurilor, întrebându-se dac-ar fi sau nu folositor pentru Rex să revină în apartamentul din Doughty Street. Câteodată prietenul său îi lipsea enorm. Părea că uitase de pasiunea-i pentru Ursula, căci aluzia la „fetițele încântătoare din Palermo" nu prea se potrivea cu o inimă zdrobită.

Tab urma ca în după-amiaza aceea să ia ceaiul cu Ursula, dar se întreba dacă-și va putea ține promisiunea. Cel de-al doilea asasinat îi lua tot timpul și regreta promisiunea făcută cu privire la ținerea secretului.

Când îl văzu pe Carver, îi vorbi pe față. Acesta îi înțelese punctul de vedere și-i spuse:

— Nu mai există nici un motiv care să te oprească să dezvălui totul… toată povestea, dacă vrei, Tab, afară… doar cu excepția descoperirii acelui ac de oțel!

Tab era încântat. Până-n prezent nu putuse relata decât liniile generale ale afacerii și ridicarea acestui ordin de tăcere îi simplifica enorm lucrul; asta-i dădu timp să se ducă la Ursula.

Și ea era mulțumită că-l vede. Îi întinse mâinile în clipa când el intră în salonul din Hotel Central.

— Sărmanul, nenorocitul surmenat! spuse ea. Ai aerul că n-ai dormit de-o săptămână.

— Așa îmi pare și mie, răspunse Tab cu vocea tristă; dar dacă am să casc în fața d-tale, aruncă-mi cu ceașca în cap… nu însă cu o ceașcă prea scumpă deoarece voi fi tot atât de sensibil la cel mai simplu porțelan.

— Lucrezi desigur și la crima cea nouă? întrebă ea făcându-și de lucru la ceainic. E grozav; Brown, bietul om care era urmărit, nu-i așa? Nu-i acela de care vorbea Yeh Ling?

Tab făcu un semn afirmativ.

— Sărmanul! spuse ea cu blândețe; după câte-mi amintesc, venea din China. Și ați reușit să-l prindeți și pe Walters? Niciodată n-am crezut că Walters ar fi vinovat. Nu țineam la acest om; l-am văzut o singură dată și aveam o antipatie instinctivă pentru el; cu toate acestea, nu m-am gândit niciodată că ar putea fi el ucigașul dlui Trasmere.

Ursula trecu repede la un alt subiect:

— Mi s-a propus să reintru în teatru; dar n-am să primesc. Mă întreb dacă m-ai crede de m-ai auzi spunând că urăsc scena? Teatrul e pentru mine plin de amintiri nenorocite.

În acel moment, Tab își aminti de Rex.

— Am avut azi-dimineață vești de la Rex, spuse el. Se reîntoarce în curând. D-ta n-ai avut nici o veste de la el?

— Nu, nici una de când mi-a scris scrisoarea aceea. Mi-e foarte penibil.

— N-ai dreptate, zâmbi el. Cred că Rex s-a restabilit foarte bine. De altfel, e o prerogativă a tinereții de a fi îndrăgostit de artistele frumoase.

— Vorbești ca un bunic bătrân, spuse ea, cu privirea zâmbitoare. Niciodată nu ești atât de amuzant ca atunci când devii patriarhal, domnule Tab. Ai putut scăpa de nebuniile acestei experiențe triste?

— De-a fi amorezat de o artistă? întrebă Tab. Da… până la un anumit punct.

— Până la care punct? întrebă ea.

— Adică „punctul” nu exprimă exact noțiunea pe care am crezut-o; ar fi trebuit să spun: până la o anumită „dată”.

Privirea Ursulei o întâlni pe aceea a tânărului și se lăsă în jos.

— Cred că nici eu n-aș face excepție dac-aș fi în locul d-tale, spuse ea încet. Dar a iubi, este poate un izvor de griji mari.

— Ai constatat și d-ta? întrebă Tab, cu o politețe rece.

— Am constatat! răspunse ea și continuă repede: Ce-o să facă Rex acum? E foarte bogat. Lucru curios, niciodată n-am bănuit că dl Trasmere îi va lăsa totul. Avea obiceiul să bombănească contra lenei dlui Lander; dar cred că n-a luat nici o dispoziție pentru cazul de moarte subită și dl Lander a moștenit ca singură rudă directă. Era ruda lui cea mai apropiată, nu-i așa?

— Cred că da, spuse Tab; dar bravul bătrân a lăsat și un testament scris de propria-i mână, instituindu-l pe Rex legatar universal.

Tab auzi un zgomot și privi prostește la ceașca ce căzuse pe jos și se spărsese; apoi se uită la Ursula, uimit. Ea sta dreaptă, cu fața tot așa de palidă ca aceea a unei moarte, și-l fixa pe Tab.

— Mai repetă o dată, spuse ea cu voce înăbușită.

— Ce? întrebă el fără să înțeleagă. Cu privire la moștenirea lui Rex? Știai doar foarte bine…

Ea rămase o clipă cu dinții strânși, apoi murmură:

— Oh! Dumnezeule! Doamne-Dumnezeule, e îngrozitor!

Într-o clipă el fu lângă ea, sprijinind-o cu brațul.

— Dar ce s-a-ntâmplat, Ursula, întrebă el îngrijorat, ești suferindă?

Ea clătină din cap.

— Nu, am avut o slăbiciune… Mi-am amintit de ceva… Vrei să mă ierți?

Ea se întoarse repede și ieși afară din cameră, lăsându-l pe Tab în prada unor emoții foarte complexe. Așteptă vreun sfert de oră până ca ea să-și revină. Era încă palidă când intră din nou în cameră, dar liniștită; și primele ei cuvinte erau de scuze.

— Adevărul e, spuse ea cu un zâmbet ușor, că am nervii bolnavi.

— Dar ce-am spus, care să te zguduie așa?

— Nu știu… ai vorbit de testament… și asta mi-a amintit totul, spuse ea în grabă.

— Ursula, îmi ascunzi adevărul. Am spus ceva care te-a înspăimântat. Ce?

— Ți-am spus adevărul, Tab, afirmă ea, uitând în starea în care se găsea să întrebuințeze formula obișnuită.

Roșeața care acoperi obrajii tânărului, i-o aminti.

— Cred că n-ar fi trebuit să-ți spun pe nume, continuă ea; dar noi, artistele, suntem femei îndrăznețe. Credeam că d-ta, cu bogata experiență pe care o ai, ar fi trebuit să știi acest lucru. De fapt, ar fi trebuit să-ți spun „Tab” de prima dată când te-am întâlnit. Și acum, te rog să pleci… Vrei să-mi spui că n-ai să pleci înainte de a-ți fi explicat ceea ce m-a tulburat și că nu primești explicația mea despre nervii bolnavi; văd că o să petrecem o seară nesfârșită în discuții. Vino să mă vezi mâine… Tab.

El îi luă mâna și i-o sărută; se simți stângaci și nesigur.

— E foarte drăguț din partea d-tale, spuse ea blând.

Părăsind-o, Tab se simți nebun de fericire.

XXIII

La stânga ușii purpurii a noii locuințe a lui Yeh Ling, fusese bătută o tăbliță în zid, purtând cuvintele ce reprezintă pentru orice chinez bătrân începutul și sfârșitul pietății filosofice: „*Kuang Tsung yu tou*”, ceea ce s-ar putea traduce astfel: „Faptele voastre să arunce glorie asupra strămoșilor voștri”.

Cu toată civilizația-i occidentală, Yeh Ling nu uita să ardă din când în când hârtie aurită înaintea unui altar dincolo de aceste uși purpurii, nici să se oprească, cu mâinile ascunse, înaintea sanctuarului familial, pentru a cere binecuvântare și aprobare pentru faptele importante din viața sa.

Într-o zi, sta pe una din treptele ce duceau de la o terasă la alta, supraveghind sistemul primitiv prin mijlocul căruia inginerul său prepara turnarea celui de-al doilea stâlp de ciment. Se găseau acolo mai mulți cilindri fără fund, care se deschideau așa cum se deschid cătușele de fier ce încercuiesc picioarele unui prizonier. Un dispozitiv special permitea să se unească toți cilindrii la un loc pentru a forma un tub lung. Unul dintre ei era deja așezat, și în centrul lui se ridica un drug de oțel ruginit – sâmburele coloanei viitoare. La o înălțime mare, pe o schelă, se găsea un hârdău de lemn legat de cilindru printr-o conductă. În tot timpul zilei, un număr incalculabil de găleți fuseseră ridicate în vârful platformei și vărsate în hârdău.

— E primitiv… murmură Yeh Ling, dar lui îi plăceau într-un anume sens lucrurile și metodele primitive.

Un pârâu de ciment, pe jumătate lichid, va fi apoi turnat de-a lungul conductei, și doi lucrători plini de răbdare vor mișca și deplasa materialul până când cilindrul uriaș va fi plin. Apoi o a doua formă se va fixa peste prima, procedeul va reîncepe și stâlpul se va înălța. Până când, într-o bună zi, când cimentul se va fi întărit suficient, forma va fi scoasă, iar părțile brute ale „Stâlpului inimilor recunoscătoare” vor fi poleite și netezite; în fine, încoronat cu un leu, obeliscul va apărea asemănător cu celălalt.

Yeh Ling ridică ochii spre schela șubredă ce suporta hârdăul și platforma îngustă și se întrebă câte legi europene asupra clădirilor călcase el. A doua formă deborda acum de ciment negru și a treia și a patra erau pe punctul de a fi fixate. Yeh Ling vedea astea de la locul lui, de sus, de pe trepte; strângea între dinții săi mici o țigaretă. Văzu lucrători coborând scara de-a lungul formelor și, privind spre soare, se ridică.

Un chinez îmbrăcat cu o bluză albastră, mișcând caraghios un evantai, alergă spre el.

— Yeh Ling, o să trebuiască să așteptăm patru zile până se întărește cimentul. Mâine voi consolida zidul terasei.

— Ai lucrat bine, spuse Yeh Ling.

— Nu-ți aprobasem ideile, spuse constructorul; mi se părea că se cheltuiau mulți bani, zadarnic. Acela care nu se supără când e rău înțeles, e un om superior.

— Acela căruia îi e teamă să-și îndrepte greșeala, nu e viteaz, răspunse Yeh Ling, citând la rândul lui un proverb al lui Confucius.

Lucrătorii rămâneau acolo și își aprindeau focul atunci când el părăsi terenul. O mașină mică, neagră, un specimen zgomotos al fabricației în serie, îl aștepta în drum și Yeh Ling se urcă în ea.

Rămase câtva timp la volan, adâncit în gânduri, fără să pornească. Se uită iar la coloana în construcție, ca și cum gândul îi era atras de ea. Noaptea se lăsase când apăsă în cele din urmă acceleratorul și porni.

Își lăsă mașina în fața ușii laterale a restaurantului său și intră.

— Doamna este la nr. 6, îi spuse servitorul său personal; dorește să vă vadă.

Yeh Ling n-avea nevoie să întrebe despre care doamnă era vorba. O singură persoană avea dreptul să intre la nr. 6. Se duse imediat într-acolo, așa prăfuit cum era, și o găsi pe Ursula Ardfern stând în fața mâncărurilor neatinse.

Era foarte palidă și o umbră îi înconjura ochii negri. Ridică repede privirea, când intră el.

— Yeh Ling, ai citit toate scrisorile pe care le-am găsit în casa aceea? întrebă ea.

— În parte, spuse el prudent.

— Atunci, noaptea, mi-ai declarat că le-ai citit pe toate, îi reproșă ea; mi-ai ascuns adevărul!

El aprobă cu un gest.

— Sunt atât de numeroase! afirmă el ca pentru a se scuza; și unele dintre ele, foarte dificile. Domnișoară, nu-ți dai seama câte erau…

— Era ceva ce mă privea?

— Erau niște referințe asupra persoanei d-tale. Multe din aceste hârtii erau un fel de jurnal… e greu de descurcat…

— Se făcea vreo mențiune despre tatăl sau mama mea? întrebă ea direct.

— Nu, răspunse el.

Ochii negri ai Ursulei îi scrutară fața.

— Nu-mi spui adevărul, Yeh Ling. Crezi că dac-ai vorbi… dac-aș ști… aș suferi? Nu-i adevărat? Și pentru că nu vrei să-mi faci rău, mă minți?

El nu arătă nici o jenă în fața acestei acuzări.

— Cum ți-aș putea spune ce se găsește în niște hârtii pe care nu le-am citit? Sau chiar dacă le-am citit, nu le pot înțelege. Sau mai bine, închipuie-ți că în aceste scrisori o revelație este atât de amestecată cu alta încât e imposibil să înțelegi una fără s-o cunoști pe cealaltă! Nu vreau să te înșel. Shi So a vorbit de d-ta în hârtiile sale. El a spus că d-ta erai singura persoană în lume în care avea încredere.

Ea îl privi cu uimire.

— Eu? Dar…

— A mai spus și alte lucruri… Sunt tare încurcat. Nu mi-e ușor să iau o hotărâre. Știu bine că într-o zi va trebui să-ți dau o traducere a hârtiilor. O știu, și tocmai asta mă tulbură… De-aș ști care e cel mai bun lucru ce trebuie să-l fac!… În chinezește avem o expresie foarte potrivită pentru „nehotărâre”. Ar fi cam așa ceva: un pai plutind între curente potrivnice… când dintr-un sens, când dintr-altul. Mintea mea e într-o asemenea stare. Datoresc mult lui Shi So… lui Trasmere… Cum aș putea să mă revanșez? Era aspru; dar cuvintele schimbate între noi au fost mai tari decât hârtiile pecetluite… și i-am spus odată că voi servi pe cei din sângele său. Asta-i greutatea; promisiunea asta, care acum…

Era atât de emoționat încât cuvintele englezești îi lipsiră. Ursula văzu roșul întunecat de pe fața lui, umflarea vinelor de la tâmple, și i se făcu milă de el.

— Voi fi răbdătoare. Yeh Ling, spuse ea cu blândețe. Știu că ești prietenul meu.

Ea îi întinse mâna: apoi, aducându-și aminte, o retrase repede și, apucându-și propria-i mână stângă, o strânse râzând amuzată.

Yeh Ling râse și el, urmându-i exemplul.

— E un obicei barbar, spuse el; dar din punct de vedere al igienei, un obicei foarte înțelept. Mă ierți, domnișoară Ardfern?

— Bineînțeles, îl asigură ea. Și acum, mi-e cu adevărat foame… vrei să-mi trimiți ceva cald de mâncare?… Asta s-a răcit.

Înainte ca ea să fi sfârșit, el ieșise din cameră.

Când Ursula plecă, Yeh Ling nu veni la ușă. Ea sperase contrariul, dar Yeh Ling nu putea să mai fie acolo, căci o aștepta afară; și când ea trecu de colțul străzii, el o urmă de aproape, fără ca Ursula s-o bănuiască.

XXIV

Rex se înapoiase! Telegrama lui, expediată din port, nu-l precedă decât cu o jumătate de oră. Bătăile lui repezi în ușă, precum și zbârnâitul energic al soneriei îi arătară lui Tab identitatea nerăbdătorului vizitator cu mult înainte ca acesta să fi deschis ușa și să fi strâns mâna prietenului său.

— Da, iată-mă întors, spuse Rex cu cordialitate, lăsându-se să cadă într-un fotoliu și făcându-și vânt cu pălăria. Era mai slab, cu fața mai trasă, dar avea un colorit sănătos și ochii îi străluceau.

— Ai să mă găzduiești, prietene, spuse el; refuz să mă duc la hotel cât timp vei avea un pat disponibil la tine; de altfel, aș dori să-ți spun ceva referitor la planurile mele de viitor.

— Înainte de a ne lăsa duși pe calea visurilor, întrerupse Tab, ascultă puțin ce s-a petrecut în realitate. Ai fost furat, dragul meu!

— Furat? întrebă Rex neîncrezător. Ce vrei să spui cu asta? N-am lăsat aici nimic care să merite osteneala de a fi furat.

— Ai lăsat două valize care au fost cercetate cu de-amănuntul de cineva care trebuie să aibă ceva contra ta.

— Dumnezeule! exclamă Rex. Or fi găsit cheia? N-am citit despre cel de-al doilea asasinat decât când am debarcat.

— Ai lăsat cheia în valiză, nu-i așa?

Rex făcu un semn afirmativ:

— Am lăsat-o într-o cutie, o cutiuță cu capacul scobit. Aveam două cutii la fel, câte una în fiecare valiză, cred.

— Ăsta a fost mobilul spargerii. Dar nu pot înțelege de ce vizitatorul a avut nevoie să mutileze propria mea persoană.

Îi povesti lui Rex Lander ceea ce se petrecuse în noaptea celei de-a doua spargeri și Rex îl ascultă, emoționat.

— Și eu, care am scăpat așa ceva, bombăni el. Așadar, bietul Brown a murit și el. Și noi care credeam că el era asasinul. Dar Carver… ce spune?

— Carver e foarte agitat, dar foarte misterios, spuse Tab.

Rex se adânci în gânduri.

— Am să dispun să se zidească pivnița, spuse el; m-am hotărât în cursul drumului. De altfel, nu-mi închipui ca cineva să consimtă să cumpere casa și am s-o am în spinare ani de zile. O să iau toate precauțiile, pentru ca tragedia nr. 2 să nu fie urmată de o alta, cu nr. 3.

— De ce n-ai scoate ușa? sugeră Tab.

— Nu vreau ca pivnița să se transforme în expoziție, spuse Rex liniștit. De altfel, asta m-ar împiedica să vând casa. Ideea mea e să dărâm casa și să clădesc alta în loc; s-o suprim până la temelie și să reîncep. Dar nu cred că și atunci voi putea fi convins s-o locuiesc. Sângele sărmanului Jesse se va ridica din pământ și-l vom regăsi pretutindeni. Casa e blestemată, adăugă el solemn. Vreun spirit rău pare să planeze acolo și să împingă oameni nevinovați la crime hidoase.

Tab îl privea uimit.

— Bébé, îi spuse el, ai devenit poet. Aerul de Italia trebuie să fie de vină.

Rex roși, ceea ce i se întâmpla întotdeauna când era încurcat.

— Întrebarea asta mi-e foarte penibilă, spuse el, și Tab văzu că-l supărase.

Supărarea lui Rex nu dură însă mult. Vorbi despre călătoria sa, despre locurile interesante pe care le văzuse, apoi întrebă:

— Ai primit inelul?

— Da, Rex, îți mulțumesc, e o minune, răspunse Tab. Trebuie să te fi costat o sumă enormă.

— Nu tocmai, spuse celălalt pe un ton nepăsător. M-am obișnuit să socotesc ca un om bogat. Știi, Tab, mă înfior eu însumi câteodată…

Începură să discute planurile imediate ale lui Rex și Tab reuși să-l hotărască să se ducă la un hotel. Avea motive să dorească plecarea lui. Cunoscând natura leneșă a prietenului său, știa că odată instalat în apartamentul lui, Rex n-ar mai vroi să se miște de acolo.

Rex insistă asupra celei de a doua tragedii, punând nenumărate întrebări.

— Da, sunt hotărât! Am să zidesc pivnița aceea. Am să pun imediat oamenii la lucru, spuse el. Și, pentru că te-

ai decis să mă dai afară, poate vei primi să vii tu mai des la mine la masă.

A doua zi, trimise să-i ia cuferele și se duse să-l vadă pe Carver. Tab află mai târziu că toate casetele și toate cutiile fuseseră luate din pivniță sub supravegherea personală a lui Rex și că se făceau preparative pentru a zidi încăperea aceea sinistră.

Era în natura lui Rex să se pasioneze pentru o idee neprevăzută. Carver îi spuse lui Tab, când se întâlniră, că Rex nu mai părăsea șantierul constructorilor, că dispusese să i se facă planuri pentru construcția unei noi case și că făcea sforțări entuziaste să pătrundă taina preparării tencuielilor și a punerii cărămizilor.

— În fond, spuse Tab, sărmanul Rex devine plictisitor. Are câteodată crize din astea. Acum vreo trei ani se hotărâse, cu toată opunerea unchiului său, să devină reporter al afacerilor criminale. Își petrecea atâta timp în biblioteca *Megafonului*, încât redactorul șef a început să facă mutre. Ori de câte ori avea nevoie de o carte, aceasta era la Rex; când dorea să studieze vreo crimă veche și uitată, îl găsea pe Rex în mijlocul haosului acestor tăieturi de prin ziare. Criza-i actuală va dura exact trei săptămâni; după asta, Rex o să-și cumpere un hamac mare și un pat confortabil și-și va petrece timpul când într-unul, când în celălalt!

Trecuse o săptămână de când Tab nu o mai văzuse pe Ursula Ardfern. Îi scrisese o dată; era puțin cam îngrijorat, amintindu-și de leșinurile ce-i veniseră la ultima reprezentație teatrală; dar primi de la Stone Cottage o scrisoare liniștitoare și chiar ironică:

> *„M-am întors aici și sunt apărată contra tuturor misterioșilor Oameni Negri de un servitor bătrân, dar activ, care a făcut armata și cunoaște mânuirea armelor. Trandafirii întârziați au înflorit… n-ai vrea să vii să-i vezi? Sunt minunați. Iar Templul Păcii al lui Yeh Ling a fost acoperit cu plăci roșii, strălucitoare; țăranii respiră ușurați la gândul că mărunții și ciudații lucrători vor părăsi ținutul. Ieri am fost pe-acolo, și l-am găsit pe Yeh Ling foarte posomorât și tăcut, pe cale de a supraveghea executarea a ceea ce mi se părea că-i un butoi, dar care era în realitate forma în care cel de-al doilea stâlp trebuia să fie turnat. Este «stâlpul inimilor recunoscătoare»… sau ceva cam în genul acesta; și urmează… să-mi fie dedicat mie! Sunt foarte emoționată! E greu de crezut că Yeh Ling a păstrat timp de atâția ani amintirea neînsemnatelor servicii pe care le-am adus fiului său. Nu e*

oare ciudat că timp atât de îndelungat, deși am mâncat regulat la restaurantul lui (am mâncat chiar și săptămâna trecută) n-a făcut nici o aluzie la cele petrecute?

Învăț să trag cu arma. Scuză-mi inconsecvența; dar servitorul meu insistă, așa încât mă exersez în fiecare zi pe câmpul din spatele casei. Nu-mi dădeam seama că un revolver poate fi așa de greu sau că zguduie când apeși pe trăgaci. Și ce de zgomot face! M-am speriat de moarte în prima zi de exercițiu, dar acum am început să mă obișnuiesc. Turner susține că voi deveni o țintașă excelentă.

Dacă vii pe la mine, vei avea multe emoții. Din parte-mi aș fi preferat ca Turner să mă învețe să trag cu arcul; e mult mai grațios și mai feminin. De fiecare dată când glontele pornește (revolverul este automat) mi se înnegresc teribil mâinile… și-apoi miroase tare urât!"

Tab citi scrisoarea de mai multe ori înainte de a porni la drum. Se opri în cale pentru a admira monumentul ridicat de Yeh Ling în memoria prosperității sale. Îl putea admira cu toată sinceritatea, căci casa era nu numai interesantă, ci și frumoasă. Liniile sale originale, cadrul ciudat în care era așezată, stâlpul impozant care flanca într-o parte aleea largă, galbenă, toate astea formau un tablou extraordinar.

Lucrătorii nu plecaseră încă și Tab văzu curând pe Yeh Ling coborând treptele largi ale terasei superioare.

Tânărul era de scuzat că nu-l recunoscuse imediat, căci chinezul purta bluză albastră și pantalonii largi ai unuia din lucrătorii săi. Dar Yeh Ling îl văzuse și-i ieși în întâmpinare.

— Ești aproape gata, spuse Tab salutându-l cu un zâmbet. Te felicit, Yeh Ling.

— E frumos? întrebă Yeh Ling cu vocea sa gravă și guturală. Am adus din China pe cel mai bun constructor pe care l-am putut găsi și nu i-am impus nici o restricție. Poate ai să vii într-o zi să vizitezi și interiorul.

— Dar ce faci acum? întrebă Tab.

— În câteva zile o să turnăm un al doilea stâlp, spuse Yeh Ling, și atunci lucru va fi sfârșit. În fond, trebuie să mă consideri cam barbar, – Yeh Ling zâmbea rar, dar acum buzele-i palide se ridicară o clipă, – și privești acești stâlpi ca un fel de dovadă a barbariei mele, nu?

— Nu spun asta… începu Tab.

— Pentru că ești prea politicos, domnule Holland, îl întrerupse Yeh Ling; dar vezi d-ta, noi privim lucrurile

sub un unghi diferit. Eu găsesc clopotnițele bisericilor d-voastră ridicole! De ce trebuie oare să aplicați pe clădire o clopotniță de piatră pentru a sublinia religiozitatea d-voastră?

Se căută în bluză, scoase o tabacheră de aur cu țigarete și o întinse lui Tab. Își aprinse apoi la rândul lui o țigaretă și trase adânc fumul în piept, înainte de a umple aerul liniștit cu un nor des.

— Ești taoist? întrebă Tab interesat.

Yeh Ling dădu din umeri.

— Cred în Dumnezeu, spuse el, în „X”, în ceva care e în afară de orice definiție. Bisericile, sectele, religiile de tot felul, sunt monopoluri. Dumnezeu e asemenea apei ce izvorăște din munte și umple pâraiele și râurile. Vin apoi oamenii care pun această apă în sticle, uneori în sticle urâte, alteori în sticle frumoase, și vând aceste sticle spunând că „doar această apă stinge setea”. N-o să negăm că ea stinge setea, dar apa asta e adesea mucegăită și nu mai e proaspătă. Se poate bea mai bine din palmă, îngenunchind înaintea izvorului. În China, noi o punem în sticle cu inscripții mistice și o dregem cu ierburi și mirodenii. Aici, d-voastră o puneți în sticle fără să vă ocupați deloc de apă, dar îngrijind minuțios forma sticlei! Eu unul mă duc întotdeauna la izvor.

— Ești un tip ciudat, spuse Tab, privindu-l plin de curiozitate.

Yeh Ling nu răspunse de îndată, apoi întrebă:

— Ai ceva noutăți în privința asasinării lui Brown?

— Nu, răspunse Tab; dar unde a stat el ascuns, Yeh Ling?

— Într-o tavernă, răspunse chinezul fără să șovăie. Îl dusesem acolo la cererea șefului meu, dl Trasmere. Individul venise în Europa pentru a-l plictisi și Trasmere voia să mă ocup eu de el și să veghez ca să nu devină plictisitor. Probabil că Brown s-a intoxicat, apoi a redevenit lucid, așa cum se întâmplă câteodată fumătorilor de opium. Trebuie să fi redevenit lucid în chip subit, și a plecat înainte să-l fi putut reține, sau ca omul căruia-i aparține taverna să mă fi putut preveni. Am pornit în căutarea lui; dar dispăruse și n-am putut afla nimic despre el până-n clipa când am citit vestea morții sale, în ziare.

Tab rămase gânditor.

— Avea prieteni? L-ai cunoscut în China?

Yeh Ling făcu un semn din cap.

— Există cineva care să-i fi vrut vreun rău, lui sau lui Trasmere?

— Erau chiar mulți, spuse celălalt. Eu, de exemplu, nu țineam la Brown.

— Dar în afară de d-ta?

Yeh Ling clătină din cap.

— Și atunci, n-ai nici cea mai mică idee despre cine ar putea fi asasinul?

Privirea indescifrabilă a lui Yeh Ling o întâlni din nou pe aceea a lui Tab.

— Am o idee, spuse el hotărât; îl cunosc pe asasin. Aș putea pune mâna pe el fără nici o greutate.

XXV

Tab rămase perplex.

— Glumești?

— Nu glumesc deloc, spuse liniștit Yeh Ling. Repet, îl cunosc pe ucigaș. A fost de multe ori aproape de mine.

— E un chinez?

— Repet că a fost de multe ori aproape de mine; dar sunt motive pentru care nu trebuie să-l trădez. Există, de asemenea, și alte numeroase motive, pentru care ar trebui să-l omor adăugă el chibzuind. Te duci s-o vezi pe domnișoara Ardfern? schimbă el brusc vorba. Ai grijă, să nu te duci după-amiază, sau, dacă totuși te duci, du-te prin intrarea principală. Domnișoara Ardfern e pe cale să învețe să tragă cu revolverul; și unul din oamenii mei, care era însărcinat să supravegheze casa în partea dinspre câmp, a riscat de mai multe ori să fie nimerit de gloanțe.

Tab râse și-i întinse mâna.

— Ești un om ciudat, Yeh Ling, și nu știu cum trebuie să te consider.

— E taina mea de oriental, răspunse liniștit chinezul.

Tab plecă cu ideea că Yeh Ling își bătuse joc de el; dar că fusese serios când a vorbit despre asasinat, de asta era sigur.

O văzu pe Ursula Ardfern cu mult înainte de-a ajunge la locuința ei. Ea sta în mijlocul drumului, în fața intrării în grădină, salutându-l cu mâna; elegantă siluetă îmbrăcată în negru, cu fața umbrită de o pălărie de grădină cu borurile mari.

— Știu acum să trag așa de bine, spuse ea când se apropie Tab, încât m-am gândit să trag câteva gloanțe în direcția d-tale, pentru a vedea cum arăți când ești înspăimântat.

— Sunt fericit că n-ai făcut-o, dacă-i un cât de mic adevăr în reflecțiile puțin încântătoare ale lui Yeh Ling, spuse el, luând mâna tinerei fete sub brațul lui.

— L-ai văzut, așadar, pe Yeh Ling? Ți-a spus ceva rău despre mine?

— Mi-a spus că ai devenit un pericol public, răspunse Tab plin de gravitate.

Ea râse.

— O să-ți poți duce mai bine bicicleta servindu-te de ambele mâini, spuse ea lăsându-i brațul. Hai să-ți arăt heliotropa mea. Sunt obligată s-o țin într-o mică grădiniță special amenajată pentru ea; e o plantă carnivoră și le distruge pe celelalte flori. Dar cum de te-ai putut aranja să vii la mine? întrebă ea schimbând tonul; nu mai ești așa de mult ocupat?

— Ba din contră, mi s-a dat ordin să mă ocup cu cât mai multă energie, spuse el posomorât.

— De cazul din urmă?

— Nu pot face nimic mai mult decât face poliția, spuse el fără să răspundă la întrebare; chiar și Carver pare că și-a pierdut orice speranță, dar e o fire foarte ascunsă.

— Nu s-a descoperit nimic nou?

Tab șovăi. Promisese lui Carver să nu pomenească despre acul de oțel, dar restricția asta nu se referea, poate, decât la vorbele tipărite.

— Singurele indicii pe care le avem, spuse el așezându-se alături de Ursula sub un arbore exotic, sunt două ace cu totul noi pe care le-am găsit, unul în coridor, după prima crimă, și celălalt chiar la intrarea în pivniță, după cea de a doua. Ambele ace sunt ușor îndoite.

Ea îl privea gânditoare.

— Două ace? repetă ea încet. Ce ciudat! Ai vreo idee la ce-au putut servi?

Nici Tab, nici Carver n-aveau însă cea mai mică idee în această privință.

— Cu siguranță că asasinul e Omul în Negru, spuse ea. Am citit o dare de seamă a cazului și mai ales declarația dlui Stott… El e, desigur, omulețul înspăimântat care a fugit atunci când Yeh Ling și cu mine am sosit la Mayfield pentru a căuta hârtiile noastre. Da, am spus bine „ale noastre”.

— Pentru că veni vorba despre asta, oare Yeh Ling a găsit în realitate ceea ce căuta?

Ea înclină capul.

— Și ceea ce căutai d-ta?

— Nu știu, răspunse ea abia șoptind printre buze. Uneori cred că a găsit, și-mi ascunde. Jură că nu era nimic ce m-ar putea interesa; dar cred că e o minciună pe care o spune din milă. Trebuie ca într-o zi să am o explicație cu el.

Mâna Ursulei se juca cu ciucurii fotoliului. Luându-și inima în dinți, Tab o apucă; ea nu rezistă.

— Ursula… mi-e nespus de greu… și simt totuși că trebuie să ți-o mărturisesc. Că e vina mea, dacă reporterii au căpătat o reputație atât de proastă, dacă sunt considerați atât de impertinenți încât să poată atinge mâna femeii… pe care o iubesc… fără ca inima lor să tresalte și să bată mai puternic decât elicea unui avion… Dar tu, Ursula, tu mă-nțelegi, nu-i așa?

Emoționată la rândul ei, Ursula nu răspunse.

— Așa e că mă-nțelegi, Ursula? repetă el încurcat, fără să găsească nimic altceva de spus.

— Cred că da, răspunse ea, evitându-i privirea. Te înțeleg cu atât mai mult, cu cât s-ar putea crede și despre o artistă căreia ani de-a rândul, la fiecare reprezentație, i s-au făcut pe scenă tot felul de declarații de dragoste, că n-ar fi capabilă să simtă și să priceapă adevăratele sentimente… că ar putea să audă asemenea cuvinte, fără să simtă emoția curată, fără să izbucnească în lacrimi…

Niciodată nu și-a putut da bine seama Tab de ceea ce a urmat. Atât își putea reaminti, că năsucul Ursulei era rece ca gheața când l-a simțit lipit de obrazul său…

— Dejunul e servit, domnișoară! se auzi vocea lui Turner.

Era un om în vârstă, cu fața întunecată, și nu îndrăznea să-l privească pe Tab.

— Foarte bine, Turner, spuse Ursula cu un curaj și cu o răceală extraordinară. Iar când servitorul plecă, continuă Tab, ai justificat cele mai rele presimțiri ale lui Turner; el mi-a spus că eram prima artistă la care a primit să servească și am înțeles că privea această experiență ca foarte periculoasă.

Tab era puțin amețit, dar găsi ceva de răspuns.

— Singurul lucru ce-ți poate salva reputația, Ursula, e o căsătorie imediată, declară el plin de curaj.

Ea râse și-l ciupi de ureche.

Ceața care-i învălui lui Tab amintirile acestei zile, se întinse, de asemenea, și asupra orelor dumnezeiești ce urmară. Tânărul ziarist se înapoie în oraș, într-o stare de enervare extraordinară. Era grăbit să-i scrie. Începu, umplând pagină după pagină; și redactorul de noapte al *Megafonului* îi arunca din când în când priviri pline de speranță, apoi se ducea fără zgomot să prevină imprimeria c-o să vină un lung articol asupra asasinatului. (Evaluase fără șovăire cam o duzină de coloane sub cotul

stâng al lui Tab). Numai după ora unsprezece seara își înțelese eroarea.

— Credeam că te ocupai de asasinul de la Mayfield. Unde e articolul d-tale? întrebă el indignat.

— O să vină, spuse Tab jenat. Băgă scrisoarea neterminată în buzunar, strânse din dinți și făcu sforțări să-și concentreze mintea asupra crimei… În fiecare clipă se oprea pentru a evoca amintirea diafană a zilei acesteia, apoi, cu un suspin, revenea la articolul său.

„…Poziția corpului spulberă îndoielile asupra modului în care nenorocitul și-a găsit moartea. Amănuntele celor două crime sunt aproape identice…”

Scrise astfel cu o grabă înfrigurată timp de o jumătate de oră și redactorul de noapte, tăind toate „scumpele” de prisos ce apăruseră în chip misterios în manuscris, avu o idee clară de ceea ce era pe cale să scrie Tab în clipa când îl întrerupsese.

Tab puse scrisoarea la cutie, se înapoie la el și începu o alta.

„N-a fost decât un vis”, își spuse el când se făcu ziuă. Nu putea fi adevărat. Și totuși, scrisoarea voluminoasă pe care o scrisese în timpul nopții era acolo, așteptând să fie dusă la cutie…

Tab redeschise plicul și adăugă un post scriptum de șapte pagini.

Mai târziu, în cursul dimineții, întrebă pe Jack dacă el credea că e folositor în viață a se lăsa lucrurile să întârzie… Puse întrebarea cu o voce indiferentă, ca unul care căuta să se informeze.

— Nu, îi răspunse Jack, hotărât. Nu cred să fie folositor. Când un ziarist a petrecut doi sau trei ani la un ziar, devine o nulitate și ar trebui să fie dat afară.

Tab nu avu curajul să-l lămurească ce-a vrut să spună prin întrebarea sa.

În ziua aceea, timpul se schimbă. Începu să plouă și temperatura scăzu. Tab se gândea totuși cu nostalgie la grădina de la Stone Cottage. Ce bine trebuia să fie sub arbori… sau și mai bine în salonul Ursulei. Scoase un suspin adânc și se duse să se achite de promisiunea ce-o făcuse lui Rex.

Îl găsi cu totul absorbit de noua sa ocupație și Rex îl aduse pe vizitator în camera de culcare unde planurile, desenele și crochiurile acopereau tot spațiul disponibil.

— Am să clădesc un adevărat palat, spuse el; am și ales locul. E alături de vila Ursulei Ardfern, singurul punct mai înalt al ținutului.

— Cunosc singura colină a locului, spuse Tab cu un interes subit, dar, din nefericire, vii prea târziu, Rex.

— Vrei să vorbești de Yeh Ling. Am să-l despăgubesc. La urma urmei, nu-i decât un capriciu din partea lui de a clădi acolo.

— Are să-ți fie greu să-l convingi. Știu din întâmplare că e aproape tot așa de nebun pentru casa lui, cum ești tu pentru a ta.

— Fleacuri! râse Rex. Se pare c-ai uitat că sunt căptușit cu bani!

— N-am uitat, dar îți repet că-l cunosc pe Yeh Ling.

Rex se scărpină în cap cu un gest iritat.

— Ar fi rușinos să nu pot căpăta terenul acela. Poate că ai putea să-l convingi tu… mi-am băgat în cap să capăt locul acela. L-am văzut acum câtva timp, înainte de-a ști că Ursula locuia prin apropiere, și mi-am spus: odată voi clădi o casă pe colina asta. Apropo, ce face adorata mea?

Tab abia așteptase această ocazie.

— Adorata ta, e adorata mea! spuse el liniștit. Îți anunț că mă căsătoresc cu Ursula Ardfern.

Rex căzu în fotoliul cel mai apropiat, privindu-l ca năucit, cu gura larg deschisă.

— Norocos blestemat! spuse el ridicându-se, în cele din urmă, cu mâna întinsă.

— Eu plec în călătorie și tu-mi furi iubita, continuă el strângând mâna lui Tab. Nu, n-am nici un necaz contra ta… ești un om norocos. Trebuie să bem o sticlă cu ocazia asta.

Tab era mai ușurat decât ar fi crezut. Se temuse de clipa când va spune tânărului îndrăgostit că obiectul pasiunii sale consimțise să se căsătorească cu prietenul trimis de acesta.

— Ai să-mi povestești totul, spuse Rex, destupând o sticlă; e de la sine înțeles că voi fi cavalerul tău de onoare și că iau pe seama mea preparativele celei mai frumoase nunți ce-a văzut vreodată sătulețul acela, pălăvrăgea el.

Tab era fericit că-l poate lăsa să vorbească…

Peste o clipă, reveniră la chestiunea casei pe care voia s-o clădească. Rex nu încercă să-și ascundă decepția pentru faptul că locul considerat de el ca ideal era luat de un altul.

— Ție ți l-aș fi dat, spuse el impulsiv. Ca dar de nuntă pentru un prieten! Dar o să ai o casă demnă de tine, chiar dacă ar trebui s-o clădesc cu mâinile mele! Ca arhitect, sunt un ratat, continuă el; ideile mele sunt prea excentrice. Sărmanul și bătrânul Stott leșina la vederea unora din planurile mele, spuse el râzând. Nu voi renunța să încerc să realizez marea mea idee, îl asigură el pe Tab în clipa când acesta pleca. Am să caut să-l văd pe Yeh Ling cu prima ocazie. S-ar putea să-l conving să vândă.

Tab plecă spre Hardford a doua zi după-amiază; niciodată bicicleta nu-i păruse mai înceată.

— I-am spus totul lui Rex, anunță el; și o văzu pe Ursula devenind palidă.

— Nu era supărat, o asigură el, dorind s-o liniștească, a fost chiar foarte „șic”! Ești tare supărată pe mine că i-am spus?

— Nu, răspunse ea, liniștită. Așadar… nu era supărat?

Tab râse.

— Asta poate să fie puțin măgulitor, dar sunt sigur că Rex n-a avut pentru tine decât o nebunie trecătoare.

El o văzu că zâmbește și luă fața Ursulei în mâinile sale.

— Dac-aș fi Rex, spuse el, l-aș urî pe Tab Holland.

— Asta denotă că Rex e mai cuminte, spuse ea. Să mergem în grădină. Am chibzuit și simt că sunt lucruri pe care trebuie să le știi; cu cât voi amâna această mărturisire, cu atât va fi mai penibilă de făcut.

El o urmă, având mâinile încărcate cu pernițe; potrivi fotoliul ei și se așeză pe unul din brațele acestuia. Atunci, cu vocea cea mai indiferentă, care nu făcea să se presimtă cu nimic îngrozitoarea revelație ce era pe cale s-o facă, ea spuse:

— Eu l-am ucis pe Jesse Trasmere!

XXVI

El sări ca mușcat de șarpe.

— Ce spui? bâlbâi el.

— Eu l-am ucis pe Jesse Trasmere! repetă ea; nu direct, nu cu mâinile mele, dar sunt tot așa de responsabilă de moartea lui ca și cum aș fi tras chiar eu cu arma… Ea apucă mâna lui Tab și o strânse. Cât de palid ești! Sunt stupidă că ți-am spus asta, așa. În profesia noastră, ne plac efectele dramatice… Nu, Tab, nu voiam să spun asta, așa cum ai înțeles.

— Vrei să-mi lămurești atunci, ce-ai vrut să spui?

Ea îi făcu semn să se așeze pe scăunașul de la picioarele fotoliului.

— Am să-ți spun unele lucruri; dar cred că n-am să-ți mai povestesc altceva asupra omorului. N-am avut nici cea mai mică intenție să-ți spun ceea ce ți-am spus. Spiritul tragediei pare să mă bântuie, continuă Ursula fixându-și privirea departe înaintea ei; am fost crescută în atmosfera asta de violență și de șiretenie. Ți-am povestit odată, Tab, că am fost în serviciu ca bonă și cred c-ai rămas uimit. Am fost plasată în serviciu când am ieșit de la orfelinat, instituția aceea unde se învață copiii mici să fie bătrâni încă de la naștere. Tab… mama mea a murit asasinată, iar tatăl meu a fost spânzurat pentru că a asasinat-o!

Ochii Ursulei nu trădau nici o suferință, ci o oarecare asprime. Tab îi luă mâinile și le păstră între ale lui.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, continuă ea: primele mele amintiri se raportează la dormitorul lung unde dormeau aproape patruzeci de fetițe, la matroana cea grasă și la cele două servitoare cu fața de fier. Cum și în ce fel s-a petrecut plasarea mea în această instituție, mi-a fost spus mai târziu. Una din fetițe o auzise pe matroană spunând-o servitoarelor; și am înțeles atunci că fusesem făcută orfană de însăși tatăl meu și că după judecată și execuție am fost trimisă la orfelinat pentru a fi crescută și educată; eram destinată profesiei ce trebuie să urmeze orice fetiță cuminte și care are ca recompensă supremă gradul de ajutoare de bucătăreasă. N-am avut fericirea asta. Găteam probabil prost, așa cred, căci atunci

când am ieșit din orfelinat am luat un loc de servitoare de rând în bucătăria unei înalte doamne care cheltuia mii de lire pentru opere caritabile, dar care cântărea pâinea servitorilor săi. Eram abia de trei luni în serviciul acela, când dl Trasmere își făcu apariția. Era într-o după-amiază friguroasă… îmi amintesc tot așa de bine ca și cum ar fi fost ieri… Una din cameriste veni să-mi spună că trebuie să mă duc în salon. Îl găsii acolo pe dl Trasmere singur; și vederea lui îmi inspiră frică, deoarece el nu vorbi, în timp ce mă examina din cap până-n picioare rânjind.

Pe atunci eram o fetiță simțitoare, abia de treisprezece ani, pentru care viața fusese un infern. El mă întrebă câți ani am, dacă eram fericită, și eu i-am spus adevărul. Fusese înainte la autoritățile orfelinatului, mi se dădu voie să plec cu el și mă duse într-o casă unde mă lăsă în mâinile unei femei care subînchiria camere mobilate celor mai bizare persoane pe care le-am văzut vreodată adunate sub același acoperiș. Cunoscându-l mai bine, cred acum că dl Trasmere era proprietarul acelei case și că femeia nu era decât funcționara lui. Nu l-am mai văzut vreo două luni. Aveam camera mea și-mi trimisese cărți de școală, de citit și studiat. Acolo l-am întâlnit pe Yeh Ling care era pe atunci, așa cum ți-am mai spus, un sărman chelner într-un restaurant chinezesc.

Peste două luni, dl Trasmere veni să mă vadă, precedat fiind de a ladă mare cu rochii așa cum nu mai văzusem niciodată. Trimisese vorbă că trebuia să mă îmbrac și să fiu gata să-l urmez; el veni în după-amiaza aceea ca să mă conducă într-o școală preparatoare de la barieră, care, față de orfelinat, era paradisul pe pământ. În timpul drumului, mi-a spus că auzise vorbindu-se de mine de la niște prieteni și că dorea să-mi dea o educație ce-mi va permite mai târziu să ocup situația pe care mi-o rezervă; eram atât de uimită de bunătatea lui, încât am plâns tot drumul.

Cei trei ani petrecuți la St. Helen, îmi par încă și azi ca un vis frumos. Eram fericită, aveam multe prietene, și concepția despre viață se schimbă cu totul. În anul în care trebuia să-mi sfârșesc studiile, dl Trasmere veni la distribuția premiilor și mă văzu jucând o piesă de teatru montată de societatea dramatică a școlii noastre; atunci se gândi la aranjamentul ciudat, care ne-a legat în cele din urmă. Știind ceea ce știu acum, înțeleg că dl Trasmere n-a procedat cu dezinteres. Era în obiceiul lui să participe la

întreprinderi și să finanțeze oamenii pe care-i socotea capabili. Într-una din zile, îmi spuse că ar avea intenția să se instaleze în Anglia și să ducă o viață de gentleman; dar că se plictisea atât încât, pentru a-și crea un interes în viață, încerca realizarea planurilor celor mai extraordinare.

Știi că la un moment dat el finanța douăsprezece cofetării și-și lua zilnic partea? Știi că a lansat trei medici și trăgea foloase de la toți trei? Era finanțatorul lui Yeh Ling, apoi deveni al meu. Timp de șase luni am fost secretara lui, lucrând într-un birou minuscul pe care-l închiriase pentru mine și unde venea abia pe la ora cinci după-amiază.

Apoi, îmi sugeră ideea să fac teatru și aranjă să plec în turneu cu o trupă. E de la sine înțeles că era interesat bănește și că eu trebuia să-i trimit o dare de seamă zilnică, arătându-i ce sumă se încasa în fiecare seară. Sâmbăta plăteam salariile și cheltuielile, iar restul i-l trimiteam. Când turneul se sfârși, m-am întors la Londra și am aflat că făcuse angajamente pentru o stagiune și că eu trebuia să joc rolurile principale. Salariul meu?! Ai râde dacă ți l-aș spune. Era abia îndestulător pentru a nu muri de foame; dar pentru a-și justifica avariția, el consimți să-mi plătească jumătate din beneficiile care ar depăși un total oarecare.

Spre marea mea uimire, ca și spre mirarea lui, am ajuns nu numai o artistă acceptabilă, ci și un izvor de venituri mari. Beneficiile primelor stagiuni au fost enorme; ele depășiră într-o măsură de necrezut minimul fixat. Iar el a plătit. Cuvântul lui Jesse Trasmere valora mai mult ca semnătura lui. Echivala cu un jurământ.

Cinstea-i era similară aceleia a unui om de afaceri chinez. Când vei afla ce înseamnă asta, Tab, vei înțelege cât de meticulos era el în asemenea chestiuni. Făcu apoi exact același aranjament cu Yeh Ling. Asta fu legătura ciudată care l-a apropiat pe Yeh Ling de mine… Beneficiile noastre depășeau cu mult ceea ce prevăzuse dl Trasmere; dar el ne plătea loial. În cazul lui Yeh Ling, exista un acord scris, știi asta. Dar partea cea mai ciudată a situației mele era că trebuia să continui a-i servi drept secretară. În fiecare noapte, după închiderea teatrului, mă duceam la el să mă ocup de corespondență și să răspund la scrisorile primite. Uneori eram atât de obosită după jocul de seară, încât abia puteam urca treptele da la

Mayfield. Dar Jesse era neînduplecat. Niciodată nu revenea asupra vreunei înțelegeri, după cum nu căuta niciodată să calce condițiile acelea care nu-i erau favorabile.

Când începu să se vorbească de mine, el insistă ca să fiu prezentabilă și cumpără un număr de bijuterii care trebuiau să-mi aparțină la moartea lui. Nu-ți pot spune cu certitudine dacă le-a cumpărat… nu păreau să fie noi, sau dacă le-a cumpărat printr-o tranzacție din acelea de care nimeni nu știe nimic. Bijuteriile erau frumoase… dar, cât timp trăia el, nu-mi aparțineau. Trebuia să mănânc în fiecare seară cu el la Yeh Ling, și acolo îmi dădea valiza cu bijuterii; apoi, în fiecare noapte, îi aduceam bijuteriile și i le dam în păstrare.

— Ți-a spus oare bătrânul, vreodată, cum te-a găsit?

Ursula făcu un semn afirmativ și schiță un zâmbet fugar ce se șterse repede de pe fața ei.

— Jesse Trasmere era un om foarte cinstit. Acesta era unul din farmecele lui. Mi-a spus că știa povestea mea tristă; dorea tocmai să găsească pe cineva asupra căruia să știe lucruri urâte! Mi-a spus apoi cam așa: „Ai să faci ce-ți voi spune eu, și cu cât te vei ridica, cu atât mai mult vei dori să nu fie știut de nimeni că tatăl d-tale a fost un asasin.” Și totuși, lucru curios, nu s-a opus deloc să mă folosesc de numele meu adevărat, care e Ardfern, în profesia mea. Nu cred că cineva din acel orfelinat trist să mă fi putut asocia amintirii fetiței slăbuțe care spăla, freca și curăța de dimineața până seara.

— Cine a fost tatăl d-tale? întrebă Tab cu greutate, deoarece se temea ca cea mai mică aluzie la părinții săi să n-o jignească.

Spre marea sa mirare, Ursula răspunse îndată.

— Era actor; și cred chiar că era un actor bun, pânăn ziua când începu să bea. A ucis-a pe mama într-o clipă de beție. Asta-i tot ce-am aflat la orfelinat; nu mi-am dat osteneala să aflu mai mult. La ce te gândești oare, Tab?

Fruntea tânărului se încrețise.

— Mă strădui să-mi amintesc de execuția unuia cu numele de Ardfern în ultimii douăzeci de ani; îi cunosc pe toți după nume, spuse el încet. Ai telefon?

Trei minute mai târziu, Tab vorbea cu redactorul faptelor diverse de la *Megafonul*.

— Jack, spuse el, am nevoie de o informație. Îți amintești de executarea unui anume Ardfern, condamnat

pentru crimă în cursul ultimilor… (privi atent la tânăra fată)… șaptesprezece sau optsprezece ani?

— Nu! fu răspunsul instantaneu. A existat, într-adevăr, un Ardfern acuzat de omucidere, dar acesta a fugit din Anglia.

— Care era prenumele lui? întrebă Tab înfrigurat.

— N-aș putea să spun sigur, Francis… sau Robert… Nu, era Willard… Willard Ardfern. Îmi amintesc că erau doi „ard” consecutivi în acest nume, răspunse redactorul.

— În ce oraș a fost comisă crima?

Jack răspunse fără să șovăie, numind un orășel de provincie pe care Tab îl cunoștea foarte bine.

Tânărul agăță receptorul și se întoarse către Ursula.

— Care era pronumele tatălui d-tale? întrebă el.

— Willard, răspunse Ursula, fără șovăire.

— Oh, spuse Tab ștergându-și fruntea. Tatăl d-tale n-a fost spânzurat.

O văzu cum roșește și apoi pălește.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Foarte sigur! Bătrânul Jack nu se înșeală niciodată. Mai mult, și-a amintit și de prenume. Willard Ardfern, inculpat de omor. Mi-e teamă că, într-adevăr, nenorocita d-tale mamă a murit în urma violențelor comise de el; dar Willard Ardfern a părăsit țara și n-a fost niciodată arestat, nici judecat.

Tab o sprijini cu mâna pe tânăra fată; devenise deodată foarte palidă.

— Domnul fie lăudat! murmură ea; asta era mai îngrozitor ca… uciderea mamei mele. Oh, Tab, era un coșmar pentru mine! O greutate teribilă, grozavă. Nu-ți poți da seama de ceea ce am suferit.

— Asta a fost… (el șovăi)… ceea ce te-a impresionat atât de mult în ziua când am pomenit de testamentul dlui Trasmere?

Ea îl privi fără să șovăie, dar nu răspunse imediat.

— Necesitatea în care eram de a împrumuta în fiecare seară bijuteriile acelea, îmi devenise groaznică, reluă ea. Aveam bani suficienți pentru a-mi cumpăra; dar Trasmere nu voia să audă de așa ceva. Înăbușea orice încercare a mea de a deveni independentă… Ea se opri deodată și scoase o exclamație de surpriză. – Mă întreb dacă n-o fi auzit în China vorbindu-se… Da, așa trebuie să fi fost! Trebuie să-l fi întâlnit pe tatăl meu și astfel a aflat de existența mea! Sunt sigură că Yeh Ling știe tot;

căci Trasmere a lăsat însemnări amănunțite… Mă întreb… urmă ea, ca și cum și-ar fi vorbit sie însăși. Impulsiv, întinse apoi mâinile și le apucă pe ale lui Tab. – Tab, în seara când ai intrat pentru prima oară în cabina mea, la teatru, am simțit instinctiv că va trebui să joci un rol în viața mea. Dar nu-mi închipuiam nici pe departe cât de important va fi acest rol.

Pentru prima oară în viața lui, Tab nu știu să găsească un răspuns potrivit.

XXVII

Un individ înalt, cu figura înnegrită, se prezentă la cartierul general al poliției. Era îmbrăcat cu haine care desigur că nu fuseseră croite pe măsura lui și părea cam impresionat de mediul în care pătrunsese.

— Am întâlnire cu inspectorul Carver; spuse el întinzând o scrisoare agentului de serviciu, care o citi și înclină capul.

— Inspectorul Carver vă așteaptă, spuse el.

Când deschise ușa, Carver se întoarse și-l examină pe vizitatorul său. Apoi se ridică repede.

— Bine c-ai venit! exclamă el. Să stăm jos, te rog.

— Sper, spuse individul, că n-o să am neplăceri.

— D-ta nu, spuse Carver; dar parcă-mi vine să cred că altcineva e pe cale să le aibă.

O jumătate de oră mai târziu, inspectorul Carver telefona pentru a chema pe stenograful poliției; și când omul obosit, cu fața bronzată și cu hainele rău croite, părăsi biroul poliției după un interogatoriu de trei sferturi de oră, inspectorul avea cu ce să se ocupe.

Tab veni să-l vadă și discutară din nou despre ultima tragedie, dar, Carver nu pomeni nimic despre vizitatorul său din dimineața aceea. Era secretul lui, un secret mult prea prețios ca să poată fi dezvăluit cuiva.

Detectivul se îndreptă în după-amiaza aceea spre închisoarea în care Walters aștepta judecata, și avu o lungă convorbire cu el.

Yeh Ling se găsea în camera lui, pregătindu-se să scrie o lungă scrisoare fiului său, – așa cum făcea în fiecare săptămână, – când se anunță inspectorul Carver. Lăsă jos pensula și ridică o privire nepăsătoare asupra servitorului care-i adusese cartea de vizită a detectivului.

— E singur? întrebă chinezul.

— Da, Yeh Ling. Nimeni nu-i cu el.

— Yeh Ling își trecu unghia, foarte îngrijită, peste dinții săi albi.

— Să intre, spuse el laconic.

Ceva în figura lui Carver îi spuse tot ce voia să știe. Dar mai avea încă o luptă de susținut și nu pierdea speranța că afacerea asta a asasinatului lui Trasmere, ca și

tragedia ce urmase, vor fi rezolvate într-un fel conform cu obligațiile sale.

Inspectorul nu aduse imediat vorba asupra scopului vizitei sale. Primi țigareta pe care i-o întinse chinezul, vorbi cu un ton ironic despre scrisorile lui Yeh Ling, puse o întrebare sau două asupra Ursulei Ardfern și, în sfârșit, făcu aluzie la ceea ce-l aducea.

— Yeh Ling, spuse el, cred că afacerea Trasmere e pe cale să fie soluționată.

Yeh Ling nici nu clipi.

— Ca să fiu cinstit, urmă inspectorul examinând atent scrumul țigaretei sale, l-am găsit pe asasin.

Yeh Ling nu spuse nimic.

— N-am nevoie decât de o mică mărturie, care să confirme punctul meu de vedere, pentru a pune mâna pe omul care l-a ucis pe Jesse Trasmere, continuă detectivul.

— Și vii să mă vezi, ca să-ți aduc eu mărturia asta?

Carver clătină din cap și zâmbi.

— Nu știu… n-am crezut c-ai să consimți, spuse el; apoi continuă cu bruschețe: Unde sunt documentele pe care le-ai luat de la Trasmere în noaptea în care te-ai dus la Mayfield cu domnișoara Ardfern?

Chinezul se ridică fără șovăire, deschise o casetă mică de fier și scoase un teanc gros de hârtii.

— Sunt toate? întrebă Carver aruncând chinezului o privire bănuitoare…

— Lipsesc numai două, fu răspunsul lui Yeh Ling; unul din ele se referea la participarea la „Acoperișul aurit” și se găsește la avocatul meu…

— Și celălalt? întrebă detectivul.

— Celălalt se referă la lucruri sfinte pentru mine, spuse Yeh Ling.

Carver își mușcă buzele.

— Știi bine că acela-i documentul pe care țin neapărat să-l găsesc? întrebă el.

— Am ghicit, urmă răspunsul. Cu toate astea, domnule Carver, nu pot să ți-l dau; și pentru că știi atât de mult… (o umbră de zâmbet lumină o clipă ochii bruni ai chinezului)… trebuie să știi, de asemenea, motivul pentru care nu ți-l dau.

— Știe și domnișoara Ardfern de ce?

Yeh Ling răspunse:

— Ea e tocmai persoana care nu trebuie să știe. Dacă n-ar fi ea… (el dădu din umeri…) ai putea să-l vezi.

Carver știa că se lovea de o voință mai tare ca a lui și că nici o amenințare, nici o promisiune, n-ar face pe acest om nepăsător să-și schimbe atitudinea.

— Ce contează dacă vezi sau nu hârtia asta? întrebă Yeh Ling. Spui că știi cine e asasinul, că ai suficiente dovezi pentru a-l aresta… dar le ai oare, într-adevăr?

Privirea lui era provocatoare.

— Nu poți face să fie condamnat un om numai pe simple bănuieli, domnule Carver… Trebuie să dovedești că Jesse Trasmere a fost ucis de cineva care avea posibilitatea să intre în această pivniță închisă și să iasă lăsând cheia pe masă. Nu e de ajuns să spui: „Sunt sigur că inculpatul a ucis pe binefăcătorul său!” Nu ajunge să expui motivele. Trebuie să produci dovezile crimei. Atât timp cât nu vei putea să spui că ucigașul a pătruns în pivniță prin cutare sau cutare ușă, sau că a întrebuințat cutare sau cutare mijloc pentru a repune cheia pe masă după ce a trecut de partea cealaltă a ușii pe care a închis-o cu această cheie, nu vei putea obține condamnarea lui. Așa e legea. Am studiat dreptul la Harvard și cunosc pe dinafară legea asupra dovezilor. – El zâmbi ușor. – Vezi, domnule Carver, că mărturia complementară de care ai nevoie nu-ți poate fi dată de mine.

Carver știa că Yeh Ling spunea adevărul, că se găsea în fața unui zid de netrecut, numai dacă vreun ochi omenesc s-ar fi întâmplat să fie martor al crimei și al mijlocului întrebuințat de asasin pentru a fugi.

Logica chinezului era de necombătut și Carver, care și crezuse că reușita e aproape, simțea înfrângerea în chiar clipa în care sperase că sforțările sale vor da roade.

— În acest caz, te rog să-mi spui ceva, zise el. Știu că în mai multe rânduri ai fost urmărit de acel Om în Negru. Ai vreo idee, cam cine ar putea fi?

— Da, răspunse celălalt fără șovăire; dar ce valoare pot avea ideile mele? În mod precis, nu pot jura de nimic; iar faptele precise constituie dorința judecătorilor, domnule Carver.

Carver se ridică și scoase un suspin adânc; auzindu-l, Yeh Ling avu un acces de râs înăbușit.

În seara aceea, Yeh Ling, care rar se ocupa personal de confortul clienților săi, acordă o atenție cu totul specială pregătirilor ce se făceau la nr. 6. Chelnerii italieni, care aproape că nu-l cunoșteau pe proprietarul restaurantului, fură bruscați și plictisiți; căci nimic nu

părea că-l satisface pe Yeh Ling. El ordonă să se schimbe florile de vreo șase ori. Ordonă să se aducă fețe de masă curate, apoi în ultimul moment dispuse ca totul să fie scos și schimbat. Aduse cel mai fin serviciu de cristal și găsi piese nebănuite de porțelan cu care înlocui vesela obișnuită a restaurantului. După ce totul fu în ordine, sună pe intendent și pe maestrul pivnicer și compuse meniul cu o grijă cu totul deosebită.

— Yeh Ling s-a întrecut cu adevărat, spuse Tab admirând masa.

Tânăra fată înclină capul. Sperase că Yeh Ling va alege o altă cameră, dar nu-i era teamă; de-altfel, mai revenise acolo după moartea lui Trasmere.

— E foarte neplăcut să mănânci singură cu un tânăr, spuse ea predând chelnerului pelerina. Nădăjduiesc că faptul acesta nu va parveni la ziare!

— O să-l vedem pe Yeh Ling? întrebă Tab în toiul mesei.

— Nu vine niciodată. N-a venit decât de două ori în camera asta, când eram eu aici.

— E prima noastră ieșire împreună, spuse Tab solemn. Pot conta pe băieții noștri de la *Megafonul,* dar dacă vreunul din imbecilii de la *Herald* ar pătrunde aici și ar zări scânteierea inelului d-tale, ar umple coloane întregi în fițuica lor… *Herald* n-are nici ținută, nici decență.

Ea surâse dulce și-și privi inelul ce scânteia și arunca focuri sub lumina voalată a lămpii.

— L-am întrebat pe Carver dac-ar vrea să vină după-masă, spuse Tab; dar e ocupat. Ți-a trimis cel mai înflorit, cel mai poetic mesaj… Într-adevăr, Carver e o persoană uimitoare; ascunde o lume de sentimente sub exteriorul său neplăcut.

Dar, deși Carver n-a putut veni, primiră totuși o vizită. O bătaie se auzi la ușă și aceasta se deschise încet.

— Dumnezeule! exclamă Tab, ridicându-se dintr-un salt. Cum ai aflat că sunt aici, Rex?

— V-am urmărit, spuse Rex Lander cu reproș; v-ați strecurat prin ușa alăturată, ca doi criminali! Vă pot oare prezenta felicitări, domnișoară Ardfern, și să vă pun la picioare sfărâmăturile unei inimi zdrobite?

Ea râse cu nervozitate la gluma asta.

— Nu, nu pot rămâne, spuse Rex; am lume la mine acasă și, ceea ce e mai mult, trebuie să primesc pe cineva

care are idei extraordinare în arhitectură. Interesant, nu? Acum, că nu mai sunt un simplu student arhitect, am căpătat o adevărată pasiune pentru profesia asta! Chiar bătrânul Stott a devenit un personaj admirabil în ochii mei. M-ați, iertat domnișoară Ardfern?

— Oh, da, spuse ea liniștită. V-am iertat de mult.

Ochii copilăroși ai lui Rex erau foarte blânzi, fața-i grăsuță se crispă într-un zâmbet amabil.

— Când un tânăr se îndrăgostește… începu el, apoi zări ceva în oglindă.

Tab și Ursula nu puteau să vadă nimic de la locul lor. Rex zări prin oglindă ușa întredeschizându-se și o siluetă nemișcată apărând în prag. Se întoarse scoțând o exclamație.

XXVIII

— Dumnezeule! Yeh Ling, m-ai înspăimântat! Ai mers ca o pisică!

— Am venit să văd dacă masa a fost bună, spuse chinezul cu blândețe.

Mâinile îi erau ascunse în largile sale mâneci; avea o calotă mică pe ceafă. Halatul său de mătase neagră, uzată, și papucii cu tocuri albe păreau nelalocul lor în acest cadru modern.

— Masa a fost perfectă, Yeh Ling, spuse Tab; nu-i așa Ursula?

El se întoarse spre tânăra fată și ochii acesteia întâlniră privirea chinezului timp de o clipă.

— Am să plec, spuse Rex cu stângăcie, dând încă o dată mâna Ursulei. Noapte bună, dragă; ești un hoț fericit! Întinse mâna lui Tab și plecă.

— Vinul v-a plăcut? întrebă vocea mieroasă a lui Yeh Ling.

— Totul a fost splendid, răspunse Ursula.

Fața i se roșise brusc.

— Îți mulțumesc, Yeh Ling; ne-ai dat o masă minunată. O să întârziem la teatru, Tab, spuse ea ridicându-se cu grabă.

În timp ce mașina îi ducea la „Athenaeum”, ea rămase tăcută și Tab simți că un nor le întunecase sărbătoarea.

— Yeh Ling are ceva tainic în obiceiurile lui, nu? spuse el.

— Da… poate… fu răspunsul; și Ursula nu mai spuse nimic.

Zece minute mai târziu, ședeau într-o lojă, privind atenți spre scena unde jucase ea odinioară, uitând în aparență de orice, afară de spectacol. Tab își spuse că ea avea un caracter impresionabil și o iubi și mai mult.

În pauză, ieșind în sală pentru a fuma (Ursula insistase asupra acestui punct), el îl zări pe Carver care sta în vestibulul teatrului. Detectivul părea absorbit în citirea unui afiș; dar îl zărise pe Tab cu coada ochiului și-i făcu semn.

— Mă întorc cu d-ta în seara asta, spuse el, spre marea surpriză a lui Tab. La ce oră te desparți de

domnișoara Ardfern?

— Trebuie s-o conduc la hotel, imediat după spectacol.

— Nu te duci să supezi cu ea? întrebă celălalt pe un ton distrat.

— Nu, răspunse Tab, de ce mă întrebi?

— În acest caz, am să te aștept la Hotel Central. Aș vrea să-ți vorbesc de unul din nepoții mei care are dorința să facă ziaristică. Poate-i vei putea da câteva lămuriri.

Tab îi aruncă o privire suspicioasă.

— Îți bănuisem o mulțime de slăbiciuni, spuse el, dar niciodată pe aceea a nepotismului! Mi-ai spus acum câteva săptămâni că n-aveai pe nimeni pe lume.

— Am căpătat de atunci un nepot, zise Carver liniștit, cu ochii fixați pe afiș; aș fi un detectiv mediocru dacă n-aș ști să-mi descopăr unul sau doi nepoți. Pot da greș eventual într-o afacere de omor; dar în ce privește a descoperi rude îndepărtate, sunt maestru. Mă vei găsi deci la Central, adăugă el.

Tab nu-l revăzu pe detectiv decât în clipa când o părăsi pe Ursula în vestibulul hotelului. Când ieși în stradă, Carver, credincios cuvântului dat, apăru din noapte și-l luă la braț.

— Ne întoarcem pe jos. Nu merg îndeajuns, spuse el. Lipsa de exercițiu e un lucru rău pentru persoanele mai în vârstă și fatal pentru cei tineri.

— Ești cam vorbăreț în seara asta, spuse Tab; vorbește-mi de nepotul d-tale.

— N-am nici un nepot, spuse detectivul; dar mă simt cam singur astă-seară. Am avut o zi plină de decepții, Tab, și am nevoie să-mi vărs amarul în urechile d-tale compătimitoare.

— Drace! exclamă Tab.

Carver nu manifestă nici o tendință să găsească un auditoriu compătimitor, chiar când ajunseră în apartamentul ziaristului și când un modest whisky cu sifon se găsea în fața lor.

— Adevărul e, spuse el în cele din urmă, răspunzând la o întrebare directă, că am motive să cred că sunt urmărit foarte de aproape.

— De cine? întrebă Tab, uimit.

— De ucigașul lui Trasmere, spuse liniștit detectivul. E o mărturisire umilitoare pentru un om cu experiența mea; dar mi-e frică să mă duc la mine acasă în noaptea

asta, căci am presimțirea că prietenul nostru necunoscut e pe cale să prepare ceva cu totul neașteptat pentru a mă sâcâi.

— Vrei deci să-ți petreci noaptea la mine? întrebă Tab.

— Instinctul d-tale e minunat dezvoltat, spuse el. Este exact ceea ce aveam intenția să fac… dacă asta nu te deranjează. Adevărul e că nu aveam curajul să ți-o cer… Nu-i prea plăcut să mărturisești…

— Oh, destul! spuse Tab iritat. Ai tot atâta frică de asasin ca și mine.

— Îi sunt mai accesibil la mine acasă, spuse detectivul; și asta părea destul de verosimil. Dac-aș locui la hotel, aș fi încă și mai expus; am să mă folosesc deci de d-ta, Tab. Ce părere ai?

— Poți să-ți aduci bagajele și să rămâi aici până la soluționarea acestei afaceri, spuse Tab. Nu cred ca fostul pat a lui Rex să fie pregătit.

— Eu prefer canapeaua… Luxul slăbește pe om și-l face vicios, așa cum slăbește și face vicioasă o nație…

— Dacă vrei să începi cu filozofia, mă culc, spuse Tab.

Se duse în camera sa, luă o cuvertură și o saltea și le aruncă pe un divan.

— Aș vrea să-ți spun, urmă Carver în timp ce Tab îl lăsă singur pentru ultima oară, cât de uimitor de frumos ești în haine de seară. Greutatea pentru un reporter, de a se asemăna unui gentleman, trebuie să fie aproape cu neputință de învins; dar ai reușit s-o învingi peste speranțele mele.

Tab se prăpădi de râs.

— Astă-seară ești spiritual, spuse el.

Nu se culcase de cinci minute, când se stinse lumina în salon. Carver se pregătea, în aparență, să doarmă.

Visurile lui Tab fură fericite, dar ciudat de încurcate. Cinci minute după ce capul său atinsese așternutul, se văzu pregătit s-o ducă pe Ursula printr-o grădină mirositoare; și inima tânărului era plină de recunoștință față de Providența ce-i dăruia acest prilej minunat. Începu apoi să se simtă prost. Privind peste umăr, el văzu silueta sinistră a lui Yeh Ling care-l supraveghea; nu mai era în grădină, ci pe vârful unei coline flancată de cei doi stâlpi imenși; Yeh Ling stătea la intrarea ciudatei locuințe, îmbrăcat în mătase garnisită cu aur.

Poc!… Poc!
Două focuri răsunară unul după altul.

XXIX

Tab se trezi brusc. Se auzi un zgomot de mers grăbit în salon, apoi… o scârțâitură. Tânărul sări într-o clipă jos din pat și alergă într-acolo. Carver nu se afla nicăieri și Tab simți, după curentul de aer, că ușa care da în coridor era larg deschisă. Duse mâna la comutator, dar o voce îi șopti din întuneric:

— Nu te atinge de buton!

Vocea venea din spatele ușii; Carver era cel care vorbea.

De jos le parveni zgomotul ușii de la intrare care se închidea.

Carver intră repede în cameră, alergă la fereastră și privi în afară.

— Acum poți să aprinzi, spuse el.

O zgârietură roșie îi brăzda fața; sângera ușor. Atinse rana și-și privi mâna.

— Am scăpat, spuse el. Da, a plecat. Aș fi putut risca să alerg jos după ce-a închis ușa; dar se putea foarte bine să fie un truc pentru a mă atrage în cursă.

Toată casa se trezise. Tab auzi zgomotul ușilor ce se deschideau și voci vorbind la toate etajele.

— Țigareta m-a trădat, spuse Carver, furios. Am făcut prostia să fumez. Trebuie să fi văzut luminița asta în întuneric, așa încât a putut trage foarte bine.

O gravură mică, veche, era atârnată lângă fereastră. Geamul care o acoperea se spărsese. Glonțul perforase umărul rotund al Beatricei de Esta.

Carver pipăi acea gaură cu un aer gânditor.

— Îmi face impresia că a fost un revolver automat, spuse el. Se modernizează cu totul; ultima dată când a ucis, întrebuințase un revolver de genul celor distribuite acum vreo cincisprezece ani de guvernul chinez ofițerilor săi. Asta se poate recunoaște după forma glontelui, continuă el cu o voce indiferentă. Vezi că e cineva la ușă, Tab. Ar fi bine să te duci să explici că am suferit un nou atac al spărgătorilor.

Tab absentă vreo zece minute, căutând să-i liniștească pe chiriașii diferitelor etaje. Revenind, îl găsi pe Carver examinând urma celui de al doilea glonte, care lovise partea inferioară a cadrului ferestrei.

— Glontele a lovit cu siguranță zidul opus, spuse Carver privind prin gaură.

— Iată uite ce-a găsit chiriașul de la etajul de jos, pe scară, spuse Tab.

Era un mic pumnal cu mânerul verde, vârât într-o teacă lăcuită.

— Lucru pseudo-chinezesc, spuse Carver. Ba, ar putea fi chiar veritabil. Scoase cuțitul și-i încercă lama ascuțită. E tăios, adăugă el. Mă gândeam chiar, că intenția lui n-o fi fost să se folosească de revolver.

— Și acum, spuse Tab privind pe detectiv în față, o să părăsim aceste ironii și să trecem la fapte. Tu te așteptai la atacul acesta, cu certitudine. Ăsta-i motivul pentru care mi-ai venit în seara asta cu povestea ceea de nepot amator de ziaristică.

— Mă așteptam, deși nu tocmai, răspunse Carver cu sinceritate. Când ți-am spus c-o să fiu atacat, o credeam pe jumătate; dar cum nu puteam găsi un motiv pentru a te hotărî să vii cu mine, și cum, pe de altă parte, n-am nimic din ceea ce trebuie unei persoane obișnuite cu luxul, am hotărât, la urma urmei, să risc primirea atacului aici… Se uită la ceas. Ora două, spuse el. Trebuie să fi venit cam de vreun sfert de oră și-ți mărturisesc că nu l-am auzit deschizând ușa. Din fericire, înapoia ușii d-tale este un cuier și ai atârnat de el o pălărie. Când am auzit această pălărie căzând, am înțeles că trebuie să fi fost surd sau că vizitatorul meu o fi având un mers cu desăvârșire tăcut. Probabil că mi-a văzut mai întâi țigara, apoi silueta, în clipa când m-am ridicat… Idiot ce-am fost! cum de n-am împins divanul la o parte din fața ferestrei! Într-o clipa s-a întors spre ușă, apoi, înainte să-mi pot da seama de ceea ce s-a petrecut, a tras de două ori, a trântit ușa și a plecat. Se afla încă pe coridor atunci când am ieșit; dar era așa de întuneric, încât nu l-am putut vedea.

— Mi se părea că am auzit mai întâi ușa, spuse Tab.

— Pentru că dormeai, – zâmbi detectivul, – și ultimul sunet l-ai auzit la început. Îți pot garanta că a tras mai întâi asupra mea și apoi a închis ușa… Încruntă sprâncenele: Mă întreb… șopti el.

— Ce?

— Mă întreb dacă prietenul d-tale o fi suferit și el un asemenea atac? Unde locuiește?

— Cred că am face bine să-l avertizăm, spuse Tab. Vizitatorul nostru a venit prima dată pentru a fura valiza

lui Rex și nu știe, probabil, că el nu mai locuiește aici. Stă la Hotel Pitts.

Carver luă cartea de telefon și găsi numărul dorit. Trecu câtva timp până să obțină un răspuns, deoarece personalul de la Hotel Pitts nu era, desigur, obișnuit să fie deranjat la asemenea oră din noapte.

— Nu știu dacă stă la noi, dar am să verific, spuse un funcționar.

Trecură zece minute.

— Da, la numărul 180. Să vă dau camera lui?

— Dacă ești bun! îl rugă Carver. Auzi declicul punerii în legătură și, după un răstimp, vocea adormită a lui Rex îi răspunse.

— Alo! Cine e? Ce dracu' vrei cu mine?

— Lasă-mă să-i vorbesc eu, murmură Tab, luând receptorul din mâna detectivului.

— Tu ești, Rex?

— Alo! cine e… Tab? Dar ce glumă mai e și asta?

— Am primit o vizită, spuse Tab. Îți amintești, ți-am vorbit de un spărgător… Ei bine, a revenit în noaptea asta.

— Ce tot vorbești?

— Da, mi s-a transformat apartamentul într-un fel de sală de tragere, spuse Tab; și Carver se întrebă dacă n-ai trecut și tu, printr-o experiență asemănătoare.

— Nu! fu răspunsul. Mai bine moarte de om decât să fiu sculat din somn atunci când dorm.

Tab râse.

— Ar trebui să-ți încui camera!

— Și să scot receptorul, răspunse celălalt. Dacă o fi să mi se întâmple ceva, am să te înștiințez. E și Carver acolo?

Carver luă receptorul.

— Regret că v-am deranjat, domnule Lander, spuse el; dar voiam să vă previn oficial că s-a făcut o încercare de a se pătrunde în acest apartament la… sunt cam vreo zece minute de atunci. Ce oră putea fi?

— Trebuia să fi fost două fără un sfert, răspunse Rex. Vă mulțumesc, domnule inspector, dar nu sunt deloc înspăimântat.

Carver agăță receptorul și-și frecă mâinile.

— Crezi c-or să pătrundă și la el? Dar ce te amuză așa? întrebă Tab, iritat.

— Mărturisesc, spuse Carver, că sunt amuzat de ciudata eroare, în același timp simplă și tragică, pe care a făcut-o asasinul.

Dimineața, Carver se prezentă la Hotel Pitts și vorbi personal cu Rex care, somnoros încă și îmbrăcat cu o pijama cu vărgi țipătoare, se așezase în pat și începuse să blesteme pe acei care-i întrerupseseră somnul în mijlocul nopții.

— Eu sunt dintre aceia, spuse el sever, care au nevoie de cel puțin douăsprezece ore de somn pe noapte. Cerul m-a gratificat cu mijloace care nu permit să-mi satisfac această nevoie și consider ca un ultragiu faptul că mi se telefonează pentru a mi se spune că apartamentul prietenului meu a suferit din nou o spargere.

Povestind lui Tab întrevederea sa, Carver făcu vreo câteva observații asupra varietății modei masculine, în materie de pijamale mai ales, și reveni prin tangentă asupra evenimentelor serioase din ultimele douăsprezece ore.

— Cred că la noapte n-o să ți se întâmple nimic, spuse el. Orice-ar fi, te las propriei tale sorți. Zăvorăște-ți ușa și înnoadă o sârmă de fier între scaune.

— Ce idee! spuse Tab. Nu revine el și la noapte.

Carver se scărpină la bărbie.

— În ce zi suntem azi?

— Sâmbătă.

— Ziua fatală, nu? spuse el. Ai dreptate, poate că nu! Ce faci azi?

— Conduc o prietenă la țară… sau mai bine zis, mă conduce ea pe mine, răspunse Tab. Azi sunt în concediu, dar mă întorc diseară.

Carver înclină capul.

— Dă-mi un telefon de îndată ce sosești. Îmi promiți?

Tab râse.

— Desigur, dacă asta îți poate face plăcere.

— Dacă nu-mi telefonezi, am să-ți telefonez eu la diferite intervale, toată noaptea, îl amenință Carver. L-am avertizat de-acum pe dl Lander. Cu nici un preț nu trebuie să doarmă la d-ta dl Lander.

— Nu crezi oare că la ora asta ei trebuie să fi descoperit deja că Rex nu mai locuiește la mine?

— Poate, fu răspunsul. Și apoi… el șovăi; cred că în locul d-tale n-aș spune nimic domnișoarei Ardfern. Îți cer

chiar insistent să n-o faci.

Tab n-avea deloc intenția s-o sperie pe Ursula, așa încât putu promite acest lucru fără nici o rezervă.

XXX

Ursula veni să-l ia pe Tab din Doughty Street și sosiră la Stone Cottage la vremea dejunului. Timpul era încă nesigur, dar Tab trecuse de epoca în care variațiile timpului au vreo importanță.

Cu toate că nu vorbi Ursulei despre experiența-i senzațională, el îi povesti visul.

— Ursula, îi spuse el, ții la Yeh Ling, nu-i așa? Și eu, de altfel; dar… ai încredere absolută în el?

Ea stătu pe gânduri înainte de a răspunde.

— Da, cred. A fost pentru mine un prieten devotat. Gândește-te, Tab, că, fără să știu, el a vegheat asupra mea toți anii aceștia. Aș fi foarte ingrată dacă nu m-ar mișca această credință.

Tab își spuse că devotamentul lui Yeh Ling ar fi putut să aibă o altă explicație; dar nu-i pomeni nimic.

— Știi că plătește pe cineva pentru a veghea asupra casei mele, și ziua și noaptea? spuse ea. Nu l-am descoperit decât din întâmplare în timp ce făceam exerciții de tragere. Yeh Ling ți-a spus poate că eram cât pe-aici să ucid una din santinelele lui.

— E un om ciudat, admise Tab; dar visul m-a impresionat…

— Dar, prima parte a visului d-tale nu s-a realizat încă, șopti ea cu timiditate; el o luă atunci în brațe.

Din fericire, dl Turner era ocupat în altă parte.

Inima lui Tab era plină de dragoste și de recunoștință, când plecă de la Ursula, în crepusculul parfumat, pentru a se urca pe bicicleta ce o adusese în mașină și o porni înapoi spre oraș.

La jumătatea drumului plesni un cauciuc, ceea ce-l sili să se oprească; și era aproape ora zece când ajunse acasă.

Ultima etapă a călătoriei o făcuse sub o ploaie puternică și era ud leoarcă atunci când sosi în Doughty Street.

O baie caldă și haine uscate îi readuseră buna dispoziție și era tocmai pe cale să-și umple tabachera cu țigări înainte de a pleca să mănânce, când fu chemat la telefon. Se aștepta să fie salutat de vocea lui Carver; dar era Rex, care-i vorbea cu o voce îngrozită.

— Tu ești, Tab? Iubitule, am făcut cea mai ciudată descoperire din lume!

— Ce? întrebă Tab mirat.

— Nu trebuie să-i spui nimic lui Carver; mă înțelegi, Tab? E cea mai ciudată descoperire! (Vocea-i tremură). Am descoperit cum s-a comis asasinatul!

— Asasinatul lui Trasmere?

— Da! fu răspunsul. Știu cum a intrat individul în pivniță și cum a ieșit. Am fost în după-amiaza asta la Mayfield pentru a supraveghea lucrările și am aflat acest lucru din întâmplare. E așa de simplu, Tab, modul cum s-a găsit cheia pe masă și… totul. Poți veni la Mayfield?

— La Mayfield?

— Te aștept în fața intrării. Nu vreau să te vadă vreunul din oamenii lui Carver.

— De ce? întrebă Tab.

— Pentru că, spuse Rex hotărât, Carver e amestecat până-n gât în asasinatul acesta.

Tab era cât pe aici să scape receptorul din mână.

— Ești nebun! spuse el.

— Crezi? Ai să judeci tu singur. Și Yeh Ling la fel… grăbește-te!

Tab alergă la bufet, își umplu buzunarele cu pesmeți, își puse pardesiul și ieși în noapte, cu mintea zbuciumată.

Carver!

Și Yeh Ling!

Vântul se pornise și un uragan trecu peste Peak Avenue, în timp ce el se grăbea spre casa misterului. Nu-l văzu pe Rex decât când trecuse de poartă. În curtea pavată, zări o mașină.

— O să găsim drumul și prin întuneric. Dacă e nevoie, am o lampă de buzunar, șopti Rex; și Tab intră în holul întunecos și pustiu, plin de miros de mucegai.

Vocea lui Rex tremura de enervare.

— Vom putea aprinde lămpile când vom intra în coridorul dinspre pivniță, spuse el.

Luă drumul prin salon, deschise ușa și pătrunse primul în acel coridor.

— Închide ușa, Tab, șopti el: și când Tab o închise, el întoarse comutatorul.

La extremitatea coridorului, Tab zări o grămadă de cărămizi și o scândură plină cu ciment; se începuse zidirea pivniței și primul rând de cărămizi era așezat la ușa larg deschisă.

Rex trecu pe deasupra cărămizilor și lumină pivnița goală.

— Uite, spuse el triumfător, arătând spre masă.

— Ce? întrebă Tab, uimit.

— Apucă de cele două margini ale mesei și trage.

— Dar e fixată de pământ; am constatat-o de mult, spuse Tab.

— Fă așa cum îți spun; îi vorbi Rex, enervat.

Tab se aplecă peste masă și, apucând cele două margini, trase tare…

XXXI

Când își reveni în fire, avu o senzație de durere la ceafă și se simțea rău. Sta așezat cu spatele la perete și, când încercă să-și ridice brațul pentru a se freca la ceafă, nu putu să se miște. Deschise ochii și privi în jur; primul lucru pe care-l constată, fu că picioarele îi erau legate. Privi legăturile fără să înțeleagă și încercă să-și miște mâinile… dar avea brațele într-o poziție ciudată… Mâinile îi erau și ele legate, la spate. O frânghie reunea legăturile de la mâini cu cele de la picioare.

— Ce oare… începu el; și auzi un hohot de râs.

Ridicând privirea, îl văzu pe Rex. Tânărul era așezat pe marginea mesei, având o țigară în gură.

— Te simți mai bine? întrebă el politicos.

— Ce înseamnă asta, Rex?

— Asta înseamnă că, așa cum ți-am promis, l-ai găsit pe asasinul scumpului meu unchi Jesse, vorbi Rex, în timp ce ochii săi albaștri de copil străluceau. Eu l-am ucis pe Jesse Trasmere. L-am ucis de asemenea și pe bruta aceea de Brown. Pe acesta n-aveam intenția să-l omor, continuă el gânditor. Din nenorocire, nu mi-a lăsat altă alternativă. M-a recunoscut în parc, în clipa când toți mă știau la Neapole.

— N-ai fost în străinătate? întrebă Tab.

Rex clătină din cap.

— N-am plecat mai departe de gura Tamisei, spuse el. M-am întors cu pilotul. Telegramele prin cablu și prin T.F.F., pe care ți le-am trimis, erau expediate printr-un chelner al vaporului, pe care l-am plătit bine. N-am plecat deloc din oraș.

Tab nu putea să spună nimic.

— Dac-ai fi făcut ce voiam eu, urmă Rex cu o nuanță neașteptată de impuritate în glas, aș fi făcut din tine un om bogat; dar, animal ipocrit ce ești, tu mi-ai furat femeia ce mi-era mie destinată! Buzele tale blestemate le-au atins pe ale ei, buzele zeiței mele!… Vocea-i tremură.

Tab, privindu-l, înțelese că se găsea în fața unui nebun.

— Mă crezi nebun! spuse Rex, ca și cum ar fi ghicit gândurile celuilalt. Poate că sunt, dar o iubesc. L-am ucis

pe Jesse Trasmere pentru că o voiam pe ea; nu mai puteam aștepta, îmi trebuiau bani pentru a o avea pe ea.

Tab își aminti deodată de cuvintele Ursulei:

— L-am ucis pe Jesse Trasmere. Eu am fost cauza indirectă a morții sale.

Așadar, ea știa! Așa se explica ciudata-i atitudine în clipa când Rex intrase în sala restaurantului.

Și Yeh Ling știa; venise cu mersul său tăcut până la ușa camerei separate, gata să sară pe vizitator dacă acesta ar fi manifestat cea mai mică ostilitate. Yeh Ling, cu mersul tăcut, care veghease fără odihnă… Din toată inima, Tab mulțumea lui Dumnezeu pentru Yeh Ling.

Rex ieși din pivniță și lipsi timp de cinci minute; când se înapoie, aduse hârtie de scris și o puse pe masă; luă un scaun și se așeză.

— O să-ți ofer cea mai excitantă distracție, Tab, spuse el. Nu era nici o ironie în vocea lui; vorbea serios și plăcut.

— Am să scriu o mărturisire completă asupra modului cum i-am ucis pe toți trei.

Tab nu spuse nimic. Capriciul acesta al lui Rex se încadra bine în nebunia lui. Timp de o jumătate de oră Tab ascultă scârțâitul peniței pe hârtie, în timp ce paginile se umpleau una câte una și, uscate cu grijă, erau puse deoparte. Care-i va fi sfârșitul? Rex îl va ucide; nu se îndoia de acest lucru. Omul acesta nu putea fi influențat de nici un argument și era zadarnic să cheme în ajutor. Vocea lui nu putea trece dincolo de zidurile pivniței.

Carver și cu el făcuseră experiențe după moartea lui Trasmere. El rămase în pivniță și trăsese un cartuș orb, în timp ce Carver ieșise afară din casă; dar nu auzise nici un sunet.

Tab privi împrejurul lui, căutând vreo armă: dar dacă Rex o fi adus vreuna cu el, era invizibilă.

— Așa! Am scris totul și am să las asta aici; când ți se vor găsi oasele, se va ști de ce și cum ai murit.

Urmărindu-l din ochi, Tab îl văzu semnând cu o parafă, obișnuita lui parafă care-l amuzase adesea.

— Ce vrei să faci? întrebă el liniștit.

Rex Lander zâmbi.

— N-avea frică, îi spuse el, n-am să desfigurez frumosul tău corp de atlet, nici n-am să uzez de violență contra ta. Ai să rămâi aici și ai să mori.

Tab pironi asupra lui o căutătură fermă.

— N-ai să-ți închipui… începu el; apoi se răzgândi și tăcu.

— Nu-mi închipui că prietenul tău Carver n-o să încerce să pornească în căutarea ta! Asta voiai să-mi spui; dar crede-mă Carver nu te va găsi niciodată. Mai întâi, nu va veni aici; căci nimeni nu știe că tu ești aici. El nici măcar n-a bănuit că eu am fost vizitatorul tău din noaptea trecută.

— Ai vreo pendulă în camera ta? întrebă Tab, în timp ce o lumină îi trecea prin creier.

Celălalt încruntă sprâncenele.

— În camera mea de culcare, la hotel? repetă el mașinal.

— N-ai! spuse Tab triumfător. Bunul Carver! Te-a întrebat ce oră e, când ți-a vorbit la telefon; nu-i așa? Și tu i-ai răspuns. A știut că tu erai acela care ai venit la mine. A știut atunci când ți-a telefonat că tu vei fi complet îmbrăcat și că vei avea ceasul în buzunar!

— Ah! exclamă celălalt, apoi adăugă: a venit să mă vadă azi-dimineață. A făcut asta pentru a vedea dacă am o pendulă în cameră, nu? El rânji, dar nu era nici o ironie în rânjetul său. În orice caz, nu știe că tu ești aici. Adio, Tab. Îți amintești de vremea când ai încercat să faci din mine un reporter, și câte ore am studiat crimele în birourile voastre? Ei bine, am descoperit în extrasele acelea un oarecare truc și am așteptat ani de zile pentru a-l putea pune în practică.

Nu mai spuse nici un cuvânt, dar luă ceva din buzunar; era un mosor de lână groasă. Apoi, din buzunarul vestei scoase un ac de oțel și, cu grijă, legă firul de extremitatea acului. Tab îl urmărea atent cu privirea. În tot acest timp, Rex fredona o melodie, ca și cum ar fi fost cufundat în cea mai nevinovată dintre ocupații. În cele din urmă, înfipse acul în centrul mesei și trase de firul fixat de el.

Era foarte satisfăcut în aparență. Desfășură o lungime destul de mare din lână, scoțând-o afară pe ușă; făcu un ghem la capăt, reintră în pivniță, și trecu ghemul prin orificiul de ventilație de deasupra ușii; părăsi apoi definitiv încăperea, după ce se mai convinse o dată că firul fusese lăsat destul de lung. Lui Tab i se strânse inima de groază când auzi zgomotul cheii în broască. Privi aiurit și-l zări pe Lander, cocoțat la gaura ventilatorului, ținând capătul firului pe care-l trecu prin urechea cheii. În

cele din urmă, aceasta căzu pe pământ; Rex începuse să tragă atent de fir; cheia se ridica încet-încet, alunecând până ce atinse nivelul mesei. Încă o mică opintire și se așeză pe masă, trecând pe ac. Cu o smucitură, acul fu scos din locul în care sta înfipt și, în timp ce era tras afară, Tab urmărea năucit cum ac și lână dispar prin orificiul ventilatorului.

Cunoștea acum secretul acului!…

Ultima dată, probabil că firul o fi ieșit din ac, sau poate se prinsese în lemnul ușii și căzuse acolo unde-l găsise Tab. Nu era exclus ca individul să-l fi lăsat în pivniță în mod intenționat pentru a adăuga o nouă taină misterului morții lui Trasmere.

— Ai văzut? Vocea lui Lander tremura de mândrie. – E simplu, nu? Și repede… nu, Tab?

Tab nu răspunse.

— Se zice că aș fi un arhitect mediocru, nu-i așa, Tab? dar în schimb sunt un bun zidar! M-ai văzut vreodată lucrând la zidărie? Sunt așa meșter bun, încât am dat afară pe cei doi lucrători și le-am spus că voi recurge la altcineva pentru a sfârși acest lucru… Și o să-l sfârșesc chiar eu în persoană…

Tab își încrucișă mâinile și încercă să rupă cătușele, dar nu reuși. Era așa de tare legat, încât abia de putea mișca. Îl durea grozav capul și știa de ce; unul din primele lucruri zărite când își venise în fire, fu săculețul plin cu nisip de care uzase Rex Lander în timp ce el era aplecat peste masă, crezând prostește că o să descopere astfel secretul.

Rex cânta încetișor; vocea-i era însoțită de zgomotul mistriei.

— O să trebuiască, probabil, să lucrez toată noaptea; își întrerupse cântecul, lipindu-și gura de ventilator. Ar fi trebuit să sting lumina, dar acum e prea târziu.

— Bădărane, spuse Tab disprețuitor. Sărmane nebun! Nici nu pot fi măcar supărat pe tine, imbecilule!

Îl auzi pe celălalt cum respiră zgomotos și-și dădu seama că-i atinsese coarda simțitoare.

— Nu înțelegi oare că primul loc unde va veni Carver, va fi această pivniță? Când o va găsi zidită, primul lucru ce-l va face va fi s-o deschidă; și oricât te-ai strădui să-i dai vreo explicație, nu-l vei putea opri de la acest lucru. Și ce va găsi? Mărturia pe care ai lăsat-o,

împins de nebuna-ți vanitate… și va avea, de asemenea, și mărturia mea!

— A ta? tu vei fi mort! urlă Lander și-și reluă lucrul cu frenezie.

XXXII

Mintea lui Tab se lumina încetul cu încetul; examina situația cu sânge rece, Rex Lander era nebun… până la un oarecare punct. Nebun, atât cât putea fi un om cu o vanitate anormală. Vanitatea îi inspirase gestul acela de bravadă, de a lăsa în camera mortuară confesiunea ce o să-l ducă sigur la spânzurătoare, dacă va fi găsit. Vanitatea și amorul propriu rănit îl împinseseră la ultimul său act, tot așa cum gelozia îl împinsese să caute în apartamentul lui Tab scrisori de dragoste pe care Ursula nu le scrisese niciodată și să mutileze fotografiile bărbatului care știuse să câștige dragostea tinerei artiste.

Rex fusese spărgătorul. Cine altul ar fi știut să găsească drumul noaptea, fără să se înșele? Carver ghicise!

Nebunia ducând la crimă, era un subiect care-l fascinase odinioară pe Tab. În prima-i tinerețe, scrisese o monografie asupra acestui subiect și susținuse teorii în sens afirmativ.

Acum se gândea la asta, pe de o parte, în timp ce pe de altă parte era pe cale să evalueze speranța ce-i mai rămânea ca să scape de la moarte. Mâinile-i erau legate la spate; funia ce-i lega picioarele era prea departe ca s-o poată ajunge cu dinții. O frânghie fusese trecută între inelele cătușelor și legătura de la picioare, astfel că acestea se găseau îndoite, fără să poată spera să le ridice… numai dacă nu va izbuti să rupă funia. Dacă izbutea, cheia era aproape. Încercă o sforțare, ridicând picioarele, apoi împingându-le cu violență. Durerea îl făcu aproape să leșine, cu toată enorma-i putere de rezistență. Avea impresia că umerii i se rupeau din loc. Simțea frânghia; era groasă… Poate ar fi putut s-o destrame cu unghiile, fibră cu fibră, sau s-o rupă cu unghia de la degetul cel mare…

Când zidul va fi terminat, nu-i va mai rămâne decât puțin timp de trăit; numai dacă pivnița n-ar mai avea și vreun alt ventilator, pe care nici Carver, nici el nu-l descoperiseră. Și totuși, chiar dac-ar fi rupt frânghia, ar fi trebuit să aștepte ca Rex Lander să-și sfârșească lucrul. Ar fi fost fatal să încerce ceva atât timp cât Rex era acolo, deoarece avea cătușe la mâini. Singura lui șansă de

scăpare era să se poată descotorosi de această funie în timp ce afară se sfârșea lucrul; apoi să ia cheia, să deschidă ușor forțând-o și să-și întrebuințeze toată puterea pentru a dărâma cărămizile puse. Timp, avea el… dar frânghia era imposibil de rupt…

Se lăsă pe o parte și, sprijinindu-și picioarele de masă și capul de zid, reuși să se așeze în genunchi. Legat cum era, ochii îi ajungeau la nivelul mesei. Rafturile… rafturile de oțel… Poate s-ar găsi vreun unghi ascuțit pe undeva… Se târî în genunchi și zări o proeminență.

Se rostogoli pe spate, ridicându-și picioarele, până ce aduse frânghia lângă un raft. În fot timpul acesta, auzea zgomotul mistriei și cântecul fredonat de Rex Lander. Tab înțelese imediat că încercarea îi era fără speranță. Proeminența ascuțită se găsea sub un raft, și el nu putea ajunge decât până la suprafața sa exterioară. Încrucișând picioarele, simți deodată că legăturile alunecau ușor sub el. Trăgând de funie, reuși să o aducă sub genunchi; ar fi voit să strige de bucurie, căci acum frânghia era mai puțin strânsă și putea cel puțin să se ridice în picioare.

Zgomotul făcut de zidarul amator încetă deodată și Rex se apropie de ventilator.

— Îți pierzi timpul în zadar cu toate zvârcolirile tale; spuse el cu o voce sigură. M-am exersat la nodul ăsta o seară întreagă și n-ai să poți să te desfaci. Dac-ai ieși, ai să regreți!

— Pleacă, animalule! mormăi Tab. Du-te la lucrul tău de brută!

Rex rânji.

— Pleacă din ochii mei, continuă Tab, vanitos imbecil! Toți banii pe care i-ai moștenit, nu pot face din tine un gentleman.

Fu întrerupt de accesul de furie al celui de afară.

— Regret că nu te-am ucis! reluă Rex. Dumnezeule, dac-aș putea intra din nou la tine…

— Dar vezi că nu poți, spuse Tab; tocmai asta face situația mea mai puțin îngrozitoare. Carver știe… nu uita. Carver te va duce la spânzurătoare; și-a făgăduit această plăcere, cu toate că nu văd bine cum s-ar putea spânzura un nebun, continuă el. Lander zguduia ușa solidă, plângând de furie.

— Nu sunt nebun, nu sunt nebun! strigă el. Sunt sănătos la minte! Nimeni nu mă va putea prinde… Nu

sunt nebun, Tab, tu știi că nu sunt nebun!

— Ești, cu siguranță, cel mai nebun dintre toți nebunii care au existat vreodată, spuse Tab, inflexibil. Binecuvântez cerul că a scăpat-o pe Ursula… Dar abia-i ieșiseră cuvintele astea din gură, că le și regretă.

Îndreptase mintea omului de la ușă spre calea cea mai puțin dorită.

— Ursula… e a mea! Auzi tu? E a mea de-acum…

Tab făcu sforțarea să se așeze în genunchi, aruncă toată greutatea corpului înapoi și se ridică în picioare. Fusese o sforțare grozavă; dar el se întinse, aplecat într-un chip caraghios, capabil să-și miște picioarele cu câțiva centimetri deodată. Se apropie astfel de masă și, aplecându-se, trase cheia spre el, cu bărbia. O aduse încet spre marginea mesei, apoi o luă cu dinții și se îndreptă spre ușă. Dar broasca era așezată așa de aproape de zid încât nu putea găsi pentru capul lui o poziție care să-i permită să introducă cheia. Încercă de două ori; apoi ireparabilul se întâmplă. Cheia căzu jos, cu zgomot.

Se aplecă tocmai când auzi pe cineva apropiindu-se. Rex deschisese ușa salonului și îi strigă ceva. Tab nu putu înțelege ce, dar auzi un zgomot ca și cum cineva spărgea lemne. Crac, crac, crac! Tab mirosi aerul. Simți un ușor miros de petrol care ardea și înțelese că se întâmpla ceva îngrozitor. Mayfield era în flăcări.

XXXIII

— Nu răspunde! spuse telefonista.

Carver își frecă nasul cu un gest iritat și se uită la ceas. Apoi reluă receptorul.

— Dă-mi Hertford 906, spuse el.

Cinci minute mai târziu i se dădu legătura.

— Domnișoara Ardfern?… Aici Carver. Te rog să mă scuzi… te-am făcut să te dai jos din pat, nu-i așa? Iartă-mă… La ce oră a plecat Tab de la d-ta?… Ora opt și jumătate… nu-i posibil! Oh, da, e bine… s-a dus la ziar… da, se duce câteodată sâmbătă seara. Nu te neliniști… deloc. Îmi făgăduise să-mi telefoneze… nu mai pot avea încredere azi într-un îndrăgostit. Dar… desigur, îți voi telefona dacă e ceva neobișnuit.

Puse receptorul la loc și ridică privirea spre ceas. Apăsă pe sonerie. Sergentul care-i răspunse era îmbrăcat ca și cum ar fi fost gata de plecare.

— Oamenii pregătiți?… Bine. Hotel Pitts; doi oameni la fiecare intrare, unul la etajul superior pentru cazul când ar fugi pe-acolo. Patru băieți solizi pentru camera lui… oameni destoinici, capabili să facă față armelor lui dacă o fi să tragă.

— Cine e individul, domnule inspector?

— Rex Lander. Îl arestez sub inculparea de omor și de fals, de încercare de asasinat și de spargere. Dacă nu e la el, lucrul va fi ușor; îl vom prinde în clipa când se va înapoia la hotel. Unul din portarii de noapte trebuie să fie plătit de el. M-a întârziat ieri seară și i-a dat timp lui Lander să intre în camera lui și să-mi răspundă la telefon. E mai bine deci să fie acolo înainte ca funcționarul de la birou să plece. Și nu uita să spui oamenilor d-tale că Lander va trage! Dacă portarul de noapte a intrat deja în serviciu, îl vom aresta. Nu trebuie ca el să aibă timp să telefoneze… săriți pe el dacă încearcă. Vă ajung în cinci minute.

Făcu o nouă încercare să-l găsească pe Tab la telefon, dar fără succes. Atunci îi veni un gând. Își amintea de numele chiriașului ce ocupa apartamentul de sub cel al lui Tab. Dar Tab îi spusese că dl acela era rareori acasă. Trebuia totuși să încerce.

Așteptă, cu receptorul la ureche.

— D-l Cowling?… sunt tare mâhnit că vă deranjez… Eu sunt inspectorul Carver; un prieten al lui Holland, care locuiește deasupra d-voastră. Nu puteți să-mi spuneți dacă din întâmplare e acasă? Am încercat să-i telefonez… ați auzit telefonul, nu? Da, eu eram.

— Sa întâmplat acum vreo oră, răspunse vocea dlui Cowling, apoi i-a telefonat cineva. Când vorbește la telefon, îl pot auzi bine. Era unul Bex, sau Wex… sau așa ceva.

— Rex? întrebă inspectorul, repede; da, da… spuneți, așadar, că a plecat? Mulțumesc foarte mult.

Rămase locului fixându-și mâna timp de o clipă; apoi se ridică și-și puse impermeabilul.

Oamenii săi erau pe punctul de a se urca în mașină, când ieși și se urcă și el.

Întârziase oare prea mult? se întrebă el. Ordinul de arestare fusese emis în ziua când obținuse mărturia sub jurământ a lui Green, fostul servitor al lui Jesse Trasmere. Carver îl chemase pe acest martor din Australia. Îi telegrafiase prin cablu chiar în ziua când Trasmere fusese găsit asasinat. Răspunsul lui Green îi confirmase bănuielile.

Era prea târziu acum, ca să regrete. Însoțit de sergent, intră în hotel. Biroul era pustiu, cea mai mare parte din lămpi fuseseră stinse și, așa cum prevăzuse, funcționarul de la birou plecase lăsând în locul lui un portar de noapte.

— Întrebați de dl Lander? Nu, nu cred să fie în cameră; mă duc să telefonez.

— Nu te atinge de telefon! sunt inspector de poliție. Condu-mă în camera lui.

Omul șovăi o clipă. Carver îi spuse brusc:

— De vrei să te joci cu mine, am să te bag undeva unde vei regreta. Vino!

Omul se execută în silă.

— N-am făcut nici un rău, domnule, spuse el. Voiam numai…

— Supravegheați-l pe individul acesta, spuse Carver. Și acum, dă-mi cheia de la camera dlui Lander.

Portarul luă o cheie de pe tablou și o aruncă pe masă.

Apartamentul lui Rex Lander era gol, așa cum de altfel prevăzuse Carver.

— Doresc ca aceste camere să fie bine cercetate, spuse el sergentului. Îți voi lăsa un om ca să te ajute. Toate ușile să fie păzite până la noi ordine. Poate să se înapoieze târziu.

Așteptă timp de o jumătate de oră în holul hotelului; dar, cu toate că se perindară o mulțime de mașini încărcate cu persoane ce se întorceau de la spectacole, Rex nu apăru.

Portarul deveni comunicativ.

— Am nevastă și trei copii. Nu-mi place să fiu amestecat în afaceri necurate. De ce-l căutați pe dl Lander?

— N-am să ți-o spun ție, răspunse scurt Carver.

— Dacă e ceva serios, apoi eu habar n-am de nimic; spuse portarul. Dar cred că-i bine să vă spun că aseară i-am făcut un serviciu.

— Ieri seară, nu?

— Da; se găsea în hol când a fost chemat la telefon și m-a rugat să întârzii legătură până s-o urca în camera lui. Mi-a spus că e una din prietenele sale cu care s-a certat. Asta-i tot ce știu. E un om tare drăguț, adăugă el ca pentru a se justifica.

— Un adevărat înger, spuse Carver, mieros. Dar ce s-a întâmplat?

Unul din oamenii însărcinați cu cercetarea camerei venea spre el în grabă. Îl trase pe Carver la o parte și scoase din buzunar un revolver de formă veche, cu țeavă lungă.

— Iată ce-am găsit într-un sertar.

Carver examină arma, plin de curiozitate. Cum o văzu, înainte chiar de a zări literele chinezești gravate pe mâner, știu despre ce era vorba.

— Tocmai ceea ce mi-am închipuit, spuse el. E o armă chinezească de genul acelora ce se distribuiau ofițerilor acum vreo doisprezece ani. Cu siguranță că aparținea lui Trasmere. Deschise revolverul; era complet încărcat; conținea patru cartușe intacte și două cartușe trase.

— Păstrează totul cu grijă. Învelește-l în hârtie și dă-l la fotografiat pentru amprentele digitale, ordonă el. Altceva n-ai mai găsit?

— Am găsit o recipisă de la Casa Burbridge, pentru un inel cu safir, spuse polițistul, și Carver zâmbi ușor.

Cadoul pe care Rex îl cumpărase la „Roma” pentru prietenul său, fusese cumpărat la câțiva metri de Doughty Street și era destinat să confirme călătoria lui Rex în străinătate.

Era aproape miezul nopții când fu chemat la telefon de la cartierul general.

— D-ta ești, Carver? Mayfield arde… au fost chemați pompierii.

Carver lăsă receptorul să cadă, ca și cum ar fi fost fierbinte, și se aruncă spre ușă. Un taxi tocmai adusese niște călători și inspectorul îl luă fără nici o altă formă.

— Peak Avenue, apuse el.

Ce idioție, să nu se gândească la Mayfield mai devreme! Înjură cu ciudă în întunericul taxiului. Și asta, după ce aflase că Rex îi telefonase lui Tab și că Tab plecase! Evident, a fost dus acolo… la Mayfield: Tab s-a dus probabil de bunăvoie, neavând nici o bănuială contra prietenului său și… Carver se cutremură.

Ghicise prea bine semnificația fotografiilor rupte. Omul era nebun de gelozie; nu se va da în lături de la nimic. Cu două asasinate pe conștiință, un al treilea era foarte simplu.

Cu mult înainte de a ajunge în Peak Avenue, Carver văzu cerul luminat în roșu, și gemu. În focul acesta infernal, Rex Lander trebuie să fi distrus nu numai pe rivalul său, ci și jumătate din dovezile crimei.

Taxiul dădu buzna prin lanțul de polițiști și intră în strada principală plină cu oameni pe jumătate dezbrăcați și viu luminată de flăcările ce treceau pe deasupra casei. Acoperișul se prăbuși tocmai în clipa când Carver sărea din taxi și inspectorul nu putu face altceva decât să stea acolo mut, fără cuvinte, îndurerat mai mult decât ar fi putut concepe o minte omenească.

Tocmai atunci îl lovi cineva pe umăr și, întorcându-se, văzu un om îmbrăcat într-un halat ud și rupt. Mai întâi nu-l recunoscu, căci fața acestui om era înnegrită și zgâriată, ochii îi erau umflați și roșii.

— Tatăl meu a fost pompier, spuse dl Stott solemn. Noi, Stott-ii, suntem o rasă de eroi!

Carver îl privi uimit.

D-l Stott era beat!

XXXIV

Elina Simpson, cu obrazul învelit într-o basma, se zvârcolea gemând în pat. Era plicticos pentru toți că odaia Elinei se găsea tocmai deasupra aceleia pe care o ocupau dl John Stott și cu soția lui, cu toate că gemetele Elinei nu produseseră nici un efect asupra stăpânei sale.

D-l Stott ajunsese însă în așa hal, încât aștepta cu groază strigătele de durere; când geamătul nu venea, își pierdea răbdarea, apoi când un strigăt răzbătea în cele din urmă zidurile camerei, dl Stott înnebunea. Elina nu gemea într-un fel regulat.

— Elina o să zboare mâine! urlă el; și chiar dna Stott îl înțelese.

— Și-a scos măseaua, spuse D-na Stott somnoroasă.

— Urcă-te și spune-i fetei să se scoale și să umble… nu, nu, să nu umble, ci să stea liniștită.

— Hm! făcu dna Stott și sforăi mai departe.

D-l Stott o privi furios, când un nou geamăt îi parveni de sus. Sări din pat, își puse halatul… era un kimono… și urcă scara.

— Elina! strigă el înăbușit, dar intens.

— Da, domnule! fu răspunsul ei, patetic.

— Ce dracu'… de ce faci un zgomot așa de drăcesc?

— Vai, măseaua mea!… mă doare, domnule! se plânse ea.

— Nu mai vorbi prostii! spuse dl Stott; cum poate să te doară, dacă ți-ai scos-o? Nu fi copil. Scoală-te și ia ceva… du-te în sufragerie… îmbracă-te decent, adăugă el.

Coborî în sufragerie și scoase dintr-un bufet secret o sticlă cu etichetă pompoasă. Vărsă a mare cantitate într-un pahar.

Elina se dădu jos, îmbrăcată cu un capot de flanelă și cu fustă. Avea fața chinuită.

— Bea asta, ordonă dl Stott.

Ea luă timidă paharul și privi la el.

— N-am să pot bea niciodată asta, spuse ea cu frică.

— Bea! porunci dl Stott, energic; nu-i nimic.

Pentru a dovedi că nu era nimic, își turnă lui o cantitate încă mai impresionantă și o înghiți. Se clătină. Din fericire pentru reputația sa de bun băutor, Elina era

indiferentă la orice, exceptând senzația de sufocare, însoțită de impresia de a fi înghițit plumb topit. Ea nu-l văzu pe dl Stott suflând ca o focă și ținându-se de gât.

— Vai, domnule… ce e asta? abia putu ea să îngâne.

— Whisky, spuse dl Stott cu vocea sugrumată, whisky curat! Nu-i nimic.

Elina, nu băuse niciodată whisky curat. I se părea foarte rău. Îl privi pe stăpânul ei cu și mai mult respect.

— Nu-i nimic! repetă iar dl Stott. Acum, că a trecut, i se părea în orice caz un lucru de nimic.

— Ce se aude cu măseaua d-tale?

— Bine, domnule, spusa Elina recunoscătoare. Simțea o senzație minunată de bucurie, ca și dl Stott.

— Șezi jos, Elina.

El îi arătă cu un gest nobil scaunul.

Fata zâmbi prostește și se așeză.

— Am fost întotdeauna un mare băutor, spuse dl Stott grav. Și tatăl meu la fel. Eu sunt ceea ce se numește „om pentru trei sticle”.

Se mira el însuși auzindu-se vorbind astfel. Tatăl său fusese pastor baptist.

— Dumnezeule! spuse Elina impresionată; și… nu sunt decât două sticle în bufet!

D-l Stott privi:

— Nu e decât una singură, Elina, spuse el cu severitate și se uită încă o dată. – Adică da, poate că ai dreptate! Închise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt.

— Una singură, spuse el.

— Două, murmură Elina, sfidându-l.

— Noi Stott-ii, am fost întotdeauna oameni îndrăzneți; spuse dl Stott supărat. Băutori, oameni cu existența zbuciumată, terminând o aventură pentru a cădea într-alta.

— Sunt trei sticle! spuse Elina, mirată.

— Tatăl meu s-a bătut cu Kid Mc Ginty în douăzeci de ronduri. D-l Stott clătină din cap. – Și l-a făcut… plăcintă. Toți am fost luptători. Dumnezeule, dac-aș fi putut pune mâna pe canalia aia…

Încruntă din sprincene și începu să meargă cu pași mari prin hol. Elina îl urmă. Pașii ei nu erau așa de mari ca ai lui, dar mai mari, în orice caz, decât și-ar fi închipuit că poate face. D-l Stott se opri în prag, cu mâinile în șolduri și cu picioarele crăcănate, privind spre Mayfield cu un aer amenințător.

— Încearcă încă una din figurile tale… și-ai să vezi! amenință el, o să ai de-a face cu dl Stott…

— Ah, domnule… e cineva acolo!

Cu siguranță că era cineva în casă; apăruse o lumină în camera din față… o lumină roșie și tremurătoare. Apoi ușa se închise cu zgomot.

— E cineva acolo…?

D-l Stott coborî treptele furios. Siguranța sa nu se micșoră nici măcar când se împiedică de o treaptă.

— E cineva acolo…?

Își aminti că grădinarul avea obiceiul să-și lase sapa sub tufișurile ce împrejmuiau proprietatea.

— O să răcești, micuțule, gemu imprudent Elina.

Dar dl Stott nu observă nici această chemare neașteptată, nici ploaia ce-l uda, nici vântul care-i ridica halatul. Luă sapa chiar în clipa când o mașină se dezlipea de lângă grilajul de la Mayfield.

— Hei, d-ta, domnule! urlă Stott, curajos; ce dracu' faci acolo?

Se opri în mijlocul drumului, mișcând mereu sapa. Apărătoarea de noroi a mașinii era cât pe ce să-l lovească.

D-l Stott se întoarse și urmări mașina cu ochii.

— Dezgustător… fără lumini! spuse el.

Dar se vedea o lumină la Meyfield; flăcări roșii, albe și galbene, se urcau în trâmbe.

— Foc! spuse dl Stott cu vocea răgușită.

Înaintă clătinându-se până la ușa Mayfield-ului și sparse cu sapa ochiul strâmt de geam. Trecându-și mâna înăuntru, găsi butonul ușii, îl întoarse și căzu în coridor.

— Foc! strigă el.

Simțea că trebuie să facă ceva… că trebuie să salveze pe cineva. Sufrageria ardea la un capăt și, la lumina flăcărilor, dl Stott văzu o ușă deschisă. O movilă de jăratec ardea acolo jos.

— E cineva jos? strigă dl Stott.

Îl trecu un fior, căci o voce depărtată răspunse:

— Aici!

— Foc! strigă dl Stott și coborî scările clătinându-se. O voce venea din spatele unei uși:

— Așteaptă… am să-ți arunc cheia…

Un sunet metalic, apoi ceva atinse cărămizile de la picioarele sale. D-l Stott încruntă din sprâncene. Era o cheie…

— Deschide ușa, îl grăbi vocea.

Un om încovoiat, ca și cum ar fi fost suferind, ieși de acolo.

— Desfă legăturile! ordonă el.

— Arde! spuse dl Stott grav.

— Văd, grăbește-te!

Stott desfăcu nodul și omul se ridică.

— Ia hârtiile de pe masă, spuse el. Eu nu le pot ajunge, căci am mâinile prinse în cătușe.

Salvatorul ascultă.

Trecerea era acum plină de fum, apoi deodată toate luminile se stinseră.

— Și acum fugi, șopti Tab; iar dl Stott, ținând mereu sapa în mână, o luă la goană. Se opri la capătul scării. Căldura era îngrozitoare, flăcările atingeau treptele de sus.

— Lovește pământul, covorul, cu sapa și fugi… nu te ocupa de mine!

D-l Scott se aruncă spre coridor, lovind cu sălbăticie în podea. Fumul îl orbea; simțea arsuri. Cele câteva smocuri de păr, se pârleau de căldură.

Tab Holland îl împinse dindărăt, de umeri, și sări. În mai puțin de o clipă se găsea în coridor… și respira, era viu!

— Afară…!

Tab împinse iar de umăr pe omul orbit și dl Stott ieși în stradă, în ploaie, chiar în clipa când sosea prima mașină a pompierilor.

— Ăsta zic și eu incendiu, spuse dl Stott cu satisfacție. Vino să bei un pahar.

Tab avea nevoie de cu totul altceva decât de un pahar. Văzu un agent de poliție și-l chemă.

— Agent… poți să deschizi cătușele astea? Sunt Holland de la *Megafonul*. Așa, e bine!

O învârtitură de cheie și fu liber.

Își întinse mâinile amorțite.

— Vino să bei un pahar, îi da zor dl Stott; și Tab se gândi că propunerea aceasta nu era lipsită de logică.

Intrară în sufrageria dlui Stott unde Elina cânta cât putea de tare; reușise s-o trezească pe dna Stott care se dăduse jos îmbrăcată sumar și privea uimită pe Elina.

Doamna se clătină la vederea soțului său. Tab i se păru un fenomen mai puțin remarcabil… Până și Elina își pierduse din importanță.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea, cu o voce plângătoare.

— A fost un incendiu, murmură soțul ei.

Stott o privi furios pe Elina și-i arătă ușa.

— Destul, proasto! Du-te de te culcă! Te dau afară!

Zgomotul unei noi mașini de pompieri îi atrase atenția și ieși în stradă.

— Cred că dlui Stott nu-i este așa de bine, spuse dna Stott cu o voce vibrantă. Eu… taci din gură, Elina! Cânți cântece sfinte la ora asta din noapte?

În clipa aceea, dl Stott se înapoia grăbit, urmat de Carver.

— Domnul fie binecuvântat, prietene… Nu mai speram…!

Carver nu mai putea să vorbească.

— Eu l-am salvat, spuse dl Stott.

Fața-i era neagră, zdrențele halatului său, atât cât rămăsese nears, erau ude. Învârtea mereu sapa.

— Eu l-am salvat, repetă el demn. Noi, Stott-ii, ne tragem dintr-o rasă de luptători. Tatăl meu era pompier… el a salvat mii de vieți dintr-un foc infernal.

Aici, se mai apropia de adevăr, căci, precum am pomenit, tatăl lui fusese pastor.

XXXV

— Trebuie s-o prevenim imediat pe domnișoara Ardfern. I-am mai telefonat în seara asta… o întrebasem unde ești; și n-ar fi de mirare s-o fi neliniștit într-atât încât s-o fi împiedicat să doarmă. Deie Domnul să fie trează! Spuse Carver.

Dar dacă fusese ușor să obțină Hertford 906 la începutul nopții, acum era imposibil. Telefonista de Hertford, după o a doua încercare, răspunse că linia e întreruptă.

Carver reveni în sufrageria dlui Stott având o expresie gravă pe față. Acum putea vorbi, căci dna Stott și Elina dispăruseră; iar dl Stott, cu mâinile încrucișate pe pântece, dormea adânc, cu un ușor zâmbet pe buze… Visa probabil la vitejii săi strămoși.

— Tab, spuse Carver, cunoști bine Stone Cottage? Îți amintești unde e instalat telefonul? Are legătură subterană, sau la un stâlp de pe drum?

— Cred că pe drum, răspunse Tab. Firul străbate grădina… Îmi amintesc; Ursula mi-a arătat ce urât era.

Carver înclină capul.

— În cazul acesta, individul e acolo, spuse el, și firul a fost tăiat. Am să telefonez la postul de poliție cel mai apropiat spre a vedea ce e de făcut. Între timp, o să căutăm o mașină; informează-te repede, Tab.

Cercetările lui Tab fură foarte fructuoase. În casa vecină locuia un tânăr care era însuflețit de cea mai mare bucurie când depășea toate limitele vitezei pe mașina lui de curse. El primi cu entuziasm cursa ce-i permitea să calce toate regulamentele cu aprobarea poliției.

Când Tab reveni, inspectorul aștepta la poartă.

— Asta-i mașina noastră? spuse el. Și prietenul nostru cunoaște drumul?

— L-aș putea găsi chiar cu ochii închiși, spuse șoferul benevol.

Fu o cursă nebună. Însuși Tab, care obișnuia să disprețuiască toate regulamentele vitezei, admise că șoferul întrecea orice măsură.

Goniră pe o ploaie grozavă ce-i pătrundea până la piele; o ploaie atât de deasă încât cele două felinare ale mașinii creau lumini fantastice în noapte. Luau curbe

vertiginoase, treceau ca fulgerul prin drumuri înguste… Tab ar fi putut jura că văzuse o mașină neagră ascunsă sub un boschet de arbori, dar trecuseră așa de repede încât nu era sigur.

Poarta grădinii era deschisă când Tab sări jos din mașină. În timp ce străbăteau grădina, un fir de fier îl lovi în față.

Nu era nevoie să caute dovada existenței unui vizitator… ușa era larg deschisă.

Inima tânărului bătea cu furie, în timp ce se opri în vestibulul tăcut; singurul zgomot ce-i parveni era tic-tacul pendulei. Frecă un chibrit și aprinse una din lumânările pe care Ursula le lăsa întotdeauna acolo pe o măsuță. La lumina slabă, văzu că un scaun fusese răsturnat și aruncat pe covorul mototolit, ceea ce trăda o luptă. Tab se sprijini pentru o clipă de zid.

— Am să intru singur, șopti el cu vocea sugrumată și urcă încet scara. Fiecare din mișcările sale îi cerea o sforțare mare.

O lampă ardea pe palierul larg și acoperit cu un covor albastru, de la primul etaj. Se găseau acolo două șezlonguri și o măsuță. Ursula îi spusese că sta câteodată acolo să citească, căci tavanul era de sticlă și putea fi deschis când era cald. Covorul era în neorânduială și pe șezlongul albastru…

Tab își mușcă buzele pentru a opri țipătul care era cât pe-aci să-i țâșnească din gâtlej.

— Sânge! O pată mare la un capăt. O pipăi cu spaimă și-și privi vârful degetelor. Era sânge!

Genunchii începură să-i tremure și se așeză pentru o clipă; apoi, cu un mare efort, se ridică, se duse spre ușa camerei Ursulei și apăsă pe clanță.

Ferind lumânarea cu mâna, pătrunse înăuntru. O siluetă era lungită pe pat; părul castaniu se revărsa pe pernă, fața-i era ascunsă, apoi… Inima lui Tab se opri.

— Cine-i acolo? întrebă o voce somnoroasă.

Ursula se întoarse, ferindu-și ochii.

— Ursula! murmură el.

— Tab! Tu ești!?

El zări o strălucire de metal, în timp ce ea ascundea sub pernă obiectul pe care-l scosese pe jumătate.

— Tab! Ea se așeză pe pat. Dar, Tab, ce s-a întâmplat?

Lumânarea-i tremură în mână și trebui s-o pună pe masă.

El nu putu răspunde. Căzând în genunchi înaintea patului, își ascunse fața în mâini.

XXXVI

Rex Lander zâmbea, gonind cu mașina sa în ploaie; i se părea că scăpase de o mare grijă. O soluție a tuturor acestor greutăți fusese găsită ca prin farmec; femeia care de patru ani ocupa în întregime spiritul său, ale cărei portrete fuseseră în secret strânse cu sutele, femeia a cărei față o contemplase, a cărei voce o ascultase seară după seară, până ce devenise o obsesie care excludea pentru el orice alte gânduri, femeia aceasta era a lui!

L-a urât pe prietenul său din ziua în care acesta îi ironizase iubirea. Îl urâse atunci când nu mai avea vreo îndoială că Tab îi furase inima tinerei artiste.

Nu se îndoise niciodată că prin marea sa avere o va avea pe Ursula Ardfern ca nevastă oricând va voi. Își organizase toată existența în baza acestei certitudini. Bogăția! Posesiunea acestei mari puteri, posibilitatea de a da obiectului alegerii sale tot ceea ce vanitatea sau slăbiciunea omenească ar putea dori…

Tab e de-acum mort, își spuse el satisfăcut, și confesiunea mea s-a prefăcut în cenușă. Regreta impulsiunea ce-l făcuse s-o scrie. Nu avusese intenția asta când îl adusese pe Tab la Mayfield; propria lui stupiditate îl irita. Fusese nebun să facă așa ceva. Nebun? Își încruntă sprâncenele. Nu, nu era nebun. Era cel mai normal lucru să dorească o femeie așa de frumoasă și atât de grațioasă ca Ursula Ardfern. Nu era nebunie să dorească averea și să meargă până la capăt pentru a obține ceea ce dorea. De-a lungul timpurilor, oamenii i-au ucis întotdeauna pe semenii lor pentru a-și îmbunătăți situația. Și n-au fost nebuni. El, nu era nebun. Avea un plan înjghebat; nebunii n-au planuri înjghebate.

În noaptea aceea, Ursula va consimți să-l ia în căsătorie; și dacă va refuza, va fi apoi fericită să revină asupra refuzului ei. Va deveni amantul ei înainte de a părăsi casa; și gândul acesta îi oprea respirația.

— Sunt nebun? se întrebă el cu voce tare, oprindu-și mașina la colțul în care Carver era cât pe-aci s-o descopere.

Un nebun nu ia astfel de precauții. Un nebun nu s-ar fi gândit că servitorul ar putea să telefoneze poliției, n-ar fi adus o frânghie cu o greutate pentru a o arunca asupra

firului telefonic ca să-l rupă. Un nebun n-ar fi cumpărat o frânghie de atâția și atâția metri lungime… atât pentru a-l lega pe Tab Holland cât și pentru a rupe firul de fier… o lungime suficientă pentru toate treburile…

— Nu sunt nebun, își spuse Rex Lander pătrunzând în grădină.

Casa era cufundată în întuneric. Nici o lumină nu se vedea la ferestrele etajului superior, unde dormea Ursula.

Făcuse o recunoaștere atentă a casei și-i cunoștea punctele slabe. Deschise fereastra de la salon și intră încet înăuntru.

Se găsea la ea! În salonul ei! Camera asta era plină de farmecul ei; și ar fi voit să rămână acolo, să respire atmosfera ce cuprindea tot ceea ce atinsese ea, să viseze cum a visat nopți nesfârșite la Doughty Street, ore întregi petrecute în biroul său unde ar fi trebuit să lucreze, sau în timpul plimbărilor sale singuratice la întoarcerea de la teatru, după ce ascultase cu încântare vocea minunată a tinerei artiste.

Scoase din buzunar o lampă mare și o plimbă în jurul lui. Un buchet de trandafiri era așezat pe pian; luă unul cu sfială, îl curăță de țepi și-l puse cu duioșie la butonieră. Mâna Ursulei așezase acolo trandafirul acela. Ea îl culesese din grădină, îl sărutase poate… el înclină capul și buzele sale atinseră petalele catifelate.

Ușa nu era închisă cu cheia. Rex se găsi într-un vestibul larg. Într-un colț, o pendulă veche gonea vremea cu tic-tacul ei regulat.

Camera Ursulei se găsea la față; știa unde se afla ea și se opri pe palier într-un extaz anticipat. Așeză lampa pe șezlong și-și aranjă mașinal părul. Apoi înaintă în vârful picioarelor. Mâna-i era de-acum pe mânerul ușii când un braț îi înconjură corpul, un braț neted și sinuos care înăbuși strigătul ce era pe punctul să-l scoată.

Forța lui Rex era așa de mare, încât el îl ridică în brațe pe cel care-l atacase și, întorcându-se, l-ar fi aruncat pe deasupra balustradei; dar piciorul lui Yeh Ling se agăță de al său. Rex își eliberă mâinile și le băgă în buzunare. Yeh Ling văzu strălucirea unui revolver.

— Scuzați, vă rog, șopti el.

Rex crezu că simte un spasm în partea stângă a pieptului.

— Tu…! mormăi el. Tuși tare și Yeh Ling îl lăsă să alunece încet pe șezlong.

Chinezul se opri, cu capul plecat, ascultând. Nici un alt sunet nu ajungea până la el, afară de tic-tacul pendulei. Omul murise.

Yeh Ling scoase din mânecă o batistă de mătase albastră, își șterse fața și ochii, apoi puse cu grijă batista la loc. Înclinându-se apoi, își trecu brațul moale al lui Lander în jurul gâtului său și, cu o sforțare, îl luă în spinare. Încet, penibil, coborî treptele, ducând povara cu sine. La capătul scării, fu obligat să lase jos mortul. Căută un scaun, dar fără succes. Așezându-se pe pământ alături de victima sa, Yeh Ling răsuflă mai liniștit și, ridicându-se fără zgomot, deschise larg ușa.

Oricât de întunecoasă era noaptea, era destulă lumină pentru a putea distinge vag obiectele. Nu putu să-l ia în cârcă pe individ; nu putea face altceva decât să-l târască prin vestibul. Răsturnă un scaun. Ieși în grădină, târî corpul de-a lungul aleii pietruite, afară, pe drum…

Răsuflarea lui Yeh Ling era ca un fluierat ascuțit. Trebui să se oprească din nou pentru a prinde puteri. Făcu încă o sforțare pentru a ridica corpul și reuși. Înaintă pe drum clătinându-se, cu genunchii îndoiți de povară; dar voința lui era mai tare. Și când ajunse la un loc suficient de depărtat de casă, își lăsă jos sarcina și se duse să aducă mașina lui Lander.

O găsi cu ușurință, căci îl văzuse pe individ sosind. Puse motorul în mișcare și aduse mașina la drumul unde era corpul. Coborî și-l urcă pe scaunul din spate; aprinse o țigară, aprinse luminile și o porni încet pe drum, în direcția Storford.

La o jumătate de milă, de noua-i casă, stinse luminile mașinii și continuă drumul în întuneric. Aducând mașina aproape de poartă, ridică corpul moale pe umeri și străbătu drumul noroios până la locul unde se găsea hârdăul de ciment. Un fulger brăzdă cerul. Yeh Ling putu vedea la lumina lui că nici un progres nu fusese făcut la construcția stâlpului „Inimilor recunoscătoare”; formele tubulare erau la locul lor și sâmburele de oțel, asemănător unui trunchi de arbore, se înclina și se legăna în bătaia vântului.

După lungi cercetări, chinezul găsi un capăt de funie fixată de o bârnă a platformei; o legă de talia mortului și se apropie de schelă. Se auzeau tunete; urmă o zguduire mai prelungită, un fulger luminos albastru. Ridicând

privirea, Yeh Ling contemplă pachetul suspendat în aer și dădu încă o învârtitură de manivelă scripetului.

Vântul sufla sălbatic, împingând încoace și încolo povara de la capătul funiei; și Yeh Ling fixa privirea în sus, sforțându-se să urmărească fiecare mișcare a corpului. Un nou fulger, apoi un altul, se succedară. Corpul atinsese marginea formei. Yeh Ling slăbi frâna primitivă și corpul căzu în interior. Din buzunar, chinezul luă lampa ce o găsise pe șezlong și lumină forma de lemn. Da, corpul dispăruse.

O scară era sprijinită de schele. Yeh Ling se urcă până în vârf, găsi o altă scară în interior și coborî vreo doi metri și jumătate care separau vârful formei de nivelul cimentului care se întărea. Fără să lase funia, trase corpul și-l așeză în picioare; cu mâinile sale puternice, el îl legă de suportul metalic, înfășurând frânghia jur-împrejur. În fine, tăie funia și se urcă înapoi pe schelă. Fulgerele se succedau acum fără întrerupere. Yeh Ling privi în jos și fu satisfăcut. Trăgând după el scara interioară, o lăsă să cadă pe pământ și, câteva minute mai târziu, coborî și el jos.

Apoi începu să caute. Trebuia să găsească frânghia care manevra coborârea; și la urmă o găsi. Trăgând cu precauție, auzi zgomotul cimentului lichid ce curgea de-a lungul stâlpului și cădea în formă. Deschise și mai mult stavila treceri și auzi sfârșitul curgerii care-și mărea volumul. După câteva minute, lăsă frânghia, găsi o lopată și se urcă din nou la vârful formei. Cimentul atinsese vârful acesteia. Nu mai era nici urmă de Rex Lander. Ridicând lopata, Yeh Ling netezi suprafața cimentului și coborî pentru ultima oară.

Furtuna fusese locală și trecătoare; dar chiar dac-ar fi fost cel mai teribil cataclism, Yeh Ling tot n-ar fi băgat de seamă. Sta pe scara mașinii lui Lander, ud până la piele, cu mâinile zgâriate și pline de sânge; toți mușchii îl dureau; fuma o țigară și se gândea. Gândindu-se astfel, auzi zgomotul unei mașini ce se apropia și se ascunse sub tufișuri. Mașina trecu ca un fulger.

— Nu pot să aștept, își spuse Yeh Ling.

Se urcă în mașină și se depărtă, evitând satul Storford și luând un drum ce trecea de-a lungul apei. Se opri și coborî fără a opri motorul. Eliberă frâna și mașina coborî malul, căzând în apa neagră. Yeh Ling reveni apoi la mașina lui.

În zorii zilei, chinezul sta întins într-o baie caldă și parfumată, în apartamentul său care dădea în Reed Street. Mâinile-i ridicate deasupra apei țineau un volum subțire cu poemele lui Brown; era pe cale să citească: „Pippa Trece”.

XXXVII

— Sunt pete de sânge pe treptele scării, spuse Carver; tot așa și pe pământul din grădină. Se văd, de asemenea, și urme de roți; mașina a fost dată înapoi din locul în care Lander o lasă de obicei; dar după asta, urmele se pierd.

Privi la Tab și Tab se uită la el.

— Ce părere ai? îl întrebă Tab.

— Nu-mi dau părerea, spuse inspectorul; îți mărturisesc cinstit, Tab, prefer să am mărturia scrisă de Lander, oricât de vagă ar fi ea… decât să-l am pe el în persoană.

Ziua mijea și Ursula coborî să prepare cafeaua; era tăcută, absorbită de gânduri.

— E absolut sigur că Lander a venit aici, spuse Carver. A tăiat firul telefonic, a intrat prin fereastra salonului și a urcat scara. N-ai auzit nimic, domnișoară Ardfern?

— Nimic, răspunse ea clătinând din cap. Nu dorm de loc ușor, dar sunt sigură că dac-ar fi fost o luptă la ușă, aș fi auzit-o.

— Totul depinde de persoana care a biruit în luptă, spuse Carver pe un ton apăsat. Am convingerea că… în sfârșit, asta n-are nici o legătură cu restul. Cert e că pălăria lui Lander a fost găsită în grădină. Individul a venit aici, urmele mașinii sale sunt categorice; apoi a dispărut. Turner n-a auzit nimic?

— Nimic, spuse ea. Asta nu trebuie să surprindă. Doarme la celălalt capăt al casei, într-o cameră ce dă în bucătărie. Dar ce e cu mărturisirea lui Lander? Dă ceva în vileag?

— O mulțime de lucruri, spuse Carver grav; și cu explicația lui Tab asupra chipului în care cheia a fost așezată pe masă, lucrul devine limpede ca lumina zilei. Se pare că Lander a avut de mulți ani intenția să capete banii unchiului său și planurile lui s-au precipitat când a aflat… din gura bătrânului probabil, atunci când l-a vizitat, că Trasmere intenționa să lase averea lui altuia. Cu siguranță că, în timpul când Rex Lander era în vizită la Mayfield, acesta o fi luat revolverul ce, nu mai încape îndoială,

aparținuse lui Trasmere; și-mi închipui c-a mai luat și altceva.

— Pot să vă spun eu ce anume, zise liniștită Ursula. A luat cu el hârtie cu antetul Mayfield-ului.

Tab o privi cu mirare.

— De ce-ar fi făcut asta, Ursula?

Fata nu-i răspunse imediat, deoarece Carver îi și pusese o altă întrebare:

— De cât timp știai domnișoară Ardfern, că Lander este asasinul lui Jesse Trasmere?

Tab aștepta ca ea să răspundă că nu știa acest lucru și că noutatea asta era pentru ea o surpriză grozavă. O auzi însă răspunzând:

— Am știut că el era asasinul, în ziua când Tab mi-a vorbit despre testamentul lăsat de dl Trasmere.

— Dar, de ce? întrebă Tab.

— Pentru că, spuse Ursula, dl Trasmere nu știa nici să scrie, nici să citească englezește.

Tot sensul acestei afirmații îl șocă pe Carver.

— Înțeleg. Eu știam de la început că testamentul era fals, spuse detectivul, dar credeam că Lander imitase numai scrierea din scrisorile ce le primise de la unchiul său.

— Scrisorile n-au fost niciodată expediate de bătrân. D-l Lander le scria el însuși, spuse Ursula. Cred că le-a scris cu scopul ca mai târziu să se stabilească autenticitatea semnăturii lui Trasmere, când testamentul va fi găsit. Rex Lander cunoștea secretul bătrânului. D-l Trasmere era foarte susceptibil asupra acestui punct. Se plângea mereu că, cu toate că știe să citească și să scrie chinezește fără nici o greutate, – am aflat mai târziu că era chiar un erudit în această materie, – e incapabil să scrie două cuvinte în englezește. Acesta-i motivul pentru care m-a luat ca secretară și care-l silea să aibă pe cineva în care să se poată încrede, dar ca totul să depindă de el.

— Vrei să spui că Rex își trimitea singur aceste scrisori? întrebă Tab neîncrezător.

Ea înclină capul.

— Nu mai poate încăpea nici o îndoială asupra acestui punct, spuse ea. Când mi-a spus că dl Trasmere a lăsat un testament scris de mâna sa, eram cât pe-aci să leșin. Am înțeles numaidecât ce s-a petrecut, cine era ucigașul și de ce a fost ucis dl Trasmere.

Carver își frecă bărbia.

— Aș dori mult să-l găsesc pe Lander, spuse el, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși. De cât timp avea Rex ideea asta?

Tab rupse tăcerea care urmă acestei fraze.

— De ani de zile, de când… el șovăi.

— De când m-a văzut pentru prima oară? întrebă Ursula dezolată.

— Chiar mai înainte. A fost îndrăgostit și de altă femeie, răspunse Carver. După cum v-am spus, Lander a trebuit să grăbească executarea planului său când a descoperit că banii vor fi lăsați altuia. Nu mai aștepta decât o ocazie prielnică. Planul său fusese întocmit până în cele mai mici detalii. Se exersase asiduu la trucul cu cheia și se hotărâse, în cele din urmă, să-și pună planul în aplicare. Știa că unchiul său își petrecea de obicei sâmbăta după-amiază în pivniță, că ușa ce ducea la pivnița aceea va fi așadar deschisă. Prima lui grijă fu să se scape de servitor. Descoperise că Walters era un escroc; cred c-a trebuit să fie o perioadă în care Lander a studiat cu sârguință crimele și cred că am auzit spunându-se că sta ore întregi în biblioteca *Megafonului*, spre marea neplăcere a redacției.

Tab făcu un semn afirmativ.

— Acolo probabil a cunoscut povestea lui Walters sau Felling. În tot cazul, a aflat că Walters a fost condamnat pentru furt și, în după-amiaza crimei, îi trimise o telegramă (telegrama găsită) spunându-i că poliția o să vină să-l caute la ora trei. Din clipa când văzu aducându-se telegrama și până-n clipa plecării lui Walters, Rex trebuie că se găsea pe undeva prin apropiere. Imediat ce văzu ușa deschizându-se și pe Walters ieșind în stradă, își făcu apariția. Când Walters plecă, el intră în casă; coborî în gang și, așa cum prevăzuse, îl găsi pe unchiul său așezat la masă, ocupat probabil să numere banii ce-i câștigase în timpul săptămânii… ocupația sa favorită. Fără să fie auzit, îl ucise pe bătrân dintr-un foc. Apoi văzu că cheia pivniței nu era la ușă, așa cum crezuse, ci că Trasmere o avea legată la gât cu un lanț. Rupse lanțul și luă cheia care se pătase de sânge. Pregătise un ac și ață; fixă acul în mijlocul mesei, apoi celălalt capăt al firului prin gaura de aerisit după ce-l trecuse prin cheie, închise ușa, întoarse cheia și-o trase exact cum l-a văzut Tab făcând.

— Cercetând pivnița pentru prima oară, observasem o mică pată de sânge în josul ușii, dar n-am putut să-mi explic proveniența. Când cheia a fost așezată pe masă, el a smuls acul, a înfășurat firul; dar, din nebăgare de seamă, a lăsat să cadă acul lângă ușă.

Urmă o pauză lungă, apoi Carver întrebă iritat:

— Unde-o fi el acum?

Dar singurul om care i-ar fi putut informa cu precizie, în clipa aceea dormea liniștit pe un pat strâmt și tare.

XXXVIII

Yeh Ling scria:

„Dragă domnișoară Ardfern, cred că voi inaugura casa lunea viitoare. Nu vrei să vii? Și dacă ții, dac-ai să poți, convinge-i pe d-nii Carver și Holland să fie și ei printre invitații mei la această sărbătoare.”

Ursula răspunse imediat, primind invitația atât în numele ei cât și al lui Tab.

— Asta-i o idee excelentă, spuse redactorul *Megafonului*. Ar fi de scris un articol interesant despre casa asta, Tab. Aide, băiatule, încearcă în viața d-tale să dai un articol de informație pozitivă! Se simte ceva în lucrul d-tale… redactorii de noapte se plâng amar de ceea ce găsesc în elucubrațiile d-tale literare. Nu se obișnuiește să se numească secretarii de stat „scumpo”, și nu e uzual să se vorbească de un judecător numindu-l „mult iubito”.

Tab roși ca focul.

— Am făcut eu într-adevăr așa ceva, Jack? întrebă el supărat.

— Ai făcut mai mult decât asta, răspunse cel întrebat. Aide, dă-ne un articol bun asupra stâlpilor lui Yeh Ling. Pune o notă de Orient strălucitor în elucubrațiile d-tale, înțelegi?

Tab promise ferm c-o va face.

Avu plăcerea neașteptată să-l întâlnească la sărbătorire pe dl Stott și-l prezentă Ursulei. D-l Stott, se interesa cu deosebire de casa lui Yeh Ling căci, așa cum explică de vreo douăsprezece ori, el făcuse temeliile.

— Vă datorez mult, domnule Stott, spuse călduros Ursula. Tab… adică dl Holland, mi-a spus că ați fost foarte viteaz în noaptea incendiului.

D-l Stott începu să tușească.

— E vorba, la primărie, să mă decoreze; spuse el cu nepăsare. Am făcut ce-am putut ca să-i împiedic. Sunt supărat că se face atâta zgomot în jurul unei prostii. Lucru curios, toată familia mea ura acest gen de reclamă… Familia mea a fugit de publicitate. Tatăl meu, care probabil era cel mai bun pastor al mișcării baptiste, ar fi

putut deveni episcop… dar rămase ce-a fost. Îmi amintesc…

Yeh Ling îi conduse prin casă, arătându-le comorile artistice adunate cu atâta trudă.

Ursula se simțea foarte fericită; ea manifestă un entuziasm copilăresc la vederea celei mai mici statuete, celui mai mic exemplar de pictură națională ce i se arătă.

— Yeh Ling, spuse ea când se găsiră singuri timp de o clipă, ai mai auzit ceva de dl Lander?

Chinezul clătină din cap.

— Crezi că a plecat într-altă țară? întrebă Ursula.

— Nu cred nimic, spuse Yeh Ling.

— Atunci știi, Yeh Ling? întrebă ea insistent.

— Nu pot face altceva decât să te asigur, domnișoară Ardfern, spuse Yeh Ling făcându-și vânt cu un evantai frumos, că n-am mai văzut fața dlui Lander după noaptea în care l-am zărit la „Acoperișul aurit”.

Ea se mulțumi cu răspunsul acesta; dar îl întrebă cu o voce sugrumată:

— Cine era Wellington Brown?

— Domnișoară, răspunse blând Yeh Ling, a murit; e mai bine că a murit așa, decât în felul de care te-ai temut.

Ea își trecu mâna peste ochi și înclină capul.

— Noi, chinezii, iertăm multe părinților noștri, urmă Yeh Ling, lăsând-o singură cu durerea ei.

După vizitarea casei, el îi conduse pe invitații săi la grădina cu terase, apoi la capătul aleii galbene, spre cei doi stâlpi masivi care păzeau intrarea în domeniul lui.

— Ai avut multă bătaie de cap cu stâlpii ăștia, spuse Stott ridicând o privire de profesionist spre coloanele negre.

— Numai cu unul din ei, spuse Yeh Ling; și evantaiul se mișcă încetișor. S-a întâmplat un accident cu stâlpul „Inimilor recunoscătoare”. A venit cineva aici într-o noapte, în timp ce ploua, și a lăsat să curgă ciment în formă; a tăiat cablul și a mai făcut și alte stricăciuni mai mici. Constructorul se temea că stâlpul nu va ține; dar a ținut.

Ridică privirea spre suprafața netedă a coloanei și și-o opri la o înălțime de patru metri deasupra pământului.

— Am ridicat acest stâlp în memoria acelora care m-au ajutat: bătrânul Shi Soh, d-ta domnișoară Ardfern… tuturor zeilor din Orient și Occident, tuturor acelora care iubesc și sunt iubiți.

Când invitații plecară, Yeh Ling, îmbrăcat cu haina sa de ceremonie de satin albastru și aur, reveni spre stâlp cu o carte în mână. Unul din degetele sale marca o pagină din interiorul cărții.

Îl îndepărtă pe servitorul care-l însoțise.

— Cred, spuse Yeh Ling, că voi fi mai fericit… Se opri în fața stâlpului, deschise cartea și începu să citească cu vocea sa adâncă și clară. Citea rugăciunea funebră a morților.

Când sfârși, aprinse trei baghete așezate în vasul albastru pe care îl adusese servitorul și le așeză în fața stâlpului, înclinându-se adânc. Apoi scoase din mâneca-i largă câteva bucăți de hârtie aurită acoperite cu litere chinezești și le arse.

— Cred că aici sunt singurii zei pe care îi cunosc, spuse Yeh Ling, ștergându-și degetele cu un gest elegant.

SFÂRȘIT

MILIONUL TĂINUIT

I

— Domnule, v-au căzut florile! spuse gardianul închisorii Tower din Londra.

James Sepping, inspectorul detectiv, simțindu-se vinovat, se uita stânjenit la cele trei violete care îi scăpaseră din mână, pe aleea acoperită cu pietriș. Nu avea înfățișarea unui detectiv, părând prea tânăr pentru postul înalt ce-l deținea. Semăna mai mult cu un tânăr sportiv.

— Nu, nu le ridica, numai dacă este împotriva regulamentului închisorii. Lasă-le acolo. Deranjează cu ceva?

Bătrânul gardian în ciudata uniformă istorică din secolul al XVI-lea, își scărmăna alene barba căruntă, privind bănuitor la vizitator.

— Aruncarea hârtiilor pe jos, vă este interzisă, dar nu și a florilor… Mulțumesc, domnule, spuse dânsul, în timp ce Jimmy îi strecură o monedă. Mi se pare că v-am mai văzut eu odată în Tower! observă gardianul.

— Am mai fost pe-aici și altădată, răspunse încurcat Jimmy.

Detectivul rămase lângă florile împrăștiate pe jos, până când îl văzu pe gardian îndepărtându-se. Sepping era un sentimental și în fiecare an obișnuia să vină, într-o anumită zi, la închisoarea Tower din Londra, ca să arunce o floare pe locul unde Fritz Haussman văzuse pentru ultima oară lumina zilei. Fritz a fost un spion german. Jimmy îl urmărise, îl prinsese și-l arestase. Mărturia sa avu ca rezultat condamnarea la moarte a lui Fritz. Și într-o frumoasă dimineață de mai, condamnatul, cu surâsul pe buze, fu adus aici și împușcat.

— Jimmy!

La auzul acestui glas, se întoarse. O fată îl privea, iar în ochii ei albaștri se citea bucuria.

— Hello! răspunse el puțin tulburat. Te-ai pieptănat cu coc!

Dânsa clătină din cap în semn de mustrare.

— Nu-i frumos să critici înfățișarea unei domnișoare! – spuse ea pe un ton sever. Bineînțeles că mi-am pus coc. Doar am optsprezece ani! Dar ce faci aici!

N-o văzuse pe Joan Walton de doi ani și se mira cât de mult se schimbase. Joan căpătase multă prestanță și înfățișarea ei de acum nu mai păstra nimic din nuanța aceea caraghioasă pe care o avea când era mică și voia să-și dea aere de domnișoară.

— Am venit să admir bijuteriile Coroanei și închisoarea, spuse dânsul, apoi turnul unde au fost omorâți micii prinți, și să vizitez locul unde se află gravate în perete inițialele Lady-ei Jane.

Joan clătină din cap.

— Nu te cred! Rex spune că ești cel mai ocupat bărbat din oraș.

— E aici? întrebă el repede.

— Da, și Dora. Oare n-ai fost invitat și d-ta la ultimul praznic de burlac ce-l dă Rex în ajunul nunții?

— Joi? Nu e așa? Da, l-am văzut de multe ori după aceea. Dar ce e cu dânsul, Joan?

Cei doi tineri se plimbau prin curte și Joan apucă pe o alee cu bănci, care era despărțită de restul curții printr-un grilaj de fier. Acolo își ispășiseră mulți bărbați iluștri păcatul de a fi trădat interesele țării.

— Șezi, Jimmy! îi spuse dânsa. Dumnezeu a vrut ca să te întâlnesc. Trebuie să-ți cer scuze, nu vreau să zic iertare. Nu am fost politicoasă cu dumneata, fiindcă ești un om al poliției. Pe timpuri mi se părea îngrozitoare meseria d-tale. Mă ierți?

— Te-am iertat de mult. Dar spune-mi, Joan, ce e cu fratele dumitale?

— Dar, ce crezi, face bine Rex că se însoară așa de curând după moartea bietei Edith?

— Nu știu… răspunse Jimmy, ezitând. Sunt doar doi ani de atunci și ar fi imposibil să-i cerem lui Rex să rămână singur toată viața și să trăiască numai cu amintirea celei dispărute.

Tânăra fată încruntă sprâncenele și Jimmy observă cum strângea convulsiv mânerul umbrelei.

— De ce nu puteți da de urma acestui mizerabil? întrebă dânsa pe neașteptate. E o rușine ca individul acela să se bucure de libertate, Jimmy! Oh, e îngrozitor, îngrozitor!

Tânărul detectiv nu răspunse. Scrisorile anonime constituie întotdeauna o problemă delicată, dar Kupie nu era un criminal ordinar.

Evenimentul, la care Joan Walton făcea aluzie, nu era decât o crimă, o crimă misterioasă și care rămăsese nepedepsită. În ajunul nunții Edithei Branksome cu fratele Joanei, logodnica fusese găsită moartă. Alături de patul ei, un flacon de acid prusic, iar mâna inertă strângea o scrisoare – o scrisoare tip Kupie, a acestui faimos criminal, la fel ca toate celelalte, așa cum obișnuia el să procedeze în toate cazurile analoage.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, răspunse, în sfârșit, Jimmy Sepping, Kupie nu practică sistemul acesta al scrisorilor anonime numai pentru mica plăcere de a scrie. Urmărește un scop comercial bine definit. A șantajat majoritatea femeilor și a bărbaților de seamă din oraș și biata Edith e una dintre victimele sale, pe care le-a împins în mormânt, făcându-le să se sinucidă.

Apoi, pentru a schimba vorba:

— Dar spune-mi, îți place Dora, da?

Fata clătină din cap în semn afirmativ.

— Aș face cea mai mare prostie dacă aș încerca să-i sugerez fratelui meu să amâne nunta. Rex e îndrăgostit nebunește de Dora și o stimează foarte mult. Dar… e foarte neliniștit, Jimmy.

Joan îi făcu un semn discret și când Jimmy întoarse capul, văzu venind spre dânșii pe Rex, întovărășit de o fată tânără. Frumusețea ei strălucitoare deșteptă admirația lui Jimmy Sepping. Era înaltă, zveltă, blondă. Ochii ei cenușii aveau privirea blândă și reflectau o inteligență de fată cuminte și serioasă, iar obrazul ei tineresc nu cunoscuse încă artificialitatea fardurilor înșelătoare. Surâdea voioasă și Jimmy o întâmpină, salutând-o.

Rex Walton era brun, lat în spate. Era cu opt ani mai în vârstă decât logodnica sa. Avea exact vârsta lui Jimmy. Amândoi fuseseră colegi la liceu, apoi la universitatea din Oxford și rămăseseră buni prieteni, cu toate că Rex Walton era nespus de bogat și Jimmy Sepping destul de sărac.

— Dar ce faci aici, Jimmy? îl întrebă noul venit.

— Nu-l mai întreba, răspunse Joan. Jimmy e meșter să se eschiveze de la orice răspuns care nu-i convine.

— O! mie îmi spune adevărul – adăugă logodnica lui Rex, luând loc pe bancă. Vizitarea închisorii e foarte obositoare și mai avem de văzut celulele.

— Du-te cu Joan să le vezi, obiectă Rex în grabă. Eu rămân să stau de vorbă cu Jimmy.

Când era neliniștit, Rex devenea aspru la vorbă și aproape nepoliticos. Se pare că logodnica sa îi cunoștea această meteahnă, căci primi propunerea sa fără nici o împotrivire.

— Azi dimineață m-am purtat ca o brută, spuse Rex, când rămaseră singuri, și de n-ar avea Dora un caracter atât de blând, m-ar fi părăsit, Jimmy! sunt atât de deprimat… Ah! aș putea să-ți spun multe!

— Despre Kupie? întrebă calm.

— Da!… despre asta și… despre altele Am fost un prost… n-aș îndrăzni să-ți cer un sfat și n-aș putea să ți-l cer fără a comite o indiscreție.

Rex Walton era un amestec curios de forță și slăbiciune. Simplitatea sa devenise proverbială; curajul său în timpul războiului îi cucerise lauri și decorații nenumărate; ca unic fiu al unui mare industriaș, moșteni o avere imensă, ceea ce-i pricinuia de cele mai multe ori îngrijorări, căci nu moștenise de la tatăl său nici simțul comercial, nici vreo aptitudine pentru afaceri și nici dibăcia lui. Era omul predestinat să ajute pe toți indivizii fără căpătâi, pe toți solicitanții de ajutor. Orice pungaș, care știa să simuleze, era sigur de compătimirea și generozitatea sa. Orice individ cu care făcuse războiul, se referea la această camaraderie și reușea, în mod automat, să scoată bani de la dânsul.

— Ai primit iar vreo scrisoare? îl întrebă Jimmy.

Drept răspuns, Rex scoase o foaie cenușie din portofel.

— Azi-dimineață! spuse dânsul, apăsat.

Jimmy duse scrisoarea la nas. Mirosea a tutun, acel miros caracteristic scrisorilor lui Kupie. Nu avea nici dată și nici adresă. Cuprindea următoarele:

„Dacă te însori cu Dora Coleman, te voi aduce la sapă de lemn. Vei deveni cel din urmă cerșetor. Oricât de sigur ai fi de averea dumitale, nu mă vei putea împiedica să ți-o distrug. Aceasta e ultima oară că te mai înștiințez.

K”

Jimmy îi dădu înapoi scrisoarea.

— N-a pomenit niciodată de Dora?… nimic despre trecutul ei? întrebă dânsul.

— Nu. Dar la ce te gândești?

— Fleacuri! răspunse Jimmy disprețuitor. Dar cum să-ți răpească averea?

Rex dădu semne de neliniște.

— Totuși Kupie a fost acela care l-a ruinat pe Palmar… Am vorbit cu cineva care știe multe despre ticălosul ăsta… și el privește cazul cu mult mai multă seriozitate decât tine.

— Cu cine?

— I-am făgăduit să nu-l divulg. M-a sfătuit…

Dar deodată Rex tăcu.

— E vorba de o persoană sus-pusă, un funcționar? întrebă detectivul curios.

— Da, cineva dintre colegii tăi din Scotland Yard. Aș fi vorbit întâi cu tine, dar l-am întâlnit pe dânsul în împrejurări foarte ciudate. Nu era deloc dispus să vorbească despre Kupie, căci și el se teme de dânsul.

— Cine e? repetă Jimmy.

Dar Rex se încăpățână să tacă.

— Să nu-ți pese de scrisorile acelea, spuse Jimmy. Ești cam la a zecea scrisoare de felul acesta, pe care o primești de când ai anunțat logodna ta în mod oficial. Nu e așa? Kupie este dibaci, dar nu e atotputernic. Sunt lucruri pe care nu le poate face. Dar Dora știe ceva despre asta?

Clătină din cap cu întristare.

— Dânsa privește chestia ușor, ca și tine, totuși, câteodată o cuprinde frica și asta mă doare, Jimmy; ce dracu', nu e poliția londoneză în stare să pună mâna pe individul acesta?

Jimmy nu răspunse îndată. Apoi zise:

— Doamne! ce n-aș da să știu care ofițer de poliție te-a sfătuit să-l iei pe Kupie în serios!

II

La ora două fix se întruniră cei trei șefi superiori ai poliției secrete, în camera nr. 375, ca să discute proiectele viitoare, să facă bilanțul săptămânal și să controleze rapoartele inferiorilor. Bill Dicker prezida, iar Jimmy, ca cel mai tânăr dintre ei, era secretar. Cel de-al treilea, un bărbat brun și tăcut, se numea Miller.

Nr. 375 era o cămăruță mică și cu toate că ferestrele erau deschise și ventilatoarele electrice, funcționau, atmosfera dinăuntru era înăbușitoare, iar aerul albăstriu plin de fum, deoarece Miller și Dicker fumau pipe, iar Sepping ținea tot timpul havana în gură.

— Dar ce e cu furtul din Greenwich? întrebă Miller.

— Autorul a fost descoperit. E un oarecare Harry Feld. Agentul care i-a dat de urmă, e demn de felicitat. Raportul său e admirabil.

— Dar asasinatul din Hertford? întrebă Sepping.

Dicker dădu din cap.

— Poliția din Hertford nu ni s-a adresat încă. Se crede, de bună seamă, destul de destoinică, încât nu are nevoie de ajutorul nostru.

Miller se ridică și-și întinse brațele.

— Asta e cam tot ce aveam de aranjat pe ziua de azi. Nu-i așa? Dar, să nu uit. Știți c-am descoperit fabrica de bancnote americane – găsiți detalii în raportul meu.

Bill Dicker reluă:

— Sper că vom pune mâna în curând pe banda asta. Când l-am descoperit pe Tony Frascatti cu o sută de mii de lire în buzunar, Joe? Hei? Totuși, cred că cineva de la biroul central l-a lăsat să scape…

Nu vorbeau de o chestiune prea importantă. Fiecare își spunea părerea, fără să dea vreo atenție deosebită cuvintelor sale. Dar obrazul negricios al inspectorului general Miller se înroși.

— Cazul acesta mi-a fost încredințat mie, domnule, spuse el țanțoș. Și când se întâmpla ca unul dintre acești trei inspectori să se adreseze celuilalt cu „Domnule”, asta era semn de ceartă.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, pentru a-l captura pe Tony; chiar eu am supravegheat la Dover intrarea și plecarea tuturor vapoarelor…

— Bineînțeles, obiectă Bill cu un zâmbet șiret. Se putea întâmpla oricăruia dintre noi. Tony, care e un pungaș în stil mare, a avut desigur pe careva dintre copoii noștri de partea lui… Nu puteai prevede lucrul acesta. Nu-i așa, Joe? În tot cazul, Tony a murit și de atunci sunt șapte ani.

— Mi-am dat demisia, începu iar Miller, dar celălalt îl reținu cu un gest.

— Nu te mai gândi la asta! Cu toții înregistrăm câte un eșec. Avem acum de discutat alte chestiuni mai importante și de actualitate. Chestiunea Kupie – spuse dânsul răspicat – și asta te interesează pe dumneata, Jimmy.

— Ah! Dumnezeule! Bill, am uitat că trebuie să pleci și voiam să vorbesc cu d-ta despre Kupie.

— Tocmai, și eu voiam să discutăm cazul, spuse Bill gânditor. Kupie trebuie redus la tăcere. Ai citit raportul anchetei cu privire la moartea lui Shale? E a doua sinucidere anul acesta și vor mai fi și altele. Cine știe ce mai urzește creierul acestui criminal! Sunt de patruzeci și trei de ani în serviciul poliției și aș putea să număr pe degete eșecurile carierei mele. Să nu credeți că vreau să mă laud, dar nu există un singur bandit în Londra de a cărui urmă să nu fi dat și pe care să nu-l fi prins eu. Patru, pe care n-am putut pune mâna, au murit. Numai ăsta îmi scapă. Inspectorul general William Dicker spunea adevărul. De câte ori se făcea o nouă captură, bandiții vorbeau între ei ca de un om genial, înzestrat cu o perspicacitate și un rafinament extraordinar, cu o perseverență neobosită. Dar Kupie m-a doborât! – continuă el, vorbind încet, ca de obicei. Păcat! E și o imputare ce se face poliției și sper că veți ști să salvați onoarea instituției pe care o conducem și veți avea mai mult noroc decât am avut eu. Ei, Sepping știu că te preocupă chestia, ce spui?

— Până în prezent – răspunse Jimmy, punând țigara pe scrumieră… Vă mai amintiți de acel ilustru personaj, care a venit într-o zi să ne ceară înapoi scrisorile ce le adresase unei artiste?

— Ei și?

— Ei, Kupie le-a tipărit, le-a reprodus în sute de exemplare. Fiecare dintre cunoștințele sale a primit astfel de exemplar compromițător. Soția sa, mama sa, fiica sa, asociații, tot erau amenințați că se vor aduce în public

niște fapte defăimătoare. Și atunci plăteau, plăteau din gros. Am vorbit azi cu Lawford Collet, avocatul care se ocupă de această chestiune. A afirmat că-l sfătuise pe clientul său să nu plătească nici un ban. Totuși, dânsul aranjase mai înainte și se ușurase de opt mii de lire.

— Știi că banditul mai are și alte tentative în curs? spuse Dicker.

— Walton, dar asta nu e ceva nou, obiectă Jimmy. A ruinat moralmente pe bietul meu prieten. Apropo, Miller, se adresă Jimmy pe neașteptate bărbatului negricios, din dreapta sa. Îl cunoști pe Walton?

— Foarte puțin, răspunse celălalt.

— Ai vorbit vreodată cu dânsul?

— Poate, dar de ce?

Vocea îi era reținută.

— Mi-a spus că l-a sfătuit cineva să-l ia pe Kupie în serios și i-a povestit tot felul de exemple despre puterea extraordinară a acestui bandit. Povești cu stafii!

Obrazul lui Miller se înroși și mai tare.

— Nu știu ce înțelegi prin povești cu stafii, obiectă dânsul pe un ton sever. Eu l-am sfătuit pe Walton să facă ceva, în tot cazul. Dar dacă d-ta crezi, că Kupie…

— Ei, oameni buni, nu mai strigați așa, îi întrerupse Bill Dicker. Eu am mare considerație pentru acest Kupie. În tot cazul, dispune de un birou de informații…

Deodată tăcu, căci ușa se deschise și un polițist intră, aducând o scrisoare.

— Pentru mine? întrebă Miller. Smulse plicul și scoase din el două foi scrise la mașină.

Dicker vorbea cu Sepping, dar deodată auziră un țipăt înăbușit. Se întoarseră. Miller era în fața ferestrei. Cu o mână se ținea de gât, de parcă-l sugruma cineva, iar degetele-i strângeau convulsiv scrisoarea. Fața îi era lividă și ochii holbați.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? strigă Bill Dicker, sărind în ajutor. Ce e, Miller?

Miller clătină din cap.

— Nimic… nimic, răspunse acesta răgușit. Scuzați-mă.

Ieși brusc din încăpere. Auziră cum trântise ușa cabinetului său și ambii bărbați se priviră în ochi.

— Dar ce să fie cu Miller? Vești proaste?

Jimmy făcu un gest, neștiind ce să răspundă.

— Nu știu. Nu-i însurat. Nu poate fi vorba de necazuri de familie. Știi cum e dânsul! Nu spune…

Dar tăcu brusc. Se auzi o detunătură și într-o clipă fu în biroul lui Miller. Ușa era închisă.

— Cheia *passe-portout*! spuse Dicker scurt și Jimmy alergă în capătul celălalt al coridorului, se întoarse într-o clipă și deschise ușa. O dâră de fum subțire străbătea camera. Pe covorul de lângă sobă zăcea întins Miller, ținând strâns în mână revolverul. Jimmy zări în sobă o hârtie care ardea încă, o scoase repede din flăcări și suflă în ea. Dar nu mai rămăsese decât o bucățică.

— A murit! spuse Dicker. Ce e asta? Rupe capătul hârtiei care mai arde! Să fotografiem cenușa!

Jimmy Sepping puse bucățica de hârtie pe masă. Capătul acesta își spunea povestea în șapte cuvinte și o fotografie arsă pe jumătate: „*Cincizeci de mii. Tony Frasca… salvat… încasat*.”

Iscălit: K.

— A încasat la Norwich, știam asta, spuse Dicker, și călca cenușa în picioare. Și pentru jumătate din pradă, dăduse drumul lui Tony. Și asta am ghicit-o… Și Kupie a știut-o.

Aprinse un chibrit și arse bucata de hârtie. Când se prefăcu în cenușă, o aruncă în sobă.

— Kupie a știut-o și-l juca acum pe bietul Miller.

Jimmy se apropie de mort și-l frecă pe umăr.

— În tot cazul, purtarea lui Miller din ultimul timp, era mai mult decât ciudată.

— Sărmane om! zise el încet. Pe Kupie îl prind eu, Miller, și dacă-l prind, nu-i mai dau drumul.

III

— Dacă descoperirea criminalilor ar fi atât de ușoară, precum ne-o arată majoritatea autorilor de romane polițiste, aș rezolva toate misterele omenirii încă în seara asta, înainte de a mă culca, spuse Jimmy Sepping. Căci e ușor lucru, când cunoști caracterele, când ai prilejul să studiezi toate particularitățile lor. Bănuiala ta se limitează la două-trei persoane. E limpede ca lumina zilei. Criminalul nu poate fi eroul cu caracterul franc, cu privirea senină, cu părul buclat, chiar dacă bănuiala s-ar îndrepta împotriva sa. Și tot atât de limpede e faptul că nu poate fi acuzată de crimă eroina cu ochii albaștri și nici inevitabilul amic al casei.

Rex Walton zâmbi ușor și umplu paharul cu whisky. Era la masă la prietenul său Jimmy, în locuința acestuia. Foarte bine dispus, Rex glumea și petrecea, căci aceasta era ultima noapte de burlăcie. Jimmy continuă:

— Dacă toți criminalii ar fi oameni înalți, bruni, îmbrăcați în negru, purtând pelerine și sombrero, cu privirea înspăimântătoare și dacă ochii albaștri ar fi întotdeauna o dovadă de nevinovăție, viața ar fi foarte simplă. Dar – stai!

Se ridică, trecu în odaia învecinată și se întoarse cu un album la subsuoară. Luă loc lângă musafir, puse albumul pe masă și-l deschise. Conținea nenumărate fotografii de bărbați și de femei, interioare și fațade de locuințe, scrisori, fragmente de hârtie scrise cu creionul, planuri primitive, iar pe una din pagini erau lipite câteva flori presate.

— Ia uită-te la omul ăsta!

Degetele sale atingeau fotografia unui bărbat surâzător, cu ochii inteligenți.

— Ăsta e Balton, asasinul din Gateshead. A ucis patru femei și a ascuns atât de bine cadavrele, încât nu le-am găsit nici până azi. – Îi arătă o altă fotografie, a unui bărbat lat în spate, cu expresia amenințătoare. – Uită-te la ochii ăștia mici, la forma neregulată a nasului, la buza inferioară răsfrântă!

— Un alt ucigaș, răspunse Rex.

Jimmy izbucni în râs.

— Inspectorul general Carter, care l-a arestat pe Balton. Carter e burlac și-și cheltuiește toată averea întreținând un spital de copii.

Întoarse foaia.

— Ce e asta? O femeie onestă, sau o criminală? îl întrebă Jimmy, arătându-i o altă fotografie.

Rex dădu din cap ezitând:

— Face impresia unei femei din clasa de mijloc. Aș spune că e portretul unei menajere bătrâne, sau a unei gospodine harnice.

— Jessie Heinz, o îngrijitoare de copii. A ucis șapte copii și a fost spânzurată la Cardiff.

Închise albumul cu zgomot.

— Când poliția vine la fața locului unde s-a comis crima, are înaintea sa corpul unei ființe necunoscute. Tot ce privește această ființă, care în acel moment e doar un cadavru, îi e necunoscut. Și ura și dragostea. Firul ce o lega de viață e rupt. Trebuie s-arunci o privire retrospectivă, ca să te poți edifica.

Rex Walton se uita gânditor la țigara care era pe sfârșite și scutură binișor scrumul în ceșcuța de cafea.

— Aș dori să poți pune mâna pe Kupie și să-l omori, spuse dânsul cu un ton sălbatic.

Jimmy înălță capul și-și privi prietenul cu pătrundere.

— Am încercat, dar până acum n-am reușit. Dacă ești normal, nu te poți transpune în mentalitatea unuia care scrie scrisori anonime. Kupie e mai mult decât atât. Admit. E un șantajist extraordinar. În scrisorile sale se ascunde o forță diabolică, ceva fatal…

— Spune mai departe, adăugă Rex liniștit. Ah! e grozav. În noaptea asta vreau să uit de afacerea Kupie.

— Regret, am uitat și eu că nu trebuia s-atingem această chestiune, spuse Jimmy și încercă să schimbe subiectul conversației. Viclenia lui l-a ucis pe Miller…

Rex sări de pe scaun, de parcă l-ar fi mușcat un șarpe.

— Miller? care Miller? Doar n-o fi inspectorul general de la Scotland Yard? Doamne Dumnezeule!

Spaima, care se zugrăvise pe obrazul livid ai prietenului, fu o revelație pentru Jimmy.

— L-ai cunoscut? Era oare omul cu care te-ai sfătuit cu privire la scrisorile de amenințare ale banditului?

Rex făcu un gest afirmativ.

— Crezi oare… că pentru motivul acesta a fost suprimat? Cum puteau oare…

— S-a sinucis. Ți-o spun în secret, Rex. Căci rolul pe care l-a jucat Kupie în această chestie nu e cunoscut publicului și va rămâne o taină. S-a găsit asupra lui ceva compromițător.

Rex se înfurie.

— Nu e ăsta motivul, strigă dânsul. A fost ucis pentru că voia să mă ajute… Pentru că…

— Hei! continuă, spuse Jimmy, deoarece interlocutorul său nu voia să mai vorbească.

Rex Walton scoase batista din buzunar și-și șterse fruntea de sudoare.

— Aș fi bucuros s-ajung și ziua de mâine și să treacă fără nici un incident, spuse el, umplându-și un pahar cu whisky.

Mâna îi tremura. Jimmy observă aceasta și se miră.

Miezul nopții nu m-a prins niciodată pe stradă, știu că mulți oameni rămâneau paralizați de frică în timpul războiului în fața bombardamentului inamic. Dar cel puțin cunoșteai pericolul care te amenința, pe când acest Kupie e absolut necunoscut.

Apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Sunt chiar un prost, reluă dânsul. Ceea ce mă făcea să mă tem, nu mai poate surveni acum.

— De ce… tocmai *acum*? întrebă grăbit prietenul.

În acea clipă se auzi cineva bătând la ușă și servitorul intră:

— Domnișoara Coleman și domnișoara Walton! anunță el.

Dora era adorabilă în rochia-i de catifea, iar drăgălașa de Joan, cu părul scurt și cu expresia băiețească, era aproape eclipsată de frumusețea tinerei logodnice.

— Altfel mi-am închipuit eu dineul în casa unui burlac, spuse Dora, cu privirea surâzătoare. Și totuși sunt sigură că nu te-ai plictisit, Rex!

— Așa e, nu mă plictisesc niciodată cu vechiul meu prieten Jimmy, spuse dânsul și nimic nu trădă în vocea sa liniștită, emoțiile prin care trecuse.

— Despre ce-ați vorbit? Despre crimă, omucidere și așa mai departe? întrebă Joan. Dar nimeni nu-mi ajută să-mi scot mantoul? Ah, nu te deranja, Jimmy.

Își aruncă mantoul pe divan și se așeză pe un scaun.

— Piesa a fost prost jucată și Dora cufundată în gânduri, încât nici nu vedea ce slab era actorul principal, spuse Joan. Dar ce e asta?

Vroia să deschidă albumul de pe masă, dar Jimmy o opri.

— Nu e pentru fetițe ca tine, spuse dânsul. E albumul meu de grozăvii.

— Lasă-mă să mă uit în el, se rugă Joan și ochi-i jucau. Doar nu poate fi ceva mai groaznic decât „Vieți izolate”, piesa pe care am văzut-o astă-seară.

— Credeam c-ați văzut o comedie!

— Da, ar fi trebuit să fie o comedie, spuse Joan și luă o țigară. Mă simt foarte bine astă-noapte în mijlocul criminalilor. Ia priviți cum se uită Dora la mine!

— Nu sunt deloc jignită, răspunse Dora, râzând liniștită. Ai căutat toată seara să mă enervezi, dar refuz să mă încrunt măcar.

— Draga mea Joan, spuse Walton cu o nuanță de nerăbdare în glas, nu vreau s-o superi pe Dora.

— E bine pentru Dora să se mai enerveze nițel, răspunse Joan liniștită.

Se întinse peste masă, unde zări o sticlă cu whisky, citi eticheta și o puse deoparte cu un gest de dispreț.

— Dr. Budsteiner! Ce plictisitor! obiectă dânsa. Credeam că la o ocazie ca asta, singura băutură permisă ar fi șampania. Jimmy, i-ai dat sfaturi folositoare?

— Nu am obiceiul să sfătuiesc pe tinerii însurăței și nici pe tinerii care sunt pe cale să se căsătorească, zise Jimmy. Asta nu e de datoria unui ofițer de poliție.

Dora luă un strugure și ciuguli boabă cu boabă, privind gânditoare.

— V-a comunicat Rex taina sa?

Jimmy încruntă sprâncenele.

— Nu știam că are vreun secret, o încredință dânsul.

— Are planuri secrete pentru luna de miere, întrerupse Joan, pufăind fumul gros de țigară. Vrea să petreacă o lună cum n-a mai petrecut nici o pereche de tineri însurăței, până acum. Nimic obișnuit! Nici Veneția, nici Parisul, nici un refugiu în sălbăticia Scoției.

Joan se întoarse către fratele ei, privindu-l duioasă.

— Hai spune, Rex. Doar suntem între prieteni. Jur.

— Jură cât poftești ripostă fratele cu blândețe. Ăsta e secretul meu, pe care nu-l divulg nimănui. E o taină, în

care o voi iniția pe mireasa mea, îndată ce vom pleca de la ofițerul Stării civile.

— Acum, dragii mei, vă conduc acasă, spuse Jimmy.

— Vei fi mâine la primărie? Înainte de a avea loc dineul. Ți-am spus-o până acum de trei ori. După aceea, mergem la ofițerul Stării civile. Nici un cadou de nuntă, Jimmy. – Ridică arătătorul, ca și cum l-ar amenința. – Nici măcar un cadou pentru mireasă.

— Eu, din partea mea, insist să-i dau un serviciu de tacâmuri de argint, zise Joan. E un obicei al meu din totdeauna și la care nu pot renunța.

Jimmy îi conduse până la intrarea în aleea din Halliwill House, cartierul nobil unde locuiau, și îi urmări cu privirea până când automobilul lor dispăru. În timp ce privea cum se depărta mașina, un bărbat trecu pe lângă dânsul și se lovi de el.

— Pardon, spuse Jimmy, dar omul trecu înainte grăbit, fără să spună vreo vorbă.

Jimmy se înapoie în sufragerie și cum voia să scoată chibriturile din buzunar, degetele-i atinseră un obiect necunoscut. Îl scoase la lumină. Era o păpușă de celuloid, tip Kupie, cu ochii zgâiți, cu buzele strânse ironic. Avea un cordon de panglică albă, pe care era scris: „*Nu te amesteca*!” Privi mirat la păpușă.

— De unde dracu o mai fi și asta? se întrebă dânsul.

IV.

Domnul Theophilus Coleman, funcționar superior dinainte de război la Ministerul de Finanțe din Londra, cu un salariu modest, își avea tabietul său. Se scula dis-de-dimineață, citea articolul de fond din *Times*, își făcea plimbarea obișnuită chiar pe ploaie și pe vânt și apoi pleca la serviciu, unde rămânea până la prânz. Toată ocupația lui se reducea în a semna cu inițiale documentele, spre a le trece superiorului, care avea aceeași misiune. În acea zi, Coleman nu se simțea la largul său, căci evenimentul căsătoriei fiicei sale îl scosese din viața sa obișnuită. Masa simplă de dejun, unde obișnuia să bea ceaiul cu fiica sa, era întinsă, aranjată ceremonios cu flori, cristaluri și argintărie.

— A sosit bagajul dlui Walton? întrebă Coleman pe bătrânul servitor în livrea.

— Da, domnule. A sosit de dimineață. Mi-am permis să scot costumul de voiaj al domnului Walton.

Domnul Coleman se încruntă:

— Nu există costum de voiaj, Parker. Domnul Walton are o garderobă pentru dimineața, alta pentru seara și alta pentru vizite în oraș. Vrei să spui c-ai pregătit costumul de vizită.

— Da, dle.

— D-l Walton e un om din lumea bună. Desigur că e obișnuit să fie servit. O să-i ajuți să-și schimbe hainele… Ah, bună ziua, scumpa mea! Aceste cuvinte fură adresate fiicei sale, care intră pe ușă în clipa aceea.

Cu toate că era foarte simplă, Dora Coleman era superbă. Vioaie, veselă, zglobie, frumoasă, dânsa se apropie de tatăl ei și-l sărută.

— Ai dormit bine fericită mireasă? Norocul îți strălucește ca soarele… cu toate că… afară plouă!

— Sunt atât de fericită! îngână dânsa.

Lawford Collett sosi. Acesta, pe lângă calitatea de avocat perfect, mai avea și meritul de a fi consilierul juridic al dlui Coleman, dar faptul că era văr bun cu Dora și nepot direct al lui Coleman nu echivalau, în ochii unchiului, gloria de a-i fi consilier. După câteva momente, sosiră Rex Walton și sora sa, urmați de Jimmy Sepping. Rex era foarte enervat și distrat. Când o zări

însă pe logodnica sa radioasă de fericire, privire i se înseninа. Se retraseră în cadrul ferestrei să vorbească.

— Ah, iată, domnule, căpitanul Sepping! exclamă domnul Coleman. Vei fi dezamăgit. Nu există cadouri de nuntă.

— Știu, răspunse Jimmy. Rex a refuzat orice cadouri.

— Și bine a făcut, observă dl Coleman. Domnul Walton e atât de bogat! Pentru ce să-și jefuiască prietenii? Oare am putea să-i dăruim noi un singur lucru, pe care să nu și-l poată procura el singur?

— Totuși, eu i-am adus un serviciu de pește. Asta nu-și cumpără nimeni singur…

Coleman n-o putea suferi pe Joan și nu-și ascundea această antipatie. Ea reprezenta tot ce disprețuia dânsul în tipul femeii moderne. Fuma, juca, dansa, dar nu dansurile ceremonioase, cum le dansa pe vremuri bunica domnului Coleman, ci dansurile nerușinate acompaniate de jazz. Apoi o găsea că e și prea iute din fire.

— Toți sunt aici, Parker?

Dl. Coleman clătină satisfăcut din cap și o conduse pe fiica sa la masă.

Jimmy avea la dreapta pe Joan și la stânga pe Lawford Collett.

— Ai aflat, în sfârșit, unde o să-și petreacă Rex și Dora luna de miere? întrebă dânsul, întorcând capul către tânăra fată.

— Da de unde! E mut ca peștele. Nu știu nici măcar ce cadou de nuntă i-a făcut. Trebuie să fie ceva foarte prețios și rar, căci a răscolit pe la toți bijutierii din Cadogan Square. Știu c-a refuzat pe unul, care i-a prezentat un șirag de perle de câteva mii de lire, căci nu l-a găsit destul de frumos.

Zicând acestea, suspină, uitându-se la Dora.

Jimmy îi ghici gândul.

— În locul d-tale nu m-aș mai gândi la Edith. Nu-ți place Dora?

— Mi-e dragă, e blândă și drăgălașă. Dar Edith mi-era prietenă bună. Aș fi dorit ca… Rex să nu se însoare atât de curând… Pe de altă parte, știu c-o iubește încă pe Edith și totuși îmi pare bine că se însoară.

Apoi schimbară subiectul și redeveni iar veselă. Programul de dimineață era foarte simplu: cununia civilă la Marylebone, apoi reîntoarcerea la Portland Place,

schimbarea costumelor și plecarea imediată cu limuzina lui Rex, spre o țintă încă necunoscută.

Jimmy întâlni privirea prietenoasă a lui Rex, care-i surâdea. Se părea că Rex uitase cu totul de teama din ajun. Nu-și putea lua ochii de la logodnica sa, care strălucea de fericire alături de dânsul.

Atunci dl Coleman se ridică, ținând paharul cu vin în mână.

— Dragii mei prieteni, spuse dânsul, cu acest prilej, când două inimi iubitoare se unesc prin legătura… sacră a căsătoriei… ne facem o plăcută datorie… de a le ura prosperitate și fericire și…

Termină în mijlocul unui ropot de aplauze.

În clipa când puse paharul pe masă, Parker se apropie de stăpânul său, spunându-i ceva la ureche.

— Dar unde a plecat Rex? întrebă Joan surprinsă, când văzu că Walton părăsește camera.

De altminteri, nici domnul Coleman și nici mireasa nu păreau mirați. Între timp, Coleman îl chemă pe Parker și îi puse câteva întrebări în șoaptă. Apoi, făcând semn cu capul, se înțelese cu Dora, care se aplecă la urechea lui Jimmy.

Joan auzi doar atâta: îi ceruse lui Parker să-i aducă aminte când va fi ora zece și zece minute… Ei credeau că a plecat să-i aducă Dorei cadoul de nuntă.

Trecură cinci minute… zece minute și Rex Walton nu se înapoie. Domnul Coleman se uită la ceas.

— Tânărul d-tale prieten ar trebui să nu uite că la ora zece și jumătate are o întâlnire importantă, spuse dânsul pe un ton glumeț.

Trecură cinci minute și atunci Parker ieși din cameră, pentru a se înapoia imediat.

Cercetările care urmară nu reușiră să-l descopere pe Rex Walton. Dispăruse și nimeni nu-l văzuse plecând.

V

Jimmy Sepping îl urmă pe valet în camera de la primul etaj, care era rezervată lui Rex Walton, pentru a-și schimba hainele după ceremonie. Dintr-o privire, detectivul își dădu seama că prietenul său își pusese hainele pe care intenționa să le îmbrace pentru voiaj. Pantalonii, pe care îi scosese, erau pe un scaun, împreună cu celelalte lucruri.

— Și pardesiul și pălăria au dispărut, observă Parker imediat.

— Ce cameră e alături? întrebă Jimmy, ieșind în coridor.

— E dormitorul domnișoarei Coleman, domnule.

Valetul deschise ușa. Pe parchet se aflau două geamantane pline, gata pentru voiaj. Pe pat, un alt geamantan încuiat.

— L-ai condus pe domnul Walton în cameră sau s-a urcat singur?

— L-am condus eu. Dânsul mi-a cerut să-i amintesc când va fi ora zece și zece minute, deoarece trebuia să se înapoieze aici pentru ceva.

— Nu ca să schimbe hainele?

— Nu, domnule. Domnul Walton trebuia să le schimbe după ceremonie.

— Ar fi putut să coboare fără să fie văzut de cineva, de servitori?

— Nu știu, domnule. Să mă interesez.

Pe când Jimmy vizită toate încăperile, valetul coborî pentru a face cercetări printre oamenii de serviciu. Se înapoie cu răspunsul afirmativ, cum că domnul Walton nu putea să traverseze vestibulul fără să fie văzut de *groom*-ul, care se afla acolo. În afară de asta, se aflau în fața porții doi șoferi, care ar fi trebuit să-l vadă plecând.

— Nu e vreo scară de serviciu aici?

— Ba da, domnule.

Valetul îl conduse la cealaltă extremitate a coridorului, de unde pornea o scară în spirală, care ducea la bucătărie. În fața ușii bucătăriei se mai afla o ușă. Jimmy puse mâna pe clanță și ușa cedă. De aici, Jimmy intră într-o curticică, ce ducea la magazii.

— Unde duce asta?

— La garaj.

Sepping înaintă, găsi și ușa a doua deschisă. Ploua cu găleata, totuși Jimmy mergea încet și cu băgare de seamă prin ulicioara care da în stradă. Întrebă pe toți șoferii dacă nu l-au zărit pe logodnicul dispărut, dar nimeni nu-l văzuse. Se înapoie în sufragerie. Dora era galbenă ca ceara și părea suferindă. Joan Walton, deși lividă, își păstra calmul și sângele rece.

— Ce s-a întâmplat, Jimmy? întrebă dânsa.

— Nu pot să pricep, răspunse detectivul clătinând din cap cu îngrijorare.

— Rex avea bani la el?

— Da, afirmă tânăra fată, cinci mii de lire în bancnote. Mi-a spus azi-dimineață, dar nu mi-a precizat pentru ce avea nevoie de o sumă atât de mare.

— Ești sigur c-a părăsit casa? întrebă domnul Coleman cu încredere. E imposibil! Am crezut întotdeauna că dl Walton e om de onoare, care…

— Nu e nevoie să-ți schimbi părerea despre domnul Walton, spuse Jimmy liniștit. N-a plecat de bunăvoie. Sunt sigur de asta.

Jimmy se urcă din nou la etaj, pentru a examina buzunarele hainelor celui dispărut. Erau goale, și nu găsi nimic, afară de o bancnotă, pe care, evident, o uitase în graba cu care își schimbase hainele. Dar de ce s-a schimbat Rex? Dacă într-adevăr a fost luat pe sus, nu avea nevoie să-și schimbe hainele. Și de ce oare n-au dispărut și celelalte lucruri ale lui Rex? Aceasta era o enigmă, un mister.

Când Jimmy Sepping se înapoie în sufragerie, crezu că e necesar, pentru clarificarea situației, să vorbească despre scrisorile anonime de amenințare, pe care le primise Rex.

— Crezi c-a fost răpit? întrebă Dora cu glasul stins, fixând privirea ei blândă pe figura șefului poliției secrete. Spune adevărul, domnule Sepping. Aseară, în tot timpul cât a fost la d-ta, ți-a mărturisit Rex regretul de a se însura cu mine?

— Dimpotrivă, ripostă Jimmy grăbit. Era foarte fericit și nu se gândea decât la d-ta, cum să te facă fericită.

Domnul Coleman, ale cărui trăsături se crispară, avea o expresie de om nenorocit, lovit pe neașteptate de o mare durere.

— E nemaiauzit! Sau domnul Walton se mai află în casă, sau a plecat de bunăvoie.

— O să chem agenții mei, răspunse Jimmy.

— O să izbucnească un scandal, interveni domnul Coleman cu violență. Nu trebuie să chemăm poliția, până ce n-am făcut tot ce e omenește cu putință, toate investigațiile necesare. Poate că s-a înapoiat acasă la dânsul.

Și Jimmy era de aceeași părere, dar un apel la telefon prin centrala Cadogan îi răpi imediat această speranță.

Inspectorul detectiv o însoți pe Joan acasă la dânsa, unde li se spuse că domnul Walton nu fusese văzut și nu primise nici o știre din partea sa.

— Sărmana Dora! suspină Joan, cu ochii plini de lacrimi. Ce grozăvie! ce grozăvie! Oh! Jimmy, să fie oare cu putință ca Rex să fi înnebunit subit?

Jimmy dădu din cap.

— Nu știu. Totul e inexplicabil.

— Crezi oare că e în primejdie?

— Nu știu. Kupie n-a ucis niciodată până acum. Și Rex nu e omul pe care să-l împingi la sinucidere.

— Dar oare… nu există ceva în trecutul fratelui meu?… întrebă Joan, cu voce tremurândă.

— Nimic! ripostă Jimmy. Îi cunosc viața. Nu cred să existe vreun secret între noi. De fapt, singurul lucru pe care nu-l știu despre Rex, e unde voia să-și petreacă luna de miere, spuse el glumind.

Dar îi părea rău de aceste cuvinte, când observă tristețea ei nemărginită, ce i se zugrăvea pe obraz.

Se înapoie acasă, căută panglica păpușii, pe care o găsise în ajun în buzunarul hainei, apoi scoase din scrin un caiet subțire, pe care-l avea din școală. Era plin cu amprente digitale de ale prietenilor săi. Plecă cu el la prefectul poliției. Se procedă imediat la examinarea cerută. Un funcționar îl asigură că nici degetul gros, nici arătătorul mâinii drepte și nici al mâinii stângi nu aveau nimic comun cu amprentele digitale corespunzătoare din caietul de la Charterhouse.

Jimmy oftă ușurat, căci se gândea că acele cuvinte de pe panglică puteau fi scrise de Rex. Trecuse prin momente grozave.

— Dar și eu am pus mâna pe această panglică. Compară amprentele cu ale mele.

— Nici ale dumitale nu sunt!

— Mulțumesc.

Se duse de-a dreptul în aleea Cadogan, la vila particulară a familiei Walton.

Joan îi ieși imediat în întâmpinare, în vestibul.

— Nimic nou? întrebă dânsa.

— Nu! Mi-e teamă. Aș vrea însă să vorbesc cu valetul. Mi se pare că dânsul ne-ar putea fi de ajutor. Se poate ca Rex să-i fi comunicat ceva.

— Trimit să-l cheme, spuse dânsa. Vino înăuntru, Jimmy. Sunt atât de nenorocită! Cred că i s-a întâmplat ceva grav lui Rex.

— Dimpotrivă, eu nu cred, zise Jimmy, mințind cu plăcere, deși toată expresia lui vădea contrariul. Dar cum îl cheamă pe valet?

— William Wells. E un om bătrân. E de ani de zile în serviciul lui Rex și îi e foarte devotat.

Servitorul care fusese trimis să-l cheme pe William, se întoarse cu răspunsul că acesta plecase.

— A plecat? exclamă Joan surprinsă.

— S-a dus să cumpere un ziar și nu s-a mai întors.

— Când a fost asta?

— Dimineața, cam pe la ora zece, domnișoară.

VI

Jimmy Sepping aștepta încă o oră, dar valetul lui Rex nu se înapoie. Hainele sale erau în odaie. Lăsase o scrisoare începută, dar neterminată, către fratele său din Canada, astfel că, după cât se părea, nu avea intenția de a nu se mai întoarce. Se înserase și valetul tot nu venea. Ziarele de seară publicară o circulară oficială – așa cum le dictase Jimmy – către toate polițiile din țară, dând semnalmentele celor doi dispăruți. În afară de asta, toate porturile și stațiunile cap de linie fură puse sub supraveghere severă.

Înspre ziuă, cei doi șefi, Jimmy și Bill Dicker, se întâlniră din nou la Scotland Yard pentru a discuta dispariția misterioasă a celor doi bărbați.

Bill Dicker se interesă de situația financiară a lui Rex Walton.

— Dacă e așa precum spui, e sigur că Kupie îl omoară, observă Bill Dicker. Jimmy dragă, suntem în fața unei asociații puternice de bandiți, cu o organizare perfectă. Prevăd mari greutăți în descoperirea șefului ei. Dar ce meserie are valetul lui Rex?

— A fost tehnician la marină, până când a intrat în serviciu la Rex, mai întâi ca șofer și apoi ca valet.

— Are ceva rude?

— Un frate în Canada. I-am telegrafia!, dar n-am primit nici un răspuns.

— Hm! Și cum privește lucrurile logodnica lui Rex… această domnișoară Coleman?

— E foarte curajoasă, răspunse Jimmy cu entuziasm.

— Ei bine, m-am convins că Kupie e un dușman al societății. Dar d-ta ce crezi despre dispariția lui Rex? N-o fi vreo intenție să-și facă popularitate?

— Doamne ferește! Rex nu e omul căruia să-i placă să se vorbească despre dânsul.

Când se înapoie acasă, Jimmy o găsi pe Dora și pe tatăl ei, care îl așteptau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el liniștit. S-a întors?

— Nu! răspunse Dora, tristă. Iată însă ce-am găsit, spuse tânăra fată, înmânându-i o cutie din piele fină.

O deschise.

— Superb! exclamă Jimmy. De unde ai bijuteria asta splendidă?

— Dora a găsit-o în geamantan, răspunse Coleman grav. Cred că e un cadou de la Walton. De altminteri, bijutierul, a cărui adresă e indicată pe cutie și la care am fost, a recunoscut-o și mi-a spus că, într-adevăr, dl Walton o cumpărase în ajun.

— Și geamantanul a fost încuiat?

— Nu! Îl lăsasem descuiat, ca să mai pun câte ceva înăuntru, în ultimul moment. Astă-seară am căutat o perie și am dat de această surpriză.

— Nu era nici o scrisoare înăuntru, nici un bilețel?

— Nimic.

— Și când te-ai uitat ultima oară în geamantan?

— Îndată după dispariția lui Rex. Sunt sigură că bijuteria nu era acolo.

Jimmy rămase perplex. Bijuteria fusese introdusă în geamantan pe la orele zece și zece, ora când Dora o descoperise. Era ciudat, de neînțeles! Acesta era desigur cadoul de nuntă, din care Rex făcuse un mister. Să-l fi pus acolo, drept compensație?

— Îți lipsește ceva din valiză?

— Nimic!

— Desigur că gazetele se vor grăbi să dea totul publicității! N-ai idee, dle Sepping, cât îmi e de penibilă toată afacerea asta, spuse Coleman. Ziarele de dreapta vor trata chestiunea cum trebuie, dar cele de stânga vor profita de această ocazie, pentru a da detaliile cele mai absurde. Îți închipui, pentru o persoană în situația mea, funcționar superior la stat…

Părea că e mai afectat de impresia penibilă ce o va face relatarea ziarelor în jurul acestei dispariții și care se va răsfrânge asupra sa, decât de durerea fiicei sale.

Tânăra lăsă ca tatăl ei să treacă înainte și, oprindu-se o clipă în urmă, îi spuse:

— Făgăduiește-mi că-mi vei telefona la orice oră din zi sau din noapte dacă vei avea vreo știre despre Rex.

Jimmy îi strânse mâna prietenește.

— Vă cheamă la telefon, domnule. Nu vrea să spună cine este.

Jimmy, care tocmai se culcase, își puse în grabă un halat și intră în cabinetul său de lucru:

— D-ta ești, dle Sepping?

Vocea aspră și răgușită nu-i era cunoscută.

— Da. Cine-i acolo?

— Asta nu te interesează. Du-te imediat în locuința dlui Walton, deschide sertarul din dreapta biroului. Dar repede.

— Dar cine ești d-ta?

— E urgent, grăbește-te. Ia scrisoarea pe care o vei găsi. E într-un plic albastru…

Necunoscutul închise telefonul.

VII

Jimmy Sepping se îmbrăcă în grabă, luă un taxi și se duse la Cadogan Square. Ferestrele locuinței erau luminate și Joan veni la ușă, însoțită de valetul casei.

— Ce vești mai ai? întrebă dânsa cu febrilitate.

Acum își dădu seama Jimmy că nu vine în casa prietenului numai ca să ancheteze cazul dispariției, din pur interes profesional. Mica Joan părea că trecuse brusc printr-o metamorfoză vizibilă. Din mica fetiță, devenise o femeie conștientă și serioasă, în interval de douăzeci și patru de ore. Această schimbare îl surprinse și-l înspăimântă totodată.

Intrară în salon și Jimmy o puse la curent cu toată convorbirea telefonică.

— Cu siguranță că nu era vocea lui Rex, spuse dânsul, și n-am nici idee de unde a telefonat. Am lăsat pe seama valetului să se intereseze de unde mi s-a telefonat.

— E extraordinar! exclamă dânsa îngrozită. Eu nu sunt deloc la curent cu afacerile lui Rex. Să mergem în camera de lucru.

Aceasta se afla la primul etaj, cu vederea spre curte. Era mică și părea și mai puțin spațioasă prin faptul că toți pereții erau acoperiți de sus până jos de rafturi cu cărți. În mijlocul camerei se afla masa de scris, elegantă și în stil modern.

Jimmy încercă să deschidă sertarul din dreapta. Era închis cu cheia și nu cedă.

— Îmi dai voie să-l deschid cu forța?

Drept răspuns, Joan sună valetul și îi spuse ce are de făcut. Imediat acesta aduse uneltele necesare pentru a deschide broasca sertarului. Valetul, văzând că Jimmy nu reușește, îi atrase atenția că sertarul mesei era dublat cu oțel.

— L-am văzut deseori deschis și dl Walton mi-a spus că e tot atât de sigur ca și un safe.

Abia după o oră de muncă intensă Jimmy reuși să spargă învelișul de stejar, dar când să dea prima lovitură de ciocan în oțel, deodată el se dădu înapoi, înspăimântat. Un nor de fum galben ieșea din sertar.

— Arde! Arde masa! Aduceți repede apă și deschideți geamurile.

Cu sticla de apă în mână, turnând încet peste sertarul care ardea încă, Jimmy deschise, în sfârșit broasca. Scoase sertarul, din care ieșea un fum negricios și descoperi un reziduu de cenușă caldă.

— Ciudat, focul a izbucnit acum câteva ore, arzând înăbușit.

— Dar cum oare? întrebă Joan.

— Nu știu precis ce substanțe chimice au fost întrebuințate în cazul acesta, dar sunt curios să știu ce conținea plicul albastru.

De obicei, hârtia scrisă, când e chiar arsă, mai păstrează trăsăturile scrierii; dar în zadar căuta Jimmy să examineze cu lupa fragmentul de hârtie. Nu găsi nimic descifrabil. Făcu inventarul conținutului celorlalte sertare; nimic important.

— Avea Rex un jurnal, unde-și scria zilnic impresiile?

— Nu cred. Sunt sigură că nu. Își bătea joc de oamenii care își țin jurnalul cu sfințenie.

Jimmy se uita în jur. Zări o casă de bani, zidită în perete, cu broască din combinații de litere.

— Cunoști combinația?

— Nu, răspunse Joan. Nu m-am amestecat niciodată în afacerile lui Rex.

— Dânsul era foarte prudent, observă Jimmy. L-am văzut azi pe directorul general de la „South Eastern Bank”, ar fi trebuit să-i cer relații. Rex nu ținea banii la banca aceea. Grosul averii sale se află la banca „London and Birmingham”.

— Rex mi-a spus că a primit scrisori de amenințare în caz că se căsătorește cu Dora, spuse Joan.

Jimmy luă loc în fotoliul comod din fața mesei de scris.

— Voiam să-ți telefonez și să te întreb dacă ai aflat ceva despre Rex, spuse tânăra fată, dar văd că telefonul e deranjat.

— Deranjat? Îmi dai voie să văd pe unde se face legătura cu această cameră?

Într-adevăr, Jimmy descoperi imediat cauza. Firul era tăiat. Intră de-a dreptul în birou, luă o hârtie, scrise în grabă câteva rânduri, chemă servitorul și-l însărcină să ducă scrisoarea la cel mai apropiat post de poliție.

— Nu știu de ce au tăiat firul!

— Asta trebuie să se fi întâmplat între ora nouă și zece seara, când ai vrut să-mi vorbești la telefon.

— Dar de ce, cu ce scop? întrebă Joan.

— Pot doar să ghicesc, răspunse Jimmy. Presupuneri! Probabil că acel cineva, care voia să deschidă sertarul, avea tot interesul; celălalt, dimpotrivă, voia să rămână închis. Cred că acel cineva care mi-a telefonat, voia să-ți telefoneze d-tale, să deschizi sertarul cu cheia și să scoți plicul albastru. Văzând că nu obține legătura cu d-ta, mi-a telefonat mie. Prevăzând ce se va întâmpla, alt individ a tăiat firul, neputându-și închipui că primul îmi va telefona mie.

— Ce mizerie! Jimmy, nu înțeleg nimic, dar știu că mi-e grozav de frică.

— Te cred! zise Jimmy surâzând.

Servitorul se înapoie însoțit de un agent de poliție.

— Acum trebuie să plec. Îți las pentru astă-noapte pe acest agent. Mâine voi lua alte măsuri.

— Mă crezi în primejdie?

— Nu tocmai, dar e mai bine să fim prudenți.

Primul lucru pe care-l făcu imediat ce ajunse acasă a fost să telefoneze centralei serviciului de reparații. A doua zi dimineața, la ora șase, avu satisfacția de a fi pus în legătură cu Cadogan Square, comunicația fiind restabilită.

Nici Joan n-avea nici o știre despre fratele ei. Nici poliția nu știa nimic. Amândoi bărbații dispăruseră fără urmă. Se primi totuși o informație: un cizmar, prieten cu William Wells, îl zărise într-un taxi în cartierul Marble Arch, cam după o oră de la plecarea lui de acasă.

Jimmy se sculă de dimineață, își luă micul dejun și plecă la banca «London and Birmingham», unde fu introdus numaidecât în cabinetul directorului.

— Bucuros că te văd! Ce mai faci, dle Sepping? Cred c-ai primit scrisoarea mea?

— Nu, n-am fost încă la poliție, răspunse Jimmy. Dar ce mi-ați scris? Are un safe la bancă dl Walton?

— Safe-ul îl are, dar l-a golit complet acum opt zile. Asta vă comunicam în scrisoare.

— Dar are un depozit la banca d-voastră.

— Da, e drept, dar suma se ridică la două sute de lire sterline. Însă înainte cu câteva zile de a dispare, dl Walton a ridicat frumoasa sumă de un milion în devize americane. Situația la bursă îi era favorabilă, din fericire. Dacă doriți, vă pot da relații detailate…

— N-ar strica! Dacă mi-ați putea explica cum a transportat această sumă considerabilă, v-aș fi recunoscător, spuse Jimmy.

Directorul sună. Un funcționar apăru în ușă.

— Contul curent al dlui Walton!

Dosarul dovedi că dl Walton luase această sumă în trei zile consecutive; 1.300.000 dolari în monede de aur, în prima zi; 1.775.000 dolari în bancnote, a doua zi, și 1.800.000 dolari a treia zi. Totalul se urcă la 4.875.000 dolari.

— Din aceștia, dl Walton a scos un milion de lire sterline în bancnote pentru trebuințele sale, în luna de miere.

— V-a informat încotro pleacă?

— Nu! răspunse directorul.

Inspectorul detectiv se miră.

— Dl Walton e foarte tăcut, dle Sepping, și nu suferă să fie contrazis. Deși i-am atras atenția că nu e prudent să poarte cu sine o sumă atât de mare, dumnealui mi-a răspuns că știe ce are de făcut. Deci, nu-mi rămânea altceva decât să-i onorez cererea și să mă supun ordinelor sale.

— Ați luat numerele bancnotelor americane?

— Nu! ripostă directorul. Nu obișnuim să procedăm astfel.

Jimmy se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Oare nu prejudiciază această afacere averea drei Joan Walton? Are averea ei personală depozitată la d-voastră?

— Da. Capitalul ei e neștirbit, dar trebuie să vă mărturisesc, dle Sepping, că nu e considerabil. Dl. Walton bătrânul a dispus ca fiul său să ia două treimi, iar fiica o singură treime din avere. Și ce e mai rău; domnișoara a făcut un virament important asupra fratelui ei, acum câteva luni, în vederea unei afaceri pe care intenționau s-o facă împreună. Cred că dl Walton a uitat și că dra va pierde totul.

După câteva minute, Jimmy coborî în subsol, pentru a cerceta casetele unde obișnuia Rex să țină documentele importante și bijuteriile. Dar afară de câteva memorande, un contract de proprietate asupra unui imobil de Suffolk și câteva hârtii fără nici o importanță, caseta nu mai conținea nimic.

— Nu sunt în locuința sa banii dlui Walton, în casa de bani?

— Nu știu. Am venit aici să găsesc cheia combinației scrisă în vreun carnet al său și n-am găsit nimic. Mă duc să forțez broasca.

Se înapoie la locuința din Cadogan Square.

În zadar încercă să deschidă casa de bani. Telefonă la Sheffield, întreprinderea care o fabricase.

— Imposibil, dle, răspunse directorul. Nimeni n-o poate deschide, decât cel ce știe combinația cadranului.

— Trimiteți-mi pe cei mai buni lucrători, insistă Jimmy.

— Va fi nevoie să trimiteți casa de bani la Sheffield. Căci singurul care poate deschide această casă de bani e în închisoare. E un fost lucrător-expert, care a încercat să facă acest lucru pe cont propriu.

— Cum îl cheamă? întrebă repede Jimmy.

— Knowless! Cred că la poliție e cunoscut sub numele de „Nippy” Knowless.

Jimmy nu auzise niciodată de acest nume.

VIII

— Da, îl cunosc pe Nippy, răspunse Bill Dicker la întrebarea colegului său. Înainte de a se deda banditismului fusese unul din cei mai buni lucrători ai Corporației constructorilor de case de bani din Sheffield. Niciodată n-am știut pentru ce a făptuit acea tâlhărie. Era rău plătit, dar se prea poate să fi fost o femeie la mijloc. Cred chiar că așa a fost, deoarece femeile sunt totdeauna subiectul său de conversație. La tribunal, procesul său a făcut senzație. A recuzat pe toate femeile care făceau parte din juriu. Îți aduci aminte de chestia asta, cum vorbeau ziarele pe vremea aceea?

Jimmy își aminti de un pasaj în care se spunea că arestatul ar fi spus textual: „Prefer să fiu spânzurat de bărbați, decât să mă achite femeile”. Jimmy admira pe vremuri curajul arestatului, deși râdea de lipsa lui de delicatețe.

— Și totuși a fost achitat de către juriu, spuse Dicker surâzând voios. Poate că l-au simpatizat pentru acest punct de vedere sau poate se simțeau lingușiți. Jurații sunt ciudați! În tot cazul, o să-ți dau adresa lui Knowless, căci numai dânsul îți poate deschide casa de bani. Dar ce e cu avocatul lui Walton? Trebuie să-l vezi. Ne poate da oarecare informații asupra dispariției clientului său.

— L-am văzut alaltăieri, spuse Jimmy. Nu știe nimic. Walton a făcut un testament imediat după ce s-a întors din război, dar n-am înțeles mai nimic din el.

— Banii sunt în casa de bani, desigur! Oare n-ai observat vreo încercare de spargere la casa de bani?

— Nimic. Nici o urmă. Nici n-a fost atinsă, am examinat-o cu atenție.

Bill Dicker ieși din birou și se înapoie cu o notiță scrisă pe o foaie de hârtie.

— Iată adresa lui Nippy, zise dânsul. 165, Bolver Street, Lambeth. Are două condamnări la activul său. A fost de două ori condamnat și de două ori a scăpat ca prin minune.

Jimmy luă un taxi și porni în cartierul Lambeth, la Bolver Street 165. Era o stradă normală. De o parte și de alta case-tip, formate dintr-un subsol și parter, cu câte

două ferestre la parter, ușă la subsol, de o parte și de alta câte o fereastră.

Bătu la ușă. O femeie înaltă și voinică îi deschise, privindu-l bănuitor. Femeia plecase probabil de la albia cu rufe, căci mâinile îi erau pline cu clăbuc de săpun până la coate.

— Dl Knowless e acasă?

— Să văd, și ochii ei aruncară o privire de neîncredere.

Închise ușa și pasul ei greoi scârțâi pe scară. După câteva minute se întoarse:

— Urcați-vă sus, dle. La ușa din față!

— Intră! se auzi o voce, când Jimmy bătu la ușă. Deschise și intră.

Camera era frumos mobilată și nespus de curată. Un bărbat mic și slab ridică privirea către inspectorul detectiv. Era ocupat cu niște cârnați, pe care îi frigea la grătar. Părul roșu, zbârlit, mânecile suflecate. Pe nas avea niște ochelari cu rama de os fin.

— Intrați, domnule, închideți ușa și nu lăsați pe Hector să iasă pe ușă afară, spuse cu voce aspră.

Jimmy căută în juru-i și descoperi un cățeluș care rodea piciorul mesei.

— Ședeți, domnule Sepping, îl invită Nippy Knowless surâzând, căci văzu expresia de surpriză a interlocutorului său. Vă mirați că vă cunosc? Ce vreți? Când ai de-a face cu poliția, e bine să-i cunoști pe toți polițiștii. Ce doriți de la mine?

— Vizita mea n-are un scop profesional, ci unul comercial!

— Asta înseamnă că nu aveți nevoie de mine personal, ci de informațiile mele ca să prindeți în capcană pe vreun pungaș, pe care l-aș cunoaște! răspunse Nippy, întorcând cârnații pe partea crudă.

— De astă dată nu e vorba de așa ceva, zise Jimmy, luând loc. Am nevoie de d-ta, ca să-mi deschizi o casă de bani.

— Să deschid o casă de bani? Eu?

Omul își roti privirea, înspăimântat.

— A cui e casa de bani?

Jimmy îi explică toată situația și Nippy Knowless ascultă cu atâta interes, încât uită cu totul de cârnați.

— Da, am citit despre cazul ăsta în ziarele de dimineață, spuse dânsul, și mi-a părut foarte rău, căci dl

Walton s-a purtat tare bine cu mine.

— Îl cunoşti? întrebă Jimmy surprins.

Nippy clătină din cap.

— Era ultima mea lucrare cinstită, eu i-am fixat casa de bani în perete. Ştia toată povestea mea. I-am spus-o. Femeile…! oftă dânsul – oh! dacă-l ascultam, n-o păţeam! Ah, femeile… femeile!

Jimmy nu era dispus să asculte confidenţele de dragoste ale unui puşcăriaş. Nu-l întrebă deci nici cine era acea femeie misterioasă, pe care fatalitatea i-o scosese în cale şi nici ce l-a îndemnat la o faptă nepermisă. Totuşi, era destul de curios ca să-l întrebe dacă e însurat.

— Nu! îi răspunse Nippy indignat. Am fost la închisoare, dar nu sunt însurat. Şi acum, domnule Sepping, dă-mi voie să mănânc ceva, în vreme ce îmi povesteşti. Ce vrei să-ţi fac?

Apoi adăugă:

— Bine, dar te obligi d-ta să-mi procuri instrumentele necesare, căci n-oi fi prost să-mi stric sculele mele pentru un câştig de cinci sau zece lire.

În timp ce vorbea, Nippy îşi ţinea privirea aţintită asupra detectivului, pentru a urmări efectul cererii sale.

— Sunt sigur că dra Walton o să te plătească bine.

— Ah! uitasem că e vorba de casa de bani a dlui Walton. Nu-mi trebuie nici un ban, – spuse dânsul scurt – dar procură-mi instrumentele. Doar nu-s nebun să ţi le arăt pe ale mele, ca apoi să-ţi servească împotriva mea.

Jimmy luă un taxi la capătul străzii şi-l reţinu, până ce, găsind pe la diferiţi negustori instrumentele necesare, se opri în faţa locuinţei Walton.

Apărat de o mască ce-i acoperea obrazul contra luminii puternice a lămpii de acetilenă, Knowless munci din greu, silindu-se să deschidă uşa casei de bani. Jimmy şi Joan priveau cu atenţie mersul lucrării.

— În toată Londra nu există decât doi oameni care pot să facă treaba asta! Vreţi să ştiţi adresa celuilalt? E pe undeva prin ţinuturile cereşti; era un om foarte cumsecade şi unde mai pui că nu era însurat.

— Nu-ţi plac femeile? domnule Knowless, întrebă Joan surâzând.

Nippy clătină din cap negativ.

— Nu, ele m-au ruinat, mai cu seamă una!

Tânăra nu voia să intre în detalii, dar Nippy îşi deschise inima.

— Ce sunt în stare femeile! Învârtesc și-i sucesc pe bărbați cum le trăsnește prin minte. A mea, era cameristă la o casă mare și o chema Julia. Frumoasă? Doamne, Doamne! și drăgălașă… Mă duceam duminicile pe la dânsa ca să stăm de vorbă. Într-o duminică după-masă o văd foarte amărâtă și plânsă. Printre lacrimi și sughițuri îmi mărturisește: „– Domnul mi-a dat niște cărți groase să le pun în casa de bani, și eu am închis casa și am uitat cheia înăuntru.” Deschid casa, – nu era lucru mare – orice copil ar fi putut s-o deschidă cu o spelcă, era o broască proastă, o casă de bani din acelea ce se fabrică în serie. Mă uit înăuntru, cheia nicăieri. A doua zi Julia dispăruse. Am auzit din întâmplare. Am aflat că făcea parte dintr-o bandă din Midland… Eu am fost închis…

— Și ai mai văzut-o de atunci? întrebă Jimmy cu un interes deosebit.

— Niciodată, răspunse Nippy, învârtind burghiul de zor. Asta-i cea mai bună dovadă că nu sunt un criminal. Știu că face parte din banda Whoop-J-Addy, bine cunoscută în Midland. Mai bine nu știau ei de mine!

O smucitură puternică și ușa masivă de oțel Se dădu în lături!

— Mulțumesc, dle Knowless!

— Pentru puțin, domnule inspector, răspunse Nippy politicos.

— Casa de bani e goală! strigă Jimmy îngrozit, după ce se uită înăuntru.

Nu-și putea crede ochilor. Scoase toate sertarele. Nimic, nimic!

— Cât credeați să fie în casă, domnule inspector?

— *Un milion de lire sterline.*

— Un milion de lire sterline? repetă Knowless, închipuindu-și că vor să-și bată joc de el. Dar cine putea să-i fure? Cine să fi deschis casa de bani? Domnule, una ca asta nu se poate! Spărgătorii din Riley zac în închisoare, Ferdy Walters e în America de Sud, Kelleys s-a lăsat de meserie…

— Ceea ce-i adevărat e că nu sunt banii în casă. Au dispărut… repetă îngrijorat Sepping.

Nippy băgă capul înăuntru.

— Vedeți urma asta de pulbere fină? E la o înălțime de o palmă. Prin crăpăturile invizibile ale casei de bani intră totuși praf. De la marginea asta în jos, – arătă Nippy

Joanei și detectivului urma – nu se mai vede nimic. Până aici casa a fost plină de registre, scrisori…

Jimmy Sepping căuta să se convingă, dar nu-i fu cu putință să vadă vreo diferență de culoare, între partea superioară și cea inferioară a casei de bani. Totuși nu se îndoia că Nippy avea dreptate.

— A dispărut un milion de lire? Hm! Cred că așa repede nu-l mai vedeți la față milionul ăsta de lire!

Cu toată dezamăgirea, Jimmy izbucni în râs.

IX

Dora Coleman închise cartea și o puse deoparte. Apoi, ridicându-se de pe fotoliul comod în care citise și visase, se îndreptă spre hol. Parker trase zăvoarele, cercetând ușile, deoarece dl Coleman nu se întorcea în seara asta acasă, fiind chemat în provincie pentru afaceri urgente.

Cu piciorul pe prima treaptă, Dora se întoarse și întrebă:

— Parker, n-a telefonat nimeni?

— Nu, domnișoară.

Mai urcă câteva trepte și se opri din nou:

— Parker, ești sigur că nu s-a întâmplat nimic altceva, decât ceea ce mi-ai spus, în privința domnului Walton?

— Nimic, nu s-a mai întâmplat. I-am arătat camera. De fapt, nu voiam să-l însoțesc, dar dânsul nu știa unde e. Apoi m-a întrebat ce cameră e alături, i-am spus că e dormitorul dv. L-am întrebat dacă are nevoie de serviciile mele ca să se schimbe. Uitasem că asta trebuia s-o facă după cununie și atunci dânsul începu să râdă.

— Să râdă? Așadar, era foarte fericit?

— Da, domnișoară. Într-adevăr, nu l-am văzut niciodată râzând pe dl Walton.

— Pe urmă ai coborât?

— Da, m-am înapoiat în sufragerie și nu l-am mai văzut de atunci.

— Te-a întrebat ceva?

— Numai unde e camera.

— Și nu te-a mai întrebat, dacă locuința mai are vreo ieșire?

— Nu, domnișoară. L-am lăsat în ușă.

— Bine! Mulțumesc, Parker. Noapte bună! spuse Dora și se urcă în camera ei.

Nu putea să înțeleagă această dispariție inexplicabilă a lui Rex. Se așeză pe marginea patului și începu să facă fel de fel de presupuneri. Dar gândurile i se încrucișau în creier și nu reușea să dea nici o explicație evenimentelor din urmă. Își păstra totuși sângele rece, ceea ce uimea de multe ori pe Jimmy și pe dl Coleman.

Rex o iubea. De asta era sigură. Și cu cât se apropia data căsătoriei lor, dragostea lui Rex creștea din ce în ce. Nu voia s-o mâhnească, nu era un moft dispariția asta. Ce putea să fi intervenit între dejun și ora dispariției – Parker?

Începu să râdă! Se dezbrăcă încet, plictisită, și, cu toată enervarea și gândurile ei chinuite, adormi imediat.

Un zgomot o trezi din somn. Se uită la ceas. Era ora trei dimineața.

Privi în juru-i și ochii ei fixară figura unui bărbat ce se ascundea într-o pelerină lungă și neagră, la marginea balconului.

Scoase un țipăt.

— Parker!

Valetul își puse paltonul în grabă și alergă în camera domnișoarei.

— E un om pe balcon, Parker. Un hoț!

Valetul cercetă balconul și se înapoie, străduindu-se să-și convingă stăpâna că nu e nimeni.

— Privește urma aceasta de picioare pe parchet! E în odaia mea, ascuns pe undeva!

Luă lampa de pe noptieră și cercetă urmele de pe parchet. De la fereastră până la ușa dinspre coridor se puteau distinge urme de pași. Atinse parchetul cu mâna. Era încă umed.

— Trebuie să fi intrat în momentul când am ieșit să te chem.

Revolverul tremura în mâna bătrânului servitor.

— Cheamă-l pe Benett! porunci Dora.

Benett era șoferul, care dormea în camera de deasupra garajului. Acest ordin îi fu binevenit. Dar Parker trebuia să coboare scara și să telefoneze șoferului.

Benett veni într-o clipă. Dora și cei doi bărbați cercetară toată casa. La parter, ușa de la bibliotecă era dată de perete, dar în încăpere nu era nimeni. De acolo, un coridor îngust dădea în odaia servitorilor; pe acolo venise străinul. Se vedeau urme de pași pe tot coridorul, iar ștergătorul de picioare era plin cu noroi, umed, proaspăt.

Într-o clipă, Parker se repezi la ușa de la intrare. Era larg deschisă. Se uită în stradă. Un automobil mic se zări ceva mai departe. Tocmai în momentul acela pornea. Benett îl auzi.

— Fuga după dânsul!

În zadar, nu-l mai putu ajunge.

— I-ai luat numărul, Benett? îl întrebă Dora, cu sânge rece.

— Nu, domnișoară, nu l-am mai putut vedea.

— Dar cum de-a putut să se urce la etaj? se întreba tânăra fată.

Șoferul cercetă fațada și îi arătă că lucrul era foarte simplu: un picior pe uluci, celălalt pe ușa de la parter, apoi iar pe uluci, cu o mână s-a ținut de ornamentul ferestrei și dintr-o săritură a fost pe balcon.

— Să chem un polițist, domnișoară? întrebă Parker.

— Cred că nu e nevoie. Iar o să apară în ziare numele dlui Coleman și al meu. Destul a vorbit presa de noi în ultimul timp.

Făcu o inspecție în salon, apoi în biblioteca tatălui ei. Se părea că nimic nu se mișcase din loc și că hoțul n-avusese timpul necesar să opereze, fiind deranjat de apariția bătrânului Parker și a șoferului.

Deodată bătrânul servitor, care rămase în urmă să închidă ușa, scoase un strigăt de groază:

— Un Browning de calibru mare! L-a pus acolo pe masă, ca să poată deschide ușa, explică Parker.

— Norocul meu că nu l-am surprins, exclamă Benett. Altfel era să fie vai de pielea mea, domnișoară.

Dora cercetă arma cu atenție.

— E încărcat? întrebă dânsa.

Benett luă revolverul și-l deschise.

— Desigur. În butoiaș e un cartuș și socotind după greutatea lui, cred că revolverul e plin.

Scoase cartușul din butoiaș și descărcă rezerva.

Benett făcu o observație ironică, dar Dorei nu-i venea deloc să glumească.

— Cheamă la telefon pe dl inspector Sepping, Parker! porunci tânăra.

Jimmy era culcat și dormea dus când îl deșteptă soneria telefonului. Crezând că-l cheamă Joan, sări iute din pat. Auzi vocea cristalină a Dorei:

— Jimmy, am avut un hoț în dormitor, dar nu vreau să chem poliția. Ai putea să vii până la mine? Îți trimit pe Benett cu mașina.

— Nu-i nevoie. Găsesc un taxi. Sunt sute prin apropiere. Un hoț, ai spus? L-ai prins?

— Nu! Tata nu-i aici. Vrei să vii?

— Peste zece minute sunt la d-ta, răspunse Jimmy.

După o jumătate de oră, Jimmy se afla în bibliotecă și Dora stătea în fața mesei de scris, în fotoliu, și-i arăta revolverul pe care-l avea dinainte.

În câteva cuvinte îi povesti tot ce se întâmplase.

— Hoții nu se plimbă cu automobilul! o liniști Jimmy. Asta se spune numai în romane. Benett s-a înșelat, desigur. Probabil vreun întârziat. Ah, da! Îmi amintesc; la lordul Liverstoke a avut loc o serată. Am fost și eu invitat.

Între timp, Jimmy examină revolverul la lumina lămpii de pe birou.

— Benett! ia privește ce e aici! zise detectivul, întinzându-i arma.

— Nu văd nimic.

— Iată. Un nume.

Ținu pistolul în fața Dorei. Pe mâner era zgâriat cu un briceag numele: Kupie.

X

Soarele răsărise, revărsând valuri de lumină aurie pe străzile Londrei, când Jimmy ajunse în Knigtsbridge și intră în locuința sa. Valetul tocmai îi pregătea cafeaua și îi ieși în întâmpinare.

— V-am văzut ieșind astă-noapte, domnule, spuse valetul, pentru a explica de ce se sculase atât de devreme. Aveți vreo știre despre dl Walton?

— Nu.

— Mi se pare foarte ciudat, zise valetul, servind cu o ceașcă de cafea pe stăpânul său.

— Ni se pare tuturor foarte straniu! spuse scurt Jimmy, care nu era dispus să discute la ora aceea matinală, despre dispariția lui Rex și mai cu seamă cu valetul său, chiar dacă Albert era un băiat de treabă.

Apoi, regretând că răspunsese atât de repede, îl întrebă:

— De ce ți se pare chiar atât de ciudat, Albert?

Pentru soldatul Albert, dl Walton era tot „domnul maior” cu care servise în același regiment, în Franța. Și cu toate că Rex înaintase în grad între timp, pentru Albert, rămăsese tot „domnul maior”.

— Da, îmi amintesc, când plecă în vacanță. Da, dle. Știți, când ați vrut să-i comunicați ceva și ați spus ce curioși sunt unii oameni! Dispar fără să-și lase adresa!

— Da, da, Albert. Uitasem cu totul. Plecase pentru trei luni în vara aceea și nimeni nu știa unde se află. Ce prostie să uit eu, una ca asta. Dar nu din cauza asta ți se pare mai ciudată dispariția lui de acum, Albert.

— Da și nu, răspunse Albert respectuos. Căci mi s-a întâmplat ca să-l întâlnesc pe domnul maior în acele trei luni de vacanță!

— Pe dracu’! Niciodată nu mi-ai spus-o! exclamă Jimmy surprins.

— Nu-mi place să vorbesc ce nu trebuie! L-am întâlnit la Gloucestershire în ziua de 8 august. Îmi amintesc foarte bine data, căci era nunta fratelui meu. Mai țineți minte, v-am cerut concediu pentru trei zile?

— Da, da, îmi amintesc, spuse Jimmy.

— După ce frate-meu plecă în voiaj de nuntă, eu am plecat la părinți, care locuiau în satul învecinat, la

Spurley. Atunci, pe când treceam pe podul Spurley, care traversează fluviul am zărit un individ prost îmbrăcat, pe malul apei. Mi se părea cunoscut. Avea hainele murdare guler n-avea deloc și nici bărbierit nu era… Și cum îl priveam de pe pod, mă gândeam: „Stai, că te cunosc eu!” Dar nu-mi puteam aduce aminte numele lui. Dar deodată strigai: „Domnule maior”!

— Vrei să spui dl Walton. Ești sigur?

— Mai mult ca sigur, domnule. Eram atât de sigur încât mă apropiai de dânsul, ca să-i vorbesc. Dar dispăruse ca o vedenie. Nu voiam să mă dau bătut. Traversai podul și ajunsei în satul vecin. Întrebai pe toți care se aflau pe pod la capătul celălalt și pe țărani, dacă nu-l văzuseră. Nimeni nu-l zărise. Dar nici alt drum n-avea! Dispăruse.

— Poate că s-a cățărat pe mal și nu l-ai văzut?

— Imposibil, domnule.

Jimmy începu să râdă.

— Și ce făcea, când l-ai zărit tu întâi? Privea?

— Nu, dle, se juca cu trei pietre. Le arunca în sus și le prindea, întâi una, apoi două, apoi toate trei, apoi le arunca repede-repede, ca un artist de circ.

Jimmy începu să râdă. Își aminti că acesta era jocul de predilecție al lui Rex, încă de când erau împreună la școală. Prietenul său era grozav de mândru de agilitatea sa. Tocmai acest amănunt îl edifica, îl convingea. Identitatea era perfect stabilită. Jimmy luă repede o hotărâre.

— Albert, te duci mâine la Spurley și faci cercetări serioase în toată împrejurimea. Se prea poate ca dl Walton să aibă pe acolo vreo moșie, unde se retrage, când vrea să se odihnească.

— Și eu m-am gândit la asta, domnule, răspunse Albert, dar Jimmy îl întrerupse:

— Ascultă, trebuie să faci toate cercetările foarte minuțios. Trebuie să te informezi la orice cârciumă sau casă unde crezi c-ar putea să fie. Stabilește-te la Spurley și îndreaptă-ți investigațiile prin împrejurimi. Cheltuiește cât îți trebuie și dacă reușești să afli cea mai mică urmă despre existența dlui Walton, telegrafiază-mi. Sau mai bine, telefonează-mi. Ai un tren pentru Gloucester la ora opt, pe acela îl iei.

Chiar în acea dimineață, Jimmy căută câteva clipe libere, pentru ca să alerge într-un suflet la Joan, să-i

comunice tot ce aflase despre Rex. Dar dânsa nu-l putu lămuri.

— Habar n-aveam, unde și-a petrecut Rex vacanța anul trecut. Îi place să schimbe aceste escapade. Îmi aduc aminte, când eram mică, Rex și-a petrecut vacanța făcând excursii pe jos prin Rusia și nici măcar tata n-a știut.

— Oare n-are pe nimeni la Gloucestershire?

— N-am idee… Dar e sigur că a fost acolo, căci știu bine că se întorsese ars de soare.

Jimmy nu-i povesti nimic despre încercarea de furt din noaptea trecută la Coleman. Dora îl rugase să nu spună nimic, până când nu va vorbi cu tatăl ei. Cum se întorsese, dl Coleman veni la poliție să-i vorbească:

— Oh! dacă mă nimerea acasă! spuse dl Coleman cu un ton care voia să însemne: „Vai de hoț, ce era să-i fac!” Dar, nu știu cum să-ți explic, dle Sepping. Trebuie să mă înțelegi, că n-aș vrea să se facă vâlvă în jurul acestui caz. N-a fost decât o simplă încercare de furt, care a dat greș. Am controlat minuțios toată casa, nu-mi lipsește nimic! Acum, după dispariția lui Walton, cercetările poliției, ziarele care vor începe să urle… Mă-nțelegi? Noi, ăștia de la Finanțe, trebuie să ne ferim să dăm în vileag viața particulară. Nu e în interesul serviciului. Așa, bunăoară, nici prin minte nu mi-ar trece să cer să se facă acum o anchetă! Ce-ar spune opinia publică și mai cu seamă domnii de la Finanțe? Vezi d-ta, visteria statului trebuie să fie inatacabilă; viața particulară a funcționarilor ei superiori, în special, trebuie să rămână învăluită în tăcere!

— Da, da! adăugă Jimmy cu un surâs șiret.

— Nici o veste, desigur, de la Walton, spuse dl Coleman.

— De ce, *desigur*? domnule Coleman. Oare nu aștepți nici o veste?

— Nu, dle, nu aștept nici o veste, spuse dânsul răspicat. Sunt convins că dl Walton a înnebunit, și că într-una din zilele astea o să auzim c-a murit de moarte violentă.

Enunță această profeție cu atâta indiferență, de parcă ar fi vorbit despre o marcă nouă de mașini de scris sau de altceva.

— Domnule! dar pentru Dumnezeu, exclamă Jimmy, doar nu vorbești serios!

— Ce? nu crezi?

— Sunt sigur că nu e așa, răspunse Jimmy. Rex e sănătos la minte, ca și mine, ca și d-ta, și nu e capabil să se sinucidă. Dacă va fi găsit mort, atunci a fost asasinat.

— Sper și eu! răspunse Coleman cu dublu înțeles. Sunt sigur, sper. E ceva teribil. Fata mea e prăpădită, de când cu chestia asta.

Dl Coleman spuse bună ziua, voind să plece, apoi se întoarse din drum:

— Trebuie să cumpăr un revolver. De preferință o marcă europeană, spuse dânsul hotărât. Am motivele mele să nu mă încred în produsele americane. Nu-mi plac armele de foc – dar, de! Sunt într-adevăr foarte primejdioase, dar îmi trebuie un revolver cu șase focuri.

— Șase focuri? se miră Jimmy. Un Browning e preferabil.

— Mulțumesc, prefer unul simplu. Revolverele astea automate mă încurcă.

Jimmy îi lămuri cu răbdare, funcționarea unui revolver automat, dar dl Coleman rămase la ideea lui.

Porniră împreună și când ajunseră în dreptul Casei de Conturi, dl Coleman se opri brusc:

— Să ne despărțim, spuse dânsul. N-ar fi în interesul serviciului meu să fiu văzut în compania unui detectiv. Portarul e teribil de vorbăreț și mi-e teamă să nu tragă concluziile cele mai bizare.

Jimmy râse discret și așteptă pe trotuarul celălalt ca bărbatul acesta să treacă strada și să intre în palatul Ministerului de Finanțe.

Era ceva anormal în purtarea dlui Coleman. Pierderea unui ginere bogat, disperarea fiicei sale, tragedia groaznică ce-ar fi posibilă în legătură cu dispariția lui Rex Walton – nimic din toate acestea nu se putea compara cu teama de a nu fi bârfit la serviciu.

Jimmy își continuă drumul, nemulțumit că era singur. Până acum gazetele n-au făcut multă zarvă în jurul dispariției lui Rex Walton. Oricât de bogat era, nu se evidențiase în viața publică, nu era nici politician și nici monden. Inspectorul de poliție era mulțumit din acest punct de vedere, totuși știa că de la o zi la alta taina urma să fie dezvăluită, cu toate detaliile ei. Reprezentanților presei, Jimmy le declară că absența lui Walton se datora probabil pierderii memoriei sale, și presa anunță cazul în câteva cuvinte. Apoi, când veniră din nou ca să afle ultimele amănunte asupra dispariției, Jimmy invocă

obiceiul curios al lui Walton de a-și lua concediu și de a și-l petrece într-un loc ascuns, pentru a nu fi deranjat. Dar, mergând așa dus de gânduri, zări deodată, la colțul unde Trafalgar Square se întretaie cu Whitehal, un afiș de ziar, scris cu litere groase:

„S-a furat un milion”.

Jimmy, în sinea lui, înjură, căci luase toate măsurile ca întâmplarea aceasta să nu ajungă în public; apoi, îndreptându-se spre un chioșc, cumpără ziarul. Pe prima pagină era scris cu litere mari titlul articolului de fond:

„Un milionar dispare în ziua nunții și-și ia averea cu dânsul”.

Jimmy citi cu atenție cele două coloane de ziar, care dădeau publicului toate amănuntele acestei aventuri nemaipomenite. Articolul se termina astfel:

„Din fericire, asista la dejun inspectorul-șef al poliției criminaliste, dl Jimmy Sepping, amic intim al milionarului excentric dispărut. Acesta luă imediat în mână cercetările și organiză o anchetă discretă, care însă nu dădu rezultatul satisfăcător pentru lămurirea acestui mister extraordinar. Ieri dimineață, autoritățile au dispus cercetarea documentelor personale ale dlui Walton și apoi controlul casei de bani, în care se presupunea existența sumei de 900.000 lire sterline, sumă pe care dispărutul o retrăsese de la bancă, cu câteva zile înainte. Dar casa fu găsită goală. Banii dispăruseră, de asemenea.”

Jimmy citi rând cu rând tot articolul.

„Cine dracu’ putea să dea amănuntele acestea atât de lămurite?” se gândea dânsul și o neliniște îl cuprinse. Asta venea de la Joan.

Se opri la prima cabină de telefon.

— Ai citit gazetele de azi-dimineață? o întrebă.

— Da, am chiar ziarul în mână, răspunse o voce nesigură. Jimmy, sincer îți spun că n-am dat nici o informație reporterului. Știa totul înainte de a veni la mine. Când îmi ceru să-i confirm acestea, nu puteam să n-o fac. Nu-i așa?

— Va să zică, l-ai văzut pe reporter? întrebă Jimmy surprins. La ce oră?

— A venit la ora șapte – spuse domnișoara Walton – și avea totul scris mai dinainte. I-am cerut să te vadă pe

d-ta, dar dânsul a insistat foarte mult să-i confirm datele pe care le deținea.

— Extraordinar!

— Credeam…

— Credeai că eu am furnizat informațiile la gazetă? Cum îți închipui una ca asta? Nici n-aș fi visat să fac așa ceva, răspunse Jimmy necăjit.

Cum părăsi cabina telefonică, Jimmy sări într-un taxi și spuse șoferului să oprească la birourile de informații ale marelui cotidian *Evening Megaphone.* Declinându-și scopul vizitei, directorul îl primi imediat.

— Știrile acestea le-am primit aseară, spuse directorul. Erau scrise de mână. Mi se pare că mai am originalul.

Sună și dădu instrucțiuni secretarului de redacție. Peste câteva minute Jimmy citea informațiile scrise de un necunoscut. Pentru șeful detectivilor, documentul acesta a fost ușor de identificat. Recunoscu hârtia, precum și scrisul.

— Kupie! exclamă dânsul repede. Cunosc hârtia și scrisul.

În zorii zilei, directorul trimise copia cu reporterul și acesta se întoarse cu confirmarea Joanei.

— Desigur, nici prin gând nu ne-ar fi trecut să publicăm un singur rând, dacă domnișoara Walton n-ar fi recunoscut adevărul evenimentelor. Kupie…

Luă hârtia din mâna detectivului și privi:

— Hm! eu credeam că Kupie a murit, nu mai auzisem de dânsul de o bucată de vreme, până acum în urmă…

— În urmă? întrebă Jimmy, fixându-l pe director.

— Da, am fost uimit de sinuciderea de la Scotland Yard – bietul Miller – îl cunoșteam superficial. Asta era opera lui Kupie?

Tonul întrebării avea o însemnătate hotărâtoare.

— Ce te face să crezi asta? ripostă Jimmy.

— Nu știu. O rumoare – în Fleet Street – și toți ziceau că Miller… Ei, nu știi d-ta cum vorbesc ziariștii între ei?

Jimmy nu era dispus să discute chestia lui Kupie. Spuse bună ziua, luă manuscrisul și plecă.

De ce oare a relatat individul acesta toate amănuntele? Cu ce scop? Și la ce-i putea folosi? Dacă Kupie e responsabil de dispariția lui Walton și de lipsa

averii lui, are tot interesul ca să înăbușe lucrurile iar nu să le dea publicității cu toate amănuntele.

Bill Dicker avea părerea sa în această privință. Kupie căută să stabilească un raport direct între dispariția lui Walton și furtul de un milion.

— Sunt sigur că Kupie nu e responsabil de ambele fapte. Dacă într-adevăr l-a înlăturat pe Rex Walton, nu el i-a luat și averea. Sau dacă e vinovat de furtul averii, dispariția lui Walton l-a surprins, desigur, tot atât de mult ca și pe noi.

Citi jurnalul pentru a doua oară.

— Iată! spuse dânsul. Bagă de seamă, Jimmy, mereu vorbește de dispariție și de furt; de câte ori pomenește de una, pomenește și de cealaltă. Ce crezi de asta, Sepping?

Jimmy cercetă documentul.

— E scrisul unui om care nu-i obișnuit să scrie mult. Un individ de vârstă mijlocie – scrisul cam tremurat.

— Dar stilul e admirabil, obiectă Dicker. E mult mai corect scris decât obișnuiește Kupie să scrie anonimele sale.

Jimmy trecu în biroul său pentru a se putea gândi nestingherit la desfășurarea evenimentelor din ultimele zile. Dar un agent de poliție bătu la ușă:

— Domnule inspector, o scrisoare pentru dv.! A adus-o un servitor.

Era de la Dora:

„Scumpe Jimmy. Ai putea să vii astă-seară la mine? Tata pleacă în oraș și eu voi fi bucuroasă să pot discuta cu d-ta în liniște și fără să fiu deranjată, despre Rex. Așadar, dacă datoriile d-tale profesionale îți permit, vrei să-mi dăruiești o oră?”

Puse scrisoarea pe masă, oftând. Biata Dora! Să fie oare dânsa ținta răzbunării lui Kupie, și nu Rex? Și în clipa aceea gândul lui Sepping se întoarse spre prima logodnică a lui Rex, care se sinucisese din îndemnul lui Kupie… Era cufundat în gânduri, când Bill Dicker intră în cameră, pufăind din pipă.

— Ia ascultă, Sepping. Știi, mă duc astă-noapte la nr. 973 în Jemons Street. Acolo e un tripou unde se pierd sume mari. Casey, proprietarul, e un om de paie.

Jimmy rămase surprins.

— N-am auzit niciodată de stabilimentul ăsta. Nu e trecut la noi pe listă.

— Aseară a venit un copoi și mi-a adus trufandaua asta! N-ai vrea d-ta să te ocupi de cazul ăsta?

— Cred că am destul de lucru deocamdată, răspunse Jimmy serios și Bill fu de acord.

— Există prea multe tripouri și poliția e responsabilă. Dar proprietarii de tripouri au proptele, mă înțelegi, și de aceea scapă de orice razie. Și apoi, știi Jimmy, în dosul acestor afaceri se ascunde Kupie.

— Cine ți-a băgat asta în cap? întrebă Jimmy, mirat peste măsură.

— Adu-ți aminte; orice urmă în chestia Kupie ne conducea pe la tripourile de felul acesta. Toate, dar absolut toate, afară de cazul Walton. Toți! Sau victima fusese văzută înainte de crimă într-un asemenea tripou, sau cei ce dădeau informațiile necesare s-au dovedit a fi niște jucători profesioniști de cărți măsluite, mă rog, tot tipi de aceștia.

Vorbind așa, Bill Dicker luă din întâmplare scrisoarea Dorei de pe masă și se uită la ea.

— Omul care a adus-o nu e un hoț de profesie, observă dânsul, arătând inspectorului șef amprenta digitală din colțul scrisorii.

— N-am fost niciodată adeptul acestui sistem de identificare, spuse Jimmy. Cum se poate constata identitatea unui om după amprentele digitale? E un oarecare indiciu, dar nu un indiciu concludent. Vezi asta? Ce-ai zice dacă ai găsi aceeași amprentă aici, în colecția noastră de criminali, la Scotland Yard?

— Una la un milion dacă se potrivește cu cealaltă. D-tale ți se par toate amprentele la fel. Poate, însă pentru un ochi expert, o amprentă se deosebește enorm de mult de cealaltă.

Dicker se ridică, se duse la ușă și chemă omul de serviciu.

— Ia scrisoarea asta și du-te cu ea la domnul inspector Baring, spune-i c-am cerut eu să-l identifice pe autorul amprentei.

— Nu e nevoie, obiectă Jimmy. Ce importanță are?

Totuși, nu se miră de gestul lui Dicker. Îl știa drept un discipol fanatic al dactiloscopiei, pledând în orice ocazie pentru această știință. Odată, vrând să arate cât de necesar e sistemul acesta de identificare, ceru, spre a se convinge cât de diferite sunt amprentele digitale, concursul unui inspector școlar. Cinci școli elementare

trimiseră amprentele elevilor, iar altă dată făcu aceeași experiență cu 5000 de lucrători din fabrica unui mare industriaș. Și rezultatul a fost că două amprente n-au fost găsite identice.

Omul de serviciu se înapoie peste câteva minute. Aduse scrisoarea și o fișă.

— O fișă!

— Da, domnule inspector. E amprenta unui oarecare Josef Felman.

Dicker se repezi s-apuce fișa și, smulgându-i-o din mână, citi, cu voce tare: „Felman, condamnat de trei ori pentru șantaj. Vârstă… 56 ani”. — Ia citește, Jimmy!… Felman se prezintă de obicei ca valet sau intendent la case mari, unde, după ce își ia informațiile necesare despre viața intimă a stăpânilor și despre starea lor socială, se folosește de ele pentru a pune la cale afaceri de șantaj.

Jimmy luă receptorul și-l chemă pe sergentul de serviciu:

— Ascultă! Cine a adus scrisoarea asta, acum o jumătate de oră?

— Un om mai bătrân, Spunea că e valet la dl Coleman și că se numește Parker. Mai mult nu l-am întrebat nici eu.

XI

Cei doi detectivi se priviră în tăcere. Parker! Valetul care-l condusese pe Rex Walton în camera sa! Valetul corect și atent al familiei Coleman, ultimul om de pe pământ pe care l-ar fi bănuit vreodată!

— Bagă de seamă! Nu te pripi, Sepping! îi spuse Dicker! Prin Parker ăsta vei ajunge la lumină în afacerea Walton!

— De necrezut!

— Nimic mai puțin surprinzător, decât dispariția lui Walton – observă Dicker calm. Dar îți spun: încet! Dacă sperii pasărea, îți fuge din colivie și n-o mai prinzi niciodată.

— Ce crezi, Dicker, că ăsta e Kupie?

— Îl cunoaște pe Kupie. De asta sunt sigur, răspunse Bill Dicker. La Coleman și-a fixat câmpul de activitate. Coleman e la Ministerul de Finanțe și probabil că are adeseori persoane oficiale la masă. Cine să bănuie că bătrânul valet e un spion? E numai o credință populară că oamenii ăștia sunt muți ca peștele și discreți ca Lucreția Borgia. I-am auzit eu vorbind. De aceea îți spun pentru a treia oară: procedează cu precauție! Dacă-l întrebi pe Coleman…

— N-o să-l întreb nimic pe Coleman, deocamdată. E un tip ceremonios. O să pledeze o săptămână pentru decăderea tineretului din secolul nostru și o să se mire o altă săptămână cum de a putut să angajeze în serviciul său un individ ca acest Parker. Nici pe Parker n-o să-l chestionez. E prea șiret tipul acesta și apoi cunoaște toate trucurile… Totuși, investigațiile mele preliminare și discrete n-ar da nimic de bănuit și n-ar alarma pe nimeni.

În aceeași zi, după-prânz, o femeie bătrână sună la ușa locuinței Coleman. Vindea lucruri, mărunțișuri, pe un preț atât de mic, încât feciorul o chemă în bucătărie să arate marfa și celorlalte slugi. Apoi spuse că știe să dea în cărți și să ghicească și în palmă. Dar în clipa când Parker intră în bucătărie pe neașteptate și văzu că citește în palmă fetei din casă, o dădu pe ușă afară.

Bătrâna se duse de-a dreptul la Jimmy. Era o femeie detectiv, care se afla de mulți ani în serviciul Prefecturii Poliției.

— Parker – spuse femeia-ghicitoare – este de doi sau de trei ani la Coleman. Are libere serile de joi și sâmbătă și are întotdeauna mulți bani la dânsul. Fata din casă crede că e un jucător profesionist, căci l-a găsit într-o zi măsluind niște cărți de joc. Când l-a văzut, se făcea că le aranjează.

— Are rude? întrebă Jimmy.

— Asta n-am putut să aflu, răspunse femeia cu greutate. Fetele din casă nu prea știu multe despre dânsul; vorbește foarte puțin și-și ține odaia încuiată cu cheia. O mătură și o îngrijește singur.

După ce femeia plecă, Jimmy își schimbă hainele, ca să se ducă la întâlnire la Portland-Place, unde-l aștepta Dora.

Acum vizita aceasta căpătă o nouă importanță. Detectivul dorea să-l vadă pe Parker de aproape și totuși îi era teamă s-o întrebe pe Dora ce știe despre acest valet. Avea însă încredere într-însa și o considera cu mult superioară tatălui ei în ceea ce privește caracterul.

La ora opt seara, Jimmy sună și Parker îi deschise ușa. Detectivul îl privea acum cu alți ochi. În tot cazul, avea vârsta șantajistului Felman și semnalmentele coincideau perfect: buzele subțiri, nasul mare, favoriți!

Parker luă pardesiul și pălăria vizitatorului și-l pofti în salon.

— Domnișoara Coleman a ieșit, domnule.

— Da? întrebă Jimmy surprins. Dar am întâlnire cu dânsa!

— Se poate, domnule! spuse valetul respectuos. Cred că trebuie să se înapoieze în curând, deoarece mi-a dat ordin să poftesc pe cine va veni, în salon, și să-i spun s-o aștepte. Ați citit ziarele de seară, domnule?

— Da, Parker, răspunse Jimmy cu îngrijorare.

— E grozav, cum dau toate publicității, ăștia de la gazetă, toată afacerea Walton… Domnul Coleman e teribil de enervat. Natural, pentru un personaj ca dl Coleman…

— Foarte regretabil, într-adevăr, obiectă Jimmy. Și ce părere ai d-ta, Parker?

— Despre dispariția dlui Walton? E ciudat, în tot cazul. Dar eu n-am nici o părere.

Jimmy îi aruncă o privire piezișă, dar valetul păstra o expresie de nepătruns.

— Crezi c-a plecat de bunăvoie, Parker?

— Nu se poate să fi fost altfel. Căci de s-ar fi opus, ar fi făcut gălăgie… Or, nici eu și nici un servitor din hol n-a auzit nici cel mai mic zgomot…

— Probabil că numai Kupie l-a auzit… aruncă o vorbă Jimmy, privind scrutător.

— Vorbiți de șantajistul Kupie? întrebă liniștit Parker. E curios și ăsta. Pare c-ar fi o poveste dintr-un roman. Dar domnul detectiv a luat masa?

Jimmy confirmă și servitorul se retrase, făcând o plecăciune adâncă.

Jimmy se ridică și se plimbă prin salon. Dora și-a petrecut după-masa aici în odaie. O carte deschisă se afla pe o măsuță, iar perniță de pe divan mai păstra încă forma capului ei. Pe bordura căminului se afla o invitație la o recepție dată de Ministerul de Externe, alături de un plic cu două bilete de teatru.

Ușa se deschise și Parker intră aducând o tavă de argint.

— Mi-am permis să vă servesc o cafea, domnule. Cu lapte? Cât zahăr?

— Numai șvarț! – și valetul umplu ceașca.

„Ce valet distins! se gândi Jimmy. Ce mișcări îndemânatice!”

Jimmy își sorbea cafeaua, valetul îl privea.

— Ce faci d-ta când ai liber, Parker?

— Mă duc la un concert, sunt un mare amator de muzică. Vara, fac o plimbare în parc… Câteodată citesc o carte bună… – Parker părea că voia să-și amintească ceva… – Mă duc la un cinematograf, dar rar, căci mă obosește. La vârstă mea… la 57 de ani! D-l Coleman îmi dăruiește câteodată un bilet de teatru. Prefer comedia!

Valetul luă ceașca din mâna lui Jimmy și o puse pe masă.

— La 57 de ani nu-ți mai plac dramele violente, cu toate că îmi face plăcere să văd câteodată o tragedie de Shakespeare.

Jimmy asculta, fără să audă… Apoi își dădu seama, în mod vag însă, că-l cuprinde un somn irezistibil. Încercă să deschidă ochii… în zadar. Efortul era prea mare. Pleoapele-i erau ca de plumb. Ce ridicol! s-adoarmă în salonul Dorei, dar vocea lui Parker era atât de liniștită, încât îl adormea. Nu mai vedea nimic… Capul îi căzu pe spătarul fotoliului și un somn adânc îl cuprinse.

XII

Prima senzație de care își dădu seama Jimmy Sepping fu a unei lovituri de corp tare. Visase că era în camera sa de lucru la Scotland Yard și că cerceta niște amprente digitale, împreună cu Bill Dicker, și că una din liniile de pe foaia de hârtie se mișca mereu. Atunci Bill Dicker luă o linie de ebonit și lovi… Apoi auzi niște voci care strigau:

— Cine e acolo?

Avea dureri de cap, își simțea gura uscată.

Făcu o sforțare puternică și se ridică în capul oaselor. La lumina slabă a lămpii care atârna de plafon, își dădu seama că se află într-o odăiță mică, fără ferestre, un fel de celulă, culcat pe un pat de fier. Ce era asta? Unde se afla? Se frecă la ochi, încercă să-și amintească cum de ajunsese aici, dar afară, niște ciocane continuau să lovească în ușă.

— Cine e acolo?

Încercă să deschidă ușa, dar era încuiată.

— Deschide ușa! strigă vocea de afară și, spre surprinderea sa, îl recunoscu pe Bill Dicker.

— Nu e cheia în broască! răspunse dânsul. D-ta ești, Dicker?

— Cine e acolo?

— Sepping! Sparge ușa, Dicker!

Cineva puse umărul vârtos, dădu un brânci și ușa cedă. Bill Dicker și doi agenți de poliție se aflau în fața sa. O strălucire pe care n-o mai văzuse niciodată în ochii lui Dicker îi atrase privirea.

— Ce faci aici, Sepping? întrebă dânsul.

— Nu pot să vă spun nimic. Unde mă aflu?

— În tripoul Casey din Jemons Street.

— Ori eu sunt nebun, ori d-ta ești nebun, Dicker! strigă Jimmy.

— Dar unde-ți sunt hainele? întrebă Dicker și de-abia acum își dădu seama Jimmy că n-avea pe el decât cămașa și pantalonii. Hainele erau pe un scaun într-un colț al camerei.

— Aduceți-l pe Casey! porunci Dicker agenților de poliție.

Un domn elegant, în frac, veni, adus de cei doi polițiști.

— Ce face aici domnul ăsta? întrebă Dicker scurt.

— Ce face aici? Locuiește aici! răspunse Casey liniștit. Regret, dar nu vă pot da alte informații.

— Ce înțelegi prin „locuiește aici”? întrebă Dicker calm. Vrei să mă minți în față, că dl Sepping avea vreo cunoștință de tripoul acesta?

— Am spus eu una ca asta? L-am plătit, ca să stea de pază și să nu ne dea pe mâna poliției.

Fără să protesteze câtuși de puțin, Jimmy se îndreptă spre lavoar, puse capul sub robinet și-i dădu drumul să curgă, umplând ligheanul cu apă rece. Își vârî capul în apă. Aceasta îl făcu să se dezmeticească.

— Repetă ce-ai spus! îi strigă Jimmy.

— Știi că ai haz, domnule! L-am plătit, domnule! spuse Casey, adresându-se lui Bill Dicker. Vine de două ori pe săptămână la mine și acum se face că nu știe de nimic…

— Puneți mâna pe el, băieți! porunci Dicker agenților, și duceți-l la poliție.

După ce închise ușa, Bill Dicker îl întrebă prietenește:

— Ia ascultă, Jimmy, ce-i cu d-ta?

— Aș fi fericit, dragă Bill, dacă aș fi în stare să-ți povestesc. Singurul lucru de care-mi aduc aminte e că ieri noapte sau alaltăieri noapte am fost la Coleman – nu mai țin minte când a fost – și Parker mi-a servit o cafea.

În câteva cuvinte, Jimmy îi povesti toată întâmplarea.

— Te cred, dragă Jimmy! exclamă Bill Dicker. Au vrut să te discrediteze. Dar e mult mai grav decât crezi d-ta! Îmbracă-te și vom merge la Portland Place să stăm puțin de vorbă cu domnul Parker! La ce oră ți-a servit narcoticul? – căci era o substanță destul de puternică, fără îndoială!

Jimmy se gândi.

— Cam pe la ora 8 seara! răspunse dânsul.

— Acum e două și jumătate noaptea, spuse inspectorul, uitându-se la ceas. Jimmy, Kupie voia să te înlăture și de aceea pusese la cale această mârșăvie, pentru ca să te discrediteze. Și, bineînțeles, Parker e Kupie!

Când ajunseră la Portland Place, toată vila era cufundată în întuneric, și au fost nevoiți să sune de nenumărate ori, dar nici un răspuns nu se auzi.

— Hotelul de peste drum e deschis, spuse Jimmy repede. Vino să telefonăm.

Intrară la portar, care le dădu imediat legătura. Vocea dlui Coleman se auzi în curând. Fără să-i mărturisească dorința, cei doi detectivi traversară strada și găsiră de astă dată ușa deschisă, iar pe dl Coleman în halat, așteptând în hol.

— Intrați! le spuse enervat. Ce doriți? Nu puteai să aștepți până se face ziuă, dragă Sepping? Rău ai făcut că m-ai sculat din somn acum, în puterea nopții – după… Dar deodată se opri. – Ce i s-a întâmplat lui Parker? întrebă dânsul precipitat.

— Dar de ce întrebi? spuse Dicker.

— Plecase, când m-am înapoiat eu, și nu s-a mai înapoiat. L-am așteptat până la unu noaptea. Frumoasă treabă! Bineînțeles, o să-l dau afară, când s-o întoarce, dimineața. Până acum s-a purtat bine. Aveam încredere în el. Venise la mine cu recomandări excelente!

— Nimic nu i s-a întâmplat lui Parker. Dar aș putea să-i văd camera?

— Ce zor aveți? răspunse Coleman enervat. Nu-i acolo! L-am căutat!

— D-le Coleman, răspunse Jimmy liniștit. Am toate motivele să cred că Parker e un fost condamnat și șantajist cu numele de Felman.

Coleman se încruntă.

— Nu se poate! A avut o scrisoare de recomandare. Nu-mi lipsește nimic.

— Dă-ne voie să-i vizităm camera – spuse Dicker brusc și funcționarul superior de la Ministerul de Finanțe se dădu în lături.

Când trecură coridorul, vocea Dorei se auzi:

— S-a întâmplat ceva, papa?

— Nimic grav, răspunse Jimmy, care-i recunoscu glasul.

Detectivul pătrunse în camera de o curățenie exemplară. Așternutul nu era desfăcut. Nu dormise nimeni în pat. Cercetară lucrurile – nimic – nici un indiciu cât de slab despre caracterul sau ocupația lui Parker.

În salon, Coleman povesti:

— Am fost cu Dora la teatru. Biata fată, nu voia să meargă. Dar am convins-o că are absolută nevoie de puțină distracție.

— Aș dori s-o văd pe dra Dora. Vrei s-o chemi jos, domnule Coleman?

Dar răspunsul fu de prisos, căci în ușă apăru chipul luminos al tinerei fete. Era pentru prima oară când o vedea Bill Dicker și Jimmy observă cum luceau ochii prietenului său. Era foarte drăgălașă în rochia-i neagră de catifea care evidenția și mai bine tenul ei alb ca marmura, părul blond auriu îi reliefa corpul ei minunat.

— S-a întâmplat ceva grav? întrebă Dora din ușă, adresându-i-se lui Jimmy.

Dar dl Coleman răspunse:

— Parker e un pungaș. E un șantajist, e lupul îmbrăcat în piele de oaie. Omul acesta m-a înșelat!

Jimmy începuse să-i povestească toată întâmplarea.

— Nu lipsește nimic. Argintăria e la locul ei, butonii mei de manșetă pe noptieră. Dar ție ți-a luat ceva?

Dora făcu un semn tatălui ei.

— Continuă, Jimmy. Spui că ți-am scris o scrisoare? Nu ți-am scris niciodată așa ceva.

— Totuși, jur că e scrierea d-tale. Da, o am chiar la mine.

Fata o examină:

— Da, mărturisi Dora, am scris-o eu, acum o săptămână. Cu o zi înainte de dispariția lui Rex. Voiam să-ți vorbesc despre dânsul, dar în ultimul moment m-am răzgândit. Credeam că rupsesem fițuica asta, dar o aruncasem numai la coș…

Jimmy îi luă scrisoarea din mână. De-abia acum văzu că nu are dată.

— Probabil că și adresa o scrisesem mai de mult, căci obișnuiesc să scriu întâi adresa și apoi scrisoarea, și Parker a găsit-o și a păstrat-o bine. Bietul Jimmy! oftă Dora, privindu-l cu drag.

— Și totuși nu pot pricepe, obiectă Dicker. Cum de s-a agățat Parker de acest tripou? Ce-și închipuia, că vom da crezare tuturor escrocilor și pungașilor, că nu-l vom crede pe Sepping și nu vom descoperi identitatea lui Parker? Dar nu cumva aveți ceva scris de mâna lui?

— Nu cred, răspunse Coleman grav.

— Ba da, papa – și Dora se duse la masa de scris, deschise sertarul și scoase un caiet.

— Iată lista obiectelor care trebuiau înlocuite, când le stricau servitorii. E scrisă în întregime de Parker.

Dintr-o singură aruncătură de ochi, Jimmy recunoscu scrisul. Înmână imediat caietul colegului său:

— E Kupie! nu mai încape îndoială, Sepping, spuse Dicker.

— Hotărât, răspunse Jimmy. E exact aceeași scriere pe care am văzut-o în toate scrisorile de amenințare ale lui Kupie. O să fie mare tămbălău printre borfași, peste 24 de ore – sau de nu, mă înșel eu grozav!

Nu mai pierdură nici o clipă în vila din Portland Place și Jimmy petrecu toată noaptea colindând cu Bill Dicker speluncile și dând subofițerilor de poliție instrucțiunile necesare, pentru stabilirea punctelor de supraveghere la barierele principale din oraș. La ora șase dimineața, Jimmy se înapoia acasă, rupt de oboseală, vrând să doarmă parcă toată ziua, și îi păru rău că nu-l găsi acum pe devotatul său Albert, care să aibă grijă ca el să se odihnească așa cum trebuie.

Se aplecă la fereastră să tragă ruloul, când deodată zări pe trotuarul opus un bărbat, care mergea agale. Purta un pardesiu ușor, încheiat până la gât, iar pălăria moale îi era înfundată adânc pe cap. Soarele răsărise și strada era plină de lucrători, funcționari, băieți de prăvălie, care alergau după treburi. Nimic nu-l deosebea pe acest om, de ceilalți care alergau care încotro, decât doar mersul său leneș și ceva în ținuta lui, care atrăsese privirea detectivului. Jimmy se duse la masa de scris, scoase din sertar binoclul, pentru a-l vedea mai bine, când deodată bărbatul de pe trotuar ridică ochii spre dânsul.

— Dumnezeule! strigă emoționat Jimmy Sepping. Acest gură-cască nu e altul decât Rex Walton!

XIII

Aplecându-se cât putu pe fereastră, Jimmy îl strigă. Dar omul acela, sau nu auzea, sau nu voia să audă. Atunci Jimmy își puse în grabă pardesiul și se repezi pe scară. Ajunse în stradă. Dar nu zări nicăieri pe cel căutat. Dădu fuga la primul sergent. Crezând că urmărește vreun hoț, sergentul părăsi postul și-i alergă înainte.

— Un bărbat într-un pardesiu subțire? Da, l-am văzut. Mergea pe partea cealaltă. S-a urcat într-o mașină și a plecat încolo – făcu sergentul, indicând detectivului direcția. Ați pierdut ceva?

— Nu, nu, răspunse nerăbdător Jimmy. Ai reținut ce număr avea mașina? Cum arăta?

Dar sergentul nu știa numărul. Atâta doar a putut să spună, că era un Ford mic, care aștepta la colț de câtva timp.

— Aștepta de cel mult cinci minute, îl asigură sergentul, și chiar acum a pornit.

Lui Jimmy îi pierise somnul. Se întoarse la locuința sa, își pregăti o baie, se bărbieri, își schimbă hainele și când Joan Walton îl văzu după o oră, își dădu seama imediat că Sepping nu dormise de douăzeci și patru de ore.

— A fost Rex pe aici? fu prima lui întrebare.

— Nu, răspunse Joan necăjită. L-ai găsit?

— L-am văzut. Aș jura că l-am văzut. Nu putea să fie altul. Dacă nu eram dezbrăcat, îl prindeam.

Jimmy îi povesti ce-a văzut în zorii zilei.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, că trăiește! Puțin îmi pasă de altceva, bine că trăiește!

Jimmy o privi cu admirație. Nu mai era fetița de școală, pe care o cunoscuse altădată. Devenise o persoană serioasă într-un timp atât de scurt. Noua Joan Walton era o revelație pentru dânsul. Niciodată nu avusese interes pentru vreo fată, ca să observe această metamorfoză, această radicală schimbare, cum dintr-un copac cu crengile uscate se dezvoltă peste noapte fiecare bobocel de floare și cum apare dintr-o dată cu crengile încărcate de frunze și flori, ce încântă ochiul.

— Biată Joan! Prin ce zile grele ai trecut!

— Da, foarte grele și dureroase. Rex e tot ce am pe lume. Cuvintele mele par poate copilăroase, pentru d-ta, Jimmy, ofițer aspru, îmbătrânit în serviciu poliției!… Nu-i așa?

— Îmbătrânit? Poate, dar nu înăsprit. Însă să știi, Joan, că de când cu chestia asta, simt c-am îmbătrânit. O să vezi c-o să albesc; albesc pe zi ce trece!

Jimmy îi puse cu încredere mâna pe umăr. Era un gest obișnuit al său. Altădată, acest gest de simpatie i-ar fi plăcut, cu toate că avea un aer de protecție. Dar acum se simți stingherită:

— Jimmy, nu mă trata ca pe o fetiță! Rex trăiește!

Bătu din palme de bucurie și râse cu voioșie. Dânsul n-o mai văzuse de multă vreme veselă, din ziua nunții tragice. De obicei, Jimmy nu vorbea despre treburile sale profesionale. Dar azi era comunicativ, ca niciodată, și îi povesti tot ce se întâmplase în noaptea trecută.

— Îmi aduc aminte de Parker, dar nu prea exact, spuse dânsa. Îl priveam ca pe o mobilă. E tare supărat dl Coleman?

— E furios. Dar cu descoperirea aceasta, am făcut un pas înainte, Joan, și faptul că suntem siguri că Rex trăiește, ne-a luat o piatră de pe inimă. Telefonul dv. n-a mai fost deranjat?

— Nu, nu, adică…

— Ce vrei să spui?

— Ah! mai nimic! ceva ciudat… nu voiam să-ți mai spun, Jimmy. Dar acum vreau să mă duc să-ți aduc o cafea și apoi să te las să pleci, să te duci la culcare.

Jimmy aștepta ca Joan să dea dispoziții ca să se servească micul dejun. Era de-abia ora șapte dimineața și sculase toată casa ca să fie primit, atunci când sunase.

— Dar ce s-a întâmplat cu telefonul? o întrebă Sepping.

— Nu face să mai vorbim despre asta. Dar fiindcă am fost indiscretă, nu vreau să te alarmezi și prefer să-ți povestesc. De două sau de trei ori, ieri, când am chemat la telefon, am avut impresia că cineva ascultă convorbirea. De câte ori ridicam receptorul și chemam, se producea un zgomot pe linie. Odată, pe când voiam să-ți vorbesc, am auzit o voce: „Taci, vorbește dânsa!” Era mai mult un murmur, dar pentru receptorul meu care e extraordinar de fin, acel murmur era destul de perceptibil. Ce crezi?

— Cred că asculta cineva. Dar vom cerceta și vom aranja lucrurile. Îmi pare bine că mi-ai spus.

— Desigur e ușor de aflat cauza și de găsit remediul, observă Joan, dar omul de pe stradă m-a neliniștit mai mult și de aceea, voiam să-ți telefonez ieri toată ziua. Totuși, sunt mai mulțumită că nu te-am găsit, căci ai fi râs de mine.

— Ești plină de mistere! Ce vrei să spui? care om de pe stradă?

— Un om care nu se depărtează de vila noastră de câteva zile. Se plimbă în sus și-n jos, dar nu merge departe. Ieri noapte a fost altul. Primul avea o pălărie tare, al doilea o pălărie moale. Cel din urmă a stat la pândă ieri seara până dimineața la ora două. N-a trecut pe trotuarul celălalt decât în momentul când a zărit un sergent. După ce sergentul a trecut, s-a înapoiat și el.

— E aici acum? întrebă Jimmy.

— Aș fi curioasă, răspunse Joan și se duse să se uite pe fereastră.

Fata îl chemă imediat:

— Jimmy, uite, ăsta e omul care se plimbă ziua pe aici.

Jimmy se apropie de fereastră și privi în direcția în care-i arăta Joan.

Un bărbat în haină albastră, cu mâinile în buzunare, părea plătit să supravegheze acea locuință.

— Ești sigură că omul ăsta e cel de aseară?

Era prea departe ca să i se poată distinge trăsăturile, totuși Jimmy, care avea o deosebită memorie a fizionomiilor, îl recunoscu imediat.

— O să aștepte, îmi închipui – spuse dânsul, precaut. Acum o să-mi servesc singur cafeaua, dar nu mănânc nimic, căci mi-ar veni somnul și trebuie să fiu treaz, trebuie să fiu la înălțimea situației.

— Știi cine e omul acela?

— Mi se pare că e un cunoscut de-al meu. Joan, ai văzut vreodată o melodramă, în care eroul exclamă: „Problema se complică!”?

— N-am văzut niciodată o asemenea piesă de teatru.

— Ai vrea să treci în camera din fund, pentru un singur sfert de oră?

— Dar de ce? întrebă tânăra foarte surprinsă.

— Pentru că din fire sunt un om modest și nu m-aș simți bine să știu privirea d-tale îndreptată asupra umilei

mele persoane.

Părăsi locuința Walton și porni pe stradă în urma bărbatului care mergea încet. Acesta ajunse la colțul străzii și așteptă ca detectivul să treacă înainte. Dar Jimmy se opri și, punând mâna pe dânsul, omul întoarse capul cu mutra cea mai inocentă.

— Ce faci, Farringdon? întrebă Jimmy. Te credeam încă la răcoare!

— Mă tem că te înșeli, domnule, răspunse individul, cu o amabilitate prefăcută. Mă numesc Wilthorpe și aștept un prieten, cu care trebuie să mă întâlnesc.

— O să aștepți cam multișor, obiectă Jimmy. Până una alta, o să vii cu mine și să nu pui laba pe revolver, că te ucid.

— Greșești, domnule! spuse omul, dar văzând privirea aspră care nu iartă a lui Jimmy, schimbă tactica.

— Ce-ai de gând, Sepping? întrebă el înspăimântat. N-ai de lucru? N-ai nimic mai bun de făcut, decât să înhați oamenii de pe stradă, pentru simplul motiv că au stat odată la gros?

— Vii ori nu? strigă Jimmy enervat.

— Desigur, îngână Farringdon Brown, și se apropie de detectiv.

Era un bărbat înalt, spătos, pe vremuri hamal în Smithfield Market. De origine australiană, figura în registrul poliției mai multor țări ca un individ periculos.

— Nu sunteți mulțumiți decât când puneți mâna pe câte o victimă, dv., ăștia de la poliție. Chiar când unul a greșit o dată, voi ăștia de la poliție nu-l lăsați în pace, să apuce și el pe calea cea dreaptă. Când caută de lucru, hop și voi!

— Ia mai taci! O vorbă să nu mai scoți! porunci Jimmy.

Strada era aproape pustie. Rar trecea câte o fată cu coșul de la piață. Deodată Farringdon se repezi și-i dădu lui Jimmy un pumn în față. Dar detectivul, îndemânatic, se feri de a doua lovitură, care-l amenința, și, dându-i un picior zdravăn în burtă, apoi un brânci puternic, îl făcu să se dea de-a berbeleacul. Dintr-o săritură se aruncă asupra lui și înainte ca acel individ să-și poată veni în fire, Jimmy îi puse cătușele.

— Ești un mizerabil! spuse Jimmy.

Farringdon Brown fu dus la primul post de poliție. La control, se găsiră asupra lui două revolvere Browning,

ambele încărcate, în fiecare buzunar câte unul, și după ce medicul îi pansă rana ce și-o făcuse la cap, în cădere, Jimmy îi luă un interogatoriu în celulă.

— Te-am bănuit imediat că ești un individ periculos. O să stai trei ani la răcoare! Cine te-a pus? Doar nu lucrezi pe cont propriu.

Arestatul zâmbi ironic.

— Nu sunt atât de prost să cred că o să-mi dai o pedeapsă mai ușoară, dacă mărturisesc! Și la urma urmei, perspectiva asta – trei ani la gros – nu mă înspăimântă. Cel puțin n-o să duc lipsă de nimic. Dar în afară de asta, ce crezi d-ta, domnule Sepping, că patronul pentru care lucrez a avut grijă să-mi umple buzunarele cu cărțile lui de vizită? Ești băiat deștept, Sepping. Mă surprinde atâta naivitate!

— Lucrezi pentru Joe Felman!? întrebă brusc Jimmy, privind la acest individ care nu voia să mărturisească nimic.

— Joe! Ce vrei să zici! Nu știu nimic despre Joe. Sepping, ce crezi d-ta, că sunt un birou de informații? Nimeni nu l-a văzut de ani de zile pe Joe.

— Asta e o minciună, îi răspunse Jimmy liniștit. Joe a fost tot timpul valet la dl Coleman în Portland Place. Acum a dispărut.

Arestatul se uită la detectivul care-și păstra sângele rece.

— Hm! Am ghicit că a dispărut de vreme ce d-ta ai dat de el! obiectă cu ironie Brown. Când a plecat, domnule Sepping?

Asta era semnificativ. Jimmy povesti hoțului diverse lucruri pe care nu le aflase încă și chestia lui Parker părea să-l intereseze oarecum. Jimmy se miră. Apoi, privindu-l în față, Jimmy îi afirmă:

— Joe Felman e tipul pentru care lucrezi. El te-a pus să păzești casa Walton, nu mai tăgădui! Doar ne-a spus el, în seara când a plecat.

Dar Brown era prea rafinat ca să se lase prins în laț și să-și dezlege limba ușor.

— Da, spună Parker ce-o vrea. Ce-mi pasă mie? Eu, din partea mea, n-am ce mărturisi.

Văzând că nu e rost să-l facă să vorbească, Jimmy părăsi celula.

XIV

Misterul Kupie se complica din ce în ce mai mult. Dar din toată încurcătura reieși un fapt sigur. Viața lui Kupie era adânc înrădăcinată în lumea interlopă. Banda faimoasă de care se vorbea, nu exista.

Jimmy și Dicker trecură în revistă o listă de criminali și de hoți rafinați care s-ar putea ascunde sub numele de Kupie, dar nu se opriră la nici unul.

— Nu ne rămâne decât prietenul d-tale, Nippy Knowless, – declară Dicker. Parcă el a deschis casa de bani a lui Walton?

— Ce-i cu dânsul? se miră Jimmy.

— Încearcă-l. E frate de cruce cu toți bandiții de frunte și ar putea să-ți dea indicații prețioase în privința lui Joe Felman. Merită să te ocupi de el.

Knowless nu era acasă, când Jimmy se duse să-i vorbească, și proprietăreasa lui, discretă ca toate gazdele, nu avea idee când plecase, nici unde poate fi găsit și nici la ce oră se întoarce. Totuși, îi dădu numele a trei cafenele, pe care obișnuia să le frecventeze… Jimmy îl găsi într-una din ele, dinaintea unei halbe de bere. La ora aceea matinală, localul era aproape gol. Omul cu părul roșu ridică ochii când intră detectivul.

— Bună dimineața, dle inspector! spuse el voios. Nici o veste de la dl Walton? Am citit gazetele. Afurisită mai e și chestia asta! Crezi, dle inspector, că dl Walton a înnebunit subit?

— Nu prea cred, Nippy, răspunse Jimmy, luând loc la aceeași masă. Am să-l găsesc eu. Dar, apropo. Nu era prietenul d-tale?

— Nu tocmai prieten… dar s-a purtat foarte bine cu mine… Sunt tare puțini oamenii mai sus-puși, care să se poarte bine cu cei nevoiași. Mă aflam în mare nevoie și… mi-a împrumutat bani și m-a sfătuit de bine. Ehei! domnule Sepping! dacă-l ascultam la vreme, nu mă încurcam cu Julia și… – se opri, bău o înghițitură și privi melancolic la paharul golit – rămâneam meseriaș cinstit. Lucram de la șase dimineața până la șase seara, câștigam ce-mi trebuia și nu deveneam un pungaș ordinar plin de bani și care n-are ce face de dimineața până seara.

Jimmy se apropie:

— Nippy, șopti dânsul, unde e Joe Felman?

— Nu-l cunosc, dle inspector.

Mințea. Jimmy simți imediat.

— Dar cu ce se ocupă?

— Cu scrisori anonime, răspunse detectivul.

— Eu unul nu fac cârdășie cu d-alde ăștia. Fac treburi urâte. Și Felman ăsta e foarte… neprevăzător. O să se aleagă rău de el…

Jimmy nu-l dădu de gol, cu toate că, cu două minute mai înainte, susținea că nu-l cunoaște pe Felman.

— A fost valet la dl Coleman în Portland Place.

— Și acum nu mai e? Da, de când era în serviciu, nu mai știam de urma lui. Dar acuma știu, are doi aghiotanți bine înarmați care lucrează pentru el.

— Farringdon Brown? L-am prins azi-dimineață.

— Zău? făcu Knowless. Cât despre mine unul, eu nu fac cârdășie cu ăștia, de se joacă cu revolverul. Ce să-mi pun eu capul în joc? Ba nu, dle inspector. Ce zor am eu? Ălălalt a fost ieri pe la noi prin mahala. Poate că-l știi d-ta, cine e, de nu, eu unul nu-l pârăsc. Asta nu-i meseria mea.

Knowless se întinse în scaun, în toată voia, luă o scobitoare de pe masă, o duse la gură și privi gânditor în gol.

— D-le Sepping! Se spune că orice artist are un moment de inspirație. Unii spun că dragostea inspiră, dar eu, mă privește, o singură femeie am iubit în lumea asta, pe Julia și dânsa nu m-a inspirat!

— Atunci ce inspirație ai? îl întrebă șiret Jimmy.

— Nu știu, aș vrea să fac ceva grandios… Aș vrea să jefuiesc Banca Națională a Angliei, mă înțelegi? Nu pentru că aș găsi o cantitate enormă de aur. Nu de dragul banilor, ci ca să mă pot lăuda că eu sunt acela, care am comis jaful. M-am săturat de hoțiile astea mărunte, din care iese o sută sau o mie de lire. Am destulă avere ca să-mi trăiesc zilele până oi muri. Ce? Te miră?

— Nu mă miră deloc, Nippy, obiectă Jimmy. N-ai decât să-ți încerci norocul și dacă vei fi prins voi veni la închisoare să discut cu d-ta, cum ai făcut treaba!

— N-am să fiu prins! răspunse Nippy țanțoș.

— Orice nebun poate să încerce un jaf ca ăsta și poate fi prins.

Jimmy mai vorbi puțin cu Nippy, apoi îi spuse bună ziua și vroi să plece.

— D-le inspector, spuse Nippy, când Sepping ajunse la ușă, am să-ți spun o vorbă. Și d-ta ești pus pe lista lui Kupie și dacă vrei s-asculți de mine, caută de pune mâna pe celălalt bandit, înainte de a pune el mâna pe d-ta!

— Dar, unde să dau de dânsul? întrebă Jimmy surâzând.

— Uite-l colo, la colțul străzii – îi făcu semn Nippy. – Noroc bun!

Detectivul ieși imediat în stradă, cu un aer degajat, dar cu ochii la pândă. Nici unul dintre trecători nu părea să fie bandit. Jimmy merse câtva timp, apoi se opri dinaintea unei vitrine, simulând c-ar fi atras de un obiect expus. Trăgea cu coada ochiului la trecătorii care se oglindeau în geamul vitrinei. Zări un individ care se apropia de dânsul. Purta o pălărie mare de fetru și avea în jurul gâtului un fular de mătase albastră. Ținea mâinile în buzunare și se părea că dreapta strânge țeapăn un Browning. În colțul străzii apărură doi sergenți. Individul traversă.

După ce se îndepărtară sergenții, individul se dădu după colț, făcând stânga-mprejur. Jimmy era tot în fața vitrinei. *Pac*! Nu era o detunătură propriu-zisă. Părea că s-a desfundat o sticlă de șampanie… Glontele ricoșă, sparse un geam și intră în pervazul ușii. Individul o zbughi ca vântul. Trecu pe trotuarul celălalt. Jimmy, împreună cu un sergent, se luară după dânsul. Zadarnic! Dispăruse.

XV

Avocatul Lawford Collet locuia în cartierul Park Lane, iar de la colțul ferestrei sale aveai perspectiva asupra vestitului Hyde Park. Era un avocat cu puțină clientelă, un om rezervat, tăcut și cu foarte puțini prieteni. Era cunoscut pentru dibăcia de a crea compromisuri în orice fel de litigii. Întotdeauna părerea sa era: mai bine o învoială strâmbă decât o judecată dreaptă, și de aceea sfătuia pe toți clienții să se împace, decât să recurgă la judecată.

În genere, avocat studios, dar cam șiret și interesat. Jimmy avusese de câteva ori relații cu dânsul, îl consultase din punct de vedere profesional, dar nu putuse să-l cunoască mai bine ultima oară, decât când îl văzuse pentru prima dată, atât era de închis la fire și scump la vorbă. Collet avea biroul de consultații în Henrietta Street, cartierul Covent Garden. O cameră mică, cam întunecoasă. S-ar fi putut stabili într-un alt cartier și ar fi putut dispune de un birou elegant, căci se știa că face afaceri bune, dar se vede că biroul pe care-l avea îl mulțumea.

Pretutindeni, de altfel era cunoscut ca fiind singurul avocat din Londra care avea succes cu acest nerușinat de Kupie. De aceea toate victimele celebrului șantajist veneau la dânsul, ca să le găsească o modalitate oarecare de a se aranja cu Kupie, așa cum procedase în cazul lui Sir John Diller. Câteva scrisori compromițătoare pentru Diller căzură în mâna lui Kupie. Avocatul Collet reuși să le recapete în schimbul unui cec, cu care clientul îi acoperi onorariul său de avocat.

Collet se afla în birou și asculta doleanțele unei doamne care îi cerea să o scape de povara căsniciei. Privirea melancolică a șiretului avocat părea dezolată la auzul suferințelor nenorocitei sale cliente.

— E foarte tristă situația d-tale, scumpă doamnă Jelling. Dar nu crezi c-ar fi mai preferabil să tranșăm chestiunea „a l'amiable" și să nu fii nevoită să compari înaintea tribunalului? Aș vrea să te cruț de neplăcerea de a-ți vedea toată viața intimă dezvăluită în public și numele d-tale citat în toate gazetele…

Îi vorbea atât de convingător, încât clienta plecă cu impresia că fusese extraordinar de mărinimos. Collett așteptă să închidă ușa, apoi sună:

— A venit dl Sepping, domnișoară? o întrebă pe dactilografă.

— Chiar acum a sosit.

— Să intre!

— Ia loc, Sepping. E așa de mult de când n-am mai avut cinstea de a primi vizita unui ofițer de poliție, încât nici nu mai știu cum trebuie să mă adresez. O țigară? Un pahar de vin? Sau amândouă, dle inspector? Ce mai nou? Ce vânt te aduce la mine? Ați pus mâna pe mizerabilul de Parker?

— Nu, răspunse Jimmy.

— Atunci e absurd să te mai întreb dacă l-ai găsit pe Walton! Ce se mai știe de la dispariția lui extraordinară, Sepping?

Jimmy luă de pe masă o țigară negricioasă, care răspândi un fum acru și urât mirositor, dar gustul excentric al lui Collet în ceea ce privește țigările era cunoscut.

— Într-adevăr, n-am aflat nimic despre Parker și Rex nu e de găsit! răspunse Jimmy cu amabilitate.

— Și d-ta erai cât p-aci să dispari! Am citit gazetele de seară, spuse dânsul apăsat. Ai pus mâna pe individul care a tras asupra d-tale?

— Nu, s-a făcut nevăzut! În zadar am întreprins cercetări minuțioase în toate casele străzii; l-am căutat prin beciuri, prin poduri. Digger…

— Digger? întrebă avocatul, cu interes.

— Da, Digger se numește. E un bandit de origine australiană, mai bine cunoscut în America decât la noi; a fost închis la Sing-Sing. Am venit la d-ta, Collett, pentru că pe vremuri apărai tot felul de pungași.

Lawford Collett pufni în râs.

— Pungașii de altădată nu mai sunt cei de azi – spuse el – și apoi știi că procentul mortalității la indivizii ăștia e foarte mare. Îmi închipui că nici doi dintre indivizii aceștia, pe care i-am apărat, nu mai sunt în viață sau liberi. După cum știi, nu mă mai ocup de astfel de oameni. Dacă mă mai duc câteodată la tribunal e ca să apăr pe vreun fecior de bani gata, care a provocat un accident de automobil, în stare de ebrietate. Atunci mă angajez să-i procur martorii sperjur necesari, sau să-l scap

de sentința unui judecător antipatic, amânându-i procesul și trecându-l apoi la Curtea cu juri…

— Ai avut vreodată de-a face cu Parker sau Felman?

— Am citit ce se spunea de Felman, dar știu că de cele mai multe ori a avut procesele la Curtea cu juri. Nici acum nu pot crede că acest domn bătrân să fi fost un șantajist de forță.

— Crezi că e chiar Kupie? întrebă Jimmy brusc.

— Nu știu.

Collett părea îngrijorat.

— Scrisul său e absolut identic cu scrisul de pe documentele lui Kupie. Asta e sigur. Îmi închipui că oamenii simpli au aproape toți același fel de a scrie. Nu e așa? Și tot de aceea cred că Parker-Felman nu e decât o unealtă a lui Kupie. În primul rând, nu-mi închipui ca Felman să aibă atâta curaj. Dora mi-a spus că în noaptea când s-a încercat o tentativă de furt la ei, Parker tremura ca varga. Seamănă ăsta cu Kupie! După cât mi-l închipui, Kupie trebuie să fie un adevărat cutezător.

— O altă întrebare, Collet, spuse Jimmy. Te-au călcat vreodată hoții aici în birou?

Lawford Collett încruntă din sprâncene.

— Doamne, Dumnezeule! se miră avocatul. Dar de ce să intre hoții aici în birou? Ce să caute într-un birou de avocat?

— N-ai dreptate, greșești, Collett. Acum doi ani, birourile celor mai mari avocați din Londra și chiar din provincie au fost călcate de hoți.

Lawford Collett se ridică.

— Crezi, într-adevăr, că e cu putință? N-am citit niciodată în ziare despre vreun caz analog. Adevărul e că noi avocații nu dăm ca alții, imediat, totul la gazetă. Dar e adevărat ce spui?

— Bineînțeles. Dicker și cu mine am găsit o mulțime de plângeri la dosar. Curios e că nimeni nu s-a gândit că acest Kupie poate avea vreo legătură cu aceste spargeri.

— Crezi d-ta?

— Sunt sigur, răspunse Jimmy. În tot cazul, când cineva, bărbat sau femeie, a fost victima lui Kupie, am observat că după câteva săptămâni biroul avocatului a suferit o spargere. Așa e cazul cu nenorocita aceea de domnișoară, care s-a sinucis acum câțiva ani.

Nu menționă numele logodnicei lui Rex Walton.

— Acum câtva timp am avut un client, care a venit să mă consulte cu privire la șantajul lui Kupie, dar, precum vezi, hoții n-au făcut nici o spargere la mine. Și cu această ocazie, te rog, Sepping, să nu cumva să spui ceva unchiului Coleman, altfel vine și-și retrage toate documentele.

— Credeam că n-ai nici un document de al Dorei, spuse Jimmy.

— Despre ceea ce posed, nu te pot informa, dar, în tot cazul, nu prezintă nici un interes pentru Kupie…

În aceeași seară, Jimmy îl revăzu pe Collet la club, dar avocatul părea cufundat într-un ziar și inspectorul, negăsind un alt prieten, plecă acasă, ca să se culce mai devreme, după ce se încredință la telefon că Joan Walton e bine și că totul în casă e în regulă.

A doua zi se trezi, ca de obicei, la șapte dimineața și Albert, care sosise în noaptea aceea, intră în cameră:

— N-am nici o veste, domnule. Am făcut toate investigațiile posibile. Nici un rezultat. Nici urmă de domnul maior! Există doar o mică fermă nelocuită, unde se opresc câteodată excursioniștii. M-am interesat cine vine acolo. Dar nimeni nu știe de existența dlui Walton.

— Nu mi-am făcut nici o iluzie, Albert. Cheamă Prefectura de Poliție și vezi dacă au vreo știre.

— Ofițerul de serviciu anunță că biroul avocatului Collett a fost prădat de hoți.

Jimmy rămase ca împietrit.

— Dumnezeule! Ce coincidență!

În mai puțin de o jumătate de oră, șeful detectiv fu la fața locului.

Toate sertarele sparte, dosarele împrăștiate pe jos într-o dezordine nespusă. Masa de scris spartă. Și la casa de bani se încercase o spargere.

Când Jimmy sosi la fața locului, Collett nu venise încă, dar fusese anunțat.

— Cum s-a descoperit spargerea? întrebă Jimmy.

— Un sergent, văzând un om la cinci dimineața alergând pe stradă, crezu la început că e un băiat din magazinul cu fructe, care se deschide foarte devreme, dar observând că ușa locuinței rămase deschisă, a intrat și a găsit biroul dlui avocat devastat.

— A dat semnalmentele hoțului?

— Nu, dle. L-a văzut numai din spate. Hoțul purta un pardesiu lung.

După câteva clipe, sosi Lawford Collett. Felul său de a fi surprins de spargere era caraghios. Aruncă o privire asupra dosarelor care erau răvășite pe podea, apoi se repezi la un sertar al mesei de scris, îl deschise și scoase toate hârtiile:

— Contractul de căsătorie al Dorei Coleman lipsește! strigă el.

Jimmy, foarte mirat că nu-i spusese prietenul nimic despre această formalitate, se lămuri ușor, gândindu-se la caracterul integru al lui Rex, care nu neglijează nimic.

— Mai lipsește ceva?

— Nu știu, răspunse avocatul, strângând dosarele de pe jos și căutând printre documente.

Fără îndoială că nu constatase altă lipsă, căci lăsă totul și se opri la casa de bani: „Asta n-au spart-o!” – Această observație îi sugeră lui Sepping ideea de a-l chema pe Nippy, nu pentru că-l credea autorul spargerii, ci pentru că-i putea fi de folos…

— Ia o mașină și adu-l aici pe Nippy Knowless se adresă Jimmy unui sergent.

După o jumătate de oră Nippy sosi.

— Ce-i asta, dle Sepping? Sunt singurul spărgător de case de bani în toată Londra? întrebă Nippy supărat. Apoi, oprindu-se în fața casei de bani: – Treabă de cârpaci! spuse el, strâmbând din nas.

— Tocmai de asta te-am chemat, Nippy! Nu-i opera unui profesionist? întrebă Jimmy.

— Râzi de mine, dle! Un copil de țâță ar fi lucrat mai bine. Ia privește! Borfașul! Tii-ii – și Nippy fluieră a pagubă. Ha, ha – râse el. A lucrat cu foarfecele! Tocmai deasupra broaștei. Parcă a dat cu toporul în ea! Ăsta a fost iar un spărgător dintr-ăia, de sparg la avocați!

— Ah! ai mai auzit despre ăștia?

— Sigur, am cunoscut odată unul d-alde ăștia. Dar nu știu ce naiba caută la un avocat? Hârțoage mucegăite și pline de praf!

Scuipă pe mânecă și începu să frece casa de bani.

— Dar ce faci acolo, Nippy? îl întrebă Jimmy intrigat.

— Dobitocul și-a lăsat cartea de vizită, amprentele digitale, răspunse flegmatic, și eu am un principiu, dle inspector: să trăiesc și eu dar să las și pe altul să trăiască!

Între timp, Collett își puse în ordine documentele, făcând regulă prin dosare.

— Aici e o săptămână de lucru! Dar mă întreb: cine dracu să fie autorul?

Collett părea foarte liniștit, însă expresia lui de melancolie se accentuase.

— Nimic altceva decât contractul de căsătorie al drei Coleman – răspunse avocatul, la o nouă întrebare a detectivului. Dar nu pot pricepe, ce valoare poate să prezinte documentul acesta pentru hoț, de vreme ce Walton a dispărut și căsătoria n-o să mai aibă loc.

— La ce dată a fost încheiat contractul?

— Să-mi amintesc: la 12 ale lunii. Trebuiau să se căsătorească la 14… Da, da, la 12.

— Documente de-ale lui Rex mai ai?

— Dl Walton nu era clientul meu. E singurul document care-l privea și acesta mi-a fost încredințat de domnul Coleman.

Jimmy, mai intrigat ca niciodată, porni acasă, ca să dejuneze.

Ce interes să aibă Kupie pentru contractul de căsătorie al lui Rex cu Dora? Cauza și scopul erau învăluite într-un mister de nepătruns.

După dejun, plecă la serviciu. Nefiindu-i semnalat nimic nou, Jimmy se așeză la masa de scris, luă condeiul în mână și începu să mediteze asupra afacerii Walton, căutând să facă abstracție de faptul că Rex îi era cel mai bun prieten. Notă acest rezumat:

14 mai, Rex Walton se află în Portland Place 973, la micul dejun, gata să plece la Marylebone să se cunune cu Dora Coleman. Ieșind din sufragerie ca să aducă probabil cadoul de nuntă, dispare. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci, în afară de mine, câteva clipe. De la dispariția sa s-a constatat lipsa sumei de 1.000.000 lire. Walton era amenințat de Kupie, un corespondent anonim și șantajist, care l-a avizat că-i va lua toată averea, dacă se căsătorește cu Dora Coleman.

Întrebări:

1. De ce a dispărut Rex?

2. Ce legătură există între dispariția lui și între dispariția averii?

3. Ce legătură există între misterul Walton și spargerea de la Collett?

4. De ce se servește Kupie de spioni, ca s-o supravegheze pe Joan și să mă împuște pe mine?

Apoi sinuciderea lui Miller. Ce rol a jucat Miller în chestia asta? Și care e explicația pentru scrisoarea care l-a determinat să se sinucidă? Kupie avea un scop bine determinat. Pentru ca un om ca Miller să se hotărască la un gest atât de tragic, trebuia să i se fi anunțat în scrisoare o veste teribilă, distrugătoare! Șantaj!

În tot cazul, Kupie l-a ucis pe Miller în ziua aceea. E sigur, ca și cum Kupie ar fi ținut Browningul în mână.

Jimmy căuta legătura logică între punctele de mai sus, când i se anunță fotograful poliției:

— Iată fotografia resturilor de hârtie arsă!

— Ah, da! cele din sertarul dlui Walton!

— Iată clișeul. E cam slab, dar totuși literele de sus, imprimate, se pot descifra.

— Dar ce era scris? întrebă Jimmy, aruncând o privire pe fotografie.

— Un contract de căsătorie, domnule! răspunse fotograful.

Jimmy citi și-și ținu respirația de emoție. Numele mirelui se putea citi ușor: Rex Hubert Walton. Numele logodnicei lipsea. Dar ce însemna data: 13 mai? Atunci ar însemna că Rex Walton s-a dus la Portland Place să-și ia mireasa, când el era deja însurat, – însurat cu o zi mai înainte.

XVI

Cu fotografia în buzunar, Jimmy se duse într-o fugă la biroul central al Stării civile, să cerceteze. Văzu menționat în registru că la primăria din cartierul său se celebrase în ziua de 13 mai căsătoria civilă între Rex Hubert Walton și o domnișoară May Liddiart. Adresa ei era: Central Hotel.

Porni imediat la primăria din Chelsea. Aici întâmpină primul obstacol. Perechea fusese cununată de către un supleant, ofițerul Stării civile fiind în concediu, ceva mai mult chiar, era grav bolnav în spital. Totuși, se găsi un servitor care își amintea de această cununie și care descrise evenimentul așa cum s-a desfășurat.

— Cum arăta domnișoara? întrebă detectivul.

Servitorul ridică din umeri.

— N-aș putea să vă spun, domnule. Era îmbrăcată în negru și avea un voal pe față. N-au fost prezenți decât ofițerul care a oficiat și martorii, doi șoferi, în afară de mire și mireasă.

Jimmy își procură cu ușurință adresa celor doi martori. Pe unul îl chemase Rex de pe stradă, pe celălalt îl chemase doamna voalată.

— N-aș putea s-o recunosc, deoarece era voalată și când și-a ridicat puțin voalul, ca să răspundă la întrebarea ofițerului, stăteam în spatele ei, – povesti șoferul mai comunicativ.

Atâta putu să afle Jimmy. Se înapoie foarte mâhnit la Prefectura Poliției.

Toată dragostea și stima lui pentru Rex fu zdruncinată. Rex, omul onoarei – și acum ce afla? Se căsătorește cu o altă femeie și a doua zi vine să se însoare cu Dora Coleman! Niciodată nu l-ar fi crezut capabil de o asemenea perfidie! Ah! De aceea a fost atât de nervos. Dar de ce n-a dispărut în ajun?

Jimmy intră în camera de lucru a lui Bill Dicker și-i povesti ultimele amănunte. Colegul său îl asculta, trăgând din pipă:

— Nu crezi că a fost cineva care s-a substituit lui Walton?

— Mă gândeam și eu, dar descrierea persoanei de către cei doi martori coincide perfect cu Rex. Îți aduci

aminte, Bill? Îl văzusem în aceeași dimineață la Tower. Îl cunosc prea bine. Nimic nu trăda în toată ființa lui că s-ar fi gândit să se însoare cu May Liddiart și nu cu Dora de care era atât de îndrăgostit și de îngrijorat, din cauza amenințărilor lui Kupie…

Bill Dicker își scutură pipa și o umplu din nou.

— Toată afacerea e ciudată, exclamă detectivul. Eu am fost să-l anchetez pe Casey!

— Ah! Casey, proprietarul tripoului, care a vrut să mă compromită pe mine?

Bill confirmă.

— Vroiam să aflu de ce a vrut să te discrediteze. Asta nu era din capul lui Casey, căci el nu e inteligent și sunt sigur că s-a servit de uneltele lui în acest scop. La început a tăgăduit, apoi mi-a mărturisit c-ai fost adus la miezul nopții narcotizat, că te-au pus în odaie și au încuiat ușa.

— Dar cine e acela, care a făcut-o? întrebă Jimmy intrigat.

— N-a vrut să mărturisească, spuse Dicker. Nici nu mai încape îndoială că e vorba de Kupie sau de complicii săi. Desigur că acest Casey e o unealtă a lui, dar îi e teamă de teroarea lui Kupie. Am făcut totuși un pas înainte și ne apropiem de cumătrul Parker! El te-a narcotizat! Parker ți-a adus scrisoarea din Portland Place. Parker a dispărut imediat, când credea că te-a înfundat. Iată de ce trebuie să credem că Parker este Kupie. Dar acum, ce facem cu chestia căsătoriei, Sepping? O ținem în secret sau o comunicăm familiei Coleman?

La aceasta se gândise și Jimmy.

— Prea ar fi brutal să i-o spună așa de-a dreptul Dorei Coleman! răspunse el. Dar Joanei aș putea să-i vorbesc despre asta.

— Joan? Detectivul încruntă din sprâncene.

— Vreau să spun Joan Walton. Mi-e o veche și bună prietenă și ne cunoaștem de ani de zile, îngână Sepping roșind.

Joan nu era acasă, când Jimmy intră în cabinetul de lucru al lui Rex Walton. Acum îi veni în minte că nu examinase cu destulă minuțiozitate biroul și de aceea începu să cerceteze mapa de scris. Ca oricare mapă, aceasta era compusă din mai multe foi de sugativă puse una peste alta și prinse în niște colțare de piele. Sugativa

de deasupra era absolut curată. Ridică prima foaie. Toate celelalte erau întrebuințate. Le scoase, fără să-și facă iluzii că i-ar putea folosi și le duse în fața oglinzii.

La prima vedere, descoperi o serie de scrisori de afaceri, apoi descifră o scrisoare mai interesantă, prin care Walton dădea unei bănci instrucțiuni să-i vândă niște titluri. Sugativa îi indică exact unele fapte. Chiar dacă data scrisorii nu era descifrabilă, Rex putu să stabilească, prin comparație cu originalul pe care-l văzuse la directorul băncii, că toate acele scrisori datau din săptămâna dispariției sale.

Când Joan intră, Jimmy era atât de cufundat, încât n-o observă.

— Cercetezi sugativa lui Rex? Nu cred c-o să descoperi ceva!

— Ah! uite, Joan, aici sunt câteva cuvinte care-mi fac impresia unei chitanțe.

Amândoi se apropiară de oglindă și descifrară: „Primit de la dl Rex Walton suma de…”. Cifra nu era citeață… urmau apoi două trei rânduri imposibil de citit.

— Vezi, Joan, aici trebuie să fie scrise zerourile, – trebuie să fi fost o sumă enormă.

— Cred, Jimmy! Dar aici? Ia citește: de… la…!

— Da, așa e. Probabil că Rex avea un carnet *à souche*!

— Da, da, ai dreptate, Jimmy. De câte ori mă întorceam de la pension, Rex mă punea să iscălesc orice sumă primită. La început îmi venea să râd, apoi m-a plictisit, până când într-o zi Rex îmi explică necesitatea acestor chitanțe. Am și eu un astfel de chitanțier la mine în cameră.

Se duse să-l aducă și se întoarse cu el. Jimmy îl răsfoi cu atenție. Era pe jumătate scris cu cerneală. Pe o singură foaie părea scrisă cu creionul suma totală, dar Jimmy nu putu să înțeleagă bine, căci nu era clară socoteala. Se întoarse într-o clipă la masa de scris, cercetă ultima foaie de sugativă, o duse la oglindă.

— Uite, Joan, îi spuse Jimmy, ultima chitanță a fost pregătită, dar n-a fost iscălită… Trebuie să mai fi fost o altă chitanță iscălită. Probabil c-a luat-o cu dânsul cu câteva zile înainte de dispariție.

Atunci îi veni în minte… plicul albastru din sertarul mesei de scris a lui Rex.

— E sigur, spuse detectivul. În plicul albastru se afla chitanța.

XVII

Chitanța – și încă ceva – certificatul de căsătorie. Dar cine primise banii? Ah! acea misterioasă May Liddiart!

Dar asta nu era cu putință. Rex n-ar fi încredințat niciodată o sumă atât de însemnată unei femei. Era încă de modă veche. Nu prea avea încredere în dibăcia femeilor și era cam conservator în privința părerilor sale. De aceea nu se servea niciodată de personal feminin în afaceri și disprețuia femeile moderne cu veleități de egalitate completă cu bărbații. Era de părere că locul femeii e la căminul ei și de multe ori împărtășise lui Jimmy aceste convingeri atât de tradiționaliste.

— Ce ai? întrebă Joan, văzându-l pe Jimmy gânditor. Ai găsit iar ceva nou?

— Da, Joan, am găsit ceva extraordinar! răspunse detectivul. Șezi, Joan. Spune-mi, cunoști o fată cu numele de May Liddiart?

Joan dădu din cap în sens negativ.

— Nu știi dacă Rex a cunoscut o fată cu numele ăsta?

— Nu, sunt sigură că nu, răspunse Joan. Îmi spunea întotdeauna când făcea cunoștință cu vreo fată. Bietul Rex! Avea foarte puține cunoștințe printre fete. Dar cine e May Liddiart?

— Îți aduci aminte de ziua când ne-am întâlnit la Tower? Îți amintești ce s-a mai întâmplat, după ce ne-am despărțit?

— Desigur, ne-am înapoiat acasă…, am luat dejunul… Rex a ieșit la două și jumătate. Era nervos și cam neliniștit. Dar nu cred să te intereseze toate astea.

— Ba da, dimpotrivă, trebuie să știu tot. Când s-a înapoiat?

— Cam pe la cinci. Mi-a povestit c-a fost la Dora, dar era foarte distrat și nervos. Dar de ce mă întrebi, Jimmy?

— Am motive să cred – într-adevăr… știu – Rex s-a căsătorit cu o fată cu numele de May Liddiart în acea după-amiază, spuse Jimmy liniștit.

— Căsătorit cu May Liddiart? exclamă Joan. Dar cine e May Liddiart?

— Asta aș vrea să aflu și eu…

— Dar e cu neputință, cu neputință! Rex nu e capabil de așa ceva. Era logodit cu Dora. Cum poți să-ți închipui că s-ar fi însurat cu o altă femeie în ajun – ar fi bigamie! Cine-a spus una ca asta? întrebă Joan, roșie de indignare.

— Din nenorocire, am dovezi. S-a căsătorit la primăria din cartierul Chelsea. Tot ce ne interesează e să aflăm cine e fata?

Detectivul istorisi Joanei cum făcuse această descoperire, cum fotografiase hârtia carbonizată, scoasă din sertarul blindat al lui Rex.

— Nu mai zic nimic. Toate imposibilitățile devin realități. Totuși, eu nu pot să-mi schimb părerea despre Rex.

— Același sentiment îl am și eu! exclamă Jimmy. Acum, Joan, e vorba, ce facem? Te gândești să-i spui Dorei?

— Biata fată! Mor de durere, când mă gândesc la dânsa. Dar oare nu s-ar fi putut ca să fi figurat altcineva ca logodnic, în locul lui Rex?

— Am discutat toate ipotezele cu colegul meu, Bill Dicker. Șoferul care-l luase din Cadogan Square îl cunoaște perfect de bine și mi-a spus că-i sigur, că logodnicul era Rex. De altfel, îl cunoștea de mai înainte, căci are stația de mașini în acest cartier. Secretarul de la Oficiul Stării Civile mi-a spus că data ceremoniei a fost fixată în aceeași dimineață! Ce zici, Joan, îi spunem Dorei?

Joan rămase gânditoare.

— E monstruos, totuși e mai bine să știe adevărul.

Jimmy văzu că ochii Joanei se umpleau de lacrimi și încercă s-o consoleze. Tânărul detectiv simți cum inima i se încălzește în apropierea drăgălașei Joan.

— Îi spun eu, sau îi spui d-ta?

— Cred că e mai bine să-i spui d-ta, Jimmy. Eu nu îndrăznesc să mă uit în ochii ei.

Jimmy plecă tulburat că trebuia să aducă Dorei o veste rea și când află că Dora nu e acasă, se simți ușurat. Să-i scrie oare două cuvinte? Se răzgândi. Asta ar însemna lipsă de curaj. Preferă să spună valetului că va reveni înainte de masă.

Dar pe când stătea de vorbă cu noul servitor, care-l înlocuia pe Parker, Jimmy se dădu un pas înapoi.

— Parcă te-aș cunoaște, spuse detectivul surâzând.

— Eu sunt Benett.

Jimmy își aminti:

— A! șoferul! Da, da!

— Ați descoperit hoțul?

— Care hoț? întrebă Jimmy, fără să-și dea seama că valetul se referea la individul pe care-l fugărise împreună cu Parker.

Inspectorul Sepping era foarte deprimat și bucuros ar fi predat unui coleg afacerea lui Rex. Dar Rex îi era prieten bun și deși își dădea seama prin câte primejdii trecuse, se gândi că nu trebuie să bată în retragere. Într-adevăr, narcoticul lui Parker, prezența lui Jimmy în tripoul lui Casey, atentatul neizbutit al lui Digger la viața lui…

— Dar, nu! Trebuie să stau la postul meu, orice s-ar întâmpla! își spuse Jimmy. Kupie e Parker și Parker e Kupie – sau chiar de-ar fi Parker numai o unealtă a lui Kupie, trebuie să-i dau de urmă și să-l arestez. E lucru știut la poliție. Unul care a trecut prin beciurile poliției e cunoscut tuturor organelor polițienești. Cum dracu, de nu-l putem prinde pe acest Parker!

Când Jimmy ajunse acasă, găsi pe masa de scris un plic voluminos. Îl deschise. Descoperi un teanc de scrisori într-un plic mai mic, și un bilețel cu iscălitura lui Nippy Knowless. Sepping citi:

„Dragă Domnule Sepping, Nu sunt omul care să ajut poliția în descoperirile ei profesionale și nici nu vreau să-mi mulțumiți pentru serviciile mele din zilele trecute. Dar am aflat că Digger te pândește și te urmărește. Ia seama. În privința celor ce discutam despre femei. Iată: am dat de câteva scrisori ale mizerabilei Julia, de care ți-am vorbit. Citește-le și d-ta și spune-mi, ca om inteligent ce ești, dacă e de mirare că m-a prins în mrejele ei, femeia asta! Scrisorile ei sunt ca de la o femeie din lumea bună, nu-i așa? Femeile nu sunt demne de a fi numite creaturi civilizate. Sper că ești sănătos, dle Sepping? Al d-tale devotat,

Nippy.

P. S.

Orice s-ar întâmplă, voi fi fericit să te pot servi. D-ta ești un gentleman, calitate rară la domnii din Scotland Yard! Cei de la poliție sunt fericiți numai când pot să înhațe pe câte un individ, care le-a fost odată de folos!”

Jimmy strânse scrisorile și le puse bine într-un sertar. Nu era dispus acum să citească epistolele de dragoste ale unei slujnice!

La ora șapte seara sună la Portland Place și Dora îl primi imediat. Era singură în salon și-l întâmpină, întinzându-i amândouă mâinile.

— Ai ceva știri, Jimmy?

— Da, dar nu prea îmbucurătoare.

— I s-a întâmplat ceva lui Rex? întrebă Dora cu îngrijorare sinceră.

— Nu, nu tocmai, Dora. Dar spune-mi, cunoști o domnișoară May Liddiart?

Dora îl privi drept în ochi. Jimmy se aștepta ca Dora să nege, dar spre marea sa surprindere, ea îi răspunse:

— Da. Vrei să faci aluzie la căsătoria civilă?

— Știi? întrebă Jimmy făcând ochii mari.

— Că Rex s-a căsătorit cu May Liddiart, la Chelsea, în ajunul dispariției? Da, știu.

Dora era atât de liniștită, încât Jimmy nu-și putea crede ochilor.

— Dar cine e fata asta? îngână dânsul.

— May Liddiart? Eu sunt May Liddiart, eu, Dora Coleman, și Rex e soțul meu!

XVIII

Detectivul era aproape zăpăcit.

— M-aș mira să te lămurești, Jimmy!

— D-ta… ești… May Liddiart? D-ta, Dora Coleman, soția legitimă a lui Rex, – Dora Walton?

— Ascultă, Jimmy. Ar fi trebuit să-ți spun totul înainte, dar mi-era teamă de tata. Rex era foarte deprimat din cauza scrisorilor amenințătoare ale lui Kupie. Deoarece se temea să nu se întâmple o nenorocire, înainte de nuntă m-a rugat să avansăm cu o zi căsătoria. Eu m-am opus. Tata e un om foarte autoritar! Mi-era teamă! Atunci Rex îmi propuse să ne căsătorim în taină, în cartierul său, și să repetăm aceeași ceremonie, cu toată solemnitatea, a doua zi, la altă primărie. Mi-era teamă să nu fiu recunoscută. Lui însă îi era teamă să nu mă piardă și de aceea l-am ascultat și m-am înfățișat sub numele de May Liddiart. Devenii astfel: dna Walton! După ceremonie, ne-am plimbat prin parc. Apoi eu am plecat acasă, iar dânsul s-a înapoiat la Cadogan Square.

— Dar acum știe tatăl d-tale? întrebă Jimmy.

— Nu, n-am avut curajul să i-o spun. E atât de deprimat de dispariția lui Parker! Dar ce crezi acum despre mine, Jimmy?

— Nu puteai să procedezi altfel. Însă era bine să-mi fi spus și mie Rex ceva. Să mă fi înștiințat. Știu că dânsul e cam sucit, dar d-ta ar fi trebuit să mă pui în temă, Dora.

— Și ce s-ar fi întâmplat?

Jimmy tăcu. Dora avea dreptate.

— Joan știe despre asta?

I-am mărturisit. Spunea că n-are curajul să te privească în față.

Dora surâse ușor.

— Vreau să merg în Cadogan Square, să vorbesc cu Joan.

Jimmy o însoți. Deși nu putea aproba ușurința lui Rex, totuși era oarecum mulțumit că aflase identitatea drei May Liddiart – Dora Walton. Joan avea o încredere nemărginită în fratele ei și primi această veste cu o adevărată satisfacție sufletească.

— Draga mea, acum ești dna Walton – oficial – îi spuse Dorei și o îmbrățișă cu dragoste. Rămâneți la mine

la masă? se adresă Dorei și lui Jimmy.

— Cu plăcere!

— Acum, sunt sigură, zise Joan, după ce luară masa și trecură câteșitrei în salon. Dispariția lui Rex trebuie pusă în legătură cu această căsătorie secretă.

— În tot cazul, dacă a dispărut, probabil că a vrut să înlăture vreun pericol, care ar fi putut amenința viața Dorei?

— A mea? întrebă Dora uimită.

— Da! Sunt sigură de asta. Nu e așa, Jimmy?

— Nu mai știu nimic, răspunse inspectorul, distrat. Vreau să cred că Rex avea motivele lui să procedeze așa cum a procedat, dar sunt momente, când regret că n-a rămas aici, orice s-ar fi întâmplat.

— Ce prostie! izbucni Joan. Cum? Să fi expus viața Dorei la vreo primejdie?

— Să fi recunoscut el oare pe Parker? întrebă brusc Dora. Adică, vreau să zic, să fi aflat cine e Parker? Eu aveam impresia că Parker îl spiona pe Rex.

— Și eu mă întreb dacă nu era pus Parker să te spioneze pe d-ta, Dora! ripostă Jimmy.

Tânăra izbucni în râs.

— O! Atunci desigur mi-o fi cotrobăit prin sertare și și-o fi vârât nasul prin caietele mele de școală.

Jimmy o privea și voia mereu să aducă vorba despre chitanța banilor dispăruți. Dar nu găsi că era momentul.

— Tata se înapoiază la ora 9 și jumătate, anunță Dora, ridicându-se să plece. Dacă nu mă găsește acasă e în stare s-anunțe poliția.

— Dora! zise Jimmy. Sunt aproape sigur că Rex a plătit o sumă fabuloasă, aproape un milion de lire, înainte de a dispărea. Ți-am mai vorbit despre asta, dar acum, de vreme ce ești soția sa legitimă, cred că trebuie să-ți fi încredințat oarecare detalii.

— Știu atât numai, că suma asta a dispărut, răspunse Dora foarte liniștită.

— Știu c-a primit o chitanță în schimb. Am găsit textul pe sugativă.

— O chitanță? Atunci se știe cui a dat banii?

— Din nenorocire, nu! Lipsește numele. Dar am impresia că Rex a scris chitanța acasă la el, și după ce a fost semnată, a pus-o într-un plic albastru și a închis-o în sertarul blindat de la masa de scris. Dar nu știu ce anume substanță chimică a distrus tot conținutul din sertar. Un

singur capăt carbonizat, pe care l-am putut descifra, m-a ajutat să descopăr misterul căsătoriei celebrate la Chelsea!

— E foarte straniu! Niciodată însă nu-mi spunea ceva de afaceri. Am fost foarte surprinsă, când am auzit că i s-a furat o sumă atât de mare. Dar mi-e totuna, Joan – i se adresă tinerei fete care asculta mirată la cele ce povestea Dora. Am averea mea personală, și nu m-am gândit niciodată la Rex ca la un om bogat. Nu-l iubeam pentru banii lui… Crezi că mizerabilul de Kupie i-a furat?

— Așa îmi închipui, răspunse Jimmy. Dar n-a vorbit Rex niciodată cu d-ta despre averea lui?

— Niciodată afară de… dânsa ezita. Da, mi-a comunicat într-o zi că-mi va asigura o rentă de 5000 lire pe an și contractul nostru de căsătorie, pe care l-am iscălit cu câteva zile mai înainte, avea menționată această clauză. Nu știu textul, de altfel nici nu mi-ar mai servi să știu. Contractul a dispărut, când s-a comis spargerea la avocatul Lawford Collett.

— Da știu, răspunse Jimmy surâzând.

— Dar asta n-ar fi nimic. Nu-l vreau decât pe Rex, suspină Dora tristă. N-au decât să-i ia toți banii, să mi se ia și averea mea, tot, tot…

Jimmy o conduse acasă și află cu satisfacție că dl Coleman nu se înapoiase încă.

Ceața care învăluia misterul începea să se risipească. Mai rămânea să se afle cine era Parker – se gândea Jimmy pe drumul spre casă. Urcă scara, vârî cheia în broască – cheia se învârtea, dar ușa nu se deschise. Jimmy își dădu seama că nici lumina nu arde pe coridor, așa cum era obiceiul casei. Sună. Nimeni nu veni să deschidă.

Albert era un servitor bun, foarte ascultător și n-ar fi îndrăznit niciodată să plece fără voia stăpânului. Sună pentru a doua oară. O voce înăbușită părea că străbate prin pereți.

— Ce să fac la cămașa dv.?

Jimmy se dădu speriat înapoi. I se părea c-aude vocea lui Albert, care vorbea prin deschizătura de la ușa pe unde se introduc scrisorile.

— Deschide! îi strigă Jimmy înfuriat. Ce dracu' faci acolo?

Crezu o clipă că Albert e beat.

— Ce să fac la cămașa d-voastră? repetă servitorul cu glasul slab.

Jimmy se îngrozi. Avea un motiv serios Albert să întrebe astfel? Apoi, amintindu-și că-i atrase dimineața atenția asupra unor reparații care erau necesare hainelor și rufăriei sale, Jimmy răspunse:

— Manșetele trebuiesc reparate!

Ca și cum aceste cuvinte erau parola de trecere, zăvorul se dădu la o parte și ușa se deschise.

— Repede, domnule, și închideți iute ușa.

Jimmy ascultă. Făcu lumină și văzu pe Albert. Bietul om! numai în cămașă și cămașa plină de sânge. Capul bandajat, fața galbenă ca ceara, iar în mână strângea convulsiv un revolver de calibru mare.

XIX

— Ce dracu' s-a întâmplat, Albert? Ești rănit?

— Da, sunt rănit, spuse servitorul, tot atât de rănit în sentimentele mele cum sunt și la cap.

Jimmy se îndreptă spre cabinetul de lucru și o priveliște grozavă i se înfățișă înaintea ochilor. Masa lui de scris era răsturnată, toate sertarele golite, iar pe jos zăceau sute de documente răvășite într-o dezordine de nedescris.

— Asta au făcut-o după ce m-au lovit, preciză Albert, rotindu-și privirea împrejur.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Cam pe la ora 8 seara, cineva bătu la ușă. De obicei, eu deschid oricui, când bate la ușă, de astă dată însă am ezitat și am întrebat, cine e? Crezând că lumina nu e aprinsă în coridor, m-am dus să mă uit prin ochiul mic de geam. Și-am auzit: – „Dar deschide odată, tâmpitule!" Crezând că mă strigați dv., am deschis. Pac! Pac! Îmi pierdui cunoștința. Numai atâta îmi amintesc. M-am trezit în pat și am auzit zgomotul pe care-l făceau în cabinetul de lucru.

— Câți erau?

— Doi, domnule, răspunse Albert. Căutau și răsturnau toate cu susu-n jos și Parker înjura al dracului.

— Cine?

— Parker, fostul valet al domnului Coleman. Sunt sigur că el era, căci l-am văzut de mai multe ori la dânsul și i-am recunoscut vocea. Se învârtea totul în jurul meu. Totuși, m-am ridicat, așa cum am putut, să caut revolverul în scrin. M-au auzit, pesemne, căci în clipa când să pun mâna pe revolver, veni unul din ei și se puse de pază la ușă. Vestibulul nu era luminat și nu-l puteam vedea pe omul acela la față. Dar el cred că mă vedea. Și, când să trag, dădu un strigăt de alarmă și, trântind ușa cu putere, o luară la fugă amândoi.

Jimmy se uită în juru-i.

Ce-o fi vrând oare? N-avea nimic, care să prezinte vreun interes pentru Kupie.

— Au scris ceva la masa dv., domnule, gemu Albert.

Într-adevăr, pe masă era o foaie cenușie; pe ea câteva rânduri scrise cu creionul. Nici o îndoială că erau

de mâna autorului:

„Nu te amesteca în afacerea Walton! – K!”

Inevitabilul *K*!

„Ce se poate întâmpla la Londra!” își zise Jimmy, privind dezordinea din juru-i.

— Albert, du-te de te culcă. Am să fac eu singur ordine aici. Dar, mai întâi, vino să-ți văd rana.

Desfăcu bandajul și cercetă cu atenție rana bietului servitor. Era mai gravă decât își închipuise și, după un sfert de oră, medicul sosi și-l pansă pe rănit. În acest timp, Jimmy ridică masa de scris, puse sertarele la loc și aranja hârtiile răvășite. Starea în care găsise biroul îi amintea scena de la Lawford Collett. Ciudată asemănare! Să fi fost aceiași spărgători? În zadar căută să pătrundă misterul. Care obiect prezenta vreun interes pentru Kupie? sau Parker, alias Kupie? Pe cât își putea aminti, nu-i lipsea nici un document și nici un obiect de valoare.

Luă un scaun, se rezemă comod de spetează și începu să fumeze. Kupie era, se vede, nebun de-a binelea. Niciodată nu procedase cu atâta cruzime! Această lovitură riscantă, dovedea o adevărată panică printre spărgători, căci totul se petrecuse într-un timp foarte scurt.

— D-le Sepping, – spuse doctorul – rana servitorului este gravă. Ar trebui să meargă la spital. Dar dacă vreți să rămână la domiciliu, are absolută nevoie de îngrijirea unei infirmiere.

— Prefer un infirmier.

Dar toate încercările de a găsi un infirmier rămaseră zadarnice. Jimmy își aminti de Nippy Knowless, care-și oferise serviciile, pentru orice împrejurare. Era o idee cam bizară, căci Nippy nu avea de unde să știe cum trebuie îngrijit un bolnav, dar Jimmy îi scrise două cuvinte, le trimise cu un sergent și la ora unu după miezul nopții, sosi. Nu părea surprins și strigă:

— Ah! L-au lovit cu un box american, ai dracului! Ăsta e Kupie! M-ați chemat să sperii hoții?

— Și pentru asta, spuse Jimmy, dar mai cu seamă pentru ca să-ți aud părerea.

— Când unul de-ai dv. recurge la sfatul unuia dintre ai noștri, asta înseamnă că vrea să-l descopere, și eu, dle, nu sunt de-alde ăia, spuse Nippy. Eu nu mă bag. Eu, dacă

vrei, iacă, îți pregătesc dejunul. Mă pricep de minune să frig cârnații! Dar să pârăsc pe alții, feritu-m-a sfântul!

Așa se făcu că Nippy Knowless se stabili în locuința lui Jimmy Sepping, spre marea uimire și spre hazul lui Bill Dicker.

— Nu vreau să educ criminalii! îi mărturisi Jimmy, dar mi-e drag tipul ăsta și cred c-o să fac om de treabă dintr-însul. De altminteri, știe multe, dar nu prea vrea să spună. Însă tot ce mi-a spus, mi-a fost de folos!

— Îi cunoaște pe Kupie? întrebă Bill Dicker.

— Kupie nu e o bandă organizată. Am impresia că e un individ care se servește de unul sau de altul pentru a-i îndeplini dorința. Sub sugestia lui, lucrează unealta-om, care nu află ce are de făcut decât în ultimul moment.

— Ai controlat, Jimmy, îți lipsește ceva?

— Nimic. N-aveau ce să ia de la mine, care să intereseze pe Kupie. Ah! da, un teanc de scrisori de dragoste adresate prietenului nostru Nippy în zilele lui bune, acum cinci-șase ani.

— Nu cred ca Kupie să-ți fi spart biroul și să-ți fi răvășit toate hârtiile, pentru scrisorile unei servitoare. Doar n-o să-l șantajeze pe Knowless, îl asigură Bill Dicker.

— Nu știu, nu-mi aduc aminte dacă le-am găsit sau nu, când mi-am aranjat lucrurile, răspunse Jimmy.

Gândul că aceste scrisori ar fi dispărut îl făcu să se neliniștească. Luă o mașină și se înapoie acasă.

— Nippy, nu cumva ai găsit, când ai făcut curățenie, teancul de scrisori pe care mi le-ai trimes?

— Ale Juliei? Dar ce vreți să spuneți, dle inspector? întrebă dânsul surprins.

— Nu le citisem, mărturisi detectivul, eram atât de grăbit, încât le-am pus în sertar, fără să le fi citit.

— Ah! exclamă Knowless dezamăgit. Nu face nimic, o să le citiți mai pe urmă, sunt strașnice.

— Ei, n-ai găsit pachetul cu scrisori? întrebă din nou Jimmy.

— Nu, dle Sepping. N-am intrat în camera dv., și chiar de intram, nu le luam fără să vă cer voie.

Detectivul răsturnă toate sertarele, răvăși și controlă toate hârtiile, dar scrisorile lui Nippy, nicăieri.

— Doar n-or fi șterpelit tocmai scrisorile Juliei! zise Knowless. Le-or fi băgat în foc!

— N-au distrus nimic, după cât am putut să-mi dau seama, constată detectivul. Dar scrisorile acelea nu sunt aici. Asta e sigur.

Nippy deveni trist și gânditor.

— Ah! nu le-ai găsit, dle Sepping? Crezi că le-au luat hoții? repetă el încet.

— Sunt sigur.

Ceva neobișnuit în felul de a vorbi al lui Nippy îl făcu pe Jimmy să tresară.

— Un singur lucru mă pune pe gânduri, spuse hotărât Nippy Knowless. Mi-e teamă să nu fie Julia amestecată în afacerea asta.

— Cu Kupie? întrebă mirat detectivul.

— Să nu te prindă mirarea, dle Sepping, e o fată isteață.

— Dar, dragul meu, o servitoare nu pune la cale o lovitură ca asta!

— Nu era o servitoare de rând, v-am mai spus-o. Dacă ați fi citit scrisorile ei!… E făcută s-ajungă odată o cucoană mare…

— Dar cum era Julia d-tale?

— Nu știu, răspunse celălalt, vag. Era foarte drăgălașă, mai erau și alți băieți care aveau câte o fată și ziceau că e frumoasă, dar când mă uitam la ele mi se păreau urâte ca ciorile. Să nu te încrezi niciodată în părerea altui bărbat despre o femeie.

— Ai vreo fotografie de-a ei?

— Nu mi-a dat nici o fotografie și chiar de-aș avea una, tot nu aș arăta-o.

— Dar la cine era în serviciu?

— Asta nu pot spune, nu vreau să vă jignesc, dar nu pot. N-am fost niciodată în serviciul poliției și acum sunt prea bătrân ca să mă apuc de această meserie. Dacă vi se întâmplă, dle Sepping, ca, în decursul carierei dv. de polițist, să dați de Julia, treaba dv. Ea s-a dus într-o parte… eu am apucat într-alta.

Nippy rămase dârz în atitudinea sa și Jimmy cunoștea felul acesta de criminali, care au un cod special de onoare și pe care nu-l calcă niciodată. Între hoții adevărați există consemnul acesta. Niciodată nu s-ar denunța unul pe altul. Asta se întâmplă între hoții de ocazie, între amatori.

— Ai întâlnit-o pe Julia, pe undeva, prin Sheffield? întrebă detectivul.

— Uitați că v-am spus lucrul ăsta, răspunse Nippy, făcând un gest cu mâna. Eu am fost la Sheffield, bineînțeles, dar unde am întâlnit-o pe Julia, asta n-o spun nici mamei mele. Ascultați, dle Sepping. Dacă cumva aveți de gând să faceți cercetări pentru a afla ce servitoare a dispărut într-o duminică după-prânz din Sheffield, în același timp când s-a săvârșit o spargere la stăpânii ei, mai bine, domnule inspector, băgați-mă pe mine la dubă și duceți-mă la ocnă. Prefer, decât să-mi trădez secretul. De altminteri, n-o să aflați niciodată, sunt sute de cazuri asemănătoare, care s-au întâmplat la Sheffield.

XX

A treia zi de la această întâmplare, Jimmy primi din partea lui Coleman o invitație la masă. Aștepta cu nerăbdare să afle dacă Dora comunicase tatălui ei știrea despre căsătoria ei secretă.

Dar cum îl zări, înțelese că bătrânul nu știa de nimic. În timpul prânzului, bătrânul Coleman discuta despre chestiuni financiare importante, pe care le rezolvase în mod foarte mulțumitor la serviciul său de la Ministerul de Finanțe. Îi plăcea să se laude și să provoace admirația auditoriului.

Lawford Collett, care era și el invitat și era vecin la masă, se adresă lui Jimmy:

— Ce-am auzit, dle Sepping, suntem tovarăși de suferință.

— Da, te referi la spargerea săvârșită la mine? Da, și la mine au procedat ca și la d-ta. Dar d-ta ai mai constatat vreo pagubă?

— Nu, nu-mi lipsește nimic altceva, decât contractul de căsătorie al Dorei.

Jimmy aruncă o privire semnificativă Dorei, care, înțelegându-l, îi făcu semn cu capul și detectivul pricepu că nici avocatul nu știa despre căsătoria ei secretă.

— Era mai rău, dacă erai măritată, Dora, pentru că, în cazul acesta, toate aranjamentele cu privire la averea ambelor părți ar fi putut fi discutabile, spuse Collet. Bineînțeles, am o copie, dar nu valorează nimic, căci nu e iscălită. Dar la d-ta, dle Sepping, ce s-a furat?

— Nimic altceva decât un teanc de scrisori, care nu erau ale mele, și asta nu mă neliniștește nici pe mine și nici pe acela căruia aparțineau.

— Hoți, spărgători! exclamă Coleman, numai de asta se vorbește acum. Dar, oameni buni, mai vorbiți și de altceva! Unde te duci și cu cine te întâlnești numai de hoți se vorbește.

— Eu sunt de vină, mărturisi Jimmy. Despre subiectele acestea se vorbește întotdeauna când e un polițist de față. Mă urmăresc ca o umbră!

— Ați pus mâna pe Parker?

— Deocamdată, nu! răspunse Jimmy.

Dl Coleman încruntă din sprâncene.

— Aveam o părere mai bună despre poliția londoneză. Dar, întâi dispariția lui Walton, spargerea din casa lui, apoi dispariția lui Parker, atentatul asupra servitorului d-tale, furtul de la d-ta, pe urmă spargerea de la Collett. Sper că ai pus bine documentele mele, Collett?

— Sunt la adăpost, răspunse avocatul.

Coleman, având de tratat o chestiune profesională cu Lawford Collett, îi făcu semn și amândoi trecură în salon.

Jimmy profită de acest moment și se adresă Dorei.

— Spune-mi, știe tatăl d-tale?

— Nu i-am spus nimic și la ce-ar folosi? Dar tot o să trebuiască să-i spun, căci tata vrea să mă mărite cu… Lawford Collett. Țin la dânsul foarte mult, dar nu-l iubesc, ca să-l pot lua de bărbat. Nu mă poate face fericită.

— În nici un caz nu te poți mărita, Dora, până nu produci dovezi că Rex a murit. Și Rex trăiește.

— De unde știi, Jimmy? întrebă Dora. Spune-mi!

Jimmy îi povesti cum îl zărise pe Rex de la fereastră.

— Aș fi dorit să fi știut asta mai înainte obiectă Dora.

— Nu, nu puteam să-ți spun.

— Știu că ai procedat cum e mai bine și că nu voiai să-mi deștepți speranțele deșarte… Dar de atunci l-ai mai văzut?

— Nu! răspunse Jimmy.

— Mă scuzi, Jimmy, dar mă simt foarte obosită. Vreau să mă culc azi mai devreme…

Glasul îi era nesigur și pentru prima oară Jimmy avu impresia că Dora își pierde curajul.

Inspectorul de poliție se bucură că poate pleca mai repede, deoarece mai avea mult de lucru. După câteva clipe, Sepping intră într-un „dancing” plin de perechi dansatoare. Trecu ca din întâmplare pe lângă un tânăr, pe care ochiul său ager îl descoperi imediat. Tânărul ieși după câteva minute și-l ajunse din urmă. Se întâlniră într-un salonaș retras al localului.

— Am primit ordinul, dle Sepping, am făcut cercetări, spuse tânărul, dar nici o fată din banda aceea nu se numește Julia. Nu există decât o singură femeie, care face negoț de cocaină, dar are peste 40 de ani.

— Și dintre toate păsărelele astea de noapte, nici una n-o cunoaște pe Julia?

— Nu! afirmă cu hotărâre tânărul.

Se numea Folder și era cunoscut în lumea interlopă ca un escroc care-și făcuse suma și acum trăia de pe urma pungășiilor. În realitate însă, era un agent de legătură al poliției și se ocupa de chestiunile cele mai delicate. Cu toate că era funcționar cu obligații zilnice la Prefectura Poliției, nu venea niciodată la serviciu și nimeni nu-l cunoștea, decât șefii.

Jimmy se urcă într-o mașină și ajunse acasă, unde-l găsi pe Nippy jucând domino cu Albert.

Detectivul lucră puțin și se culcă.

La ora trei noaptea telefonul zbârnâi alarmant:

— D-ta ești Jimmy? Aici Dora. A telefonat servitoarea lui Lawford.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Dânsul nu s-a întors acasă. Servitoarea spunea că Lawford trebuia să se înapoieze la ora 10 seara. Acum e trei noaptea și n-a sosit.

— Mă duc să văd ce e, răspunse Jimmy.

Se duse la Prefectura Poliției să ia informații… Răspunsurile sosiră imediat. N-a fost văzut nicăieri, la nici o stație de tren, în nici un local de noapte. N-a fost adus la nici un post de poliție, nu se află la nici un spital.

Întocmai ca și Rex Walton, ca și Parker, dispăruse fără urmă.

XXI

Lawford Collett nu obișnuia să se folosească de automobil. Mergea pe jos oriunde avea nevoie, sau de la locuința sa la birou, și trebuia să fie o rară excepție ca să iasă din obiceiurile sale.

Când plecă de la Coleman își aprinse o țigară, și, cu mâinile în buzunare, porni spre locuința sa. Străzile erau încă foarte animate la ora aceea. Nu era târziu. La colțul străzii Hanovra traversă squarul și o luă pe strada paralelă cu Oxford Street în direcția Parklane.

Strada era pustie, toată circulația era intensă în arterele principale învecinate. Cam pe la jumătatea drumului, auzi în urma sa un automobil venind încet. Nu întoarse capul, crezând că șoferul caută numărul unei case. Însă automobilul îl ajunse și opri chiar lângă trotuar. Un bărbat sări din mașină și îi dădu brânci. Collett voia să se scuze, ca și cum ar fi fost el de vină, dar primi o lovitură de pumn în coaste:

— Urcă-te în mașină… sau te omor! îi porunci necunoscutul!

Nici un trecător, cât vedeai cu ochii. Tonul poruncitor nu admitea nici o replică. Lawford Collett trebui să se supună. Se urcă, trase ușa după dânsul și mașina plecă în viteză. Înăuntru era întuneric beznă. Perdele negre acopereau în întregime ferestrele ușilor, încât nici lumina felinarelor de pe stradă nu pătrundea în interior.

— Presupun că e zadarnic să vă întreb ce înseamnă această agresiune, se adresă Collett individului din fața sa. Dar poate sunteți atât de gentil să-mi spuneți, unde mă duceți?

— O să vezi d-ta, murmură individul.

Collett pipăi fereastra din dreapta lui. Era acoperită și prevăzută cu gratii.

— Nici o mișcare, dle, nu fă pe prostul, c-o să-ți pară rău.

Deodată Collett auzi un orologiu bătând. Era ceasul Parlamentului. Apoi simți cum mașina coboară. Înainta pe Westminster Bridge.

Nici răpitorul și nici prizonierul nu scoteau o vorbă.

— Pot să fumez? întrebă avocatul.

— Așteaptă! și în aceeași clipă îi întinse o brichetă electrică. Aprinde-ți țigara. Să nu cumva s-aprinzi un chibrit. De altminteri, n-ai vedea nimic. Sunt mascat.

Collett fumă țigară după țigară, aprinzând una de la cealaltă. La lumina slabă a țigării, văzu că arătătorul ceasului său indica ora unsprezece și jumătate seara. Mergeau de o oră și mai bine.

— Mai e mult? întrebă Collett.

— Încă două ceasuri, fu răspunsul laconic și avocatul se înfundă în pernele automobilului. Călătoria asta îl enerva. Nu știa unde-l duce individul acela suspect. Totuși, simțea că mașina coboară o pantă lină. Bănuia că se apropie de țărmul mării. Încercă să întrebe din nou ceva, dar individul se făcu că n-aude. Ceasul-brățară indica ora unu și un sfert după miezul nopții, când mașina stopă.

— Nici o mișcare! M-ai înțeles? Trebuie să te leg la ochi!

— E absolută nevoie de toată maimuțăreala asta?

— Fără îndoială!

Necunoscutul îi legă ochii și fruntea toată c-o batistă mare de mătase.

În sfârșit, portiera mașinii se deschise brusc și aerul curat și umed năvăli înăuntru, primenind atmosfera plină de fum. Collett avu senzația plăcută a unei cupe de șampanie răcoritoare! Necunoscutul și șoferul coborâră și-l luară pe sub brațe.

— Bagă de seamă, aici sunt câteva trepte. Încet!

Collett numără șapte trepte. În apropiere se auzea clipocit de apă, clinchet de lanțuri… Călcă ușor… și Collett simți ceva nesigur sub picioare. Coborî într-o barcă.

Necunoscutul desfăcu lanțul bărcii și se îndepărtă cu mașina cu care venise, după ce îl dădu în primire barcagiului… Când deschise ochii, Lawford se afla la bordul unui vapor mare, probabil un yacht particular, unde-l urcase barcagiul necunoscut. Părea că acest vapor îl aștepta. Spre marea lui uimire, Collett se văzu într-un salon mare și elegant, feeric luminat. Mobilierul foarte ales, tablourile prețioase, divanurile comode și fotoliile confortabile cu perne de mătase umplute cu puf invitau la odihnă. Nu lipsea nici farmecul oglinzilor și al florilor gingașe.

Collett își roti privirea în juru-i. Se credea singur și se privea într-o oglindă, dar în reflexul sticlei poleite zări un om mascat.

— Îmi dai voie să te întreb, dle, i se adresă Collett, oaspetele cărei cinstite fețe sunt?

— Numește-l Kupie, rosti omul mascat.

Dar în aceeași clipă, din capătul celălalt al salonului se ridică o perdea fină și un necunoscut în smoking îi veni în întâmpinare… Își scosese masca și-l privi pe Collett drept în față.

Avocatul își aținti privirea asupra noului venit:

— D-ta? D-ta? strigă el uluit.

Noul venit zâmbi sinistru.

— Te surprinde, Collett? i se adresă acesta cu o ironie vădită.

În privirea lui rece, în rânjetul său sinistru și plin de dispreț, nenorocitul avocat Lawford Collett își citi verdictul…

XXII

Jimmy veni la vila din Porthand Place spre a aduce la cunoștința Dorei și a dlui Coleman ultimele rezultate ale anchetei cazului Collett. Un agent de serviciu îl zărise la colțul lui Wilton Street, trecând după ora zece seara. Un alt agent observase prin apropierea lui Park Lane o limuzină mare mergând încet. Îi luase numărul, dar probabil că era fals. În sfârșit, un al treilea agent văzuse aceeași mașină trecând pe Westminster Bridge. De aci încolo, nimeni nu-i mai luase urma.

— Ce vrei să spui, dle Sepping, că avocatul meu a fost răpit? întrebă Coleman cu un ton arogant.

Jimmy dădu din cap.

— Mi-e teamă, dle, îngână dânsul, dar nu mai încape îndoială, după cât se vede.

— Rușinos! zbieră funcționarul de la Ministerul de Finanțe și fața i se înroși ca racul. E o rușine! Asta e desigur opera lui Kupie! Mi-e silă să-i pronunț numele. Dar, mai știi, poate că l-au omorât pe bietul Lawford!

Jimmy nu era de aceeași părere, totuși nu voia să-l contrazică. La ce bun să mai facă tot felul de presupuneri, în privința viitoarelor tâlhării și răpiri ale lui Kupie! Lui Jimmy i se păru acum un caraghioslâc, tot ce întreprinsese împotriva lui Kupie! Toate măsurile de pază, de prevenire, nu foloseau la nimic. Kupie își bătea joc de poliția din Londra. Dispariția lui Collett, spargerea de la Coleman, spargerea de la Collett, infracțiunea făptuită în propria lui locuință! Dacă detectivul ar fi putut să tragă oarecare concluzii și să-și dea seama pentru care motiv și cu ce scop lucra această forță sinistră și misterioasă! Dar nu putea să descopere nimic inteligent, nici strategic, nici rațional în toate acestea!

Dora nu dormise toată noaptea. Avea fața obosită și era foarte agitată.

„O să se îmbolnăvească”, își zise Jimmy, și această constatare îl întristă. Înțelegea, desigur, prea bine că nenorocirea care l-a lovit pe un prieten al ei atât de devotat ca Lawford i-a zdruncinat nervii.

Nedumerit, Jimmy se înapoie la Prefectura Poliției. Nici o știre despre Collet. La ora zece seara, soneria telefonului se auzi zbârnâind simultan în toate birourile

funcționarilor. Din toate colțurile țării se auzea în același timp același strigăt deznădăjduit. Și atunci un secretar aduse la cunoștința lui Sepping următoarele:

— Un amator de telegrafie fără fir, din districtul Kent, spune că a primit o telegramă. Iat-o!

Funcționarul înmână detectivului o foaie de hârtie pe care scria:

„Sunt Lawford Collett, Sunt prizonier pe un vapor necunoscut…”

În timpul nopții dădură năvală la poliție alți trei mii de inși, toți amatori radiotelegrafiști. Aduceau aceeași veste, pe care a captat-o aparatul fiecăruia. Și Ministerul Marinei primi același mesaj. Unsprezece vapoare și un transatlantic transmiseră aceeași știre la Londra. Lumea, care citise vestea despre dispariția lui Collett, se interesa de apelul acesta misterios:

„*Sunt Lawford Collett, Sunt prizonier pe un vapor necunoscut.*” Toți cei ce se aflau în acea clipă în fața aparatului observară că cuvântul „necunoscut” făcu să se închidă postul și mai departe nu se mai auzi nimic. Alții stăruiră. Auziseră un strigăt groaznic, după pronunțarea cuvântului „necunoscut.” Unii pretindeau că auziseră clar o altă voce, înăbușită dar totuși perceptibilă, care spunea: „Puneți mâna pe el!” Aceste mărturii veneau de la persoane demne de toată încrederea.

— Pe un vapor? întrebă Bill Dicker uimit, când i se aduse cazul la cunoștință. Mi se pare ciudat. Să-și fi stabilit Kupie cartierul general… pe apă? Numai să nu-i fi trăsnit prin minte să-și lichideze afacerile și să plece în străinătate. Nu crezi c-ar putea fi vorba de o mistificare?

Jimmy dădu din cap.

— Collett are un defect de vorbire și toți care ne-au anunțat despre vestea primită prin radio au observat același lucru. Miile de persoane care ne-au înștiințat, au ascultat și a doua seară cu încordare, dar n-au mai auzit nimic și pe drept cuvânt…

Collett zăcea pe podele într-o celulă mică, legat de o grindă mare a vasului.

În aceeași noapte, un individ se afla într-o mansardă din Stanley Street. Juca cărți cu un prieten, și avea pe cap o cască de telefonist conectată cu un fir foarte subțire de priza electrică.

Partenerul de joc lăsă cărțile pe masă, se duse la dulap, scoase o sticlă de whisky, un sifon, un pahar. Celălalt îl privea, așteptând.

— Cred c-o fi plecat, spuse cel cu casca, supărat. N-a telefonat toată după-masa… Oare trucul nostru să fi fost descoperit?

Cel ce se servea din plin cu whisky privea gânditor.

— Nu face nimic. Nu știe despre ce e vorba.

Se apropie de pat și aranjă așternutul.

— Aș vrea să fiu în locul tău. Mi-e silă de serviciul de noapte.

— Spune-i lui Parker. Și apoi, n-ai de ce te plânge. Eu am stat toată ziua cu receptorul la ureche și…

Un gest al prietenului său îl făcu să tacă… Asculta cu atenție… Puse mâna pe un creion…

— Ea e la telefon – șopti el, acoperind cu mâna pâlnia de ebonit.

Celălalt tăcu brusc, și încercă să descifreze ce scria prietenul… În sfârșit, acesta scoase casca și oftă ușurat.

— Cine era? Mititica? întrebă prietenul său.

— Nu, era Sepping… Îi spunea că are știri de la Collett… un mesaj radiofonic interceptat…

— Mai ține receptorul la ureche, poate îl cheamă din nou.

— Nu, i-a urat noapte bună și i-a spus că se duce la Prefectura Poliției…

Celălalt murmură:

— De s-ar termina odată… Ar fi caraghios să pună mâna pe noi, aici, să ne înhațe, dacă ar descoperi legătura telefonică secretă.

— Ei! n-am fi noi aici, dacă-l nimereai pe Sepping, măi Digger… Ce dracu', ai fost chior?… Ce-a zis Parker de lovitura asta ratată?

— Păi, ce să zică? Nu l-am mai văzut de atunci… ș-apoi, să-ți spun drept, nu-mi pare rău că nu l-am nimerit… că știi, mă prindeau și eram la beci acum. Parker și-a dat toată silința, nu pot zice nimic… Am scăpat ca prin urechile acului; de! ce să zic afurisită să fie…

Interlocutorul își puse din nou casca la ureche, dar nu trecu nici o clipă și Digger îl văzu că tresare… Apoi luă iar creionul să scrie… Se opri. Asta dură un sfert de oră… Apoi își scoase casca de la urechi.

— De data asta a fost mititica.

— Și cu cine vorbea?

— Cu unul de la poliție.

— Și ce zicea?

— „Cred că iar e cineva pe fir și ne interceptează convorbirea.”

— Și ăla de la poliție ce-a zis?

— „Știu!”

Nici unul din cei doi indivizi nu auzi că cineva urcă scara la mansardă. Trei agenți dădură buzna în încăpere. Nu se auzi când se apropiară aveau tălpi de cauciuc la ghete. Îmbrânciră ușa. Un bărbat voinic le ieși înainte.

— Sus mâinile!

Unul dintre cei trei care intrară, era în civil și ținea în mână un Browning de mare calibru.

— Îți vorbesc în special d-tale, Digger. O singură mișcare și-ți fac de petrecanie!

Era Jimmy Sepping.

XXIII

Arestații fură conduși la primul post de poliție și lăsați în seama unui ofițer. Pe drum, Jimmy, adresându-se lui Digger, îi spuse:

— De două zile casa e supravegheată asiduu, Digger, și când ai deschis fereastra, azi-dimineață, ai fost imediat recunoscut de la o distanță de două mii de metri. Te căutam cu telescopul; ți-am prins mutra și ne-am convins că ești d-ta. Puteam foarte ușor să-ți trimitem un glonte, așa, ca din întâmplare, dar nu ne place să facem zarvă la poliție.

— Degeaba m-ai arestat, dle inspector, murmură banditul… N-am făcut eu legătura telefonică… Venisem în vizită la prietenul meu Cully… Cum ai aflat unde e postul?

— Avem un aparat mic, științific – nu-ți pot explica cum funcționează – zise Jimmy, dar care e foarte sensibil, cum îl aplici la o încrucișare de fire, acul arătător se mișcă în direcția aceea.

— Cu d-ta nu-mi pot măsura puterile.

— În afară de asta, am să-ți fac o profeție. Dacă nu te hotărăști să-ți dezlegi limba, capeți zece ani de închisoare.

— Chiar de mi-ai da cincizeci de ani de ocnă, de la mine nu scoți nici un cuvânt! spuse Digger.

— Asta-i muzica ce-mi place. Așa te vreau, Digger. Sunt sigur că n-o să treacă mult și o să mărturisești. Gândește-te la asta! îl sfătui detectivul și trase ușa după dânsul, părăsind celula.

Într-adevăr, a doua zi Digger, după ce se odihni, se arătă gata să spună tot ce știa. Din nefericire, nu prea avea ce spune. Totuși, informațiile sale confirmară toate ipotezele enunțate de Nippy Knowless.

— Până acum câtva timp am lucrat pe cont propriu, – declară el. Într-o zi am făcut cunoștință cu un oarecare Parker. Îmi spunea că se pregătește să dea o lovitură în stil mare, de la care o să-i iasă multe milioane de lire. Intrase ca valet la un bogătaș, unde avea prilejul să tragă cu urechea când se vorbea despre secrete de stat. Avea nevoie de mine ca să supravegheze anumite persoane.

— Pe care anume?

— Pe d-ta, dle Sepping, și pe prietena d-tale.

— De ce nu vorbești clar, așa cum ar trebui?

— Păi ce, domnule, știu eu care e prietena d-tale? Dar am supravegheat-o, am spionat-o timp de două luni.

— Cu alte cuvinte, te-a pus s-o urmărești. Da! și pe fratele ei?

— Nu, Parker spunea că nu e nevoie… Apoi, acum două săptămâni m-au însărcinat să te urmăresc și pe d-ta. Voiau să scape de d-ta. Dar n-au reușit. De Miller ei erau siguri, dar când au aflat că d-ta ai luat chestia în mână au început să tremure de frică. Eram obligat să stau în preajma locuinței dlui Walton și dacă cumva se arată: Pac! Un glonte în cap și gata socoteala! Pentru serviciul acesta mi-au dat o… nimica toată… cinci sute de lire.

— Și apoi? îngână Jimmy, care asculta cu atenție.

— Aveam tot timpul o mașină… stătea la pândă pentru caz de nevoie. Dacă-l omoram pe el sau pe… – puneam laba pe cinci mii de lire. Nu-i joacă, cinci mii de lire.

— Pe cine să fi omorât?

— Ei, nu pe d-ta, nu, ferească sfântul, dle Sepping… Ce eram nebun, domnule inspector? Să fac eu una ca asta? Să-mi pună lațul de gât?…

— Așadar, îl cunoști pe Parker. De câte ori l-ai văzut?

— De trei sau de patru ori, răspunse Digger.

— Ți-a spus că e capul bandei?

— Nici vorbă.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ieri. L-am întâlnit la Tidal Basin aseară. Nu știu unde locuiește, degeaba m-ai întreba. Tot ce știu e că știe să se ferească și că nu se teme nici de dracu'.

— Te înșeli, Digger. Parker știe că-i pierdut?

— Ei, domnule, îți spun drept că nu e deloc întristat… e un tânăr plin de speranță și de voie bună și e neînfricoșat.

— Ce? Parker e tânăr? repetă Jimmy surprins. Parker are aproape 60 de ani.

— Șaizeci de ani! Nu se poate, domnule inspector. N-are mai mult de 30 de ani.

Jimmy îl privi aiurit. Să fie Parker un om atât de tânăr și să fi știut să se deghizeze atât de bine ca să pară bătrân?

Căuta să-și amintească exact figura lui Parker.

Nu, nu-i posibil să se fi deghizat.

— Parker are 60 de ani! afirmă dânsul. După cum spui d-ta, nu era el. O fi fost un altul. Când și cum ai făcut întâi cunoștință cu el?

— Eram mai mulți băieți, povesti Digger. Eu nu prea cunosc lumea asta a noastră, de pe la oraș. Sunt străin la Londra. Unul din ei îmi spuse că știe pe cineva care să-mi dea de lucru. Stabilirăm să ne întâlnim în oraș, într-o noapte. Nu, n-avea mai mult de treizeci de ani. El nu mi-a spus că e valet la Coleman. Dar când Parker se făcu nevăzut, mi-au spus-o băieții.

— Dar cine e operatorul telefonist, pe care l-am arestat? întrebă Jimmy, schimbând subiectul convorbirii.

— E un fost funcționar de la Oficiul telefonic, care a fost dat afară pentru niște șarlatanii. Nu-i nimic de capul lui, și nici nu-i vinovat. Eu am dat de el.

— Felicitările mele! ripostă Jimmy.

XXIV

În drum spre casă, Jimmy se gândi că n-a făcut nici un pas înainte. Oare când o să descopere misterul acesta? Într-adevăr, deși misterul care-l învăluia pe Kupie fusese pe cale să se limpezească, acum începea din nou să se complice. Declarațiile lui Digger erau surprinzătoare, totuși erau sincere. Cine să fie dar individul acesta de treizeci de ani, cu înfățișare de gentleman? Se rușină că putea să-i treacă măcar prin minte o asemenea presupunere! Tod Haydn! De când îi pomenise Nippy numele, se gândea mereu la el. Digger nu-l cunoștea și nu își amintea să fi auzit vreodată de dânsul și de isprăvile sale. Dar Tod nu fusese pedepsit niciodată, nu fusese prins niciodată și nici amprentele sale digitale nu figurau în registrul poliției.

Dar cum se potrivea cu cele povestite de Dora? Dânsa îi spusese că atunci când le călcase hoțul casa, Parker era galben ca ceara și mâna-i tremura. Pe de altă parte, Parker îl adormise pe Jimmy cu un sânge rece nemaipomenit. Cum se potrivește o declarație cu cealaltă?

Un bilețel concis îl determină pe Coleman să vină imediat la poliție, în biroul lui Sepping.

— Nu cred, dle Sepping – spuse Coleman – să pot adăuga ceva la cele ce-am declarat odată, cu privire la Parker. De altfel, nu te supăra, dar găsesc că nu e just să mă deranjezi de la serviciu, pe mine, funcționar superior de stat.

— Îmi pare foarte rău, dle Coleman – răspunse Jimmy împăciuitor, – dar Parker mă preocupă atât de mult!

— Vezi d-ta, Sepping, dacă și eu m-aș fi lăsat stăpânit de obsesii, viața mi-ar fi devenit un iad, de când cu dispariția mizerabilului. Căci, bagă de seamă, viața mea particulară, de care nu se atingea nimeni, a devenit subiect de discuții pentru polemicile organelor socialiste, radical-liberale. Cred că vei înțelege situația mea delicată și nu mă vei tulbura, răpindu-mi timpul meu prețios pentru a-ți da noi declarații, relative la Parker. Îți repet, a venit la mine cu recomandări excelente, era un valet desăvârșit și aveam toată încrederea într-însul. Și când mă

gândesc că-i încredințasem cheia de la toată argintăria! adăugase Coleman îngălbenind. Individul ăsta e un ipocrit, un mincinos, un pungaș.

— Dar uite ce-am vrut să te întreb, dle Coleman, spuse Jimmy surâzând. Nu te-ai îndoit niciodată de vârsta lui?

— Nu pricep, ripostă Coleman. Vrei să zici că se deghiza? Atunci dă-mi voie să-ți mărturisesc. Mă pricep de minune și cunosc oamenii. E cu neputință ca Parker să se fi putut preface atâta timp, fără ca noi să nu observăm.

Vrând să pună capăt acestei conversații, Coleman reluă povestirea cu alt ton:

— Știi, Sepping, Dora a plecat, sau mai degrabă pleacă după-prânz la țară. Prea i-au slăbit moralul și sănătatea evenimentele astea din urmă. Apoi nu pot găsi pe nimeni în locul lui Benett, șoferul, care e acum valet de când a plecat Parker. E un băiat foarte cumsecade. Închipuiește-ți că face și pe șoferul, când e nevoie!

Coleman se uită la ceas:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, dragă Sepping. Vii cu mine diseară la masă? O să mai discutăm. Dar nu te pot primi acasă. Dora o să fie plecată, servitorii… Știi ceva, supăm la „Splendid”. Poate-mi amintesc ceva detalii, care te interesează.

Jimmy n-avea chef să ia masa numai cu Coleman. Discursurile sale pretențioase, felul lui infatuat de a vorbi mereu de persoana lui, îl supărau. Vanitosul funcționar, plin de el însuși, nu suferea din cauza dispariției ginerelui său. Afacerea Rex Walton îl tulbura numai din pricina publicității.

Jimmy ezita, dar nu putea refuza.

— Am descoperit niște nereguli la Parker, de care nu ți-am vorbit încă, reluă Coleman. O să-ți povestesc totul.

— Bine, atunci ne vedem diseară la „Splendid”. La ce oră?

— La șapte și jumătate. Și acum trebuie să plec imediat.

În timpul discuției care avu loc la Prefectura Poliției între Jimmy și colegii săi, nu se putu stabili localitatea de unde trimisese Lawford Collett acel mesaj radiofonic. Cercetările documentelor sale nu duseră la nici un rezultat.

— Această dispariție, atât de apropiată în timp de spargerea care s-a făptuit la biroul de consultații al lui

Collett, e semnificativă – declară Bill Dicker. Nu m-ar mira, dacă i s-ar întâmpla o nenorocire.

— Dl Coleman ce zice? Nu și-a pierdut curajul, privește cazul lui Lawford tot atât de rece ca și cel al lui Rex? întrebă inspectorul Levy, care era numit în locul lui Miller.

— Coleman n-are suflet! răspunse Jimmy. Nu-și prea face inimă rea nici de Collett. Se teme numai să nu vorbească gazetele despre dânsul.

Discuția celor trei era pe sfârșite, când un curier aduse o telegramă pentru Jimmy. Era de la Dora:

„Ține-mă la curent cu tot ce se întâmplă. Sunt la Marlow. Riverside House.”

Puse telegrama în buzunar și se sculă, să se înapoieze acasă. La ușă se izbi de un agent.

— Un oarecare Knowless vă cheamă la telefon.

— Dă-mi legătura.

Se întoarse în cabinetul de lucru și luă receptorul:

— D-ta ești, dle Sepping? Aici Knowless. Sunt la Tidal Basin.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, Nippy?

— De cine crezi c-am dat aici?

— De cine? întrebă repede Jimmy, crezând că Rex își făcuse apariția pe neașteptate.

— Julia, da, Julia e aici!

XXV

Cu toate că era necăjit și plictisit, Jimmy pufni în râs.

— Ei bine, ce-ai auzit? întrebă dânsul.

— Locuiește aici, în Carlsholt Read, cu Tod Haydn.

— Cu Tod Haydn? repetă Jimmy repede. Ești sigur?

— Absolut! I-am văzut împreună. Probabil că s-au căsătorit. Ea e nevasta lui și… să-i fie de bine! I-am văzut venind acum cinci minute de la cinematograf și m-am luat după ei. Nu par să fie prea bucuroși.

— Vino imediat încoace! spuse Jimmy. Ia o mașină.

— Vin peste un ceas. Trebuie să mă duc întâi pe-acasă.

Jimmy închise telefonul, se rezemă în scaun și-și sprijini bărbia în palmă. De Julia nu-i păsa. Dar Haydn trebuie prins și cercetat, poate e în legătură cu Kupie. Trecură o oră, două și Knowless nu veni. Plecase de dimineață și Jimmy se gândea acum că nu-i dăduse nici salariul pentru serviciile sale de infirmier, când îl îngrijise pe Albert. Se făcuse ora șase seara și Nippy nu se înapoie. Detectivul chemă la telefon postul de poliție cel mai apropiat.

— Du-te imediat la Knowless (îi dădu adresa) și vezi ce e cu el!

După un sfert de oră, Jimmy află că Knowless venise de la telefon chiar puțin mai înainte, că-l căutase cineva și că plecase cu acel individ. Sepping așteptă o jumătate de oră, apoi amintindu-și de invitația lui Coleman, luă o mașină și, ajungând la „Splendid”, îl găsi pe înaltul funcționar înfundat într-un fotoliu mare de piele, răsfoind ziarele.

— Tocmai, citeam că valorile guvernamentale sunt în creștere – spuse Coleman, întinzând detectivului mâna. Publicul nici nu știe ce sacrificiu înseamnă această urcare pentru vistieria statului!

După ce vorbi despre diverse probleme de bursă, care nu aveau nici un interes pentru detectiv, Coleman atinse chestia Parker, ca din întâmplare.

— Ah! am mai aflat ceva detalii despre tipul acesta. Benett, fostul meu șofer, care ține locul lui Parker, mi-a povestit… dar e interesant, Sepping. Acum am căpătat și

eu oarecare noțiuni despre bandiții ăștia de codru. Cât timp ții servitorul în casă, habar n-ai ce zace în el! Cum îl dai afară, afli toate ticăloșiile de care era capabil! Până atunci, țin toți servitorii unul la altul, nu se acuză între ei, sunt cei mai buni prieteni. Cum ai concediat pe unul, li se dezleagă limba celorlalți. Nu vorbesc de ce fură servitorul la cumpărături, asta se înțelege de la sine. Toți sunt la fel, fură, și de aceea nu ne mai surprinde. Parker, însă, era alt gen de escroc. Acum am aflat că întreținea o corespondență secretă cu un oarecare Haydn, care l-a vizitat de câteva ori, în lipsa mea.

— Singur? întrebă Jimmy, făcând ochii mari.

— Nu singur! răspunse scurt Coleman. Venea întotdeauna cu o domnișoară tânără – îmi spuse Benett. Dar închipuiește-ți, dragul meu Sepping! Culmea! Parker îi primea în salon! Bineînțeles, l-am certat pe Benett, de ce nu mi-a spus asta mai înainte.

— Și ce făceau?

— Tocmai, voiam să-ți povestesc, reluă Coleman Benett zice că acel Haydn se așeza la masa de scris a Dorei și scria. Odată l-a surprins rupând o foaie de sugativă și aruncând-o în foc, la bucătărie, și Benett susține c-a văzut numele de Walton scris pe hârtia care ardea. Parker îl informă că sunt neamuri de-ale lui… Dar încă ceva, Sepping. Îți aduci aminte de bijuteria pe care i-a lăsat-o Walton cadou de nuntă Dorei?

— Pandantivul de briliante?

— Da. Ei bine! Închipuiește-ți! A dispărut din caseta Dorei. Dânsa m-a rugat să nu spun nimănui, dar e de datoria mea să-ți comunic furtul acesta. Dar, te rog să fii, ca de obicei, discret.

Jimmy zâmbi de acest compliment neașteptat.

— Caseta a fost deschisă cu forța?

— Nu, a fost deschisă probabil cu o cheie falsă.

— Cine se afla în casă?

— Nimeni, afară de bucătar, cele trei servitoare și Benett. Ei, dar de el nu poate fi vorba, e un om foarte de treabă, bun băiat și în afară de asta e om cu stare. Are câteva sute de lire la Post Office Bank.

— Se vedeau urme de degete pe casetă?

— Nu s-au atins de nimic altceva, nici de inele, nici de brățări, au furat numai pandantivul.

— Aș vrea să văd caseta! stărui Jimmy.

— M-am așteptat la propunerea asta. Are să meargă vestea că poliția din Londra s-a instalat la Coleman! Dar încep să mă deprind.

Înainte de a-l însoți pe Coleman la Portland Place, detectivul telefonă la poliție și află că nu venise nici o știre despre Nippy Knowless.

Era o seară frumoasă, cu lună plină și cerul înstelat, și Coleman avu plăcerea să facă o plimbare pe jos, refuzând să ia o mașină. Era ora nouă când ajunseră la vila lui Coleman.

— Îmi pare rău că nu-ți pot oferi o cafea, Sepping. Valetul nu doarme acasă și servitoarele au plecat în concediu, la țară.

— Și dormi singur noaptea asta? întrebă Jimmy.

— Da, dar nu-s fricos, căci de-aș fi fricos, nu te-aș fi chemat. Prezența unui ofițer de poliție e tot atât de îngrijorătoare ca și a unui hoț.

Se urcară la etaj. Coleman mergea înainte. Făcu lumină în camera Dorei.

— Ai cheia, dle Coleman?

— Iat-o, i-am cerut-o Dorei, căci am presupus că vei veni să examinezi caseta.

Nici urmă de amprente digitale, constată surprins detectivul. Deschise caseta! Nu era nimic înăuntru. Coleman îi explică. După comiterea furtului, depozitase tot conținutul la bancă, și tot ce era de valoare.

— E sigură Dora că nu a uitat cheia pe undeva?

— E absolut sigură, spuse Coleman.

Jimmy își roti privirea în juru-i.

— Dar ce e ușa asta? întrebă dânsul. Unde duce.

— E de la dulapul din perete.

— Dar asta ce e? murmură Jimmy, înaintând spre ușă.

Pe parchetul lucitor se vedea o dâră.

— Sânge! strigă Jimmy înăbușit.

Cheia era în broască. Jimmy întoarse cheia, trase de ușă și ceva greu și voluminos se prăbuși afară. Detectivul nu putea să-și creadă ochilor.

— Parker! Cadavrul lui Parker.

XXVI

— Telefonează la poliție! spuse Jimmy lui Coleman. Anunță că detectivul Sepping cere imediat doi agenți. Și apoi telefonează la spitalul Midlesex să trimită o ambulanță – nu, nu! Cred că nu mai e nevoie, adăugă el. Cheamă numai poliția.

Întoarse cadavrul cu fața în sus. Vesta era găurită. Jimmy constată că Parker fusese împușcat din spate. Ceasul-brățară, al cărui geam era spart, se oprise la orele opt și douăzeci. Moartea trebuie să fi fost instantanee – se gândi dânsul, căci din rană cursese foarte puțin sânge. Existau două ipoteze: sau după crimă, cadavrul fusese târât în cameră și ascuns în dulap – sau Parker fusese omorât în dulap, în poziția în care fusese găsit. Detectivul făcu din nou o cercetare minuțioasă în dulap și se opri la ipoteza a doua. Fusese împușcat în dulap, căci glontele, trecând prin corpul nefericitului Parker, se înfipse în fundul de lemn al dulapului. Apoi controlă buzunarele cadavrului. Găsi câteva bancnote, câteva monede de argint, un ceas vechi de nichel, care mergea încă. Dar de ce purta Parker două ceasornice la el? se miră Sepping. Să fie una din excentricitățile lui? Trecând mai departe la cercetarea vestei, simți ceva pătrat și tare ascuns în buzunarul interior și descoperi un portofel din piele, pe care-l recunoscu imediat și când îl deschise, găsi bijuteria furată pe care Rex o lăsase Dorei în ziua dispariției sale.

Jimmy puse pandantivul pe pat și reluă cercetările asupra cadavrului. Descoperi încă ceva. O foaie de hârtie împăturită, într-un plic deschis. Scrisul cu creionul îi era cunoscut lui Jimmy, și-i fu ușor să-l identifice. Același scris, ca în toate scrisorile lui Kupie. Fără îndoială, scrisul lui Parker. Scrisoarea avea ca titlu: „Scumpe Tod” și fusese întreruptă în mijlocul unei fraze. După ce o examină cu de-amănuntul, Jimmy o puse în portofelul său. În aceeași clipă sosi și Coleman.

— Mi s-a răspuns că șeful a fost anunțat și că agenții vor sosi numaidecât.

Jimmy îl admiră din nou pe funcționarul al cărui calm nu se tulbura nici în fața acestei tragedii îngrozitoare.

— Să o anunț și pe Dora, spuse Coleman. Era vorba să vină mâine dimineață.

— Așteptăm până mâine dimineață! replică Jimmy.

Dar Coleman dădu din cap.

— Dora se trezește foarte devreme, de ce să afle știrea asta din ziare?

Jimmy îl aprobă.

— Dar ce căuta acolo? întrebă Coleman și cum își roti ochii zări pe pat bijuteria scânteietoare. Ai găsit pandantivul Dorei?

— În buzunar la Parker! răspunse detectivul. Nu e pandantivul Dorei?

— Desigur… Și Parker…

— Sau Parker, sau ucigașul lui Parker, n-aș putea să afirm – adăugă Jimmy.

Bill Dicker sosi odată cu medicul legist. Acesta privi țintă la cadavru.

— E mort! Împușcat, nu e așa? întrebă medicul.

— L-ai găsit acolo, Jimmy? întrebă inspectorul Dicker.

Jimmy îi arătă dulapul:

— Era înăuntru; când am deschis ușa, a căzut afară. De câte ore să fie mort?

— De două sau trei ore, răspunse medicul legist.

— Vreți să-l transportați la morgă?

Aranjez eu imediat, răspunse Coleman și coborî scara împreună cu medicul, pentru a telefona.

Cei doi detectivi rămaseră singuri:

— Ei, ce zici de lovitura asta? întrebă Dicker.

— Deocamdată, nu zic nimic, răspunse Jimmy oftând. Parker a fost împușcat, precum vezi, stând în picioare, probabil cam pe la opt și douăzeci seara. Cred că între victimă și criminal a avut loc o luptă. Uite ce zgârieturi are la mână. Probabil că victima a căutat să scape, să se ascundă și criminalul l-a împușcat apoi.

Bill începu să inspecteze toată camera Dorei, iar ochiul său isteț căuta să pătrundă toate amănuntele.

— Nici un miros de explozibil! făcu dânsul mirat. Asta ar fi ușor de înțeles, dacă ferestrele ar fi deschise. Dar perdelele sunt lăsate. Domnișoara Coleman n-a dormit astă-noapte aici, după câte îmi spui. Atunci, de ce sunt rulourile lăsate? Caseta e deschisă. Ce înseamnă asta?

Jimmy îi povesti toată întâmplarea, despre dispariția pandantivului, pe care-l descoperise apoi în buzunarul cadavrului.

— Curios! exclamă Dicker. Ieri s-a furat bijuteria, azi se descoperă în buzunarul omului asasinat, în aceeași cameră. Probabil că Parker-Felman a avut-o ieri toată ziua la el și a doua zi o readuse! Trebuie să presupun că Parker-Felman a stat ascuns în casă toată ziua. Cred că n-ar fi rău să facem un control riguros al imobilului.

Ideea aceasta părea foarte bine motivată. Detectivii inspectară toată casa, din pod și până în pivniță. Benett locuiește în camera lui Parker, deci acolo nu se putea ascunde.

Beciurile fură inspectate, dar nici acolo n-ar fi putut să se furișeze hoțul. Ajunseră la o ușă din fundul unei cămăruțe întunecoase, unde, dând o ladă de o parte, Jimmy văzu un chepeng. Acesta avea un belciug, belciugul celălalt era fixat de ladă și ambele erau prinse cu un singur lacăt.

— Se pare că lada asta a fost dată la o parte de câteva ore numai. Uite, pământul e încă umed alături.

La lumina lanternei de buzunar, Jimmy văzu o scară rezemată. Dicker coborî cel dintâi. Îl urmară Jimmy și Coleman.

Ajunseră într-o boltă, prevăzută cu rafturi de jur-împrejur. Desigur, un beci adânc pentru păstrat vinul. Într-un colț, mai la o parte, găsiră două lăzi cu vin înfundat, cu eticheta unui negustor specialist de vinuri de Porto.

— Iată, ce chilipir! domnule Coleman, spuse Dicker, surâzând. De n-ar fi eticheta falsificată!… Ești proprietarul a două lăzi de câte 12 sticle de vin de Porto.

— Nici n-am știut de existența acestui beci! exclamă mirat dl Coleman, și bineînțeles că nu m-am servit niciodată de el. Dar nici prin vis nu mi-ar trece să beau vinul, care nu-i al meu. Trebuie înapoiat adevăratului proprietar.

— Aici nu e nici o fereastră, nici un ventilator, nu se poate ca Parker să fi înnoptat aici, fără să se fi asfixiat, observă Dicker.

Începură să inspecteze atent fiecare încăpere, dar percheziția nu avu nici un rezultat. Când să plece, Jimmy își aminti că făgăduise Dorei s-o țină la curent cu tot ce se va petrece. Ceru pe Marlow la telefon. Se auzi vocea unei

servitoare somnoroase, apoi veni însăși Dora la telefon. Jimmy povesti ce se întâmplase în camera ei.

— Vin imediat acasă.

— Tocmai vream să te previn, să rămâi acolo unde ești, până ce prezența d-tale va fi necesară aici la Londra.

— Nu, nu, un ucigaș în camera mea! Groaznic. Trebuie, să mă înapoiez acasă.

Și când Jimmy vroi să-i mai vorbească, Dora închise telefonul.

Poliția înconjură casa, punând-o sub o pază severă, iar Coleman fu nevoit să se mute la hotelul cel mai apropiat. Când se înapoiară la Prefectura Poliției, Jimmy scoase scrisoarea pe care o găsise în portofelul lui Parker. Era scrisă cu creionul și nu avea adresă:

„Scumpe Tod. În afacerile noastre sunt multe încurcături, pe care nu le pricep și m-am cam săturat de toate… Stima pe care mi-ai dat-o ca să plec în străinătate nu-mi ajunge. Trebuie negreșit să ne întâlnim astă-noapte la locul convenit, căci am să-ți spun multe. Mă îndoiesc acum de unele lucruri și nu cred să putem scăpa de marele curios – știi de cine-i vorba! Afacerea Kupie a făcut prea multă zarvă și copoii ne urmăresc fără încetare. Pentru scrisorile pe care ți le-am scris, mi-ai dat prea puțin. Am vrut să prindem pe unul, dar când să-l achităm… hop! și copoiul. Dacă nu venea, îl achitam noi, n-avea grijă. Am de gând…”

Aici scrisoarea se termina.

— Ei, ce crezi de scrisoarea asta?

— E foarte simplu totul, răspunse Jimmy, trăgând din țigară. Cei doi complici s-au văzut. Tod l-a convins pe Parker să fure pandantivul. Parker n-a fost decât unealta lui Tod… Între amândoi s-a iscat o ceartă și Tod l-a ucis pe Parker.

— Posibil! îngână Dicker, dar se poate ca Tod să fi furat bijuteria și să i-o fi dat lui Parker ca să fie chit cu el sau s-o vândă… În sfârșit! Dar cine să fie *Marele Curios*, de care se vorbește în scrisoare?

— Mă crede pe mine, răspunse Jimmy. Fără îndoială… Fac aluzie poate și la scrisorile pe care le-au furat de la mine, din sertar…

Ambii detectivi stăteau nedumeriți în fața scrisorii, care rămase deschisă pe masă.

— Acum aș avea nevoie de omul meu, de Knowless, care în afară de talentul lui de a deschide casele de bani,

știe și multe lucruri, pe care noi nu le știm. Cu siguranță că e perfect de bine informat asupra persoanei lui Tod Haydn.

— Cred că-l putem găsi la Tidal Basin.

— Dar să-l căutăm mai întâi acasă la el, în South Lambeth, propuse Jimmy.

Zicând acestea. Jimmy își luă pălăria și se îndreptă spre locuința lui Knowless.

Proprietăreasa veni să-i deschidă.

— Nu, domnule, îi răspunse ea, recunoscând-ul pe Jimmy. D-l Knowless nu s-a întors aseară. Și eu sunt îngrijorată, pentru că dumnealui nu e omul să doarmă prin vecini. Vine regulat acasă! Niciodată mai târziu de orele 10 seara. De când stă la mine, domnule, o noapte n-a lipsit.

— L-ai văzut pe acela care l-a chemat aseară? întrebă Jimmy.

— Nu, dar era un domn bine. L-am auzit cum îi vorbea, știu și cum îl cheamă.

Dar femeia voia să spună toată povestea așa cum se întâmplase:

— Dl Knowless se înapoiase cu câteva minute înainte ca domnul acesta să bată la ușă. Eram în capul scării și l-am auzit cum spunea: „Cu ce vă pot servi, dle?” apoi domnul acela a zis: „Mă cunoști, Knowless?” Knowless se dădu un pas înapoi și spuse: „Ce? d-ta, ești, domnule Walton?”

— Walton! exclamă Jimmy surprins. Ești sigură?

— De bună seamă, domnule. L-am auzit cu urechile mele. Jur pe Sfânta Biserică, zicea că-l cheamă Walton.

XXVII

Misterul se complica din nou. Ce legătură avea Rex Walton cu acest borfaș? Ce căuta la el? Dar deodată își aminti că Nippy Knowless i-a spus că avusese cândva de-a face cu Rex Walton și că Rex se purtase foarte frumos cu el. Dar ce serviciu putea să ceară acest multimilionar lui Nippy?

Se îndreptă spre Blackwall Tunnel, la Tidal Basin, unde trebuia să se întâlnească cu câțiva subalterni, care-l așteptau. Carsholt Street e singura stradă din acest cartier rău famat, care nu seamănă cu celelalte, deoarece e locuită numai de familii de meseriași cumsecade și cinstiți. La ora aceea, strada era pustie. După ce se întâlniră, oamenii lui Jimmy rămaseră în urmă, iar dânsul, despărțindu-se de grup, se duse în întâmpinarea unui lucrător care, văzându-i pe ceilalți, îi aruncă o privire bănuitoare lui Sepping.

— Nu, dle, nu cunosc pe nimeni cu numele de Haydn! răspunse lucrătorul, la întrebarea detectivului. Sunt zeci de perechi tinere ce locuiesc pe strada asta. Dar cum e femeia?

— Se zice că e foarte frumoasă, afirmă detectivul.

— Aici, pe strada noastră, e o singură femeie frumoasă, dar eu n-am văzut-o niciodată, zise lucrătorul. Locuiește la nr. 44, – au acolo o odaie – dânsa și bărbatu-său. Nu stau mereu acolo. Vin și pleacă. Mi se pare că dânsul e marinar și când pleacă cu vaporul, dânsa se duce de stă la mamă-sa. Dar nici pe dânsul nu l-am văzut niciodată și nu l-aș recunoaște.

Lucrătorul se depărtă. Jimmy întâlni o femeie de vârstă mijlocie. Văzând că poliția se oprește să-i pună tot felul de întrebări, femeia se fâstâci și dădu răspunsuri absolut neînțelese, apoi își veni în fire și îi îndreptă la locuința cu nr. 44.

Jimmy trecu pe trotuarul celălalt și bătu la ușă. Se ivi un băiat olog, cu părul roșu. Se părea că e singurul chiriaș în camerele de jos. Mamă-sa, după cum spunea băiatul, era beată douăzeci de zile pe lună.

— Cine locuiește sus?

— D-l și dna Marsh, zise băiatul. Dar nu-s acasă. Vin rar pe aici și nu stau mult.

Jimmy urcă scara și constată că în tot etajul erau numai două camere. Jimmy le deschise pe amândouă. În prima odăiță era un singur scaun. În camera din fund, Jimmy avu o surpriză. Această încăpere era neobișnuit de luxos mobilată pentru o locuință de lucrători. Un divan confortabil, care se putea transforma în pat, un fotoliu comod din piele fină, un birou, o masă mare.

— Aha! Biblioteca lui Tod Haydn.

Deschise cărțile. O enciclopedie în zece volume, o hartă a Angliei însemnată cu linii de cerneală roșie.

— Astea sunt circumscripțiile judiciare, explică agentul. De exemplu: Orice crimă făptuită în interiorul acestei limite, va fi judecată de către tribunalul din Oxford, iar aici, de către cel din Gloucester.

Așa trebuie să fie, căci poliția descoperi alături un carnet cu date și nume de judecători, totul subliniat.

— Se pare că acest domn Marsh se așteaptă să compară în curând înaintea judecății! observă Jimmy.

— Sau poate lua măsuri de prevedere. Termenul de judecată sau amânările pentru alte sesiuni sunt mai mult sau mai puțin variabile. Depinde de cartierul unde se judecă și omul acesta știa că judecându-se la Gloucester, de exemplu, va sta în prevenție șase luni, până să fie judecat, pe când dincolo nu va sta decât două luni. Astfel va ști cum să-și pregătească evadarea.

— Se spune că Tod Haydn e extraordinar de priceput și rafinat. De aceea n-a fost prins până acum niciodată.

— Îl cunoști, domnule inspector?

Sepping răspunse:

— Nu, nu l-am văzut niciodată!

Jimmy deschise toate sertarele cu speranța să găsească vreun obiect de toaletă feminină, dar avu o nouă dezamăgire. De obicei, orice criminal uită, acolo unde locuiește, măcar ceva care să amintească prezența sa.

— Dar asta ce mai e? Hărți!

— Da, dle hărți de geografie, observă băiatul cu părul roșu. Când le-am adus ceaiul, l-am găsit pe dl Marsh studiind harta și scriind ceva pe o hârtie.

Jimmy căută să afle detalii asupra femeii, însă băiatul dădea răspunsuri evazive.

— Când vine poșta pentru dl și dna Marsh, unde le-o expediezi?

Băiatul se fâstâci.

— Nu prea primesc poștă și dacă vine vreo scrisoare, le-o păstrăm. Eu nu prea am memorie bună, de când am suferit accidentul, dar mama ar putea să vă spună totul.

Pe mama băiatului, Jimmy o interogă la închisoare. Era o femeie scundă, grasă și foarte vorbăreață, care era veșnic în conflict cu poliția. Când i se spusese cu cine stă de vorbă, femeia începu să acuze toate instituțiile polițienești. Un potop de denunțuri la adresa celor de la Scotland Yard.

— Și apoi, dle, degeaba mă tot descoși! răspunse deodată cu încăpățânare. Dacă vreau spun, și dacă nu, nu. Iac-așa! Chiriașii mei, dle, sunt oameni cumsecade. Ce crezi d-ta? Nici ei nu vin la mine, dar nici eu nu mă duc pe la dânșii. Și acum de ce vrei să mă ții aici? Să fac închisoare, pentru un pahar de bere, pe care l-am băut? Dar nu-s mai beată decât…

— Lasă vorba asta și mai bine caută să-mi răspunzi la întrebare, și eu o să încerc să-ți reduc pedeapsa.

— N-am nevoie, mie trebuie să-mi dai azi drumul. Și de m-ai ține o sută de ani aici, să știi că de la mine nu scoți mai mult. Ce-am știut, aia ți-am spus, dle, și lasă-mă în plata lui Dumnezeu!

— Atunci îți dau șapte ani de închisoare! răspunse Jimmy, schimbând tonul. S-a comis o crimă. Chiriașul d-tale e asasinul; d-ta, complice, legea te pedepsește. S-a terminat!

Femeia începu să se vaiete.

— Vai de capul meu, dle, dar ce-s eu vinovată, păcatele mele! Nu știu măiculiță nimica. Ce-am știut, ți-am spus. Boierii sunt foarte de treabă. Plătesc toată chiria și mă țin și pe mine cu băiatul meu. Îmi mai dau și bani pentru mâncare și se îngrijesc de mine!

— Unde expediezi poșta pentru dânșii?

Femeia dădu adresa unei agenții.

— Dar adresa cucoanei, la țară?

— Nu-i trimit nici o scrisoare, dânsa nu primește scrisori. Dar spune-mi, domnule, cine-a fost omorât? întrebă ea curioasă.

De obicei, Jimmy nu stătea de vorbă cu oameni de felul acesta, dar acum găsi că e bine să pară mai prietenos.

— Un oarecare Parker, sau… Felman.

Femeia îngălbeni, buzele începură să-i tremure.

— Felman! strigă dânsa. Vai de mine, dar cine l-a omorât?

— Nu știu, cred că Marsh, chiriașul d-tale. Dar pe Felman îl cunoști?

— Cum de nu, vai de mine, a fost bărbatul meu.

Când femeia se mai liniști, povesti că nu mai trăia cu Felman de mulți ani, dar că dânsul avea grijă de ea și de băiat, îi trimitea bani și mulțumită lui avea acum chiriașii ăștia așa de buni.

— Marsh nu l-a omorât, dle, pentru asta jur. Ținea foarte mult la Felman, dar Felman a făcut multe prostii. Când mă gândesc că l-a omorât… mi se rupe inima.

— Dar ce făcea Felman în ultimul timp? întrebă Jimmy.

— A fost lacheu la dl Coleman și se numea Parker. Spunea că e la casă bună, că face bani, că e mulțumit – și când mă gândesc că a murit! of, Doamne!

Jimmy plecă și dădu ordin ca agenții să supravegheze locuința din Carsholt nr. 44.

— Nu prea cred eu să-i prindem. Băiatul și femeia o să le dea de veste. Dar noi trebuie să luăm măsurile necesare.

Se duse să se culce și a doua zi la prânz, Jimmy era la Prefectura Poliției, dădea interviuri ziariștilor, care veniseră pentru informații. Gândul lui se îndrepta spre Dora, de care nu știa dacă se înapoiase, ca și spre Knowless, de care nu mai aflase nimic. Nippy dispăruse ca și Rex Walton, Collett și alții. Proprietăreasa lui Nippy nu-l mai văzuse și nici la cafenelele unde se ducea de obicei, nu era de găsit.

— Sunt gata să preiau afacerea. Ești prea obosit, Jimmy, îl sfătui Bill Dicker. Digger va fi judecat. Dar nu prea cred să-l condamne, din lipsă de dovezi. Ce crezi, dacă l-am cerceta mai de-aproape, îi stoarcem vreo mărturisire?

— A spus tot ce a știut. Dar acum e acum! Singurul care putea să ne orienteze, a murit.

— Parker? Da, scrisoarea lui către Tod Haydn! Lui Parker, îi era teamă și, după cum se vede, avea de gând să-și denunțe complicii. Păcat că n-am pus mâna pe el mai înainte.

Evenimentele se succedau cu atâta repeziciune, încât dispariția lui Rex îl preocupa în ultimul timp mai puțin.

Joan, cu care se întâlnea la ceai la „Carlton tea-room”, îi aminti de datoria ce o are față de prietenul său dispărut.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, care o să te surprindă, Jimmy, spuse Joan. Nu mai sunt îngrijorată de Rex. Am o presimțire și un fel de siguranță că Rex nu e în primejdie și e pregătit pentru orice atac.

Joan nu știa încă despre dispariția lui Nippy. Ziarele erau pline de amănunte privitoare la asasinarea lui Parker, dar dispariția acelui pungaș cu părul roșu trecu neobservată.

— Jimmy, te-aș ruga ceva. N-ai putea să-mi găsești vreo ocupație?

Și văzând mirarea ce se întipărea pe obrazul detectivului, râse cu poftă.

— Te miră, Jimmy? Bani nu prea mai am, și casa e mare și cere cheltuială. Rex a plecat și nu mi-a lăsat nici un ban. De s-ar întoarce mai curând! Dar până atunci, trebuie să-mi caut de lucru!

— Avea o sumă mare la dânsul în momentul dispariției, nu e așa?

— Nu știu, Jimmy, valetul ar putea să ne spună, dar și dânsul a dispărut. Nu e curios? Întâi Rex, apoi valetul Wells, pe urmă bietul Collett, și acum Knowless! Cine vine acum la rând, mă întreb?

— Cine o să se întoarcă cel dintâi? Aș vrea să știu, răspunse Jimmy gânditor.

Răspunsul ni-l va da un nou eveniment dramatic.

XXVIII

Jimmy află că Dora se înapoiase în oraș, dintr-un bilețel prin care îl ruga să vină la dânsa. Desfăcând plicul, detectivul își aminti de scrisoarea pe care i-o adusese Parker la poliție și care avea amprenta digitală fatală banditului. Neavând prea mult de lucru, inspectorul Sepping se grăbi să meargă la Portland Place.

Coleman era plecat, iar Benett se grăbi să-i deschidă ușa salonului.

— Of! Domnule, ce încurcături grozave! Ce rău îmi pare că nu m-am nimerit acasă, acum două ore.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A fost aici un individ și…

— Și?

— D-l Coleman singur i-a deschis ușa… tocmai ieșea și, din senin – jap! îi dă peste obraz cu o cravașă. Da, mi se pare că era o cravașă!

Jimmy făcu ochii mari.

— D-lui Coleman? Dar cine era? Și de ce? întrebă Jimmy nedumerit.

— Nici dl Coleman singur nu știe.

— Nu-l cunoaște cine e?

— Nu dle, nu l-a văzut niciodată în viața sa.

— Și dl Coleman nu l-a îmbrâncit, n-a chemat un agent?

— Nu, dle, nici n-avea timp, totul s-a întâmplat cu iuțeala fulgerului.

— Asta-i culmea! Dă-o dracului de treabă! murmură Jimmy. Domnișoara e în salon?

Dora era galbenă ca ceara și avea cearcăne negre sub ochi. Îi mărturisi că de când aflase despre asasinarea lui Parker nu putuse să-și găsească liniștea. Cu toate insistențele tatălui ei de a nu veni acasă, dânsa se înapoiase.

— Bineînțeles că n-o să dormi aici. N-aș putea…

Un fior îi trecu prin tot corpul și fața i se făcuse albă ca hârtia.

— Jimmy, ce-ai mai descoperit azi-dimineață? Tata mi-a spus cum s-a găsit pandantivul. Dar alte indicii nu s-au mai găsit, care ne-ar conduce la descoperirea criminalului?

— Nimic! zise Jimmy.

Deodată Dora își puse mâinile pe umerii prietenului și începu să plângă:

— Ah! Sunt atât de obosită, de tot ce-am suferit… Aș vrea să mor, să scap de toate!

— Fetițo dragă, ești obosită – îi spuse Jimmy. Prezența d-tale nu e deloc necesară aici! O să vorbesc cu tatăl d-tale să te trimită pentru câteva săptămâni la munte.

— Nu, îl imploră Dora. Nu te uita la mine, sunt oribilă. Aș vrea să-ți spun atâtea… Mă apasă. D-ta ești un om admirabil, bun și atât de cinstit…

— N-oi fi chiar așa! Cred că nu sunt bun de nimic. Nu vezi, Dora, alerg toată ziua, întocmai ca Sherlock Holmes. Desigur, ai citit despre detectivul ăsta minunat! Eu însă nu pot face nimic. Mă lovesc de toate obstacolele.

În acest moment, ușa de la balcon se deschise:

— Vine tata! spuse dânsa, ștergându-și ochii Coleman intră. Obrazul îi era vărgat de o urmă sângerândă, alături de alta vânătă.

— Uite ce i s-a întâmplat bietului tata! suspină Dora.

Jimmy exprimă bătrânului Coleman regretele sale sincere. Nu-l simpatiza, totuși îi era milă de dânsul.

— Nu e mai nimic! murmură Coleman, voind să treacă ușor peste acest incident.

— Bineînțeles, la serviciu nu mă pot duce, o zi, două. Medicul crede c-o să-mi rămână semn pe obraz.

— Și eu cred! adăugă Dora.

— Benett mi-a istorisit ce s-a întâmplat. Aș fi dorit să-l fi înhățat, dle Coleman.

— D-apoi eu! Ah! domnule, dacă puneam mâna pe el, praf îl făceam. În tot cazul, astă-noapte dormim aici. Avem cheltuieli teribile. Dacă ne-o merge tot așa, o s-ajung la azilul de bătrâni. Tot sacul are fund. Nu știi? De unde tot scoți și la loc nu pui?…

— Lasă, tată, îl întrerupse Dora. Crezi că pe dl Sepping îl interesează grijile d-tale de toate zilele?

— Da, da, draga mea, mi se irosește toată munca pe nimic, am să vând casa.

Ușa de afară se deschise brusc, în timp ce Coleman reluă:

— Numai de-ar fi făcut Walton…

— Tu, Lawford Collett!

Toți trei rămaseră încremeniți.

XXIX

— De unde vii? îl întrebă Jimmy, când își veni în fire.

— Aș vrea să-ți pot spune, dar nu am idee. Am venit cu un yacht și timp de trei ore am gonit cu mașina. Cine? Cum? Nimic nu știu. Vreau să-ți vorbesc, dle Coleman. Dar ce ți s-a întâmplat? întrebă avocatul mirat, când observă obrazul lovit și vânăt al clientului său.

— Îți spun mai târziu, răspunse amărât Coleman. Dar d-ta unde ai fost până acum? Lămurește-ne!

— Am stat închis. Îmi dai voie să-mi aprind țigara?

Scoase tabachera de aur, luă o țigară și se trânti într-un fotoliu comod. Apoi, ca și cum ar fi fost un fapt divers, continuă:

— De necrezut! M-au răpit de pe stradă. În inima Londrei, cu toată poliția vigilentă ce-o avem! M-au îmbrâncit într-o mașină, apoi m-au îmbarcat pe un yacht necunoscut și m-au reținut până acum la prânz. Am descoperit pe yacht un post de telegrafie fără fir. Din nefericire – sau din nenorocire – nu știu cum să zic. Paznicii m-au prins tocmai pe când vorbeam. N-am putut continua.

— Dar cine te-a ținut acolo arestat? întrebă Jimmy. Doar avea un stăpân vaporul?

— De asta nu mă îndoiesc… dar nu știu cine e stăpânul!

Mințea. Privirea scrutătoare a lui Jimmy urmărea cu luare-aminte orice mișcare a interlocutorului său.

— Dacă ți-ai da puțină osteneală, ți-ai putea aminti! reluă detectivul liniștit.

— Poate să-mi amintesc mai târziu, răspunse nepăsător Collett, scoțând rotocoale de fum albăstrui. Pentru moment, mă simt foarte dispus la tăcere. Nimeni nu știe că m-am înapoiat și nici n-am chef să fiu la cheremul ziariștilor acestora infernali.

— În afară de ziariștii infernali mai există și poliția, dle Collett, și eu te-aș sfătui să binevoiești a-i da oarecare lămuriri. Ne-am bătut destul capul cu d-ta, dle Collett și am pus în mișcare toată poliția din țară…

— Când o să vreau, o să vă dau detaliile cerute. Pentru moment, n-am nici o dorință să stau de vorbă

despre aceasta, cu nimeni, oricine ar fi – răspunse avocatul cu aroganță.

Jimmy se întreba, de ce oare nu se dusese Collett de-a dreptul acasă la el? Văzând că prezența sa devine supărătoare, Jimmy plecă. Avocatul, după ce-și povesti pățania, plecă și dânsul acasă.

Dar în loc să se odihnească, intră în camera sa de lucru și, scotocind prin birou, luă o parte din documente, le băgă în sobă, aprinse un chibrit și le distruse. Apoi alese câteva cărți din bibliotecă, le puse într-un geamantan, iar deasupra întinse vreo două rânduri de haine mai bune, câteva rufe și dimineața la ora 7 se duse la biroul său de consultații în Henrietta-Street. Cercetă câteva documente, puse altele pe foc și băgă în portofel niște certificate. La ora 9, Lawford Collett se prezentă la „Bank of London and Birmingham” și ceru să vorbească cu directorul.

Întrevederea fu de scurtă durată. Încasă 7300 lire sterline în bilete de bancă. Apoi se înapoie acasă, ceru dejunul și tăie vorba servitoarei entuziaste, care se bucura că-și revede stăpânul dispărut.

— Plec la Paris cu trenul de 11. Îmi expediezi poșta la Hotel Meurice. Rămân acolo două săptămâni.

După dejun, luă o mașină, goni spre agenția Cook, ceru un bilet de cl. I pentru Christiania via Hull, unul cl. I pentru München via Harvich-Colonia-Berlin și un bilet cl. I pentru Paris, via Calais.

Luă biletele, le achită și, cu mașina care-l aștepta la ușă, se îndreptă spre gara Victoria. Depozită două cufere. Luă o geantă mică de mână și plecă la gara centrală, cu metroul. Acolo scoase un bilet pentru Southend, intră la un frizer, își tăie părul și-și rase mustața. După aceasta, își cumpără o pereche de ochelari verzi și o altă pereche negri. Nu mai era de recunoscut.

Apoi se înapoie pe jos până la Colchester și luă trenul de noapte pentru Ely.

Ar fi fost mai preferabil pentru Lawford, dacă era mai comunicativ, căci la orele două din noapte, când Jimmy veni acasă, obosit de atâtea percheziții și anchete nereușite, valetul îl întâmpină în capul scării:

— Repede, dle, v-așteaptă la telefon.

— Cine?

— Prefectura!

Jimmy vorbi:

— Da, eu, Sepping.

— Domnul inspector de serviciu?

— Chiar eu personal.

— D-le Sepping, poliția din Essex anunță că într-un compartiment de cl. I a fost descoperit cadavrul avocatului Lawford Collett.

— Ucis? Cum?

— De un glonte de revolver, tras din apropiere. A fost identificat datorită numelui său din interiorul pălăriei. Buzunarele erau goale.

XXX

Criminalul se afla probabil într-un compartiment vecin cu al victimei. După crimă, goli buzunarele mortului, ascunse cadavrul sub canapea și se înapoie liniștit la locul său. Un călător, care se urcase la Ely, văzând pete de sânge pe pernele canapelei, dădu alarma.

Collett voia să dispară, să se ascundă, – din cine știe ce motive – să plece din țară. De aceea își tăiase părul, își rase mustața și-și puse ochelari verzi. La Ely reținuse telegrafic o cameră, sub un nume fals. Își plătise personalul de acasă, achitându-i salariul pe șase luni înainte și depusese la gara Victoria două cufere.

— Avea bani la el? întrebă Bill Dicker.

— Vreo 7000 de lire sterline, pe care le scosese de la bancă, în dimineața plecării. Nu ți se pare, Bill, că a fost ucis la fel ca și Parker? Probabil tot cu un revolver Browning, tot din apropiere. Nimeni n-a auzit detunătura de armă. Presupun că Collett a fost urmărit de când a plecat de acasă de la el, până în momentul în care a fost ucis, numai cu scopul de a-l asasina.

— Eu unul cred c-avem de-a face iar cu banditul de Kupie! observă Dicker.

Nu mai încape îndoială! răspunse Jimmy liniștit. Doar a fost tot timpul un intermediar între Kupie și victimele sale. Prosperitatea lui Collett în afaceri începe din momentul întreprinderilor criminale ale lui Kupie. Înainte, Collett era un avocat de mâna a zecea. Nu ții minte? Stătea ore întregi la ușa tribunalului, doar i-o pica un client, cu un proces de contravenție. Nu pleda mai niciodată. Trăia de azi pe mâine. În ultima vreme avea clientelă serioasă. Uite, bunăoară: Coleman! Și acum servea de intermediar. Toți acei care primeau scrisori de amenințare, iscălite de Kupie, i se adresau lui și cei care erau șantajați tot la dânsul veneau să-și răscumpere discreția lui Kupie.

— Adevărul e că acest Collett reușea întotdeauna să-și satisfacă clientela. Collett era renumit în felul său. Deci, iată legătura între el și Kupie. Acum, presupun că s-a certat cu Kupie și de aceea a vrut să fugă în străinătate. Kupie, la rândul său, de teamă să nu-l divulge, l-a omorât. Și pe Parker tot din cauza asta l-a omorât.

Toate erau ușor de înțeles, dar atacul acela în plină zi asupra lui Coleman rămânea o enigmă.

Să fi fost agresiunea unui dezechilibrat, sau a vreunui contribuabil, care se credea nedreptățit de Ministerul de Finanțe și-și descărca mânia asupra funcționarului de la vistierie? În tot cazul agresorul nu glumise. Coleman tremura din cap până-n picioare, când povestea ce i se întâmplase.

În aceeași seară, Jimmy expediase următorul mesaj radiofonic: *„Căpitanul sau proprietarul yachtului pe care l-a vizitat acum câteva zile dl Lawford Collett, ar fi dispus să se pună în legătură cu Prefectura Poliției din Londra în interesul justiției*?*”*

Jimmy nu-și făcea iluzii că va primi vreun răspuns. Se duse apoi la Coleman și află că Dora este suferindă și că nu primește pe nimeni, nici măcar pe tatăl ei.

— Ești sigur, domnule Coleman, că Collett nu a lăsat nici o urmă, care să ne servească la descoperirea acelui yacht misterios? întrebă detectivul.

— Absolut sigur! răspunse funcționarul de la Finanțe, cu mutra mult mai puțin solemnă și glasul mai puțin autoritar ca de obicei. Nu era dispus să-și etaleze părerile în cuvinte pompoase și sunătoare. Părea foarte deprimat și gânditor. – Dora și cu mine am încercat să-l convingem pe Lawford Collett. Știi ce bine se pricepea să răspundă evaziv la orice întrebare, astfel că după un ceas de vorbă, știam tot atât de puțin ca și la început.

— Avea dușmani?

— După câte știu, nu. În definitiv, îl cunoșteam prea puțin. Era un avocat bun, m-a servit bine.

Coleman suspină.

— Pe Dora o plâng. Ținea foarte mult la Collett, – spuse dânsul. Cred că nu încape nici o îndoială că cel asasinat în compartiment e Collett…

Când Jimmy părăsi vila Coleman, o mașină se opri la câțiva metri depărtare și o mână fină de femele îi făcu semn.

— Joan! exclamă detectivul surprins. Ce cauți pe-aici?

— Pe d-ta te caut. Am fost la Poliție, l-am văzut pe Dicker. Apoi am fost la d-ta acasă. În sfârșit, acum am venit aici. Ce face Dora?

— E rău bolnavă. Mi-e teamă! răspunse Jimmy întristat.

Joan ezită:

— Ar trebui să intru s-o văd, dar nu știu dacă mă primește. Dar mai întâi aș vrea să vorbesc cu d-ta.

Sepping se înapoie și-l întrebă pe Coleman dacă Joan ar putea s-o vadă pe Dora.

— Mulțumește-i drei Walton, dar medicii au dat ordin ca nimeni să nu intre la Dora.

Reveni cu acest răspuns și Joan îl primi satisfăcută.

— Urcă-te în mașină, Jimmy, dacă n-ai cumva mașina d-tale.

— Nu, răspunse detectivul, mergeam pe jos.

— Jimmy, ori d-ta ești foarte generos, ori eu sunt o nebună.

— Primesc să spui că sunt generos, căci d-ta ești persoana cea mai teafără pe care o cunosc.

— Bine, dar nu pot primi în nici un caz, Jimmy. Trebuie să-mi procuri o ocupație.

— Să primești? Ce să primești?

— Banii pe care mi i-ai trimis.

— Nu ți-am trimis nici un ban. Nici n-aș fi îndrăznit. Dar când i-ai primit?

— Azi după-prânz, răspunse Joan. Era un plic recomandat. Nici o scrisoare. Numai 1000 de lire în bilete de bancă.

— Ei! Asta-i treaba lui Rex! A mea, în nici un caz! De unde a fost expediat?

— De la poșta centrală.

— Nu era nici o scrisoare alăturată?

— Nimic, numai numărul de înregistrare. Expeditor: I. Smith – un nume fictiv, desigur.

— Îmi pare bine că ai o idee atât de bună despre mine, dar n-aș fi îndrăznit.

— Spune-mi, unde vrei să cobori? Eu mă duc acasă.

— Te însoțesc.

Limuzina se opri și un individ flegmatic deschise portiera.

— N-o fi vreun bandit? exclamă Joan, speriată.

— Nu, ripostă Jimmy, e un detectiv foarte cumsecade care supraveghează locuința dumitale.

Intrară în casă. Jimmy se aștepta ca Joan să aibă poșeta plină cu bani și fu surprins când ea îi arătă zece bancnote a câte o sută de lire, ale căror numere erau dintr-o serie.

— O clipă numai! Dă-mi voie!

Jimmy își scoase carnetul și comparând bancnotele cu niște notițe, exclamă:

— Sunt de la Rex! Le-a scos de la bancă în ziua dispariției. Iată, numerele coincid.

— O nouă dovadă că trăiește și că s-a gândit la mine… Dar spune-mi, Jimmy, e adevărat că Lawford Collett a fost asasinat? Am citit în ziar!

— E adevărat.

— Dar ce înseamnă asta? Să fie oare vreo legătură între ultimele evenimente și dispariția fratelui meu?

— Cred că totul e în legătură cu averea lui Rex… Presupun că avocatul Collett a fost ucis de unul care-l bănuia și-l credea trădător…

Din nou îl întrebă Joan de rostul detectivului din fața locuinței sale.

— Mă amenință vreo primejdie?

— Toți suntem în primejdie, mai mult sau mai puțin, până când nu-l prindem pe Kupie și-l băgăm la pușcărie.

— Tot Kupie să fie autorul acestor crime?

— Fără îndoială. Și cei doi, pe care i-ai observat, Joan, ții minte? și care ascultau convorbirile telefonice? Nu erau niște simpli curioși. Erau niște recidiviști. Unul din ei a încercat să mă omoare.

— Și de ce se tot învârteau în jurul casei?

— Ca să-l omoare pe Rex, dacă ar fi încercat să se apropie de casă. Cel puțin așa a mărturisit Digger.

— N-ai idee unde o fi Rex? întrebă Joan.

— Nu știu, nu pot pricepe de ce a dispărut, nu înțeleg de ce se ascunde… Poate că știe mai bine decât noi că se expune primejdiei, dacă s-ar înapoia. Poate că a văzut pe lângă casa mea pe cei doi spioni, care supravegheau, și de aceea, când m-a zărit la fereastră, a fugit și nu i-am mai dat de urmă, spuse Jimmy. Să presupunem, deci, că Kupie e hotărât să-l împiedice pe Rex să se înapoieze și că va întrebuința toate mijloacele ca să-și atingă scopul. Deci, Joan dragă, resemnează-te încă un timp oarecare și împacă-te cu ideea că detectivii noștri o să mai supravegheze locuința voastră, a lui Rex și a d-tale.

Jimmy avea o presimțire că ceva o amenința într-adevăr pe sora prietenului său. Nu știa nimic precis. Criminalul, care nu ezitase să-l ucidă pe Parker, unul dintre complicii săi principali, să-l ucidă pe Collett ca fiind un individ ce-l supără, nu se va da înapoi în fața

unui eventual asasinat sau a unei răpiri. În mintea lui Jimmy, figura lui Kupie se contura altfel de cum îl văzuse până atunci. Kupie nu mai era șantajistul, care din fundul vreunei mansarde căuta să prindă în cursă pe câte o victimă cu ajutorul scrisorilor anonime! Nu, Kupie se reliefa ca un personaj sinistru, ca un asasin cinic și feroce. În prada acestor gânduri, Jimmy adăugă:

— Nu cred ca Kupie să se mai ocupe de șantaj.

— De ce?

— Pentru că și-a atins ținta. A hotărât să-și însușească averea lui Rex și a reușit.

Joan îl privea emoționată.

— Dar nu e cu putință! suspină dânsa înăbușit.

— Cu siguranță. Nu există altă explicație, pentru stăruința lui Rex de a rămâne ascuns.

Apoi, dorind să se convingă dacă Joan e bine păzită, chemă valetul, un om bătrân și de încredere, și-l întrebă ceva, încet, ca d-șoara Walton să nu audă.

— Mulțumesc, dle inspector, spuse servitorul. Simt și eu că ne amenință primejdia, de când a dispărut dl Rex. Am un revolver de calibru mare. De altminteri, toate ușile de la intrare sunt prevăzute cu aparate de alarmă. Când trebuie să veghem?

— Între miezul nopții și ora trei dinspre ziuă, răspunse Jimmy.

— Foarte bine, domnule. Nu mă mai culc înainte de trei dimineața, afirmă servitorul hotărât. Voi găsi eu un pretext pentru domnișoara Walton.

— Poți să-i spui că te-am rugat eu… ba nu, lasă, prefer să-i dau eu singur explicații.

Jimmy plecă, oarecum liniștit. Totuși, era preocupat de ființa Joanei, pe care voia s-o știe în siguranță. Dacă Kupie vrea să distrugă pe cineva, procedează repede, se gândea Jimmy. Ajunse acasă. Se culcă, dar înainte de a adormi, sări din pat, merse iute la telefon, chemă Scotland Yard și dădu ordin să se dubleze paza în Cadogan Place. Imediat plecă încă un sergent la locuința Walton. Această măsură de prevedere era bine motivată, deși cam tardivă.

XXXI

Valetul Filip moțăia pe cartea deschisă dinaintea lui. Se ridică, se frecă la ochi, se uită la ceas. Unu noaptea! Puse să fiarbă niște apă la mașina de gaz, apoi intră în vestibul, făcu din nou inspecție prin toată casa, controlând toate ușile și ferestrele de la parter. Nu observă nimic deosebit. Dar la un moment dat văzu jucându-i pe dinaintea ochilor o lumină în zig-zag. Oglinda din hol o răsfrângea. Se întoarse repede, dar nu-și putu da seama de unde venea această rază de lumină. Domnea o liniște profundă. Filip își auzea și respirația. Se urcă la etaj. De două nopți încoace veghease regulat de la miezul nopții până la ora trei dimineața. Printre spațiile jaluzelelor observase umbra agentului care păzea casa și aceasta îl liniștea. Deodată se simți copleșit de o teamă ciudată. Se înapoie iar în sufragerie și încercă să se uite în stradă, dar tentativa lui rămase zadarnică. Agentul nu se vedea nicăieri. Așteptă un timp oarecare cu ochii țintă… dar nu văzu pe nimeni.

Era ora două noaptea. Filip se îndreptă spre bucătărie, cu mâna crispată pe revolverul din buzunarul hainei. Dar la mijlocul coridorului se opri. Lumina pe care o lăsase deschisă în sufragerie se stinsese și un curent de aer rece străbătu în încăpere. Asta însemna că ușa de la scara de serviciu era deschisă. Scoase revolverul și trase piedica. Apoi coborî încet scara, căutând comutatorul. Dar în acel moment un zgomot metalic îl făcu să se dea un pas înapoi… Căzu grămadă. Cineva îl lovise cu un baston. Fu târât până în bucătărie.

— Bagă-i șervetul în gură și leagă-i mâinile.

***

Joan Walton nu dormise aproape toată noaptea. Felul de a fi al lui Jimmy o tulbură și liniștea nepătrunsă a nopții o înspăimânta. Încercase să citească, dar nu putea să-și concentreze atenția. Stinse lumina și sta cu ochii deschiși măsurând întunericul.

Cam pe la unu noaptea ațipise. O lovitură în ușă, o trezi. Tresări. Inima îi bătea cu putere. Se sculă. Lovitura

se repetă. Făcu lumină și se îndreptă spre ușă, să vadă dacă e tras zăvorul. Auzi niște șoapte:

— Cine e acolo? întrebă dânsa încercând să pară hotărâtă.

— Filip, domnișoară, îi răspunse o voce groasă. În același timp zări cum cineva apasă pe clanță.

Puse mâna să deschidă, apoi se dădu înapoi, ca și cum ar fi atins un fier înroșit în foc.

„Niciodată n-a îndrăznit Filip să bată la ușă, fără ca eu să-l chem”, se gândi Joan.

— Așteaptă puțin! zise dânsa, încercând să-și recapete sângele rece. Să iau ceva pe mine.

Se apropie din nou de pat și începu să se îmbrace. Mâinile-i tremurau, încât nu nimerea nasturii. Între timp indivizii își pierduseră răbdarea. Unul din ei spuse:

— Mai durează mult, Miss? Grăbește-te!

— O secundă, Filip! răspunse dânsa.

Și, adunându-și toată puterea, reuși să împingă patul spre ușă. Tocmai bine, căci de mai întârzia… În aceeași clipă, o tăblie a ușii trosni. Hoții o spărseseră. Joan își roti privirea prin odaie. Zări o oglindă de mână din argint masiv. Se postă în fața ușii. O mână petrecută pe partea dinăuntru a camerei tinerei fete, încerca să tragă zăvorul. Joan îl izbi puternic cu oglinda peste mână. Un strigăt de durere și mâna se retrase.

Nu mai aștepta ajutorul valetului. Își închipuia că-l reduseseră la tăcere, altfel agresorii n-ar fi îndrăznit să facă atâta zgomot.

De la etaj se auzi un țipăt de groază. Una din servante auzise cum un spărgător spusese:

— Pune umărul și împinge ușa!

Zăvorul cedă, dar patul mai ținu ușa câteva secunde. Joan câștigă timp. Cu toată puterea, împinse măsuța de marmură între pat și masa de toaletă.

Deodată auzi lovituri în ușa de la intrare. Sări la fereastră.

— Cine-i? strigă ea.

— Bagă de seamă! Cineva coboară scara să te atace!

De pe trotuar o voce de bărbat îi strigă:

— D-ta ești, domnișoară Walton? Ai nevoie de ajutorul meu?

— Da, iute, vino. Cineva a spart ușa de la camera mea.

Șuieratul strident al agentului se auzi în toată strada. Individul care încercase să pătrundă în camera Joanei înjură și se repezi la ușa de ieșire. Joan însă nu îndrăznea să iasă din cameră. Zări pe noptieră poșeta. Își aminti că are cheia de la intrare. Strigă pe agentul din stradă și-i azvârli cheia pe fereastră.

— Ai prins-o? întrebă Joan.

Tremura ca varga și dinții îi clănțăneau în gură.

Acesta era al doilea agent, pe care-l trimisese Jimmy pentru a întări paza casei.

— Mai era un agent pe strada asta. Nu l-ai văzut, domnișoară?

— Nu, n-am văzut pe nimeni, răspunse dânsa.

Era grozav de palidă și agentul voia să-i dea un pahar cu apă, dar Joan refuză.

— Să-l căutăm pe Filip, spuse dânsa, pe valetul meu. Știu sigur că nu s-a culcat.

— Mă duc să văd, domnișoară.

— Vin și eu.

Se opriră în hol pentru a-și da seama de situație, apoi se duseră spre bucătărie. Dar nu făcură decât câțiva pași și auziră niște gemete înăbușite. Era Filip, legat burduf.

Agentul îi scoase șervetul din gură, îl dezlegă, îl stropi cu apă rece și valetul își veni în fire. Privirea-i era rătăcită.

— Slavă Domnului, ați fost salvată, domnișoară! murmură dânsul și leșină iar.

Amândoi îl ridicară și-l întinseră pe pat. Apoi, detectivul vroi să telefoneze.

— E tăiat firul, domnișoară Walton. Dar colegii mei nu vor întârzia să sosească. Au auzit semnalul meu de alarmă… Am și trimis pe unui să-l cheme pe domnul Sepping. Acum voi trimite și după doctor.

Înainte de a intra în casă, Jimmy se interesă la primul agent din stradă, ce se întâmplase la dra Walton.

— L-am găsit ceva mai departe, pe unul din agenți ucis cu o lovitură de măciucă, răspunse agentul din colțul străzii.

Jimmy inspectă ușa de serviciu. Hoții făcuseră doua găuri mari de putea să treacă cu ușurință mâna prin ele.

— N-am auzit nimic, spunea Filip, care își venise în fire.

— Nu mă surprinde. Indivizii ăștia se servesc de instrumentele cele mai perfecționate.

Astfel Kupie nu-și pierduse vremea… Dar ce scop urmărise oare?

— Nu intenționa să te ucidă, se adresă Jimmy tinerei fete. Dacă voia să te omoare, n-avea decât să tragă prin gaura ce o făcuse la ușa camerei d-tale.

— Atunci, ce voia?

— Să te răpească, să te țină ostatec… Da, voia să-l determine pe Rex să se întoarcă! Kupie stă la pândă…

Când se iviră zorile, Jimmy se îndrepta spre locuința sa, lăsând pe ambii agenți la domnișoara Walton. Știa bine că Kupie nu se va da bătut.

XXXII

Când ajunse acasă, după ce dădu o raită pe la Prefectură, Jimmy o găsi pe Joan, care-l aștepta. Primise în aceeași dimineață o scrisoare din Marlow. Era de la Dora:

„Scumpă fetiță. N-ai vrea să-mi faci plăcerea să vii aici să petrecem câtva timp împreună și să mă faci să uit mizeriile care mi-au întunecat sufletul? Marlow este un colțișor adorabil, foarte liniștit și singuratic. Vila e situată pe marginea unui fluviu și avem o barcă cu motor. Nu te tentează? Apoi, în afară de asta, tata a tocmit doi grădinari voinici, care să țină pe Kupie la distanță. Cred că asta o să te bucure. Caut să uit că bietul Lawford nu mai e printre cei vii și vreau să uit sfârșitul tragic al lui Parker, dar nu pot. E greu. Tata vine sâmbătă și rămâne și duminică aici, dar voi pune toată diplomația mea în joc ca să te scutesc de discursurile sale politico-economice. Vino, îmi vei face plăcere! Dora”.

Figura lui Jimmy se întunecă, sprâncenele i se încruntară fără voie.

— În nici un caz n-aș vrea să pleci într-acolo, spuse el. Regret că trebuie să-ți spun, Joan, dar într-adevăr mi-ar fi greu să veghez asupra d-tale. Aici în oraș știu că pot să te păzesc, să te știu în siguranță, dar acolo!…

Dânsa era decepționată și supărată.

— Vreau să plec din Londra, se plânse Joan. Nu mai stau în casa aceea. Sunt nervoasă, nu dorm noaptea…

Jimmy recunoscu că avea dreptate.

— De altminteri, precum vezi, Dora a luat toate măsurile de prevedere. Tatăl ei a angajat doi grădinari. Te rog, Jimmy, lasă-mă să mă duc la Marlow!

Încetul cu încetul și fără să-și dea seama, Jimmy își asumase rolul de sfătuitor și protector al surorii lui Rex. Și, ce e drept, nu-i displăcea rolul.

— Fie! spuse dânsul, în sfârșit, cu toate că-mi vine greu să te las să pleci. Îngrijorarea mea va fi și mai mare, când te voi ști departe de aici.

Dar, observând figura întristată a tinerei fete, el adăugă:

— O! dar eu exagerez. Du-te! Sunt cam egoist. Du-te, Joan! Sunt sigur că Dora va fi fericită să fiți împreună.

„Riverside” era o vilă mică de țară, cu temelia de piatră, iar restul din lemn. Era împrejmuită de sălcii mari pletoase, care creșteau pe marginea afluentului unui fluviu. Satul Marlow se afla la un kilometru și perspectiva de a petrece câtva timp în plină natură o fermeca pe mica Joan.

Dora o întâmpină la gară și arăta mai bine de cum se aștepta Joan. Trecură podul și o luară pe drumul ce duce la „Riverside”.

Vila, înconjurată de tufișuri de pini, era frumos mobilată și scăldată în soare și lumină. Când se așeză în fotoliul cu arcuri, în camera plină de mireasma florilor de câmp, Joan simți – pentru prima oară de multă vreme încoace – liniștea și mulțumirea sufletească de a se afla în perfectă siguranță. Pace! liniște! iată ce dorea tânăra fată. O fereastră cu două geamuri mari se deschidea pe un balcon îngust, care forma partea superioară a porții de intrare. Când se aplecă, Joan observă stâlpii de lemn înconjurați de lăzi cu flori, care răspândeau un parfum încântător.

După ce se schimbă, Dora se duse s-o întâmpine pe aleea ce cobora dinspre fluviu. O insulă îngustă și lungă, paralelă cu fluviul, se vedea în apropiere.

— Iată flota noastră! spuse Dora. Vezi, toată se rezumă la această barcă, rău apărată de un acoperiș de scânduri! Vreau să-ți arăt cum îi dau drumul.

Timp de o oră Dora demonstră prietenei sale modul de manipulare și funcționare a motorului. Era veselă și vioaie și până seara nu vorbi deloc despre ultimele evenimente tragice. După cină, fiind cam răcoare, Dora spuse servitorului să facă focul și amândouă se așezară dinaintea sobei.

— Ți-am spus vreodată, – începu Dora să povestească, aprinzându-și țigara și privind-o pe Joan, cu ochii mari și întrebători – că Lawford Collett voia să mă ia de nevastă?

— Dar câți nu voiau să te ia de soție? întrebă Joan și ea însăși surprinsă de ironia tonului cu care vorbise.

— O! o mulțime! răspunse Dora vag. Unii îți cer mâna ca și cum ți-ar cere să primești o invitație la un ceai. Probabil că și d-ta știi lucrul acesta.

— Nu, răspunse Joan roșind. Pe mine nu m-a cerut încă nimeni.

— Cred că Jimmy te va cere – zise Dora calmă, – dar Joan schimbă vorba:

— De ce vorbești de Lawford?

— Mă gândeam la dânsul! răspunse Dora absentă. Mi-era simpatic, dar niciodată nu l-aș fi luat de bărbat. Știi, Joan, care e senzația cea mai grozavă pe care o poate avea vreodată un om?

Joan tăcu.

— De a nu putea ieși dintr-un cerc vicios. Când intri în el, intri nu glumă, te distrează, îți place, apoi vine un moment când jocul te plictisește, când ai dori să înceteze, să pleci, să fugi, să scapi – și nu se mai poate… Ești înlănțuită. Oh! e îngrozitor!

Joan o privi mirată.

— Vorbești atât de misterios, Dora. Ce vrei să zici?

— Oh, nimic precis. Visez – suspină dânsa, aruncând țigara în foc.

Dar Joan insistă:

— Vorbeai de un fel de joc. Dar… logodna cu Rex, căsătoria d-tale secretă cu dânsul… Și atunci ai glumit?

— Nu, niciodată n-am fost mai serioasă ca atunci.

Din nou schimbă vorba.

— Îți mai amintești de fata pe care trebuia Rex… s-o ia în căsătorie… întâi? Edith… Nu mai țin minte numele ei de familie.

— Da, a fost asasinată… murmură Joan, căci sinuciderea ei a fost provocată cu bună știință. Biata Edith…

— Da! sărmana Edith! repetă Dora. Și bietul Lawford Collett! Bietul Parker! Toți, victime ale unei puteri distrugătoare, nesătule.

— Kupie?

Dora suspină.

— Nu știu.

Apoi, pentru a vorbi de altceva, cât și pentru a-și satisface curiozitatea feminină, și pentru a ocoli gândurile acestea triste, Joan întrebă:

— La ce școli ai învățat, Dora?

— La nici una, răspunse dânsa.

Joan rămase surprinsă.

— N-am învățat decât până la zece ani la școală. Apoi m-am instruit singură. Vezi, de aceea sunt așa de proastă. Cred, de altfel, că o femeie n-are nevoie de mai multă cultură decât să știe să-și exprime gândurile, în

câteva rânduri. Restul vine de la sine. De altminteri, știi, China din cartea de geografie nu se aseamănă nici pe departe cu China pe care o vezi când soarele lucește pe cer și se reflectă în marea de ivoriu, luminând desișurile de copăcei și marea acoperită cu *sampane*. Istoria nu devine reală decât când vizitezi Westminster Abbey.

— Dar, desigur, tatăl d-tale…

— Tata n-a fost întotdeauna bogat și nici nu s-a ocupat mereu de mine… răspunse Dora, surâzând. Dar, Joan, e timpul să te culci. Poți să dormi fără grijă. Nimeni n-o să-ți intre în cameră.

Joan îi povestise ce i se întâmplase la Londra și apoi se duse în camera ei.

De astă dată dormi într-adevăr toată noaptea. Când se deșteptă, servitoarea îi aduse ceaiul pe măsuța de lângă pat.

— Domnișoara Coleman e pe malul apei și mi-a spus să nu vă trezesc înainte de ora 10.

— E ceasul zece? întrebă Joan.

Când coborî spre râu o zări pe Dora, care trăgea barca la mal.

— Dar ce-ai la obraz? o întrebă Joan.

Dora roși.

— Nimic, am vrut să acostez pe o mică insulă și am căzut.

Joan nu-i mai puse nici o întrebare. Dar era convinsă că lovitura de pe obrazul Dorei nu se datora unei căderi. Căci obrazul Dorei era vânăt și o pată mare cu cinci dungi roșii, care aveau forma unei mâini, i se imprimase adânc pe față.

XXXIII

Joan nu mai cercetă de unde provine pata de pe obrazul Dorei și-și întoarse repede capul ca să nu se mai uite la ea. Totuși, amândouă fetele petrecură bine toată ziua. Făcură o excursie cu barca până la Henley, unde luară o gustare și se înapoiară spre seară tocmai la ora mesei. Fără să vrea, Joan își arunca mereu privirea pe obrazul Dorei și fu surprinsă. Dora, care niciodată nu se pudra, își pusese un strat gros de pudră pe obraz.

— Tata trebuie să vină mâine sau poimâine, spuse Dora, când se așezară din nou în fotoliile comode, din fața focului. Mi-a telefonat azi după prânz. Prietenul d-tale Jimmy și domnul ăla gras – cum îi zice!? – Dicker, îl zăpăcesc cu întrebările… Îmi închipui că trebuie s-o facă. Dar bietul meu tată e o fire slabă!

Cu cât se întuneca mai tare, cu atât voia bună și veselia Dorei dispăreau. Fața i se crispa, devenea nervoasă, neliniștită și tresărea la orice zgomot. Joan o surprinse de câteva ori cu capul ridicat și gâtul întins, ascultând cu atenție.

Atunci o întrebă ce aude…

— Cred că e apa râului! Când mă întorc la țară, îmi trebuiesc opt zile ca să mă deprind… Mi se pare că te plictisesc astăzi, Joan… exclamă Dora și apoi se sili să râdă.

Joan luă o carte și încercă să citească. Și Dora o imită. Dar pe când Joan se cufunda în lectură, uitând de tot ce o înconjura, pentru Dora cititul era un chin. Avea privirea distrată, rătăcită și jocul de umbră al flăcării ce pâlpâia în sobă o făcea să-și schimbe culoarea. Obrazu-i părea roșu ca para focului, apoi galben livid, și când Joan ridică ochii de pe carte văzu figura Dorei crispându-se de durere. Groaza i se întipărise pe față. Avea respirația sacadată, mâinile și genunchii îi tremurau.

— Ce ai, draga mea? o întrebă Joan alarmată.

— Nu știu… Vrei să vii cu mine sus în camera mea?

Se sculă și se sprijini de brațul Joanei.

— Nervii! oftă dânsa, urcând scara. Toate enervările din ultimul timp nu sunt făcute pentru fete tinere, cum suntem noi.

Intrară în cameră, care nu era atât de elegantă ca aceea pentru musafiri. Un birou lipit de perete, între două ferestre, două scaune și patul. Din sertar, Dora scoase un Browning.

— Ai umblat vreodată cu așa ceva? întrebă ea cu indiferență.

— Da, Rex m-a învățat să mânuiesc revolverul, când eram încă mică.

Dora controlă revolverul.

— E încărcat și are nouă cartușe de rezervă.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce vrei, Dora?

— Nervii, dragă. Iată, îți încredințez micul meu înger păzitor. Văd că te pricepi tot atât de bine ca și mine. Astă-seară nu-s bună de nimic.

Puse brațul pe umărul Joanei și trecură în camera de musafiri. Închise jaluzelele, ferestrele și trase perdelele.

— Camera asta e bine aerisită, astfel că nu ai nevoie să dormi cu fereastra deschisă.

— Dar ce, Dora, e vreo primejdie?

— Nu știu, dar astă-seară văd peste tot numai primejdii. Sunt zbuciumată, totuși mă liniștește ideea că în casă există cel puțin o persoană care nu-și pierde capul.

Puse încetișor revolverul pe noptieră. Dora îi ură noapte bună, o îmbrățișă și închise ușa, trecând în camera ei, după ce o sfătui să încuie ușa cu cheia.

Joan ezită, apoi urmă sfatul Dorei… După cinci minute, Joan dormea dusă. Se trezi brusc. Cineva se împiedicase cu piciorul de patul ei. Peste tot întuneric beznă! Se sculă. Era sigură că e cineva în cameră. Îi auzea respirația! Simțea un fior rece, care-i trecea prin tot corpul. Îi veni în minte revolverul! Puse mâna pe el!

— Să nu faci lumină, că o să te călești! îi spuse cineva de sub pat! Scoală-te!

— Cine ești? întrebă dânsa.

— Scoală-te, am nevoie de d-ta, răspunse necunoscutul.

Atunci Joan luă revolverul și trase…

Auzi cum se sparge o oglindă și apoi un țipăt de bărbat. Sări din pat, se repezi la fereastra balconului, o deschise. Nu-și mai dădea seama ce face. Era în prada unei nebunii teribile. Sări balustrada și se lăsă în jos de-a lungul unui stâlp. Se zgâriase la mână, totuși ținea arma cu putere. Unde fugea? Mai bine rămânea în cameră, dădea alarma și-i veneau servitorii în ajutor. Dar îi era

frică și voia să scape de acel necunoscut. Satul era la un kilometru depărtare. Întuneric pretutindeni. Deodată zări o dungă de lumină. Era apa râului. Fugi într-acolo. Îi veni în minte barca cu motor și așa desculță cum era, alergă la mal. Dar își aminti brusc că barca era legată și lanțul nu se poate desface din cauza lacătului. Totuși, sări în barcă și era cât p-aci să se răstoarne. Lacătul lipsea și barca fu luată de curent. Crezu întâi că e o minune a lui Dumnezeu, apoi își aminti că Dora nu luase cheia. Jean dădu drumul motorului și în câteva clipe se afla în mijlocul râului. Dar ce-i văd ochii? Pe malul apei, două umbre de bărbați. Recunoscu pe cei „doi grădinari voinici”. Unul striga:

— Întoarce-te, suntem prieteni!

Dar în același moment… pac! și un glonte zbură, atingând părul Joanei. Nici o detunătură. Mări viteza, motorul zbârnâia, se apropie de insulă. Dar deodată auzi în plină noapte zgomot de lopeți care lovesc apa. Necunoscuții săriseră într-o barcă și o urmăreau. Motorul slăbise. Își aminti că Dora spunea că bateriile trebuiesc încărcate. Ajunse la celălalt capăt al insulei. Urmăritorii o ajunseră. Dânsa nu băgă de seamă și deodată simți o zguduitură puternică. Barca se lovise de stâncă. Căzu în apă. Revolverul îi scăpă din mână și pe când Joan se agăța cu amândouă mâinile ca să nu se afunde, văzu barca agresorilor care se apropia mereu. Unul din ei o apucă de braț:

— Acum n-o să-mi mai scapi, domnișoară Joan Walton!

XXXIV

— Knowless a fost văzut în oraș! spuse Dicker, intrând în biroul lui Jimmy.

— Cine l-a văzut? întrebă detectivul.

— Unul din oamenii noștri pe când trecea prin Coventry Street. Cred că-i dăm prea multă atenție lui Nippy… Dar spune-mi, Jimmy, cum ai de gând să pui oamenii de pază la Marlow, la vila Coleman? Directorul spune că nu trimite agenți afară din circumscripție, iar șeful poliției din Buckinghamshire ne pune la dispoziție doi, trei agenți în uniformă.

Jimmy ezită.

— Uniforma bate la ochi, dar nu face nimic, spuse dânsul. O să am cu grijă.

Nu dădu altă explicație și Dicker nu stărui.

Se înapoie acasă și pe când Albert îl făcea patul, Jimmy îi povesti despre apariția lui Knowless.

— Mă bucur foarte mult, domnule, declară valetul – Nippy e băiat de treabă. Îmi spunea că pe vremuri făcuse prostii, dar că s-a lăsat de hoții și s-a făcut om cumsecade.

— Toți spun așa, Albert, zise Jimmy. Și cred că din fire e cinstit, dar… Detectivul goli paharul cu whisky. Mâine dimineața trebuie să mă scol la 5. Pune deșteptătorul, Albert.

De obicei, Jimmy se scula dis-de-dimineață, căci lucra mai bine când nu era tulburat de nimeni. Își ordonă hârtiile pentru a doua zi, ca să le aibă pregătite. Deodată soneria telefonului zbârnâi.

— Nu cumva îmi anunți iar un asasinat? întrebă Jimmy, când recunoscu vocea.

— Nu, domnule, nu e vorba de un asasinat, răspunse agentul, ci de o nouă spargere. S-a spart iar la Coleman.

Când Jimmy sosi la fața locului, îl găsi pe Bill Dicker ocupat cu interogarea locatarilor. Bietul Coleman era galben ca ceara, se vedea că se îmbrăcase în grabă, căci își trase o haină veche și în loc de guler își pusese un fular. Dar ceea ce-l impresionă și mai mult era expresia de cadavru, de fantomă, care se evidenția și mai mult la lumina lămpii și făcea să se reliefeze și mai tare cicatricea de pe obraz, martoră veșnică a loviturii grozave primite acum câteva zile.

— Aici nu e lucru curat, Jimmy, spuse Dicker.

— Au furat mult?

— Nu s-a furat nimic, de fapt, totuși e ciudat! Nu s-a furat nimic, dar autorul e artist în meseria de spărgător. A tăiat toate firele electrice de la sonerie, a forțat artistic trei lacăte, a tăiat belciugul la alt lacăt și totuși n-a intrat în camera de dormit.

— Dar unde a operat?

— La bucătărie!

— La bucătărie? Asta e curios. Dar ce a căutat acolo?

— Nici eu nu știu, dar e a doua spargere de bucătărie săptămâna asta.

Explicația lui Benett nu contribui să lămurească lucrurile, ba dimpotrivă, mai rău le încurca. Dormise singur în casă – dl Coleman locuia la hotel – iar ceilalți servitori în camerele lor. Benett nu văzuse nimic, nu auzise nimic. Un pas ușor pe scară îl trezi brusc. Se sculase și se pomeni față în față cu un agent care, observând ușa deschisă, veni să vadă cine intrase și nu găsi pe nimeni. Hoțul forțase ușa de la intrare și trecuse prin coridor la camerele din fund. Traversând salonul și sufrageria ca să ajungă la bucătărie, fixă toate ușile pe unde trecuse cu cârligele lor, probabil ca să-și asigure fuga în drumul lui, nu lăsase nici o urmă.

După o scurtă inspecție la fața locului, Bill Dicker îl luă pe Jimmy de braț și ieși cu dânsul.

— Nu ți se pare curios? îl întrebă Dicker. Mai întâi de toate, cum de n-a auzit Benett pe agent strigând: „Cine-i acolo?” Benett susține că l-a auzit pe agent doar când a coborât scara. Ori, agentul a strigat tare: „Cine-i acolo?” și Benett zice că nu l-a auzit. Atunci, cum de a auzit pașii pe scară și strigătul, nu?

— Fac prinsoare că Benett nu e fricos, zise Jimmy.

— Poate că-l adormiseră? răspunse Dicker. Susține că s-a trezit greu și-și simțea corpul ca plumbul.

— Să fi băut cu spărgătorii?

— L-am întrebat. Spune că nu băuse decât o ceașcă cu cafea înainte de culcare, dar cafeaua avea un gust foarte amar. Și că fusese singur în toată casa.

— Poate că i-a pus cineva un narcotic în cafea!

— Dar cum se face că nu i-au scos cheile din buzunar?

— Mă mir și eu!

— Dar mai e ceva! obiectă Dicker. Spargerea e opera unui bun cunoscător în materie. Bătrânul Coleman e convins că e același individ care a spart și săptămâna trecută. Eu însă nu sunt de aceeași părere. Cel dintâi era un începător, ăstălalt e om de meserie, un spărgător cu rutină și foarte priceput. Privește cum a lucrat!

A doua zi la prânz, amândoi detectivii reveniră pentru a face noi cercetări. Jimmy și Dicker inspectară bucătăriile, camerele servitorilor, podurile, beciurile și ajunseră și în pivnița secretă a dlui Coleman.

— Aici, i se adresă Bill Dicker bătrânului proprietar, nu e nimic altceva decât vinul d-tale de Porto… Dar iată! Nu mai e! constată detectivul.

— Cum nu mai este, strigă Coleman și vocea-i tremura. Ce spui, dle?

Detectivul urcă scara din beci. Când să iasă, zise:

— Ehei! dle Coleman, s-a dus vinișorul d-tale! Sau poate l-ai trimis înapoi vechiului proprietar… cum spuneai deunăzi.

Coleman rămase trăsnit. Fața i se făcu albă ca hârtia, mâinile îi tremurau, și dădu să-și desfacă fularul. I se oprise și respirația. Încercă să vorbească, dar nu putu articula nici un cuvânt. Apoi, dând din cap, spuse înăbușit:

— Mi l-au furat! A dispărut! Vai de mine, ce mă fac?

Jimmy îl privea nedumerit.

— Dar ce e? Ce te mâhnește atât de mult o pierdere de câteva sticle cu vin?

— Dar nu e al meu! strigă Coleman.

Jimmy își spuse că emoțiile prin care trecuse bătrânul îl făcuseră să-și piardă mințile!

XXXV

Jimmy își roti privirea. Era singur cu Coleman. Benett se urcase în odaia lui să aducă o cheie, pe care o ceruse Dicker.

— Ceea ce mă mâhnește mai mult e faptul că n-am înapoiat vinul vechiului proprietar, așa cum mă sfătuiseși d-ta, Jimmy. Să se piardă, din vina mea, bunul altuia!

Dicker puse lampa-reflector la înălțime potrivită și Coleman se uită în beciul gol. Când se ridică, după ce inspectase de departe totul, privirea lui Coleman exprima groază și Jimmy nu-i înțelegea motivul, mai cu seamă că nu se furase nimic. Intrară din nou în camerele de dormit și se opriră în cea a Dorei. Petele de sânge stăruiră în mărturia lor mută. Aici fusese omorât Parker! Kupie sau un complice al său fusese asasinul!

Jimmy își aminti de vorbele lui Nippy Knowless: „Tod Haydn, voința și mâna de fier! Nu există putere să i se împotrivească!”

Jimmy și Dicker se pregătiră să plece, când bătrânul Coleman îi rugă să aștepte o secundă, căci vrea să-i însoțească.

— Sper să nu vă supăr, d-lor! Dar nu mai pot să stau în casa asta! Simt că înnebunesc. Unde mergeți?

Dicker se ducea în oraș, iar Jimmy la poliție.

— D-le Sepping, dă-mi voie să vin cu d-ta, îi spuse cu un ton umil, uitând de toată emfaza cu care obișnuia să vorbească de obicei, în calitate de funcționar superior la Finanțe. Am să-ți vorbesc. Bietul Collett și sărmanul Parker!

— Dar ce te face să te gândești la amândoi deodată? întrebă Dicker.

— Foarte ușor de explicat. Amândoi au fost în serviciul meu și amândoi au murit: Parker la mine în casă, Collett ieșind din casa mea.

— Bine, dle Coleman, hai cu mine! răspunse Jimmy bine dispus.

Merseră împreună o bucată de drum. Se apropiară de Haymarket. La întretăierea lui Regent Street cu Langham Place, o motocicletă își făcu loc prin mulțimea de pietoni, făcând un zgomot asurzitor.

— Nu ți se pare curios, dle Sepping, ca eu, funcționar superior, să mă expun bârfelii publice, mergând cu d-ta, inspector detectiv? Ah! dar sunt un nebun… bâlbâi Coleman!

— Ce gălăgie face motocicleta aceea! spuse Jimmy mirat.

Dar nici nu sfârși bine vorba și Coleman se clătină și căzu peste partenerul său care-l prinse în brațe.

— Doamne! Ce-o mai fi și asta? Stai, dle Coleman, ce ți s-a întâmplat?

Dar Coleman nu răspunse. Jimmy, crezând că funcționarului i-a venit rău, chemă un agent.

— Să mergem la farmacia din colț.

Voiră să-l ia amândoi de brațe, însă detectivul, aplecându-se pentru a-l ridica pe Coleman, observă că tot pieptul cămășii era plin de sânge.

Jimmy constată că e rănit. Îi desfăcu repede haina și vesta. Un glonț îl lovise pe Coleman în regiunea inimii. Rana sângera. Sepping și celălalt agent îl transportară la prima farmacie. Telefonă la spital, dar când ambulanța intră în curtea spitalului, Coleman muri.

Jimmy se înapoie imediat la locul asasinatului. O mulțime imensă era adunată și agenții o reținеau cu greutate, ca să nu se apropie de locul unde se produsese crima.

— Uite, dle inspector, spuse agentul. A tras de trei ori. Gloanțele s-au înfipt în ușa prăvăliei de colo. Provin de la un revolver de calibru mare cu tragere automată. Ciudat! N-am auzit nici o detunătură!

— Dar motorul motocicletei l-ai auzit? întrebă Jimmy.

— Da! era cât p-aci s-o opresc, căci mergea cu eșapamentul deschis și făcea mare zgomot.

— Dar a avut un lucru care nu făcea zgomot: revolverul!

XXXVI

După câteva minute de zăpăceală, când Jimmy se liniști, primul său gând fu să-i comunice Dorei nenorocirea tatălui ei. Cum o să suporte biata fată această lovitură teribilă? Nu putea totuși să i-o ascundă și va fi nevoie să-i aducă la cunoștință cu multă precauție. Între timp, Jimmy dădu ordin ca toate posturile de poliție să fie înștiințate ca să-l prindă pe motociclistul cu impermeabilul galben și ochelarii verzi. Nu trecu nici o jumătate de oră și i se telefonă că fusese observat un motociclist care corespundea semnalmentelor de mai sus. În goană, trecuse sub Admiralty Arch. Indicațiile concordau între ele, motociclistul traversase Green Park, Hill, Hyde Park… De acolo nu-l mai văzuse nimeni. După câteva ore se găsiră într-un squar învecinat, motocicleta, impermeabilul și șapca asasinului. Acesta dispăruse. Bill Dicker se duse să facă cercetări la minister și, spre surprinderea lui, află că Coleman ocupa acolo o funcție de subaltern, fără nici o însemnătate.

— Era copist, explică șeful personalului. Aveam impresia că Coleman dispunea întotdeauna de bani și de avere particulară și că făcea serviciul la noi ca un fel de distracție. Era un om liniștit și nu cred să fi avut dușmani. Putea să se laude că e funcționar sus-pus… căci avea un birou, în care lucra singur.

— De când era aici în slujbă?

— De câțiva ani… Pentru servicii de acest fel se caută oameni cumpătați, liniștiți. Nu li se cere însă nici o diplomă.

Când Dicker ajunse la locuința lui Coleman, știrea despre moartea acestuia era cunoscută. Benett îl conduse în salon:

— Sărmanul stăpânu-meu! Întâi Parker, apoi Collett și acum dl Coleman!

Dicker luă cu sine hârtiile mortului și când Jimmy veni, Benett îi întinse un plic voluminos.

— Dl Dicker, spuse el, m-a însărcinat să vă predau documentele acestea și să vă comunic că d-lui crede c-a pus mâna pe Kupie.

— Ce spui! exclamă Jimmy, și unde s-a dus dl Dicker?

— Voia să ia trenul de 8,30 pentru Northampton. Dar eu ce să fac, dle Sepping? Sunt mâhnit. Biata domnișoară Coleman!

— A aflat!? întrebă repede Jimmy.

— Nu, dle! răspunse Benett. Dar cine e acest Kupie? Cam știu eu cine e, dar mi-e c-o să râzi de mine, dle inspector! Eu cred că era chiar dl Walton singur. Odată l-am auzit pe dl Coleman vorbind cu dra Dora și după câte spunea, am înțeles că poliția îl caută pe dl Walton ca să-l bage la pușcărie!

— Scoate-ți asta din cap, Benett, dl Walton e un criminal tot așa cum sunt și eu.

Și văzând că șoferul nu e convins, adăugă:

— Acum poliția bănuiește pe oricare. Inspectorul Dicker se gândise chiar și la Coleman. Cred că d-ta, Benett, trebuie să rămâi la postul d-tale și să aștepți ce va hotărî dra Dora. Mă voi duce la Marlow. Dar spune-mi: ce mai zicea dl Coleman despre dl Walton?

Benett ezită, apoi spuse:

— De multe ori vorbea urât de dl Walton, și suspecta pe mulți. Odată zicea că acest Kupie trebuie să fie un om din societatea bună, care este în măsură să capete informații secrete care îi servesc să-i șantajeze pe toți bogătașii.

Atunci Jimmy îl întrebă deodată:

— Dar de Tod Haydn nu ți-a vorbit Coleman niciodată?

— Tod Haydn? repetă Benett. Nu, dle, n-am auzit să pomenească numele ăsta. De altminteri, eu îl înlocuiesc pe Parker doar de câtva timp. Mai înainte eram șofer și ca șofer nu prea aveam ocazie să vorbesc cu stăpânul.

Când Benett ieși din birou, un servitor aduse o telegramă. Jimmy o puse deoparte, crezând că e ceva secundar. După ce termină de citit un raport, detectivul deschise telegrama și citi:

„Vino imediat la Marlow. Joan a dispărut. Trimite un agent și pe cineva să spargă ușa! Dora!”

Jimmy rămase încremenit. Ce voia Dora? Să fie oare o glumă de prost gust? Nu! E un strigăt de ajutor care cere urgență.

Joan a dispărut!

Luă o mașină de la prefectura poliției și gonind cu mare viteză, ajunse la Marlow.

Casa nu prezenta nici o urmă de violență. Servitoarele erau plecate, ușa bucătăriei încuiată.

Ușa de la intrare era închisă. Numai fereastra de la balcon era larg deschisă. Se urcă pe uluci și ajunse în cameră. Așternutul desfăcut! Îmbrăcămintea aranjată pe speteaza scaunului. Oglinda dulapului spartă de un glonte de revolver. Pe masă, o poșetă. Era a Joanei Walton. Jimmy o recunoscu.

Trecu prin câteva odăi, apoi ajunse într-o cămăruță încuiată. La fereastra cu gratii de fier stătea o fată cu ochii roșii, cu obrazul vânăt, neputând articula nici un cuvânt. Să fie Dora Coleman? Împinse ușa și, intrând înăuntru, îi scoase cătușele de la mâini, îi desfăcu frânghia ce o ținea legată de picioare, o luă în brațe și o puse pe pat. Dora leșină.

Vroi să telefoneze, dar și aici era firul tăiat. Găsi în bufetul din sufragerie o sticlă de coniac și începu s-o fricționeze cu putere pe Dora. Aceasta își reveni în fire.

— Unde e Joan? întrebă dânsul.

— Nu știu, șopti Dora slăbită. A tras asupra lor, le-a scăpat și apoi banditul s-a întors și m-a bătut. Doamne! Dumnezeule!

— Cine te-a bătut?

Nu vroi să răspundă.

— Tod Haydn?

La auzul acestui nume o lumină străbătu ochii tinerei fete, apoi privirea i se întunecă din nou.

— Îl cunoști pe Tod Haydn?

— La ce bun să-ți explic!…

— Dora, spune-mi ce legătură există între d-ta și omul acesta?

Tânăra fată dădu din cap, tristă, deznădăjduită.

— Nimic – răspunse dânsa zdrobită – e stăpânul meu și stăpânul lui Coleman. Sărmanul Coleman. O să-l omoare!

Jimmy nu se putea dumiri. Nu putea să priceapă rostul cuvintelor Dorei. Totuși continuă cu întrebările:

— Coleman ai spus? Nu era tatăl d-tale?

— Nu, nici măcar rudă.

Și tot vorbind, dânsa întrebă:

— L-au omorât?

— Da, răspunse detectivul. Și care e adevăratul d-tale nume?

— Mă numesc Dorotea Julia Coleman… Da, da, mă cheamă Coleman. Eu sunt Julia micului Nippy Knowless – cred c-ai ghicit de mult!

Dora ceru un pahar cu apă rece. După ce se întrema, Jimmy continuă:

— Cine e Tod Haydn?

— Nu-ți pot spune. Trebuie să-l găsești fără concursul meu…

Se încăpățână. Nu voia să divulge nimic. Cu toate durerile ce-i provocase, Dora ținea la tradiția acestei clase degenerate de tâlhari și nu vru să-și denunțe complicii.

După ce se odihni puțin, Dora povesti scena din noaptea precedentă.

Fusese deșteptată de o detunătură de revolver. Joan trăsese. După aceea, îl auzi pe Tod Haydn spunând: „A fugit spre insulă”.

— Sper că a fugit cu barca, adăugă Dora. Cu o zi înainte îi arătasem cum se manipulează motorul, credeam că îi va fi odată de folos… Acum ce-ai de gând să faci cu mine, dle Sepping?

— Ce să fac, Dora? Vei fi făcută responsabilă de complicitate, în toate crimele…

Jimmy era tulburat mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată. Această explicație o dădea aceleia pe care scumpul său prieten, Walton, o iubise atât de mult.

— Nu voi putea divulga nimic spuse ea cu blândețe. Tod Haydn nu ne făcea confidențe. Hotăra și dădea ordine imediate, rând pe rând. Coleman e mort? Ești sigur?

— Bineînțeles. De ce mă întrebi?

— Atunci, îți pot spune: dânsul l-a ucis pe Parker, dar a lucrat fără cap… de aceea Tod Haydn l-a pălmuit.

— Spune-mi, Dora, ce legătură există între Tod Haydn și d-ta?

— Nimic, ți-o jur! repetă dânsa cu hotărâre. Sunt curată, neatinsă… dacă cumva te gândești la asta. Tod Haydn nu are nevoie nici de femeie, nici de dragoste… N-are nimic omenesc într-însul. Nu-ți pot spune mai mult, – suspină dânsa cu durere – Jimmy! Ce obrăznicie să te mai numesc Jimmy!

Dar detectivul o privea plin de milă pe tânăra fată, care devenise o unealtă în mâinile sinistrului criminal,

unealtă și victimă în același timp.

— Trebuie să-l cauți și să-l arestezi imediat, Jimmy, altfel te distruge. Iată ce mi-a făcut pentru că i-am dat Joanei revolverul – și-i arătă obrazul desfigurat. – Dimineața venise băiatul lăptăresei. Mă auzi gemând… nu mă puteam desface, eram doar legată. Am scris telegrama pe o bucățică de hârtie, ținând creionul cu dinții!

— Acum înțeleg ce urma după semnătură. Erau cuvintele pe care le-ai spus, băiatului, să cheme un agent, să spargă ușa.

— Da! Băiatul nu citise telegrama și a expediat-o așa cum era. I-am dat-o prin deschizătura ferestrei.

Jimmy ieși pe șosea, sperând că va găsi pe cineva care să poată transmite o veste poliției din Marlow. Trecu un ciclist, care se însărcină să facă acest serviciu.

Jimmy se înapoie la Dora și, după un sfert de oră, niște pași greoi pe scară îl înștiințară că agenții poliției din Marlow sosiseră.

— Dora, declară adevărul în privința celor ce s-au petrecut astă-noapte. De d-ta n-o să pomenesc nimic. N-ai nevoie să pomenești numele lui Tod Haydn. D-ta nu știi cine sunt răufăcătorii!

— Ești prea bun cu mine! îi răspunse Dora înduioșată.

Iar când detectivul vroi să iasă din odaie, dânsa adăugă:

— În tot cazul Jimmy, orice s-ar întâmpla, să știi că-l iubesc pe Rex. Nu-ți cer să mă crezi… Făceam parte din conspirația care voia să-l jefuiască, dar îl iubeam și îl iubesc încă.

Jimmy plecă gânditor. La Marlow telefonă tuturor abonaților de pe malul râului. Răspunsurile erau aceleași: nimeni nu văzuse o fată tânără în cămașă de noapte, corespunzând semnalmentelor Joanei Walton. Telefonă la locuința ei din Londra. Nu se înapoiase.

În prada unor presimțiri îngrozitoare, Jimmy luă o barcă cu motor și coborî în lungul fluviului. La Kookham Lock află că barca, proprietatea vilei Coleman, fusese găsită zdrobită între stânci. Barcagiul nu văzuse nimic.

— Și totuși, spuse omul, dacă domnișoara ar fi fost în pericol, ar fi strigat, ar fi țipat, m-ar fi chemat.

— Ce vapoare au trecut pe aici după miezul nopții? întrebă Jimmy.

— Molly din Wapping, Nancy din Chelsea, Reliance din Greenwich, Queen River din Gravesend.

— Nici o șalupă?

— Ba da: *Dora* a trecut pe la șapte seara.

— „Dora”? Ce e asta, vapor?

— O, nu, un yacht mare de croazieră.

Jimmy pierdu orice nădejde.

Fără îndoială, Joan nu fusese luată pe nici un vapor.

Rupt de oboseală și cu inima frântă de durere, Jimmy se înapoie spre seară la Prefectura Poliției din Londra. Aici îl aștepta o nouă surpriză, care-l îngrozi.

De-abia intrase și inspectorul Levy bătu în ușă.

— N-ai putea să-mi spui unde e dl Bill Dicker? îl întrebă pe Jimmy.

— Nu știu, răspunse detectivul obosit. Ba da, stai, îmi aduc aminte: A plecat la Northampton, în speranța de a-l descoperi pe Kupie. Așa mi-a trimis vorbă.

— Ce tot spui de Kupie, dle Sepping, strigă plictisit Levy. Dl Dicker avea o conferință foarte importantă azi după-prânz și nu voia cu nici un preț să lipsească. Apoi avea câteva întâlniri. Cine ți-a spus asta?

— Omul care mi-a adus documentele personale ale lui Coleman, Benett șoferul. Dânsul mi-a spus că dl Dicker trebuie să ia trenul de 8.30 pentru Northampton.

— Dar nici nu există la 8.30 un tren pentru Northampton. Dl Dicker, care pleacă mereu în direcția asta, știe că trenul pornește la 9.25. Ciudată eroare din partea unui om atât de punctual cum e dl Dicker! Dar unde se afla, când a trimis vestea asta?

— La vila Coleman, spuse Jimmy și se lovi cu palma peste frunte.

Se sculă și se înarmă cu două revolvere Browning.

— Nu mi se prea întâmplă să iau cu mine arme de foc. Dar de data asta sunt nevoit s-o fac. Adună imediat pe toți agenții. Înconjură vila Coleman din Portland Place. Mă duc să-l arestez pe Tod Haydn, alias Benett. Sunt un prost că n-am ghicit până acum că Kupie, Haydn și Benett e una și aceeași persoană.

XXXVII

În colțul străzii unde se afla locuința Coleman se opriră câteva automobile din care coborî o mică armată de detectivi. După ce Jimmy le dădu ordinele necesare, se duse singur, lăsându-i pe ceilalți la oarecare distanță, și bătu la ușă. O servitoare de vârstă mijlocie îi deschise.

— Cred că Benett e sus în odaia lui, dle. Mă duc să-l chem.

— Nu e nevoie, răspunse Jimmy, oprind-o. Rămâi aici, cunosc drumul.

Urcă scara într-un suflet. Intră în odaia lui Benett. Nimeni! Odaia era goală. Se uită afară prin fereastra întredeschisă și-și dădu seama de dificultatea ce prezenta înconjurarea imobilului din Portland Place. Nu-și pierdu multă vreme, ci, coborând scara, făcu inspecția camerelor de serviciu și a beciurilor. Coborî până în beciul din fund. Ușa era mascată cu un dulap greu.

— Iată de ce mă temeam, spuse dânsul, punând umărul cu unul din servitori, ca să miște dulapul.

Deschise ușa. Jimmy îngenunche la gura beciului și luminând cu lanterna, observă:

— E cineva înăuntru.

Coborî scara cu lanterna în mână, dar, înainte de a ajunge în fundul beciului, recunoscu pe omul ghemuit în colț.

— Doi oameni, iute, veniți încoace! strigă Jimmy. Dl Dicker e aici.

Dicker era mai mult mort decât viu. Fața-i era vânătă, ochii holbați. Era aproape asfixiat. Când Jimmy se informă la spital, la ora șapte seara, Dicker nu-și revenise încă, totuși medicii afirmau că va scăpa cu viață. Dacă nu murise asfixiat, faptul se datora unui tub îngust de canalizare. Vechiul proprietar, intenționând să introducă lumină electrică în pivniță, făcuse săpăturile necesare și lucrarea rămăsese neterminată. O percheziție minuțioasă în camera lui Benett dovedi că acesta plecase în mare grabă. Nu se putea ști dacă se furișase prin fereastra deschisă sau dacă părăsise locuința înainte de sosirea poliției. Se găsi o pereche de mănuși de piele galbenă și un permis pentru motocicletă pe numele Benett… Jimmy se miră de el însuși. Cum de mai era în

stare să se ocupe de percheziții, acum, când toată ființa lui era zguduită de pierderea Joanei! O durere profundă îi copleșea inima! Unde să fie ea? Această nesiguranță îl obseda chinuitor.

Seara la zece, Jimmy plecă din birou. Un agent îi ieși înainte:

— Domnule Sepping, de pretutindeni ni se anunță același mesaj primit prin radio: „*Spuneți căpitanului James Sepping, la New Scotland Yard, că sunt sănătoasă. Joan*”. O mulțime de amatori ne telefonează în același timp, aceeași știre.

Jimmy simți că nu se poate ține pe picioare. Se înapoie și se așeză.

— Când a sosit vestea asta? întrebă inspectorul Sepping.

— La ora noua și treizeci și cinci, domnule. În prima pauză a concertului radiofonic.

Bucuria lui Jimmy era de nedescris. Acum își dădea seama cât de mult o iubea pe sora prietenului său Rex Walton.

— Mulțumesc, sergent! spuse el și ochii i se umeziră de lacrimi.

Era salvată! Dar unde și cum? Își simțea inima plină de o fericire imensă, care se contopea într-o cântare de veselie și tot drumul spre casă se gândi numai la Joan.

Albert îl așteptase, căci în momentul când vroi să pună cheia în broască, ușa se dădu în lături.

— O doamnă vă așteaptă, dle. A venit chiar acum, spuse valetul.

— Cine e? întrebă Jimmy emoționat, stăpânit de o nouă speranță.

— Domnișoara Coleman! răspunse Albert.

Dora! Aproape că uitase de existența ei și de tragedia în care se zbătea.

Ședea la masă, cu mâinile pe genunchi și ochii negri luceau de o arșiță lăuntrică.

— Joan e salvată! strigă plin de bucurie Jimmy, când intră. Am aflat prin radio!

— Ce bucurie! Cât sunt de fericită. Și ce-ai mai aflat? întrebă Dora Coleman.

— Am aflat că Benett e Tod Haydn.

— Da, cu atât mai bine că știi adevărul. Benett e Tod Haydn, Jimmy, pot să dorm aici astă-noapte?

— Să dormi aici? răspunse dânsul surprins.

— Nu, n-o să dorm, dar o să citesc pe scaun, în cabinetul d-tale de lucru. El mă urmărește, sunt sigură. Crede că l-am trădat. Nu puteam să mai rămân în Marlow și nu știu unde să mă duc.

— Ei da, desigur, poți să rămâi. Servitorul o să fie foarte mirat… dar nu are a face. Sunt prea fericit în seara asta, ca să mă mai tem de ceva!

— Fiindcă ai știri de la Joan! Unde este?

— Asta nu știu încă…

Jimmy îi explică pe ce cale aflase vestea.

— E foarte ciudat! Cred că provine de la același yacht pe care a fost prizonier Collett!

— Ah! referitor la acest Collett. Ce ți-a mai povestit atunci despre răpirea sa misterioasă?

— Nimic extraordinar. Cred că juca un rol dublu între Kupie și Coleman… și a fost suprimat din cauza asta…

Jimmy era frânt de oboseală. Dorea să se odihnească și să-i cedeze ei patul.

Dar Dora nu vroi s-audă de această propunere…

— Nu-mi dai voie să stau liniștită în fotoliu? întrebă dânsa cu teamă.

— Crezi într-adevăr că Tod Haydn te urmărește până aici?

— Da, sunt absolut sigură. Vrea să mă omoare, deoarece eu singură supraviețuiesc tuturor acelora care au cunoscut adevărul. Collett nu l-a ascultat. Tod l-a ucis. Coleman era gata să-l divulge și l-a ucis. Nu-ți închipui, Jimmy, cum știe Tod Haydn toate tainele, ghicește tot. Sunt convinsă că și eu voi cădea sub lovitura lui, care nu iartă.

Un fior rece o făcu să tresară.

— Nu mi-e somn. Dacă m-aș culca, aș sta cu ochii deschiși și m-aș gândi, aș asculta. Te rog, Jimmy, du-te și te culcă, odihnește-te și ai încredere. Există în locuința asta o scară de fier în caz de incendiu? întrebă deodată Dora.

Jimmy nu știa, însă Albert, care era la curent, o asigură, că scara aceasta e chiar lângă zid.

— E în apropiere de fereastra d-tale?

Jimmy se duse să se convingă și constată că este la o mică distanță de fereastră.

— Va veni la ora două noaptea, explică Dora liniștită. Așa îi e obiceiul din totdeauna, de aceea mai e

poreclit „Tod de la orele două!” Dacă la ora două noaptea nu vine, atunci nu mai vine deloc.

Jimmy se pregăti să se culce. Dora insista să rămână îmbrăcată pe canapea, în salon. O altă canapea fu adusă în coridor pentru Albert. Jimmy rămase în dormitorul lui și trase patul în fundul camerei, în fața ferestrei.

La miezul nopții, stinseră toate luminile și lăsară să ardă numai o candelă mică în salon. Jimmy se culcă îmbrăcat, trăgând cu urechea, căci simțea că teama Dorei era justificată. Când ceasul sună ora două, Jimmy tresări. Ațipise ușor. Nici un zgomot nu tulbura liniștea nopții. Ridicase perdelele înainte de a se culca, pentru ca ochiul său ager să cuprindă dintr-o privire toată fereastra. La intervale apropiate, toate ornicele de primprejur sunau ora două. Apoi totul reintră în tăcere. Poate că Dora exagerase? Începea să se îndoiască de spusele ei, când deodată o umbră se arătă între lumina slabă de afară și geamurile camerei.

Jimmy puse mâna pe revolver și se ridică în capul oaselor. Care va fi planul de luptă? Desigur că acest criminal nu va cuteza să pătrundă în casă, știind că Dora, fiind acolo, îl va fi trădat.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic. Jimmy își spuse că se înșelase, dar se sculă totuși, ca să se convingă. Deodată un obiect greu aruncat prin fereastră, căzu pe podele. Repede ca fulgerul, Jimmy apucă salteaua din pat și se acoperi, dar în aceeași clipă o explozie îngrozitoare îl aruncă la cealaltă extremitate a camerei, în vreme ce plafonul, pereții și mobilele zburau în aer.

XXXVIII

O schijă de oțel pătrunse în pat și-i zgâriase brațul, dar Jimmy observă aceasta ceva mai târziu. Cu greu se desfăcu de molozul și tot ce căzuse asupra lui. În sfârșit, reuși să se apropie de comutatorul electric. Îl învârti, dar lumină nu se făcu. Cineva tăiase firul. În toată casa, întuneric. Împinse ușa pe jumătate spartă și, șchiopătând printre ruinele mobilei distruse, ajunse în salon, unde se afla Dora. Aici, explozia nu lăsase urme. Dora, văzându-l scoase un țipăt de bucurie. Scăpase cu viață atât Jimmy cât și valetul.

În camera detectivului era un adevărat dezastru. Nimic nu rămăsese pe loc: mobilele toate sfărâmate țăndări, geamurile sparte, covorul ardea și podeaua, lângă fereastră, era spartă, de credeai c-a trecut o ghiulea de tun printr-însa.

— Frumoasă grenadă! spuse Jimmy, când văzu fața atât de lividă a Dorei, în vreme ce Albert discuta în camera vecină cu locatarii care alergară speriați să vadă ce s-a întâmplat. Salonul suferise foarte puțin. Peretele care-l despărțea de camera lui Jimmy era deteriorat, tablourile căzuseră și un vas cu flori se spărsese.

— Nu te viza pe d-ta, spuse Dora. Credea că mi-ai cedat camera d-tale.

Un automobil se opri în fața casei și agenții sosiră în pas alergător. Locatarii, al căror fir telefonic nu fusese tăiat, dădură imediat alarma la poliție. Se făcură percheziții prin curțile din jurul imobilului, dar precum se aștepta Jimmy, fără succes. Stricăciunile cauzate de această explozie erau enorme. Candelabrul se prefăcuse în țăndări, lumina electrică distrusă, câteva uși sparte, doi pereți amenințau să cadă.

Din fericire, Jimmy nu fu nevoit să dea nimănui socoteală de prezența Dorei la dânsul. Pompierii și agenții fiind prea ocupați, nu se gândeau să-l întrebe.

În mijlocul zăpăcelii generale portarul veni să-i ofere detectivului un apartament liber la primul etaj. Chiriașul acestui apartament se mutase în străinătate și Jimmy fu bucuros să găsească atât de curând o soluție problemei locuinței.

Coborî imediat.

— Iată, Dora, aici vom fi liniștiți. Vom locui aici câteva zile. Să sperăm că Tod Haydn nu ne va mai vizita și la noapte.

După ce se odihni câteva ore și se convinse că și Dora făcuse la fel, Jimmy se îndreptă spre spitalul unde zăcea Bill Dicker, ca să întrebe de starea sănătății sale. Îl găsi ceva mai bine, dar infirmiera nu încuviință o vizită de lungă durată.

— În sfârșit, ai pus mâna pe el? întrebă imediat Dicker.

— Mai bine zi așa: el nu a reușit să pună mâna pe mine.

— Și pe mine la fel! murmură Dicker. Ascultă, Sepping. Știi cum se face vânătoarea de tigri? Trebuie să dobori tigrul înainte ca el să te observe. Individul acesta are nenumărate crime la activul lui. Bagă de seamă, Jimmy. Nu-l poți prinde decât o singură dată. Așadar, fii prudent, căci el știe bine că-l așteaptă spânzurătoarea.

— Dacă te enervezi, o să vină infirmiera și o să mă dea afară. Spune-mi numai cum de te-a atras canalia în beciul acela?

— Foarte simplu și foarte stupid! Mi-a povestit că a descoperit un gang secret pe sub pământ. Și idiot cum sunt, m-am dus cu el. A închis chepengul și gata.

— Și de mine a vrut să-și bată joc, povesti Jimmy. Mi-a adus câteva scrisori vechi de-ale bătrânului Coleman, spunându-mi că l-ai însărcinat să mi le remită și să-mi comunice că d-ta pleci la Northampton, ca să-l arestezi pe Kupie, crezând că-l găsești acolo. Tâlharul! Era destul de plauzibil! Benett e acel care conducea totul și de ordinele lui ascultau ceilalți. El se numește Tod Haydn, el e Kupie. Acum îmi amintesc că Nippy Knowless îmi povestea că Tod Haydn silea pe fiecare unealtă de-a lui să se achite perfect de rolul pe care i-l încredința, chiar când acești complici nu se simțeau supravegheați. Da, da, are o voință de fier!

Infirmiera intră și-i făcu semn vizitatorului să plece. Jimmy se înapoie acasă. Era neliniștit. Se temea ca Tod Haydn să nu fi făcut o nouă tentativă de a o ataca pe Dora.

O găsi odihnită și mai sigură pe ea. Își revenise, se mai îmbujorase la față, totuși urmele loviturii violente stăruiau încă.

— Ce brută! izbucni Jimmy, când Dora îi povesti mijloacele violente pe care le întrebuința Tod Haydn față de femei, pentru a le sili să se supună orbește voinței sale.

— Ah! suspină Dora, putea să mi se întâmple mult mai rău, ah! mult, mult mai rău. Putea să se fi îndrăgostit de mine și atunci!… l-aș fi ucis! Nu i-ai dat încă de urmă, nu-i așa?

— Nu!

— Nu-l prinzi atât de ușor, afirmă Dora cu glas hotărât. Tod Haydn nu e un bandit obișnuit. E extraordinar. Un calculator iscusit, un acrobat de forță, un strateg desăvârșit și apoi are zeci de refugii sigure.

— Nu știi și n-ai vrea să-mi destăinuiești pe unde se ascunde nemernicul?

— Știu tot, Jimmy, dar, te rog, nu mă întreba. Nu mă gândesc la el, mă gândesc la mine. Nu vreau să fiu vinovată, dacă el va fi prins.

— Dar nu te gândești că până ce nu-l prindem, nu putem pune mâna pe milionul lui Rex? întrebă Jimmy.

Dora izbucni în râs:

— Milionul lui Rex Walton nu mai e în mâinile lui Kupie.

— Dar în ale cui? întrebă Jimmy.

— În ale lui Rex însuși! răspunse fata.

XXXIX

Tod Haydn se opri în colțul lui Lower Regent Street și cumpără un jurnal. Apoi o luă pe Piccadilly și intră într-un restaurant elegant. Când Dora i-l descrise lui Jimmy, uitase să adauge că Tod e un tip căruia îi place să mănânce în restaurantele de lux.

Dădu chelnerului comanda și, între timp, desfăcu ziarul și citi: „*Se caută un individ cam de 30 de ani, cu părul cărunt la tâmple, obrazul ras, cu sprâncenele groase*” etc., etc. Împături ziarul. Tod Haydn avea mustăți, tâmplele i se înnegriseră, iar sprâncenele sale groase se subțiaseră încât ajunseseră invizibile și, în locul lor, creionul descrisese câte o curbă artistică.

Mâncă liniștit și încet. Apoi plăti și, ieșind din restaurant, căută un taxi elegant și spuse șoferului:

— Du-mă în Bondstreet și mergi încet. Te oprești când îți spun eu.

Pe la marginea străzii era imobilul prin care ajungeai la un mic apartament, situat deasupra unui croitor. Aruncă o privire în juru-i. Zări un individ lângă felinar, care fuma alene, și ceva mai departe un altul care se plimba pe trotuar. Haydn făcu o mutră nemulțumită:

— Aha! a vorbit, m-a divulgat.

Nu avea un sentiment de ură propriu-zisă contra Dorei, dar îi părea rău că-i scăpase.

— Au descusut-o și ea a divulgat adresele.

Trecu mai departe și ajunse la Oxford Street.

— Mergi pe Maida Vale, îți spun eu când să oprești! se adresă șoferului.

Trecu pe lângă o căsuță micuță.

Un bărbat cu pălărie părea c-așteaptă pe cineva, alți doi stăteau de vorbă.

Haydn porni înainte. La capătul străzii, opri mașina și coborî.

Intră în Wigmore Street, întoarse la colțul unei stradele înguste, apoi pătrunse într-un garaj izolat. În sfârșit, acolo se simțea în siguranță. Își puse la iuțeală un pardesiu galben decolorat de soare, cu insignele de șofer autorizat, șapca de șofer și ieși cu mașina lui proprie, după ce controlase rezervorul de benzină. Se îndrepta

spre vestul Londrei. Traversă cartierele Hammershmith și Barnes și porni spre Staines.

O tânără pereche îi făcu semn. Haydn zâmbi și lăsă în jos steguleț ul taximetrului, mirându-se cum de uitase un lucru atât de elementar.

De acolo porni cu mașina încet de-a lungul fluviului și ajunse la un tufiș. Întră până în mijlocul tufișului, stinse luminile, își scoase pardesiul, îl puse pe scaun, lângă volan, și se îmbrăcă cu un pulover de culoare închisă. Își luă Browningul și, după ce-și roti privirea pătrunzătoare în jur, coborî spre fluviu. Era ora unsprezece. Cunoștea bine regiunea, căci reperase de dimineață poziția yachtului. În fața insulei zări o umbră profilându-se. Era transmițătorul undelor de radio.

— Yachtul „Dora”! scrâșni el.

Nici un semn de viață la bord! Tod Haydn ciuli urechile, stând la pândă, gata de atac. La miezul nopții coborî pe ponton, trase o barcă la mal. Sări în ea. Vâsli până în apropierea yachtului. Se cățără cum putu, aruncă lopețile, dădu un picior bărcii și începu să se urce pe scara de serviciu a yachtului. Stătu la pândă ca o fiară care-și așteaptă prada. Se îndoi din mijloc, se zgârci; capul nici nu i se vedea. Încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Puse lama cuțitului, trase de mânerul rotund și ușa cedă. Deoarece avea tălpi de cauciuc, pașii nu i se auzeau. Ușile interioare erau construite din lemnul cel mai fin, iar clanțele din argint masiv. Mai deschise o ușă. Intră într-o cameră de dormit. Văzu un pat măreț, două fotolii și o masă de palisandru. Ascultă. Un murmur de șoapte! Se ridică în picioare, scoase revolverul și-l mângâie cu o bucurie diabolică. Înaintă încet. Ciuli urechile.

— Aha! acolo e dumnealui, cu sora sa.

Apăsă pe buton. O ușă se dădu înlături. Intră în salon. Plafonul pictat de mână, mobile sculptate, perdele de mătase scumpă, oglinzi strălucitoare, flori… În fața căminului de marmură stătea de vorbă un tânăr cu o fată. Vorbeau în șoaptă.

— Da era Benett, spunea tânărul, Wells e sigur. L-a recunoscut după voce, când te-a luat la bord, Joan. Mai rămâne de văzut dacă Benett a aflat că yachtul e proprietatea mea. Cred că era mai bine dacă te ducea undeva la Londra. Erai mai la adăpost decât aici.

— Mă simt în perfectă siguranță aici, răspunse Joan… dar tresări subit, căci cineva îi pusese mâna pe spate.

— Nici o mișcare! Ținea țeava revolverului îndreptată spre cei doi tineri. – Ah, d-ta! Dl Rex Walton, mi se pare?

Rex nu răspunse.

XL

— Unde-ți este restul echipajului? întrebă Tod Haydn.

— Au plecat în oraș, răspunse scurt Walton.

Haydn rânji.

— Vreau să sper, pentru d-ta, că au plecat cu mâinile goale. Dacă însă, din întâmplare, au luat cu ei ceea ce caut eu, vă anunț că o să sfârșiți noaptea în fundul apei. Mă rog, ședeți!

Rex nu se mișca. Privea țintă la Tod Haydn.

— N-am fost prevăzător! spuse Rex. Trebuia să mă aștept la vizita d-tale. Dar unde-ți sunt tovarășii?

— La dracu'…

— Vorbesc de Coleman.

— Coleman e mort, răspunse banditul cu răutate. Speram să-ți aduc aceeași veste despre iubita d-tale. Dar scumpa d-tale doamnă Walton trăiește. Căci e *doamna Walton*, nu-i așa? Precum îți spun, trăiește. Te felicit și te va face fericit. Sper chiar, că o să-ți dea d-tale mai multă ascultare, decât mie. A știut să tacă, atunci când a fost nevoie. Dora e o fată bună, nu are însă spirit întreprinzător. Să-ți dau câteva instrucțiuni cum să te porți cu Julia, pardon! Dora! Trebuie să, fii sever cu dânsa, s-o ții la distanță. Așa trebuie să te porți cu femeile, dacă vrei să te asculte…

Apoi schimbând tonul:

— Mi-e sete. Aș vrea ceva vinișor de Porto, știi care…

— L-am debarcat.

— Minți! strigă banditul. E aici la bord și o să-mi arăți îndată unde se află.

— Eu nu-ți pot arăta, răspunse Rex, galben de mânie.

— Atunci o s-o împușc pe domnișoara. Să nu crezi că glumesc! Dacă nu te supui imediat și nu mă conduci la lăzile d-tale cu vin, sora d-tale va fi moartă!… Și dacă cumva ai de gând să te aperi, precum citesc în ochii d-tale, te împușc și pe d-ta. M-ai înțeles, cred.

Rex Walton știa cu cine are a face și nu se îndoia că Tod Haydn va traduce în fapt amenințările sale.

— Număr până la trei, continuă Haydn, și dacă până atunci nu-ți schimbi gândul…

— Nu te mai deranja să numeri! Merg cu d-ta! Dar de sora mea n-ai nevoie.

— Dimpotrivă. Trebuie să mergeți amândoi cu mine, nu cumva crezi că-s prost să nu-ți pricep gândul și s-o las aici, să dea alarma? Înainte, marș!

Rex și sora sa traversară salonul și încă două camere, apoi Rex scoase o cheie și deschise o cămăruță, ce se afla sub scară. Făcu lumină. Dânșii trecură înainte, Haydn îi urmă cu revolverul întins.

— Iată-le!

— Pune mâna, dle Rex, și d-ta, domnișoară! Luați lăzile și duceți-le în salon. Ia-o în spinare, dle Walton!

— Sora mea nu poate ridica o greutate atât de mare! spuse Rex.

— Să încerce!

Fără să crâcnească, biata fată cără lada până în salon. Când ajunse, nu mai putea să răsufle.

— Deschide! porunci Haydn.

Rex scoase capacul, după aceea stratul de hârtie și de paie și îi arătă că înăuntru erau șase sticle una lângă alta!

— La o parte! strigă Tod Haydn și nici o mișcare!

Cu ochii țintă la cei doi prizonieri, dânsul se aplecă, puse mâna pe o sticlă, o destupă și dintr-un sul lung și îngust de metal scoase un pachet de bilete de 1.000 de dolari.

Lada cealaltă fu golită la fel, apoi Haydn scoase un săculeț de mătase subțire din buzunar și băgă bancnotele într-însul. Închise săculețul, trăgând de un șnur de mătase.

— Iată, am terminat. Și acum, mă tem că nu vă voi putea da voie să povestiți despre noua ispravă a banditului Haydn!

Joan înțelese numaidecât sensul cuvintelor lui.

— Asta înseamnă că ai de gând să tragi asupra noastră! spuse Rex, liniștit. Cred că știi că unul din prietenii d-tale mi-a dat o declarație iscălită de mâna lui.

— Care prieten?

— Avocatul Lawford Collett… De ce ți-o spun, nu știu nici eu, dar știi că declarația asta ajunge, ca să fii condamnat la spânzurătoare.

— În cazul acesta, domnule, îmi vei face plăcerea să mi-o dai, s-o adaug la colecția mea. De altminteri, cred că

vrei să te lauzi!

— De loc, strigă Rex. Iat-o colo.

Și zicând acestea, Rex deschise ușa unui dulap. Clic! lumina electrică se stinse și întunericul învălui salonul.

— Culcă-te la pământ, strigă Rex surorii sale, aruncându-se asupra banditului.

Revolverul se descărcă de două ori. Joan se întinsese jos, între perete și canapea. Auzea ce luptă grozavă se dă între cei doi bărbați și ghici că Rex își ajunsese scopul. Haydn fusese atacat prin surprindere și înainte de a se putea apăra, Rex îl îmbrânci pe spate, apoi puse un genunchi pe revolver, iar cu amândouă mâinile îl strângea de gât.

Haydn era un atlet și când se dezmetici, se desfăcu imediat. Dar pierzându-și revolverul în întuneric se luptă cu disperare. Reuși totuși să-i dea lui Rex un pumn în fălci – asta-i permise să se îndepărteze o clipă și să-și caute revolverul, pipăind terenul de luptă.

În clipa aceea. Joan spuse repede câteva cuvinte franțuzești. Haydn nu înțelese. Când puse mâna pe comutator și făcu lumină, camera era goală. Năvăli la ușă. Era încuiată pe dinafară. Walton se refugiase cu sora sa în cabină.

Dar Haydn n-avea timp de pierdut. Luă sacul în spinare și, ieșind prin ușa salonului ajunse pe ponton.

În salon fusese lumină, afară – întuneric beznă. Pasul îi era nesigur, se clătina.

După câțiva pași, Haydn începu să râdă. Căuta barca. Deodată auzi un zgomot de pași repezi pe coridor. Îl văzu pe Rex, care se apropia. Haydn îl pândi, apoi scoase de sub haină arma lui favorită. O lovitură de șiș și Rex căzu jos, amețit. Vroi să-l mai lovească o dată, dar ezită. Coborî scara, sări în barcă și acostă. Când ajunse lângă mașină, deschise ușa de la volan, aruncă sacul prețios înăuntru, își puse pardesiul galben și ieși cu mașina din pădurice.

Când ajunse la șosea, apăsă acceleratorul. Gonea ca un nebun. După câteva minute ajunse la Staines și la ora două după miezul nopții, mașina lui Haydn se afla în garajul său particular.

— Dar mult am mai muncit astă-noapte! își spuse Tod Haydn, stingând luminile. Dar când să scoată sacul, rămase încremenit. Cineva se apleca pe fereastra automobilului, ținând în mână un obiect lucitor.

— Sus mâinile, Tod Haydn! strigă Jimmy Sepping și coborî din mașină.

XLI

— Nu revendic gloria de a te fi arestat, îi spuse Jimmy. Nippy Knowless a zărit mașina, când ne îndreptam spre yachtul lui Rex. Dar ce s-a întâmplat la bord?

— Îți voi spune mai târziu, scrâșni banditul.

Un agent îi puse cătușele la mâini. Haydn ceru o țigară.

— Și un chibrit! și mai ce? întrebă Jimmy cu voie bună. Acum ia loc, între acești doi inspectori, Tod Haydn. O să aibă ei grijă de d-ta! și te duc la loc sigur.

Când banditul ieși din garaj, observă că aleea e populată, ca niciodată.

— Iată omul nostru, se adresă Jimmy inspectorului.

— Unde era Knowless? întrebă Haydn.

— Am stat amândoi ascunși în tufiș. Mașina d-tale am zărit-o de-abia când te întorceai. Avui timpul să mai sar într-însa. Dacă deschideai ușa mai înainte, te arestam de atunci, dar am preferat să te prindem la Londra. Știi, ca să evităm neplăceri și complicații inutile, răspunse Jimmy.

Când ajunse la Prefectura Poliției, Sepping primi vești foarte îmbucurătoare.

Knowless telegrafiase că Rex Walton fusese lovit, dar că rana nu prezenta nici o gravitate și că domnișoara Walton este perfect sănătoasă.

După prânz, Rex Walton, înapoindu-se la locuința sa, povesti istoria misterioasei sale dispariții:

— O lună înaintea morții sărmanei Edith, l-am cunoscut pe Coleman sau pe adevăratul său nume Adolphe Verweuil. Era de origine franceză, dar născut în Anglia, și făcea parte dintr-o bandă de escroci internaționali, care operau foarte puțin în Londra. Coleman – să-l numim tot astfel de aici înainte – izbuti să capete un post la Ministerul de Finanțe, datorită împrejurărilor, pe care le cunoașteți, fără îndoială. După moartea Edithei, mă duceam foarte des la Coleman. Mă invita în locuința sa, unde făcui cunoștință cu Dora, de care mă îndrăgostii. Fără îndoială, acum ar trebui să caut să învinge această dragoste. Și totuși! Deși știu astăzi tot ce s-a întâmplat, deși cunosc toate amănuntele, cu toată

convingerea ce-o am despre dublul rol ce l-a jucat, despre complicitatea ei în acțiunile bandiților, nu mă pot opri de a o plânge și de a recunoaște că dânsa și-a pus viața în primejdie pentru a o salva pe Joan. Făcea tot ce-i sta în putință pentru a scăpa de acești răufăcători, dar ei o stăpâneau cu desăvârșire. Auzisem vorbindu-se despre Kupie și despre afacerile sale de șantaj și niciodată nu mi-aș fi închipuit c-o să mă atace și pe mine. Dimpotrivă. Pe mine nu m-au șantajat pentru ca să scoată câteva mii de lire, ci voiau să-mi ia toată averea. De la primele scrisori, mi-am dat seama că mă amenințau cu răpirea tuturor bunurilor mele, în cazul că nu voi renunța la Dora Coleman. Am ajuns la convingerea că urmăreau un dublu scop: mai întâi, cunoscându-mi caracterul tenace, voiau să mențină, ba chiar să întărească în sufletu-mi dorința de a mă căsători cu Dora, și apoi, să-mi provoace o teamă care să mă aducă într-o stare de continuă îngrijorare în ceea ce privește averea mea. În această privință, au izbutit. Deprimat cum eram, am făcut prostia fără seamăn de a mă sfătui tocmai cu Coleman, care, văzându-mă aproape distrus moralicește, începu să mă sperie și mai mult, povestindu-mi lucruri îngrozitoare despre Kupie. Spunea mereu că le-a aflat de la colegii săi de la Ministerul de Finanțe și că mă conjură să nu cumva să mai spun acest secret la altcineva. După cum se știe însă, Coleman nu era decât o unealtă în mâinile lui Tod Haydn, care pusese totul la cale. Scopul amenințărilor lor era să mă determine să-mi transform tot capitalul în bani lichizi și să-i dau lui Coleman în păstrare. Acesta mă sfătui să iau toate măsurile de prevedere, tot așa precum a procedat și guvernul, care deține sume fabuloase în casete subterane din beciurile particularilor, de teama unei apropiate revoluții. Am fost destul de prost să-i dau crezare… Bineînțeles, când stai să te gândești cu sânge rece la tot ce s-a întâmplat și nu ești în cauză… te miră, cum de-am putut proceda într-un mod atât de prostesc… dar trebuie să ai în vedere că nu sunt numai faptele în sine, care m-au determinat să procedez astfel, ci mai mult decât toate, atmosfera care mă înconjura și care-mi răpise încrederea în aproapele meu și încrederea în mine însumi când ai a face cu un om de teapa lui Coleman, care locuiește într-o vilă princiară, duce o viață luxoasă, pe care-l crezi înalt funcționar la Finanțe, care vorbește numai de milioane și are o fiică frumoasă, pe care o

iubești – este oare de mirare că m-am lăsat prins în mrejele sale? Am avut destul timp să meditez asupra celor întâmplate și nu-mi amintesc ca o singură dată măcar, să fi susținut Dora ticăloșiile lui Coleman și ale complicilor săi. Dimpotrivă. Ori de câte ori a avut ocazia, dânsa m-a sfătuit să mă mai gândesc, să nu mă hotărăsc prea repede și să iau măsuri de prevedere. Sunt sigur că și acum voia să mă avertizeze, neținând seama de primejdia ce o amenința.

Am retras, deci, tot capitalul de la bancă, l-am transformat în valori americane și le-am dat lui Coleman în păstrare. Dânsul îmi eliberă, în schimb o chitanță de primire. Ca să fiu complet liniștit, chitanța de primire era scrisă pe o hârtie oficială a Ministerului de Finanțe, cu ștampila în regulă. De altfel, era ușor de înțeles cum și-a procurat Coleman, ca funcționar, hârtia și ștampila. Cine s-ar mai fi îndoit de cinstea înaltului funcționar!

Totuși, Kupie nu înceta cu amenințările. Atunci, deoarece eram sigur de banii mei, m-am hotărât să mă căsătoresc cu Dora în secret, în ajunul datei oficiale, intenționând ca a doua zi să mergem la Marylebone, pentru a ne căsători a doua oară. Când m-am întors la Portland Place, în acea zi nenorocită, luasem cu mine cadoul de nuntă pentru logodnica mea. Îl pusesem în geamantanul Dorei. Am intrat în odaia ei, am ridicat capacul, voind să ascund cadoul, pe care să-l descopere dânsa, cu surpriză, în timpul călătoriei. Dar sub rochia de mătase din geamantan am simțit ceva foșnind. Era o scrisoare deschisă, având pe plic adresa mea. Am ezitat o clipă, dar curiozitatea învinse. Era de la Kupie. Am citit-o: „*Te-ai căsătorit cu Dora și ai dat lui Coleman banii în păstrare. Și în fortăreața visteriei de i-ai avea, noi tot ți-i vom lua*”. De plic era prins, cu un ac, un bilețel scris de altă mână: „*Dora trebuie să pună această scrisoare pe perna lui Walton. Va pleca la Budapesta, via Harwich, și va rămâne acolo până ce afacerea se va mușamaliza. Vom avea grijă ca Walton să nu facă nici o mișcare. Dacă ne va supăra, îl vom reduce la tăcere*”.

O clipă mi-a trebuit ca să mă hotărăsc să dispar. Când am înțeles că am fost escrocat, m-am gândit întâi să cobor în sufragerie și să denunț banda de tâlhari. Dar ce dovezi aveam? Mă gândeam la chitanța pe care o pusesem în sertarul mesei mele de scris, dar îmi închipuiam că bandiții o făcuseră să dispară. Am coborât

scara, am traversat coridorul, am deschis ușa și am dispărut.

Printr-o întâmplare, l-am întâlnit pe valetul meu Wells. Dânsul era la curent cu toate afacerile mele. Îl înștiințai că voi dispărea cu yachtul pe care-l cumpărasem acum câțiva ani și pe care mă refugiam, parcurgând canalele și fluviile țării mele, în momentele de libertate. Pe acest yacht voiam să fac călătoria de nuntă împreună cu Dora. Yachtul era gata sub presiune și perfect aprovizionat.

— Când te-a întâlnit Albert, anul trecut, cu hainele murdare și nebărbierit, ții minte? întrebă Jimmy.

— Da, mi-aduc aminte de acest incident. Am recunoscut valetul și mi-era teamă să nu-mi divulge refugiul. Dar, ca să revin la chestie. Yachtului îi dădui numele de „Dora”, pentru luna de miere. Voiam să plec cu Dora. N-aveam nevoie decât de un marinar pe care l-aș fi angajat în drum. Instalasem un post de emisie de radio pentru care scosesem un permis și voiam s-o învăț pe Dora cum să-l mânuiască.

Cred că n-am fost în toate mințile, când am plecat. N-aveam nici o perspectivă. Când m-am gândit ce îngrijorată trebuie să fie Joan, am încercat să-i telefonez, dar n-am reușit. Voiam să-mi recapăt averea. Știam că chitanța din plicul albastru nu mai exista. Totuși, am încercat să intru la Coleman…

— D-ta ai fost, deci, primul hoț?

— Da, și Nippy Knowless al doilea. Prima tentativă dădu greș, a doua reuși, mulțumită lui Knowless, căruia îi povestisem totul.

— De ce n-ai venit la poliție? întrebă Bill Dicker, care asculta cu atenție?

— La ce mi-ar fi folosit poliția? Ar fi dat oare crezare povestirii mele fantastice? Nici un magistrat nu ar fi fost dispus să facă cercetări pe baza afirmațiilor mele ciudate. De altminteri, nu puteam să mă apropii nici de d-ta, Sepping, și nici de Joan. Locuințele vă erau perfect păzite de agenții lui Kupie. Luai problema singur în mână. Dar atunci îmi veni în minte Knowless, pe care-l descoperii după cercetări îndelungate. Îl luai pe yacht și îi explicai ce doresc și ce trebuie să facă. Să aibă grijă să nu iasă banii mei din casa lui Coleman. În acest scop, Knowless recrută câțiva prieteni care să stea la pândă și care aveau ordin să nu lase să iasă din casă nici un pachet

mai mare, necontrolat. Spargerea din casa lui Coleman avu loc în timpul absenței lui Coleman, care dormea la hotel, și a lui Benett, care lipsea într-o noapte de acasă. În noaptea aceea mi-am recăpătat averea.

— Dar cum de știai că banii d-tale sunt în pivniță, închiși în sticle de vin?

— Dora îmi spusese la un moment dat, când ne aflam singuri, despre misterul beciului lui Coleman.

— D-ta l-ai rănit pe Lawford Collett, spuse Jimmy. Ne-a povestit că a gonit trei ore cu automobilul până ce a ajuns la yacht. Erai cu yachtul pe mare?

— Nu, eram la Richmond. Mașina a făcut un mare ocol, pentru a-l deruta. Lui Collett îi era teamă de mine și numai după ce încercase în zadar să comunice cu ai săi, a consimțit să-mi spună tot ce știe, cu condiția ca eu să-i înlesnesc fuga în străinătate. Am declarația scrisă și iscălită de dânsul. Făcea parte din bandă. Când Coleman îl angajă – Collett, după ce-și însușise banii unui client și era cât p-aci să fie arestat, se afla în pragul falimentului. În timpul când Joan, scăpând de Haydn și refugiindu-se cu barca cu motor, care se ciocni de yachtul nostru, fu salvată de Wells, eu și cu Knowless operam la Portland Place, profitând de lipsa lui Benett, alias Haydn. Curioasă coincidență! Wells recunoscu vocea Joanei și o ridică la bord, chiar în momentul când cei doi indivizi o urmăreau. Cu acest prilej, Tod Haydn descoperi taina ascunzișului meu.

***

Dora se afla în salonul din locuința lui Jimmy Sepping, ținând o carte pe genunchi. Privea în gol și cu gândul aiurea! Nu auzea, nu vedea nimic. Ușa se deschise.

— N-am nevoie de nimic, Albert, spuse dânsa.

— Nu e Albert, – răspunse o voce și tânăra fată tresări. Se ridică, galbenă la față, tremurând din tot corpul. Rex Walton se apropie încet. Privirile lor se întâlniră, se pătrunseră și se recunoscură.

— Sepping spune că, dat fiind faptul că Tod Haydn e mort, te va scoate pe d-ta din cauză.

— E mort?

— Da, răspunse Rex, s-a sinucis în celulă, ieri-noapte.

Degetele ei se frământau nervoase. Ochii ei mari îl fixau pe Rex.

— Atunci, pot pleca, spuse dânsa. Cred că vom fi nevoiți să divorțăm, adăugă ea, după o pauză. Suntem căsătoriți legitim; nu e așa?

— Da.

— Va putea să mă scoată din cauză? Îmi pare foarte rău, Rex.

— Pentru cine?

— Pentru d-ta, răspunse Dora. Pentru mine – nespus de mult. Îmi pare rău că ți-am pricinuit atât de multe neplăceri și că am înjosit și femeia pe care d-ta o iubeai atât de mult. Mă vei putea ierta?

Îi întinse mâna și Rex o luă într-ale sale.

— Nu pricep, cum mă va putea scoate din cauză? Doar să fug! – spuse dânsa. Aș dori să pot fugi undeva, Rex.

— Și unde ai vrea să pleci?

— Nu știu, răspunse Dora. La Viena, Roma. Am ceva bani, bani cinstiți.

Interveni o pauză, o tăcere îndelungată, apoi Rex vorbi:

— Poate că aceasta ar fi soluția cea mai bună. Dar trebuie să-mi dai adresa d-tale și după ce ancheta va fi terminată, voi veni la d-ta și vom reîncepe viața, acolo unde am întrerupt-o, la ușa Oficiului Stării Civile din Chelsea.

Dora privea în pământ și buzele îi tremurau.

— Vorbești serios? întrebă dânsa cu vocea scăzută.

Rex Walton o luă în brațe și o sărută.

SFÂRȘIT

CRIMA DIN MAYFIELD

CRIMA DIN MAYFIELD și MILIONUL TĂINUIT sunt două remarcabile romane ale lui EDGAR WALLACE, excepțional autor de romane polițiste, cunoscut, citit și iubit de numeroase generații pe toate meridianele globului.

Crime aparent perfecte, atmosfera de extraordinar mister și suspans, destine diverse, lupta tenace dintre lege și fărădelege, dezlegări incredibile și surprinzătoare aflate abia în final, pe fondul unor frumoase povești de dragoste reprezintă principalele caracteristici ale acestora, constituind totodată o plăcută lectură pentru cititorul de orice vârstă.

CRIMA DIN MAYFIELD

Cartea cuprinde şi romanul MILIONUL TĂINUIT

CRIMA DIN MAYFIELD şi MILIONUL TĂINUIT sînt două remarcabile romane ale lui EDGAR WALLACE, excepţional autor de romane poliţiste, cunoscut, citit şi iubit de numeroase generaţii pe toate meridianele globului.

Crime aparent perfecte, atmosfera de extraordinar mister şi suspans, destine diverse, lupta tenace dintre lege şi fărădelege, dezlegări incredibile şi surprinzătoare aflate abia în final, pe fondul unor frumoase poveşti de dragoste reprezintă principalele caracteristici ale acestora, constituind totodată o plăcută lectură pentru cititorul de orice vîrstă.

EDITURA ALUTUS-D

ISBN 973-96077-5-0

Lei 1250

virtual project

Table of Contents

CRIMA DIN MAYFIELD
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X
- XI
- XII
- XIII
- XIV
- XV
- XVI
- XVII
- XVIII
- XIX
- XX
- XXI
- XXII
- XXIII
- XXIV
- XXV
- XXVI
- XXVII
- XXVIII
- XXIX
- XXX
- XXXI
- XXXII
- XXXIII
- XXXIV
- XXXV
- XXXVI
- XXXVII
- XXXVIII

MILIONUL TĂINUIT

I
II
III
IV.
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XXVI
XXVII
XXVIII
XXIX
XXX
XXXI
XXXII
XXXIII
XXXIV
XXXV
XXXVI
XXXVII
XXXVIII
XXXIX
XL
XLI

Table of Contents

CRIMA DIN MAYFIELD 4

I 5
II 9
III 17
IV 22
V 27
VI 32
VII 39
VIII 44
IX 50
X 55
XI 59
XII 64
XIII 72
XIV 77
XV 84
XVI 89
XVII 94
XVIII 99
XIX 105
XX 113
XXI 118
XXII 124
XXIII 132
XXIV 136
XXV 142
XXVI 148
XXVII 154
XXVIII 159
XXIX 163
XXX 168

XXXI 171
XXXII 176
XXXIII 179
XXXIV 183
XXXV 188
XXXVI 191
XXXVII 196
XXXVIII 200
MILIONUL TĂINUIT 203
I 204
II 209
III 213
IV. 218
V 221
VI 225
VII 228
VIII 233
IX 238
X 242
XI 251
XII 254
XIII 259
XIV 264
XV 267
XVI 274
XVII 278
XVIII 282
XIX 286
XX 291
XXI 294
XXII 297
XXIII 301
XXIV 304
XXV 307

XXVI	310
XXVII	315
XXVIII	320
XXIX	322
XXX	325
XXXI	330
XXXII	334
XXXIII	338
XXXIV	341
XXXV	344
XXXVI	346
XXXVII	352
XXXVIII	356
XXXIX	359
XL	362
XLI	366